

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WSJ AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JAYMIN EVE

SHADOW BEAST
SHIFTERS

GLAMOURED

GLAMOURED

**GÖLGE CANAVAR ŞİFTERLERİ
KİTAP 6**

JAYMIN EVE

Jaymin Eve
Glamoured: Shadow Beast Shifters kitap 6 Telif
Hakkı © Jaymin Eve 2022

Tüm hakları saklıdır
İlk olarak 2022 yılında
yayımlanmıştır Eve,
Jaymin
Glamoured: Shadow Beast Shifters #6

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı

1. Samantha
2. Len
3. Len
4. Samantha
5. Samantha
6. Samantha
7. Samantha
8. Samantha
9. Samantha
10. Samantha
11. Samantha
12. Samantha
13. Samantha
14. Len
15. Samantha
16. Samantha
17. Samantha
18. Samantha
19. Samantha
20. Samantha
21. Samantha
22. Samantha
23. Samantha
24. Samantha
25. Samantha
26. Samantha
27. Samantha
28. Samantha
29. Samantha
30. Len
31. Samantha
32. Len
33. Samantha
34. Samantha
35. Samantha

36. [Samantha](#)
37. [Samantha](#)
38. [Samantha](#)
39. [Samantha](#)
40. [Samantha](#)
41. [Samantha](#)
42. [Len](#)
43. [Samantha](#)
44. [Len](#)
45. [Samantha](#)
46. [Samantha](#)
47. [Samantha](#)
48. [Samantha](#)
49. [Samantha](#)
50. [Samantha](#)
51. [Samantha](#)
52. [Samantha](#)
53. [Len](#)
54. [Samantha](#)
55. [Samantha](#)
56. [Samantha](#)
57. [Samantha](#)
58. [Samantha](#)

[Bağlantıda](#)

[Kalın Sonsöz](#)

[Ayrıca Jaymin Eve tarafından](#)

*Bu kitap, büyüleyici ve güçlü bir fae prensiyle evlenmeyi
hayal eden herkese ithaf edilmiştir.*

*Gizliden gizliye, sen onun adını haykırana kadar seni banyo
duvarına yapıştırmasını umarken.*

Tekrar ediyorum.

İÇERİK UYARISI

Bu karanlık bir paranormal romantizmdir ve grafik seks, bazı şiddet ve bir çocuğun kaçırılması (ölüm yok) dahil olmak üzere bazı karanlık temalar içerir. Daha fazla ayrıntı isterseniz, lütfen bana jaymineve@gmail.com adresinden e-posta gönderin.

GÜNCEL KAL:

Shadow Beast Shifters dünyası ve tüm yeni sürümlerle güncel kalmanın en iyi yolu, buradaki Facebook grubuma katılmaktır:

www.facebook.com/groups/jayminevenerdherd

Çok sayıda kitap yayını, eğlenceli gönderileri, seksi erkekleri paylaşıyoruz ve genel olarak var olmak için mutlu bir yer.

SAMANTHA

I Benim için her şeyin değişeceği bugün güneşin ısılt ısılt parlaması çok acımasızcaydı.

Bugün, artık önümüzde engel kalmadığında Geleceğim karanlık bir yolda ilerliyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu elbisem ve duvağımla ilgilenen dişi şekil değiştiren.

Adını bilmiyordum. Yeniydi, parlak turuncu saçları vardı. Bu renk şekil değiştirenlerde alışılmadık *bir* şeydi ama Clarity'nin alfası Lorenze Patche, kendisine Mera'yı hatırlatan *tüm şekil değiştirenleri* toplayıp sürüye katıyordu.

Gölge Canavar'ı yakalamayı başaran kadına olan takıntısı doruk noktasındaydı ama Mera'yla gerçek anlamda vakit geçirmiş olsaydı, tüm bu yeni askerlerin -ironik bir şekilde- gerçek dostlarımdan biri olan şekil değiştirenin soluk gölgeleri olduğunu bilirdi.

Ya da belki eski bir arkadaş, çünkü muhtemelen geri alınamayacak bir şekilde sıçıp batırmıştım.

"Hayır, hazır değilim amına koyayım," dedim sonunda ve refakatçim sarsılarak uzaklaştı. Kahverengi gözleri, yansımamın kısa süreliğine görülebileceği kadar genişledi. *Beyaz*. Şık beyaz bir elbise giymiştim, omzum açıldı ve tam oturuyordu.

topuklu ayaklarıma kadar uzanıyordu. Koyu renk saçlarım toplanmıştı, kızıl tonları beyaz duvakta göze çarpıyordu.

Tam da alfanın istediği gibi. Piç kurusu.

Bugün onun en küçük oğluyla çiftleşecektim, bekleyen alfayla: Grant.

Grant acınası bir canavardı ama hayatının büyük bir bölümünde babasının ve ağabeyinin kontrolü altında yaşamış, sadece bir kukla olan birinden nefret etmek zordu. En yaşlı Patche yavrusu birkaç yıl önce öldüğünde, Grant aniden alfa sırasına girmiş ve tamamen yabancı biriyle çiftleştirilmek üzereydi.

Bugünlerde aşırı telafi ediyordu, ekstra pislik gibi davranıyordu, ama o lanet olası bir çocuktur. Benim otuz yaşına karşılık o yirmi iki yaşındaydı. Çiftleşmemiz pek çok açıdan yanlıştı, en önemlisi de kardeşinin benim gerçek eşim olmasıydı ve Alfa Lorenze artık olamayacak bir şeyi kopyalamaya çalışıyordu.

Kahretsin, o piçi yok etmek istiyordum ama dünyamdaki son değerli şeyi elinde tutuyordu ve onu da kaybedemezdim.

"Sinirlerinize yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu kadın, *Hayır, daha önce hazır değilim* sözümü yanlış yorumlayarak.

"Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye mırıldandım, tekrar ona bakmayı reddederek.

O aceleyle ayrıldı ve ben tören için kurulan küçük beyaz çadırda kaldım. Çiftleşme, bu mükemmel yaz gününde, dağın bir bölümünün kenarındaki ormanlarda yapılacaktı. Eğer gerçekten sevdiğim bir şekil değiştirenle çiftleşiyor olsaydım, bu hayatımın en mutlu günlerinden biri olurdu.

Onun yerine bir mahkûmdum.

Ve bir mucize için zamanım tükenmişti.

LEN

T Faerie'de trompetler nadiren çalardı ve çaldıklarında da bu genellikle ufukta dehşet verici bir olayın yaklaştığı anlamına gelirdi. Zamanımın sadece yarısını kendi dünyamda geçiriyordum.

Bu günlerde doğdum ve bugün Bilgi Kütüphanesi'ni ve ailemi orada ziyaret etmeyi seçmiş olmayı diledim.

Ancak annemi görmem gerekiyordu, bu yüzden Faerie'ye dönüş yolculuğumu beklediğimden erken yaptım. Trompetler için tam zamanında.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm."

Sesi yumuşak ve melodikti ve bin yılı aşkın bir tarih gözlerimin önünden geçti. Annemin kendine has bir tarzı vardı, bu kesindi.

Gümüş Diyarların Kraliçesi Glendriel bahçeme girdiğinde, ağlayan gezgin bitkiden dönerek gülümsedim. Kapıların ötesine geçme izni olan birkaç kişiden biriydi, sanki sihirle ortaya çıkmıştı, uzun elbisesi yukarıdaki kristallerden parlayan parlak ışıklarda parlıyordu. Saçları da aynı şekilde parlıyordu, gümüş rengindeydi ve ayak bileklerine kadar uzanıyordu.

"Anne," dedim usulca, daha az resmi bir selamlama şekline bürünerek. Asırlık olabilirdim, ama annem benim liderim ve büyüğümdü ve her zaman sevgime sahip olacaktı.

Saygı. "Burada ne yapıyorsun? Gümüş Topraklar'a gidiyordum. Sadece kontrol etmem gerekiyordu-"

"Çocuklar mı?" diye araya girdi hafif bir kahkaha atarak. "Ben bir bitki büyükannesiyim ve bunun için üzülüyorum bile."

Enerjisi sözleriyle birlikte akıyor, gücü tenime çarpıyordu. Onun etrafında olmaya alışık olmayanlar genellikle varlığına tepki gösterirdi ama bu benim için rahatlatıcıydı. Babam ben çok küçükken bizden alındı ve o zamandan beri ikimiz Gümüş Topraklar'ın gücünü koruduk. Kraliyet hanedanımız savaşta ele geçirilmişti ve o zamandan beri kan ve güç yoluyla onu elimizde tuttuk.

Düşmesine izin veremezdik. Hâlâ damarlarımızda hayat varken olmaz.

"Trompetler yüzünden mi buradasın?" Gezgin bitkiyi son bir kez okşayarak sordum. Enerjimin bir kısmını çalmıştı ama onu azarlamadım. Tüm bitkilerim gücümün küçük bir parçasını taşıyordu; bizi birbirimize bağlayan şey buydu. Neyse ki paylaşacak çok fazla gücüm vardı.

"Trompetler için bir parçası," dedi zarif bir omuz silkmeye, "ama asıl önemli olan en sevdiğim oğlumu görme ihtiyacım." Ben onun tek çocuğuydum ve bu sözlerimi hiçbir şekilde küçümsemedi.

Trompetlerin çalacağını daha çalmadan önce bilmesine şaşırmamıştım. Annem hala hayatta olan en güçlü Fae'lerden biriydi. Bunun için Gümüş Topraklar'a saygı duyulur ve korkulurdu. Kayıplara rağmen, birçok nimet de vardı.

"Başkente nasıl gitmek istersiniz?" diye sordum. Elini uzattı ve benden bir kıkırdama kaçtı. "Elbette, şık bir şekilde gitmek dışında başka bir yol olabilir mi?"

Kraliçe, mutluluğu bir parça azalmadan önce gülümsedi. Gözlerindeki gümüş rengi sanki daha fazla güce kanalize oluyormuş gibi parladı. "Ne yazık ki bugün acele etmeliyiz. Çağrının aciliyeti var ve toplantıyı kaçırmanın büyük bir hata olacağından endişeleniyorum."

Neşemin bir kısmı kurudu. Bu dünyada ya da herhangi bir dünyada çok az şey annemi korkuturdu. Bugün de korkmuyordu ama yaşlı gözlerinde endişe vardı. Bu da beni endişelendiriyordu.

"Gidelim o zaman," dedim, hâlâ önümde tuttuğu elini tutarak.

Faerie'nin gökyüzünü kaplayan mücevherlerden çağırıldığı ışık huzmesi, parıltıya uzun süre bakan herkesi kör edecek kadar parlaktı. Bu ulaşım şekline alışkın olduğumdan, bizi sürükleyip götürürken gözlerimi kapattım.

Başkent'e yolculuğumuz sadece birkaç dakika sürdü, o kutsal gümüş taşlardaki enerji, gerektiğinde dünyaları yerinden oynatabilecek kadar güçlüydü. Tenimdeki karıncalanmalar azalıp annem beni serbest bıraktığında, gözlerimi açtığımda Başkent'in merkezinde, tüm kraliyet liderlerinin Faerie'yi bir bütün olarak etkileyen kararlar almak için bir araya geldiği Parlamento Binası'nın hemen önünde olduğumuzu gördüm.

Bu dünya hareketli topraklardan, hareketli evlerden ve büyülü kaya kütlelerinden oluşuyordu. Bölgenin sadece birkaç sağlam ve sabit bölümü vardı ve Başkent de bunlardan biriydi. Devasa, her yöne binlerce mil boyunca uzanan, Faerie'nin merkezini oluşturan her neyse ona sabitleyen birçok *kordonu* dışında minimum büyülü özelliklere sahip *bir* kuvars yığınının yapılmıştı. *Derin* olarak adlandırdığımız, hiçbir fae'nin giremeyeceği ve hayatta kalamayacağı bir alandı. En azından hala bu dünyada yürüyen yoktu, bu yüzden aşağıda ne olduğu konusunda bize rehberlik edecek sadece efsane ve mit vardı.

Büyük Kraliçe kordonlar boyunca yolculuk eden son kişiydi ve Derin'de ne olduğunu sadece o biliyordu, ama onun soyu çoktan yok olmuştu, benim zamanımdan hemen önce ortadan kaybolmuştu ve nedense benden daha yaşlı olanlar bile onun hakkında hiçbir şey hatırlayamıyordu.

Bir büyü ya da güç Büyük Kraliçe'nin bulunmasını istemiyordu ve bu yüzden Faerie zayıflamıştı.

Anne ilk olarak, en yüksek noktalarında çok sayıda kristalin yer aldığı büyük kubbeli bir bina olan Parlamento Binası'na doğru ilerledi. Bu kristallerden toplanan enerji, bugün bir faaliyet yuvası olan binanın kendisine güç veriyordu.

Çoğu zaman sadece birkaç general ve bazı prens ve prensesler burayı araştırma ve eğitim amaçlı kullanıyordu. Ancak hala tüm ülkede çalan trompetler sırasında tüm VIP'ler ortaya çıktı. Fae'ler ana yapıları çevreleyen beyaz karolardan oluşan geniş alanda koşuşturuyor, bazıları liderlerine doğru ilerlerken diğerleri binaya giriyordu.

"Gelin, içeri girelim," dedi annem, kraliçe rolüne bürünerek. Alnında mor *reven kristallerinden* bir ışın belirdi ve bir taç oluşturdu. Ben de şakağımın yanındaki küçük, gömülü bir kristal aracılığıyla aynı tacın görünmesini sağlayabiliyordum. İntikam taşı enerjimize güç veriyor ve geçenlere evlerimizi tanıtıyordu. "Generaller ve konsey içeride mi?" diye sordum.

"Neredeyse geldik," dedi hızla. "Onlar gelmeden önce bölgemizi emniyete almam gerekiyor."

Fae'lerimizin güvenliğini sağlamak bizim görevimiz. Bir kraliyet mensubu olarak en çok tekrarladığı hayat dersi ve taşta kazınmış bir gerçek: Eğer benim yakın çevremdeysen, seni tüm gücümle korurum.

O çevreyi evi olarak gören pek kimse yoktu ama Solaris Sistemi'nde, Bilgi Kütüphanesi'nde ve garip bir şekilde Dünya'da tehditlere karşı alarmdaydım.

Faerie'ye kıyasla çocuksu sakinleri olan bir gezegene doğru hissettiğim çekim... tuhaftı. Ama yine de oradaydı ve belki yakında bir gün bu çekimi daha fazla keşfetmek için zamanım olacaktı.

Annem beyaz fayansları yarılamıştı, ben de ona yetişmek için hızımı artırdım. Ön taraftaki büyük kapılar

izinsiz girişlere karşı ilk savunma hattıydı. Kapıların yan tarafına iliştirilmiş dört metrelik reven mücevherlerinden çıkan iki mor ışın, adım atan her fae'yi taradı. Bariyer ancak kimlik doğrulandığında ayrılıyordu.

Sıra bize geldiğinde kısa bir parıltı oldu, gücümde küçük bir çekişme oldu ve sonra içeri buyur edildik. Gümüş Topraklar'dan gelenler için her zamanki gibi kolaydı, kısmen güvenlik taşlarının Glendriel'den önceki kral tarafından krallığımızdan hediye edilmiş olması da buna yardımcı oldu. Yıllar boyunca diğer kraliyet hanelerinin çoğunu kızdıran bir gerçektir bu, ancak kimsenin revenleri değiştirecek kadar büyük güce mücevherleri yoktu, bu yüzden mücevherlerimiz kaldı.

İçeride, Parlamento Binası'nın ön fuayesi daha az kalabalıktı. Açık alan, gökyüzündeki mücevherlerin aşağıya doğru parlamasına izin veren yukarıdaki cam bölmelerden şarj edilen mücevher paspaslarla seyrek bir şekilde dekore edilmişti. Burası fae'lerin dinlenip enerjilerini toplayabildikleri yerdi.

Birkaç arkadaşşıma ve tanıdığıma başımla selam vermeme rağmen fuayede fazla oyalanmadık. Gümüş Topraklar'ın bir prensi olarak geçirdiğim uzun yıllar boyunca, diğer tüm soyluları ve önemli fae'leri tanıyordum. Neredeyse ebediydik ve kolay kolay çocuk sahibi olmazdık. Bu günlerde, ancak bir kayıptan sonra üreyebiliyormuşuz gibi görünüyordu. Annem sık sık babamın kaderinin, o öldürülmeden önce gebe kalmalarına ve çocuk doğurmalarına izin verip vermediğini merak ederdi.

Hayatın gizemlerini asla bilemeyiz.

Fuayeden geçerek stadyum tarzı devasa mahkeme salonlarından ilkine girdik. Merkez sahne daireseldi ve etrafında her kraliyet ailesi için on bölüm vardı. Bir zamanlar, binlerce yıl önce, Büyük Kraliçe orta sahnede otururdu, ama şimdi burası hüküm süren hükümdarlar içindi. Annem burada otururdu, ben de Gümüş Topraklar'ın ön sırasındaki yerimi alırdım.

Ama önce herhangi bir büyü lü saldırıyı ayırt etmek için zamanını bölgeyi inceleyerek geçirdi. Bunu *gafal* mücevherleri kullanarak yapıyordu - etrafa serpiştirirken elinde ufalanan küçük koyu sarı parçalar. Eğer bölgede uygunsuz bir şey varsa, parlak kırmızı renkte yanıp sönüyordu. O da enerjisini kullandı, ben de aynısını yaptım ve enerjimi vücudumdan dışarı göndererek mahkeme salonunu taradım.

Olumsuz bir şey tespit edilmedi. Oda temiz ve sterildi, sıra sıra dizilmiş siyah dolgulu sandalyelerde herhangi bir aşınma ya da kir belirtisi yoktu.

"Güvendeyiz," dedi Anne başını sallayarak. Biri "Kraliçe Glendriel" diye seslenince döndü.

Bu kişi, Gümüş Topraklar'ın doğusunda yer alan ve dört yüz hareketli topraktan oluşan *Altın Büyükler*'in Kralı Nathaniel'di.

"Borazanların neden çalındığını biliyor musun?" diye sordu aceleyle ilerlerken, arkasındaki ikinci adam da onun arkasındaydı. Yunus onun çocuğu değildi -kralın çocuğu yoktu- ama güvendiği bir aile dostuydu.

Anne başını salladı. "Bir arama yapılacağı konusunda bilgilendirildim, ancak şu ana kadar bunun arkasındaki neden hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Nathaniel başka bir şey söyleyemeden annem bana döndü. "Gelenlerin güvenliğini sağlayabilir misin Len?"

"Elbette," dedim başımı sallayarak. Nathaniel bir müttefikti, bu yüzden Annemi onunla bırakmanın hiçbir riski yoktu.

Odadan çıkarken, Faerie'de uzun zaman geçirdiğimde çok daha güçlü olan gücüm damarlarımda uğulduyordu. Her şey tam istediğim gibiydi, hayatım mutsuz olamayacağım bir yolda ilerliyordu ve varlığımdaki tek karanlık nokta eşimin olmamasıydı.

Yıllardır yaptığım yürüyüşler gerçek bir eşe dair hiçbir işaret vermemişti ve umudumun sonuna gelmiştim.

Bir sonraki son şansımdı, sonra yalnız bir sonsuzluğa yerleşecektim.

Görev Birincisi, Hatta Eğer o kırıldı a parça .
benim ruh başkasına ait olan.
Hayat böyleydi.

LEN

O Dışarıda, daha fazla Fae gelmişti. Kalabalıklar hızla toplanıyordu ve en suskun kraliyet evlerinde bile çok sayıda Fae olduğunu görünce şaşırdım.

üyeler ön girişe geliyor.

Metalik Çayırılar'dan gelenler, trompet sesleri duyulduğunda bile toplantılara gelme zahmetine katlanmazlardı. Onlar türümüzün alçaklarıydı, Faerie'yi ve buradaki büyüü yöneten çok temel birkaç kuralın dışında yaşayan dönekeerdi. Büyük Kraliçe'yi Faerie'den kovanların onlar olduğu söylenirdi.

Sürmek... ya da yok etmek. Her iki hikâyeyi de duymuştum ve "liderleriyle" tanıştıktan sonra ikincisini seçiyordum. Kral Fredrick, uzun zaman önce yok olmuş başka bir Peri soyunun kraliyet prensiydi, kendi kraliyet ailelerinde mutsuz olan herkesi isyan edip özgür yaşamaları için bir araya getiren türünün son örneğiydi. Eğer bu özgürlük mücadelesinde diğer kraliyet ailelerini ortadan kaldırmaya karar vermeselerdi, her şey iyi ve güzel olurdu.

Savaş çok büyüktü, muhtemelen tarihimizdeki en büyük fae kaybıyla sonuçlanmıştı ve neredeyse bin yıl önce bitmiş olmasına rağmen, buradaki hiç kimse unutmamıştı. Bu yüzden Metalik Çayırılar'dan gelenler etkinliklerde nadiren hoş karşılanırdı. Fredrick teknik olarak bir

Prens'in konseyde bir koltuğu vardı ama bu ona kabul edilmesini sağlamadı.

"Len," dedi Fredrick yanımdan geçerken, neredeyse bir metreye yaklaşan boyu ona neredeyse herkes karşısında bir boy avantajı sağlıyordu. Bir fae için dev gibiydi ve uzun zamandır soyunda bir ogre ya da başka bir yarı-fe olup olmadığını merak ediyordum.

"Fredrick," diye karşılık verdim. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Yavaşça gülümsemesi ceketimin kenarlarındaki taşları avuçlamama neden oldu. Hareketim onun fark etmeyeceği kadar inceydi ama ihtiyacım olduğunda bana saliselik bir güç avantajı sağlayacaktı.

"Çoklu dünyalarda hiçbir şey için bu özel toplantıyı kaçırmazdım," diye cevap verdi yumuşak ses tonuyla. Piçin varlığı çok rahatsız ediciydi. Onun yanında durduktan sonra hep bir duşa ihtiyacım varmış gibi hissederdim.

"Bu arama hakkında ne biliyorsun?" Söylediğinden daha fazlasını bildiği belli olduğu için zorladım.

O lanet gülümseme büyüdü. "Sadece her şeyi değiştirecek."

Başka bir şey sormadan ya da kendini beğenmiş suratını yumruklayamadan, Metalik Çayırlar konseyinin geri kalanına el salladı ve gittiler. Aceleyle geçip giderlerken hiçbiri konuşmadı ya da göz teması kurmadı. "Özgür" bir kraliyet evi için, buna dair çok az kanıt vardı.

Fredrick gücüne çok alışmıştı. Eğer onunla başa çıkamazsanız, mutlak güç mutlak bir şekilde yozlaşırdı.

Metalik Çayırlar içeri girdikten sonra, Gümüş Topraklar'daki herkesi bulmaya odaklandım. Bu noktada etrafa dağılmışlardı, ben de onları çağırmak için küçük bir güç dalgası gönderdim. Onlar bana doğru gelirken, bölgeyi tehlikelere karşı taradım ama görünen o ki buradaki neredeyse herkes kendi kraliyet hatlarını bulmaya odaklanmıştı.

Bu ve sonunda Faerie topraklarında ölmekte olan trompetlerin nedenlerini tartışmak. Fredrick, o bok parçası, bunun ne hakkında olduğunu biliyordu.

Göğsüme bir tedirginlik yerleşti ve bu ondan korktuğum için değildi. Teke tek bir dövüşte onu yok ederdim ama o asla kurallara göre oynamazdı. Dünya çapında bir çağrı başlattığına göre belli ki büyük bir planı vardı. Sadece tetikte olmam gerekiyordu; farkındalık savaşın yarısıydı.

"Prens Len."

Üçüncü komutanımıza döndüğümde telefon dikkatimi dağıttı. General Terese omuz hizasında sarı saçları, parlak mavi gözleri ve ukala bir ağzı olan heykelsi bir kadındı. Savaşmayı çok iyi bilirdi ve strateji oyunlarında beni sık sık yenerdi. Annem uzun zamandır ikimiz arasında romantik bir eşleşme olmasını istiyordu ama aramızda saygı ve dostluktan başka bir şey yoktu. Belki son yürüyüşümden sonra farklı hissedecektim.

"Terese," dedim gülümseyerek, rahatlayarak. *Sadece bir dokunuş.* Kardeşlerim -Shadow, Reece, Alistair, Galleli ve Lucien- beni Faerie'de ilk kez ziyaret ettiklerinde, kendimi bu kadar resmi bir şekilde ifade etmem karşısında şok olmuşlardı. Bu yüzden bu dünyanın dışındayken, şakalaşmak ve rahatlamak için daha derin doğama teslim oldum. Kişiliğimin ikiliği artık neredeyse doğal geliyordu, zahmetsizce durum için hangisi uygunsa ona bürünüyordum. İkisi de benim gerçek benliğimdi ve ikisi de rahattı.

"Trompetlerin neden çaldığını biliyor muyuz?" Sarayımızın diğer üyeleri de bizimle birlikte toplanırken Terese sordu.

Başımı salladım. "Henüz bir haber yok ama Fredrick'ten rahatsız edici bir yorum geldi, bu yüzden her zaman olduğu gibi tetikte olalım." Bakışlarımı toplanan üç düzine gümüş üyeye çevirerek sesimi yükselttim. "Hepiniz mücevherlerin tamamını takıyor musunuz?"

Konsey her zaman savaşmazdı, çünkü bizim de bir ordumuz vardı, ama Annem herkesin savaşın temellerini öğrenmesi ve mücevherlerimizi silah olarak kullanması konusunda ısrar etti. Tamamen katıldığım bir eğitimdi.

"Evet," diye seslendiler.

Hiç şaşırmadım. Çoğuyla birlikte eğitim almıştım ve savaşta arkamda olacaklarına güveniyordum.

Parlamento Binası'na giren sıralara katılmak için yolumuza devam ettik ve içeri girdikten sonra hiç vakit kaybetmeden doğrudan mahkeme salonuna geçtik. Artık boş değildi, on kraliyet sırasının çoğu yerlerini doldurmuştu.

Kral Nathaniel yönetimindeki *Altın Büyükler*'in hepsi oturmuştu. Kral Fredrick de artık sahnede idi, evinin geri kalanı ise *Metalik Çayırılar* için ayrılan bölümde ifadesiz bir şekilde oturuyordu. Metalik Çayırılar'ın yanında, yine mineral ve kristallerin yaygın olduğu Faerie'nin doğu topraklarında kurulan *Bakır Boğazlar*'ın üyeleri vardı. Kraliçeleri Gemma, Anne'nin yanında oturuyordu ve ikili canlı bir tartışma içindeydi. Onlar eski dost ve müttefiklerdi.

Copper Straits'in yanında, kendilerini taşıyan bulut benzeri devasa yapıların üzerinde yaşayan *Sis Sakinleri* oturuyordu. Kraliçelerinin adı Hatina'ydı ve her zamanki beyaz kıyafetini giymişti, kızıl saçları ise tek renk patlamasıydı. Batıda hava koşullarının yıprattığı bir dizi bölge olan Sıradağlar'ın Kralı Julien ile sohbet ediyordu.

Son dört bölge şunlardı: Kral Fernando'nun yönettiği, çok az ışığın olduğu ve sakinlerinin kediye benzer görünüm ve duylara sahip olduğu Karanlık Bölge; Kraliçe Wenda'nın yönettiği, Angel'ın Onur Çayırıları'nda yarattığı en muhteşem plajlara rakip olan Mercan Koyu; Annemin en iyi arkadaşlarından biri olan Kraliçe Sabatha'nın yönettiği, bahçemdeki çiçeklerin çoğunun temin edildiği Büyük Vahşi Bölge ve son olarak eksantrik Kral Petre'nin yönettiği, Çöl Toprakları havasına sahip Ochre Kumları. Henüz sahneye çıkmamıştı ama konsey üyeleriyle sohbet ettiğini görebiliyordum.

Son fae de içeri girip mahkeme salonunun kapıları mühürlendiğinde, trompetlerin son feryatları da kesildi ve artık işe koyulma vakti gelmişti. Fredrick'in daha önce başlattığı şey yüzünden göğsümde derinleşen bir huzursuzluk vardı. Peri

son zamanlarda bazı çalkantılar yaşıyordu, kraliyet aileleri arasında küçük kavgalar vardı ve sanki hepimizi kaynayan bir enerji kaplıyordu.

Bildiğim kadarıyla, her zaman daha büyük ölçekli bir savaştan önce gelen, olumsuz niyetlerle dolu bir kaynama. Hatta belki de bir savaş.

Ön sıradaki yerime oturduğumda, annem dikkatini Gemma ve Sabatha'dan çekerek beni onaylayan bir baş selamı verdi. Babamı bu kadar genç yaşta kaybettikten sonra, onunla olan ilişkimi takdir ediyordum - bu dünyada uğruna anında ölebileceğim birkaç varlıktan biriydi. Böyle bir kavram onu çok kızdırsa bile.

Anne babalar çocuklarını asla gömmemeli, Len, derdi bana sürekli ve ben de aynı fikirde olsam da, bu fedakârlığı yapma zamanım geldiğinde bu benim davranışlarımı değiştirmeyecekti.

Mahkeme salonunun enerjisi çökerken odayı bir güç örtüsü kapladı. On asilzade dairesel sahnenin etrafında kavisli bir sıra halinde dururken, koltuklarda oturan bizler de tetikte öne doğru kaydık. Sadece trompetleri başlatanlar bu toplantının ne hakkında olduğunu biliyordu, bu yüzden hepimiz duyuruyu beklerken havada bir beklenti duygusu vardı.

Derin bir büyü gümbürtüsü odanın içinde patlamadan önce geldi. Koyu *Sarı Kumların Kralı Petre, Büyük Kraliçe'nin soyunun ortadan kaldırılması ve on kraliyet hanesi arasından yeni bir yüce hükümdar seçilmesi çağrısında bulundu.*

Bu duyuru yapılırken bir an sessizlik oldu. Petre ve Fredrick hariç tüm krallar ve kraliçeler teker teker oturdular.

Fredrick alamet-i farikası olan sırtışıyla, "Kararnamesine ikinci olarak ben katılıyorum," dedi. Sol taşağım üzerine bahse girerim ki bu saçmalığı başlatan oydu ama kendisine ne kadar az saygı duyulduğunu bildiği için "ikinci" olarak hareket etmeyi seçmişti.

Petre, "Büyük Hat'ın son görülmesinin üzerinden bin yıldan fazla zaman geçti," diye ekledi.

Fredrick on evin hepsine hitap etmek için döndüğünde. "Derinlere girip Peri enerjisinin kaynağına dokunacak biri olmadan zayıflıyoruz. Eğer şimdi harekete geçmezsek, önümüzdeki birkaç bin yıl içinde varlığımız sona erecek."

Söylediklerinin bir kısmı doğrudu ama Büyük Hattı koparmanın sonuçları tamamen bilinmiyordu. Mantık, Faerie'nin işlemlerini sağlayan şeyin belki de sadece Büyük Kraliçe'yle kalan bu bağlantı olduğunu ve geriye kalanı yok edersek bizim de yok olacağımızı söylüyordu.

"Büyük Lider'in değiştirilip değiştirilmeyeceğine karar vermek için bir oylama yapacağız," diye tekrar gürledi Fredrick. "Ve eğer öyleyse, hangi çizginin öne çıkacağını ve nihai gücü alacağını belirlemek için bir liderlik denemesi öneriyoruz."

Sanki o kadar kolaymış gibi.

Biri sadece bir denemeyi kazanıp Derin'e girebilecek türden bir fae'ye dönüşmedi.

Bu iki pislik hiçbirimizin anlamadığı bir büyüyle uğraşmayı teklif ediyordu ve diğer evler arasında aklın galip gelmesini ummak zorundaydım, yoksa hepimiz mahvolacaktık.

SAMANTHA

Alpha Lorenze'nin enerjisi, kendisi içeri girmeden bir süre önce odayı doldurdu. Bana yolda eşlik etmek için **b u r a d a y d ı** ve bunun benim görevim olduğunu bilsem de

Hareket et.

Son birkaç yıldır kendimi zihinsel olarak hazırlıyordum, itmek uzakta arkadaşlar ve KAPATMA benim duygularımı bastırdım, hepsi bu lanet anla başa çıkabilmek içindi. Ama yine de... ayaklarım hareket etmiyordu. Bunun yerine, alfayı öldürme dürtüsüyle dolup taşıyordum. Ne yazık ki, ihtiyacım olan bilgiye sahip tek varlık oydu, bu yüzden hiçbir şey yapamadım.

Geçtiğimiz yıl boyunca Mera'yla konuşmadığım için kendimi suçlayarak çok zaman geçirdim.

Belki yardım edebilirdi ama Gölge Canavar'ın bizi varoluşumuzdan silmeden önce bunun çok büyük bir sorun olduğuna karar vermeyeceğine güvenmiyordum.

Erkek şekil değiştirenlere güvenmezdim ve o onların tanrısıydı.

Alfa Lorenze arkamdan, "Hayatınla barışsan iyi edersin," diye tükürdü. Clarity'nin alfası her zaman hırslıyor, tükürüyor ya da gürlüyordu. Aptal herif hiçbir zaman normal bir tonda konuşmazdı. Alfa gibi görünmek için *çok* uğraşmak en zayıf hareketti.

"Huzur yok," diye mırıldandım, yüzümü ona dönmeden önce yansımama son bir kez baktım. "Ama geri adım atmayacağım. Bunu biliyorsun. Oğlun ilk vardiyasından sonra çiftleşecek yaşa gelene kadar beni burada sallandırdın. Görevimin ne olduğunu biliyorum, ama bu iş bittiğinde ve varisine kavuştuğunda, anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirsen iyi edersin yoksa o lanet kafanı koparır ve kanın içinde dans ederim."

Sözlerim yumuşak ve gerçekçiydi. Alfa onun hakkında ne hissettiğimi biliyordu, bu yüzden tehdit karşısında gözünü bile kırpmadı. Bu ona karşı yaptığım ilk tehdit değildi ve son da olmayacaktı.

"Önce yavruyu üret, sonra melezi alabilirsin. Anlaşmamızın şartları bu. Güçlü bir varis istiyorum ve bunun için en iyi şans sensin."

Hüzünlü bir iç çekişle başımı salladım. "Ben kardeşinin eşiydim, onun değil. Sen gitmeme izin vermezken, ben burada onun bir başkasıyla hayat kurmasını izlemek zorunda kaldım. Grant'le daha iyi olacağını düşündüren ne-?"

Tokadı başımı geriye doğru salladı. Kurdum göğsümde kükredi, hırladı ve bu piçi parçalamak için öfkelenildi, ama bir şekilde vardiyamızı zorlamadan ve beyaz elbiseyi yok etmeden önce onu tutmayı başardım.

"Lanet oğlumun kafasını kışından çıkarmasını bekledim," diye hırladı Lorenze. "Neyi kaçırdığını göreceği umuduyla seni sürüden bile çıkardım ve görmeyince de onu öldürdüm." Öldürmüştü, psikopat. "Grant aynı kandan. Aynı kandan. Yani aynı eş işe yarayacaktır. Şimdi kışını kaldır ve gülümsemeyi unutma."

Köşeleri yukarı kıvrılırken dudaklarım aralandı ve gözlerini kırıştırdı. Bunun hoş bir gülümseme olmadığına şüphe yoktu ve geri çekilirken biraz gergin görünüyordu. Az önce yüzümde ne gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ama içimde öfke titreşirken gözlerim yanıyordu. Yanaklarımdaki ve boynumdaki deri kısmen tokattan kısmen de kurdumun ileri itmesinden dolayı yanıyordu.

Çadırdan çıkıp sürünün toplandığı yere giden yolu kaplayan kırmızı halıya adım attım. Aşağıda hepsini görebiliyordum ve sahnenin geri kalanı büyümlü olmaktan başka bir şey değildi - alfanın olması için hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Arka plan çiçekler ve mumlarla kaplıydı, ormanın oluşturduğu gölgeleri aydınlatıyordu ve dışarıdan bakan biri için burası bir düğün için mükemmel romantik bir ortam olabilirdi. Benim içinse darağacına yürümeye benziyordu.

Hiçbir dost yüz bana dönmedi. Sürü, onları güvende tutmak için kaldığımı düşünüyordu, çünkü başlangıçta diğer her şey için pazarlık yaptığımda onların güvenliği için de pazarlık yapmışım, ancak alfanın deliliğı arttığında bu durum değışti. Tüm dikkatimi tek bir alana odaklamak zorunda kaldım, bu da sürünün çılgın bir alfanın kum torbası olmaya geri döndüğü anlamına geliyordu.

Onları kurtarabilseydim kurtarırdım ama hepsinden daha savunmasız, bana daha çok ihtiyacı olan bir varlık vardı.

Grant kırmızı halının sonunda tek başına bekledi. Bu, insan ve şekil değıştiren çiftleşme törenlerinin garip bir karışımı olabilirdi ama nedime ve sağdıç konusunda sınırı çizmişlerdi. Muhtemelen o pozisyonları dolduracak arkadaşım olmadığı içindir.

Aklımdan iki güzel, gülen yüz geçti; kalbim Mera ve Simone için acıdı. Gerçek dostlar olabilirdik; bunun hayatımın en kötü günü olduğunu bildiğim kadar kesin olduğunu da biliyordum. Ama yine de olabilecekler üzerinde duramazdım. Ş u a n d a kontrol edebildiğim şeylere odaklanmalıydım ve şimdi... çiftleşme zamanıydı.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken Grant benden daha mutlu görünmüyordu. Yanında durduğumda bacaklarımın titrememesine şükrettim ve ikimiz de Alfa Lorenze'ye baktık. Arkadaki kalabalıktan hiçbir ses gelmiyordu ve görünüşe göre vahşî yaşam bile saklanıyordu, çünkü açıklık şu ana kadar ölümcül bir sessizlik içindeydi...

"Bugün burada toplanmış bulunuyoruz..." diye gürledi alfa - yemin ederim bu megaloman piç, bugünkü törenlerini taklit ederken insan olmak istiyordu. "...oğlum, Clarity sürüsünün gelecekteki alfası Grant Patche'nin gerçek eşi Samantha ile güçlü çiftleşmesini kutlamak için."

Yalanlar dudaklarından zahmetsizce dökülüyordu.

Kurdum bu bağın sahteliğine öfkelenirdi ama onu o kadar sıkı kilitlemiştim ki yapabildiği tek şey pençelerini yanımda işe yaramaz bir şekilde duran ellerimin avuç içlerine batırmak oldu. Acıyı memnuniyetle karşıladım, böylece kederden başka bir şey hissedebilecektim. Aşağıya doğru hızlı bir bakış attığımda elbisemin kenarlarının kırmızıya bulandığını gördüm. Beyazın saflığının çoktan lekelenmiş olması uygun gelmişti. Tıpkı bu eş bağı gibi.

Alfa birkaç dakika boyunca kükreyerek bu sürünün gücü, bu soydaki alfa ve gelecekteki yavrularının parlaklığı hakkında konuşmaya devam etti.

"Gölge Canavar bir sonraki neslin doğduğu gün önümüzde diz çökecek. Ona biz hükmedeceğiz," diye bitirdi hırlayarak. Oğlu ve sürünün geri kalanı ulurken ben sessiz kaldım.

Gölge Canavar'a komuta et. Gerçekten de tüm rasyonel düşünce ve muhakeme yeteneğini kaybetmişti. Zaman zaman, *gerçekten çabaladığında*, o karanlık şeytana hükmedebilecek tek bir varlık vardı. Ve o kişi de kendi sürüsünü bile akıl sağlığının yerinde olmamasından koruyamayan bu zavallı alfa değildi.

Ulumalar kesildiğinde havada soğuk bir değişim oldu, buz gibi rüzgârlar ani bir çılgınlıkla etrafımızı kırbaçladı. Güneşin gücünün ani bir bulut örtüsü altında kaybolduğunu görmek için zamanında yukarı bakan tek kişi ben değildim. Bu *da ne...?* Hiçbir doğal fırtına bu kadar çabuk patlayamazdı.

Alfa'nın umurunda değildi, bizi çiftleştirmeye kararlıydı. bugün tek odak noktası. "Bir sonraki adım, bu geceki dolunayda, oğlumun ilk vardiyası ve

bu bağ." Kara, uğursuz bulutların gürültüsü arasında bağlamak zorunda kaldı. Rüzgâr da hızlanmıştı, ta ki yapraklar etrafımızda uçuşana kadar. "Bugün birbirinizi işaretleyecek ve soylarımızı birleştireceksiniz."

Onu zar zor duyabiliyordum ama Grant çoktan harekete geçmiş, yüzünde kararlı bir ifadeyle bana bakıyordu. İlk vardiyası bu geceydi, dolayısıyla törenin bugün yapılması gerekiyordu ama omzuma işaret koymak için çenesini kısmen kaydırmaya yetecek kadar gücü vardı. Genelde artık uygulanmayan, eşler arasındaki eski bir eylem.

Alfa, ısırmanın ve daha sonra insan ve kurt formundaki birleşmemizin tüm sürünün önünde gerçekleşmesini istedi. Yaşlı sapık herifin tekiydi. Ama en savunmasız küçük kızı kurtarmak için bu boku atlatmak zorundaydım. Kendimi acıya ve utanca teslim etmeli, bırakmalı ve Tabitha'nın güvende olduğunu bilerek elimden geldiğince hayatıma devam etmeliydim.

Bir varis. Sağlamakla yükümlü olduğum tek şey buydu ve sonra yeni bir hayat için yola çıkıyordum.

"Vites değiştir, sürük," diye emretti alfa bana.

Birkaç sandalye uçarak geçerken fırtına şiddetini artırdı. Açıklık artık orman enkazıyla o kadar doluydu ki sürüyü zorlukla görebiliyordum ama bugün hiçbir şey Alfa Lorenze'yi caydıramazdı.

Bütün gün derimin yüzeyinin altında gezinen kurdumu çekmeye çalıştığımda, yükselmeyi reddetti. *Lütfen, diye yalvardım, onu öldürecek. Öldüreceğini biliyorsun ve o bizim yavrumuz. Bunun olmasına izin veremeyiz. Onun dayanamayacağı şeylere dayanacak kadar güçlüyüz.*

Kurdum vahşi ve evcilleşmemişti. Ben doğduğumdan beri öyleydi.

Yirmi ikinci yaş günümünden çok önce şekil değiştirdiğimde çok gençtim. Kimseye söylememiştim, ilk vardiyam şekil değiştiren yetişkinlik yaşına girdikten sonraki gündönümümüş gibi davranmışım. Hayatımdaki anormallikler hiçbir zaman

ve Őimdi baŐlamak űzere deĐildim. Canavarımın Tabitha için boyun eĐe eĐini ummak zorundaydım.

Değişim yavaŐŐa başladı, i imin derinliklerinden yükseliyor ve kurt ruhumla ilişkilendirdiğim buz gibi enerjiyi beraberinde getiriyordu. Saçlarım gibi kumral alt tonları olan koyu k rkl  olduğumuzu bilmeseydim, damarlarındaki buzla uyumlu olması için onun beyaz olmasını beklerdim.

Törenin bu kısmı için gerekli olan daha keskin köpek diŐleri de dahil olmak űzere kurt özellikleri oluŐurken  enemdeki kemikler sonunda çatladı.

"Şimdi!" Alfa Lorenze  ığlık attı.

Grant bana doğru eğildi, alfa adayının hakkı olduğu gibi ilk işareti yapmaya hazırlandı. Her nasılsa ürküp ka madım. Her nasılsa, kafasını omuzlarından ayırmak için pen elerimi boğazına geçirmedi. Omzumdaki ilk sıyrık ve deri kırılmasını hissettiğim anda, etrafımızdaki fırtına bir anda dindi ve Grant hareket etmeyi bıraktı.

Gözlerimi kırpıştırarak Lorenze ve Grant'in arasına baktım, neler olduğunu merak ediyordum.

 kisi de donmuŐtu, ağızları kısmen açıktı, Grant'in yüzü hâlâ kısmen deĐiŐmiŐti. Kurdumu tekrar içeri gönderdiğimde, sürünün geri kalanı ve düğün alanındaki karmaŐaya bakmak için döndüğümde buz gibi enerjisi azaldı. Sadece birkaç sandalye ve  ye havaya u mamıŐtı ve onlar da oldukları yerde donup kalmıŐlardı.

Dünyalarda kim bir Şeyi durduracak güce sahipti?

Birdenbire aklıma gelmeden önce bu düŐüncemi tamamlayamamıŐtım bile. Bunu yapabilecek tek bir varlık vardı. *Gölge Canavar*.

Gölge Canavar'ın adı

Fırtına başlamadan hemen önce alfa.

Bu törenin gerçekleşmesini engellemek için onu tam zamanında mı çaĐırmıŐtı? Ve eğer  yleyse, neredeydi ve Mera yanında mıydı?

Bu sefer kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Mera benden gerçeği öğrenene kadar rahat etmeyecekti.

Öyle ya da böyle.

Sadece gerçeğin benim için dünyadaki en önemli varlığına mal olmamasını ummak zorundaydım.

Benim kızım.

SAMANTHA

A Kırmızı halı boyunca geri yürürken, kurdum göğsümde daha sakindi ve kaderimizden bir erteleme aldığımızı düşündüğünü hissettim. O an için

Kalbim ona bunun geçici olduğunu hatırlatmak istiyordu. Kaderimiz belirlenmişti ve yıllar önce dağılmama ve kalbimi bana karşı kullanılmak üzere birine teslim etmeme izin verdiğim için bu benim hatamdı.

İronik bir şekilde, yakın zamana kadar kaybettiğimi bile bilmediğim bir kalp.

Kırmızı patikadan çadıra doğru ilerlerken ürkütücü sakinlik devam ediyordu. Çift bir an sonra gölgelerin arasından çıktı, doğal olandan daha uzun, mümkün olandan daha güzel ve... lanet Gölge Canavar tanrısının göğsüne bağlanmış bir bebekle.

Simone bana Mera'nın doğum sancısı çektiğini söylemişti ama lanet olsun, gerçeği görmek bambaşka bir şeydi.

Bir noktada durmuştum ve Mera son birkaç adımı da atarak patikadan aşağıya, bana doğru koşmaya başladı. "Sam!" diye bağırdı, sesi son kez onun huzuruna çıktığımda hissetmediğim bir güçle doluydu. Tek değişiklik bu da değildi. Ombre kızıl saçları daha ışıltılıydı, ela gözlerindeki yeşil deliciydi ve

Sanki içinde zapt edilemeyecek kadar büyük bir enerji titreşiyormuş gibi derisi hafifçe parlıyordu.

"Mera?" Neden burada olduğundan emin olamadığım için tereddütle sordum. "Çiftleşme olayını duydun mu?"

Gözlerinde küçük alevler canlandı ve eğer farklı bir ruh halinde olsaydım buna tepki bile verebilirdim. "Çiftleşme olayını duymadım," diye homurdandı, sesini öfkesine zar zor hakim oluyormuş gibi çıkarıyordu. "Çünkü benim sözde arkadaşım yıllardır benden kaçıyor. Lanet olası yıllar. Simone'un senin son bir şansı hak ettiğini düşünmesi dışında, şu anda neden burada olduğumuzu bile bilmiyorum."

Kollarını kavuşturdu ve ben zorlukla yutkundum. Acı titreşimleri uyuşukluğu aşmaya çalıştı ama dışarı çıkmalarına izin veremezdim. Eğer dışarı çıkarlarsa, geri kalan her şey de çıkabilirdi. "Özür dilerim," dedim kayıtsızca. "Hayatımdaki boktan şeylerle başa çıkmaya çalışıyordum ve yapamadım... Başka kimseyi umursayamadım. Verecek çok fazla enerjim var ve hepsi de tükendi."

Yüzü hafifçe yumuşadı. Shadow onun yanında durmak için hareket etti, iri ellerinden biri bebek taşıyıcısının arkasına bastırdı. "Tebrikler," dedim usulca, yaptığım hatalar yüzünden kaybettiğim her şey için kalbim sızlıyordu. "Çok güzel bir kız."

Yüzüne dökülen kalın kırmızı bukleleri ve Gölge'yle aynı gölge gibi parlayan teniyle güzelden de öteydi. Sekiz aylık gibi görünüyordu ama babasının koruyucu ellerinin arkasında bunu söylemek zordu. Şu anda bebek olayını yapamayacağım için konuyu değiştirerek hızlıca sordum, "Çiftleşmeyi duymadıysan burada ne işin var?"

Kader bugünlerde beni kurtarmakla ilgilenmiyordu, demek ki başka bir nedeni vardı.

"Alfan benim adımla çağırdı," diye gürledi Shadow, sesi doğal olmayan bir şekilde sessizleşen topraklarda belirgindi. "Mera

Senin için endişelendiğimden bu sürüye göz kulak oluyorum. Adım söylendiğinde buraya dönmemiz gerektiğini anladım."

Mera doğrudan bana bakmıyordu ve onu düşündüğümünden daha fazla incittiğim açıktı. Bu acı gerçek göğsümdeki uyuşukluğu biraz olsun dağıttı ve bir adım daha yaklaştım. Gölge'den bir gümbürtü yükseldi ama beni durdurmadı. Hiç şüphesiz eşinin bir baş belası olduğunu ve isterse beni tek bir düşünceyle alt edebileceğini biliyordu.

"Çok üzgünüm Mera," dedim ona usulca. "Ben berbat bir arkadaşım."

"En kötüsü," diye homurdanarak kokladı. "En. Lanet olası. En kötüsü."

Sertçe başımı salladım. "Haklısın. Her zamanki gibi tamamen haklısın. Sana gerçeği söylemek istedim ama ben..." Odadaki en korkunç adama doğru hızlıca bir bakış attım. "Bazı *karanlık varlıkların* nasıl tepki verebileceği konusunda endişeliyim. Kendini koruyamayan birini korumalıyım."

Bu onların tüm dikkatini çekti. Bakışlar üzerime kilitlendi, bir çift göz endişeliydi, diğeri ise alevler içindeydi. "Çok kolay öğrenebilirim," diye uyardı Gölge beni, göğsü daha sert gürleyerek. "Benden bilgi saklamak sağlığın için iyi değil."

Mera uzandı ve elini onun koluna koydu. "Bebeğim, onun pek de ince olmayan satır aralarını okursak, Sam'in bizden uzak durmasının nedeni de bu. Belki biraz yumuşatırsın."

Başını sallamadan önce tekrar gürledi. "Tonlamıyorum, bunu biliyorsun, Günişığı." Ona küçük bir gülümseme ve yumuşak bakışlar fırlattı ve adam bir huff attı. "Ama küçük kızımızla dolaşmak için zamanım olabilir. İkinize sohbet etmek için birkaç dakika veririm."

Shadow ses tonunu ayarlayamadığını düşünebilir... ama Güneş Işığı için çok yaklaştı.

Yine de duyamayacağı bir yer yoktu, bu yüzden Gölge yanımdaymış ve beni dinliyormuş gibi devam ettim. "Ben gerçekten

Üzgünüm, Mera. Sen ve Simone kendimi sonsuza dek en iyi arkadaş olarak görebileceğim şekil değiştirenlersiniz. Birlikte yaşlanmak-" Durakladım. "Bekle, sen yaşılanıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Simone da bilmiyor ama bu onun anlatacağı bir hikâyeye. Seninkine dönelim."

Sabırsızdı ve tahmin ettiğim gibi, artık gerçeği ondan saklayamazdım. Benimle yüz yüze geldiğinde olmazdı.

"Dönüşüm geçirmeden önce ay seven, kristal takan, muhteşem bir adamla çıktığımı ve onun beni bir kurt hayaliyle işaretlediğini söylemiştim ya." Elimi dövme bastırdım, hatırlamayı başardığım birkaç an dışında anılar hala net değildi.

Mera başını salladı. "Evet, hatırlıyorum. Dövme dikkatimi çekmişti çünkü çok gerçekçiydi ve normal bir şekil değiştiren kurt değil de daha çok..." Sözüünü yarıda kesti ve ben de ona göz kırparak düşüncenin devamını bekledim.

"Daha çok ne gibi?" Sonunda sordum.

"Simone'un yeni kurdu," diye fısıldadı. "Vay anasını. Tıpkı Simone'un yeni melez formu gibi ve... bağlantılı olmalı. Shadow hepimizin bağlantılı olduğunu söyledi, bu yüzden senden vazgeçmedim... *vazgeçmeyeceğim...*"

Simone'un melez kurt formu mu? Clarity sürüsünün hapisanesindeyken ve dünyanın geri kalanını dışlarken çok şey kaçırdığım açıktı.

Mera ona doğru attığım şaşkın ifadeye bakarak başını salladı. "Bununla sonra ilgileniriz. Gölge huzursuzlanmadan önce hikâyene geri dönelim."

Tekrar patikadan aşağıya baktım. "Clarity paketini daha ne kadar stazda tutabilir?"

Mera rahatlayarak güldü. "Onları sonsuza dek tutabilir. Bunun için endişelenmeyin."

Yeterince makul. "Her neyse, kristal seven adam," diye devam ettim. "Onunla olan ilişkimin garip yanı, sadece bu birkaç gerçeği hatırlayabilmemdi. O zamanlar

Sürüden uzakta olduğum için kurdumun yalnız kalmaktan korktuğunu düşünmüştüm. Ya da belki de onun insan olmasından kaynaklanıyordu, ya da en azından ben onun insan olduğunu sanıyordum..."

Mera başını sallıyordu, yüz ifadesi cesaret vericiydi. "Hamile olduğum ortaya çıktı."

O kadar hareketsiz kaldı ki, bir Clarity paketi heykeli sanılabilirdi. "Hamile mi? Bir insana mı?"

Omuz silktim ve öksürerek garip bir ses çıkardım. "Bebek insan değil ve zamanlama kristal adam olduğunu gösteriyor ama aslında o zamana dair başka hiçbir şey hatırlamıyorum. Hamile olduğumu bile hatırlamıyorum. Görünüşe göre, hamileyken ve hafıza kaybının sisi içindeyken Clarity'ye rastladım, buraya geçtim ve eşimin alfanın oğlu olduğunu öğrendim. Hamile kalmamı hoş karşılamadılar ve bebeği benden aldılar. Öldürülmemesinin tek nedeni pazarlık aracı kullanılmasıydı. Ben senin eski sürüne kaçmaya çalışana kadar onu benden sakladılar."

Mera'nın ağzı o kadar açıktı ki artık boğazından aşağısını görebiliyordum. "Alfa Lorenze seni geri arayana kadar bebeğinden haberin yok muydu?"

Başımı salladım. "Hiçbirini hatırlamıyorum. Hamile kalmak, doğum yapmak, şekil değiştirmek ve gerçek eşimi bulmak. Geçmişimin o kısmıyla ve çocukla bağlantılı olan her şey kafamda bir boşluk. Tamamen boş."

Neyi kaçırdığımı bilmenin acısı o zamandan kalan tek şeydi.

"Madem seni orada tutacak bebekleri vardı, neden en başta gitmene izin verdiler?"

Sertçe yutkundum, kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Alfa'nın oğlu isyan etti ve beni reddetti. Kullanılmış mal istemedi. Alfa, oğlunu zorlamak için beni serbest bıraktı. İşe yaramadı ve alfa onu öldürdükten sonra acil durum planı başlatıldı. Tekrar içeri çekildim ve ikinci oğul çiftleşme yaşına gelene kadar burada var olmaya zorlandım."

Mera'nın kolları bana o kadar hızlı sarıldı ki neredeyse refleks olarak onu itecektim. Ancak onun enerjisinin sıcaklığı beni sardığında rahatladım. Bu şekilde, tüm vücudumla sarılmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki göğsümde yükselen hıçkırığa engel olamadım. Bu yüzden onu ya da Simone'u görmekten kaçınmıştım. Bu yüzden yakın ilişkilerden kaçınıyordum. Ulaşamayacağım bir hayatı umut etmeyi, dilemeyi ya da istemeyi göze alamazdım.

"Neden bana söylemedin?" Mera omzuma yaslanarak boğuk bir sesle konuştu. "Çocuğunu kurtarmana yardım edebilirdik. Hiçbir anne bebeğiyle geçireceği o günleri kaçırmak zorunda kalmamalı."

Lanet olsun. Beni gerçekten kırmak istedi.

Geri çekildiğinde gözlerimin içine beynimi görecektik kadar sert baktı. Ne aradığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama anıları bu şekilde serbest bırakabileceğini düşünüyorsa, denemekten memnuniyet duyardı. Tanrılar zaten her şeyi denediğini biliyordu.

"Bunu düzelteceğiz," dedi tanrıça benzeri güçlerinin verdiği tüm güvenle. "Gölge'nin o lanet alfayı anında haklayacağını bilmen gerekirdi. Neden bunca zamanı onunla başa çıkmaya çalışarak ve kendini feda ederek harcadın?"

Sertçe yutkundum. "İlk başta sürüyü güvende tutmak içindi, ama sonunda kızımın makul bir süre geçirmeme izin verdiğinde, onun hasta olduğunu keşfettim. Bu hastalığın kızımın sistemini ele geçirmesini tam olarak neyin ve nasıl engelleyeceğini bilen tek kişi o. Çaresizce istememe rağmen onu öldüremiyorum ve tüm dikkatim Tabitha'da olduğu için artık sürüyü bile güvende tutamıyorum."

"Tabitha," diye nefes aldı Mera. "Aurora için yeni bir kanka."

Tanrım, bu mükemmel bir resim çizdi. "O benim küçük meleğim ama onda ciddi bir sorun var Meers ve onun yardımı olmadan onu düzeltemem."

Mera bunu düşünürken alnı kırıştı. "Eğer bu olay sen yirmi iki yaşına gelmeden önce olduysa, o zaman

on gibi, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine o kadar sert bastırdım ki acıldılar. "Öyle olmalı, ama o hâlâ bir bebek. Onu birkaç yıldır tanıyorum ve bu süre içinde o kadar yavaş yaşlandı ki neredeyse hiç fark edilmiyor."

Mera'nın endişeli ifadesi büyüdü. "Onun senin çocuğun olduğundan emin misin?"

Başımı sertçe salladım. "Evet. Onun enerjisi bana ait, ona dokunduğum ilk anda bunu anladım. Enerjisinin bir kısmı yabancı olabilir."

Tabitha sadece yarı şekil değiştirendi. Diğer yarısını tahmin etmiştim ama kesin olarak bilmiyordum.

"Yabancı mı?" Mera tekrarladı.

Tekrar başımı salladım. "Evet, iki genetik hattın karışımı onu hasta ediyor ve yaşlanmasını engelliyor. Eğer Alfa Sikkafa'nın sağlığı için tuttuğu şeye sahip olmazsa, tamamen solmaya başlıyor. Bu yüzden onun emirlerini yerine getirmek zorundayım. Zavallı oğlu için bir varis ve Tabby'yi nasıl hayatta tutacağıma dair talimatlarla birlikte geri alacağım."

Mera başını salladı, yüzü üzgün çizgilerle kırıştı. "Kızım, Gölge'nin zihin okuyabildiğini biliyorsun, değil mi? En azından şekil değiştirenlerin zihnini okuyabiliyor. Bu bilgiyi ve geri kalan her şeyi Lorenze'den bir çırpıda alabilirdik."

Eğer beni bıçaklasaydı, daha az acı çekerdim.

"Ben... Ben hiç-" Boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Bunu hiç bilmiyordum. Alfa Lorenze sürümüzde bu tür bilgilere izin vermez ve hikâyenin sonunu öğrenme şansım hiç olmadı."

Mera bana sempatiyle bakarken birkaç dakika boyunca zihinsel olarak kendimi hırpaladım. Bu bir şekilde durumu daha da kötüleştirdi. Böyle aptalca bir hareket yapacağımı tahmin etmeliydim.

Bir iç çekiş kaçtı. "Sanırım Shadow'un Tabby'yi bilmesinden korkuyordum, genetik karışımının sürdürülebilir olmaması ihtimaline karşı. Onu yok etmeyi tercih eder diye."

dünyaya salmaktan daha iyidir. Ben sadece... bunu kaldıramadım. Eninde sonunda çocuğuma ve onun sağlığının sırrına Alfa Lorenze'den sahip olabileceğim umuduyla zamanı ve özgürlüğü feda etmek daha iyiydi."

"Onu yok etmesine izin vermeyeceğim!" Mera aceleyle söyledi. "Vereceğini düşündüğümde bile değil. Özgür iradeye pek karışmaz ve tanrılar biliyor ki Aurora zaten korkutucu ve güçlü. Kızınızın bu dünyaya getirip de bizimkinin denemeyeceği ve alt edemeyeceği hiçbir şey yok."

"Bunu beklemeliydim," dedim usulca. "Kendi çocuğuna sahip olduktan sonra, onu hayatta tutmak için duyduğum çaresiz ihtiyacı anlayacağını."

Mera elimi tuttu ve sıkıca sıktı. "Düşündüğünden daha iyi anlıyorum ve Shadow'un ne dediği umurumda değil, kızınızı kurtarıyoruz."

Yıllar sonra ilk kez kalbimde bir umut çırpıntısı uçuştı. Bu umudun, felaketimin kumaşındaki son dikiş olmaması için dua ettim.

SAMANTHA

Mera beni Shadow'un peşinden koşmam için bıraktı. Bu fırsattan yararlanarak elbisemin dantelli alt kısmını yırttım, böylece artık yerde sürüklenmiyordu. Duvak

Sırada o vardı. Saçlarım sırtımdan aşağı bukleler halinde düşene kadar milyonlarca tokayla birlikte onları da kopardım. Derin bir nefes almak ve ruhumdaki vahşiliği serbest bırakmak için kendime bir an izin verdim.

Ruhumuzun üzerindeki ağırlığın bir kısmı kalktığında kurdum yükseldi ve uludu, buz gibi güç damarlarımdan aktı. Arkadaşlarıma açılmış olsaydım, son birkaç yıldır yaşadığım kargaşadan kurtulabileceğimi bilmek berbattı ama artık geri dönüş yoktu.

Çok şaşırmamalıydım; kendi yüklerimi omuzlamaya şartlanmıştım. Daha önce hiç kimse devreye girip hayatın stresini benden almamıştı, bu yüzden bu durumu dışarıdan yardım almadan halletmeye karar vermem karakterime uygundu.

Ve yine de, bir şekilde, yardım gelmişti. Tam da ihtiyacım olduğu anda.

Lanet olsun. Belki de Kader benden tamamen nefret etmiyordu. Son saatte bana ateşli bir melek ve onun gölgeli eşi gönderilmişti. *Lütfen bu Tabitha ve benim için yeni bir yol olsun.*

Bir dakika sonra Mera ve Shadow geri dönmüşlerdi ve Shadow'un yüzündeki ifade bana bu sırrı onlara söylemekte neden tereddüt ettiğimi hatırlattı.

Çok çabuk kutlandı.

Dehşet içimde küçük artışlarla kabardı ve midemde bir şey olsaydı kusabilirdim. "Neden kızgınsın?" Sonunda sordum, Gölge Canavar'ı sorguladığımı umursamayacak kadar yorgun ve stresliydim. "Kızımı hayatta tutmak için seninle savaşıcağım. Beni sadece bir düşünceyle vurup vuramayacağın bile umurumda değil."

Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi yakından baktı. Kurdum başını kaldırıp yaratıcısıyla yüzleştğinde buz gibi enerji yükseldi. "Sen sıradan bir şekil değiştiren değilsin," dedi Shadow ve neyse ki klinik tonunda öfke yoktu. "Senin soyun ne?"

Başımı salladım. "Sen de benim kadar biliyorsun. Ailem beni doğar doğmaz bir kenara atmış olmalı. Clarity'ye gelene kadar yıllarımı rastgele sürülerde geçirdim."

Yirmi ikinci yaş günümünden çok önce hiç kimseye varıya değiştirebildiğimden bahsetmemiştim ve bugün de buna başlamayacaktım. Gölge'nin bana güvenmesine ve yardım etmesine ihtiyacım vardı, genetiğimden daha fazla şüphelenmesine değil.

"Zihnini arayabilir miyim?" Shadow teklif etti ve ben zaten başımı sallıyordum.

"Çok fazla kişi benim, zihnimin ve bedenimin sahibi olduğunu iddia etti. Şimdilik düşüncelerimi kendime saklamak istiyorum. Önceliğim kızımı bulmak. Bunu yapabilir miyiz?"

İşte yine gittim, Gölge Canavar'dan bok talep ettim, ama kızımı bulup ona yardım edebileceğimi bilmek bile sabırsızlığımı ruhuma çarptırdı, ta ki kurdum derimden fırlayacakmış gibi hissedene kadar. Her parçam kontrolden çıkmış gibi hissediyordu.

Mera elimi bir kez daha kavradı. "Shadow sana ya da Tabby'ye kızgın değil," dedi bana. "Sadece kendi yarattığı alfalar bir kez daha dokunulduğu için kendini dövüyor."

ve korumaları gereken şekil değiştirenlere zarar veriyorlar."

Gölge Canavar'ın etrafında alevler yükseldi ve kızının küçük elini çıkarıp ateşle oynamaya başlaması dikkatimden kaçmadı. Ardından küçük bir kıkırdama geldi ve Mera'nın güçlü çocuğu hakkında ne demek istediğini anlamaya başladım.

"Alfaları düzeltebilirsin," dedim alev alev yanan canavara. "Sadece kontrol ve dengeye ihtiyaçları var. Şimdiye kadar nihai güç onlardı ve onları hizada tutmak için herhangi bir şekil değiştiren savaşı bile yaşamadık. Artık devreye girip onlara yüce tanrının kim olduğunu ve kuralları çiğnediklerinde ne olacağını hatırlatmanın zamanı geldi."

Gölge'nin alevleri daha da büyüdü ve kendini kontrol altına almadan önce canavarının gölgeli yüzü yüz hatlarını kapladı. "Merak etme, alfanın icabına baktıktan sonra hepsinin icabına bakacağım."

Güzel. Sadece benim sürümün değil, tüm sürülerin sonunda daha güvende olacağını bilmek güzel olurdu. Mera ve bana olanlar münferit bir olay değildi. *Söylentilerden* Shadow ve arkadaşlarının dünyanın sonuyla ilgili pek çok şeyle uğraştıklarını biliyordum, bu yüzden meşgul olmaları anlaşılabilir bir durumdu. Ama ortalık sessizken, burada yarattığı varlıkların ırkıyla da ilgilenmesi gerekiyordu.

Mera kolunu benimkine doladı, gücünün tenimdeki nabzı sıcak ve tanıdıktı, yeni bir gücün dokunuşu ise rahatsız ediciydi. Alfa Lorenze'ye giden yolda Gölge'yi takip ettik.

Herkes hâlâ olduğu yerde donup kalmıştı. "Neler olduğunun farkındalar mı?" Heykele benzeyen şekil değiştirenlere bakarak sordum.

"Hayır," dedi Gölge kısaca. "Şu anda sanki hepsi ayakta uyuyor gibi. Ama alfa beni kızdırdığında neler olduğunu öğrenmek üzere."

Piç herif bunu ve daha fazlasını hak etti.

Kırmızı halının dibine vardığımızda Shadow yumruğunu alfanın suratına indirmekte tereddüt etmedi. Donmuş form hareket etmediği için görmek tuhaftı ama ezilmiş gibi görünen kemiklere bakıp irkilmeden edemedim.

İlk başta ona sadece eğlence olsun diye vurduğunu düşündüm ama sonra bunun Shadow'un şekil değiştirene dokunma şekli olduğunu fark ettim, böylece anıları ve düşünceleri gözden geçirebilecekti. Bir güç kabarması kurdumun tepki vermesine neden oldu ve neredeyse tekrar uluyorduk, ama bu sefer onu kilit altında tutmayı başardım. Canavarımı sonsuza kadar kızdırsa bile, yılların eğitimi işe yarıyordu.

"Onun düşüncelerini okuyabiliyor musun?" Mera alçak bir sesle sordu.

Shadow ona inanmayan bir bakış attı ve ben de kıkırdamak zorunda kaldım. Birlikte çok komiktiler. Bunu beklemiyordum.

"Zihni tam bir karmaşa," dedi Shadow oflayarak. "Önemli bir şeye ulaşmak için ahlaksızca bir bokun içinden geçiyorum."

Mera bana doğru göz kırparak, "Yardım etmek için her zaman buradayım," dedi. "Ama cidden, acele etme aşkım. Her şey yolunda."

Adam ona doğru ateşli güç gönderirken bir alev ve buhar pufu kısa süreliğine onu çevreledi, ama o sadece el salladı. Neyse ki kolu hâlâ benimkinin içinde olduğu için kızarmamı engelledi. Ben bu ikisi gibi ateşi savuşturamazdım.

"Kızını ormandaki bir sürünün güvenli evinde tutuyor," diye mırıldandı Shadow, alfanın zihnini yoklarken bakışları uzaklara kaydı. "Bunca zamandır oradaydı, göz önünde saklanıyordu. Etrafında genellikle sekiz muhafız olur. Senden korkuyor Sam."

Alfa'nın bana bugün erken saatlerde attığı tedirgin bakış ilk değildi ama üzerimdeki etkisi o kadar güçlüydü ki ona karşı hiçbir zaman harekete geçmemiştim. "Eğer kızımın sağlığı onun kontrolünde olmasaydı, son birkaç yıldır onu defalarca öldürmeye çalışırdım. Öfkem -" boğazımı temizledim "- kurdumun öfkesi sanırım başarılı olmamız için yeterliydi."

"Sen olabilir var ve fırsat Bugün, Eğer sen gibi," dedi Shadow omuz silkerek. "Akıllı bana onun kurtarılamayacak durumda olduğunu söylüyor. Mera'nın tercihi genellikle kurtlarını çıkarıp insan yapmak ama ben de ölümü destekliyorum." Mera koluna biraz daha sıkı sarıldı. "Bence insan olarak yaşamak büyük bir ceza, yıllarca sürebilecek bir ceza, onları öldürmek ise çok hızlı. Anlıyor musun?"

Yüzünü inceledim ve oradaki kişilik ikiliğini gördüm. Mera'nın bir yanı başkalarına karşı empati duyan bir şekil değiştiren olarak kalırken, tanrıça yanı daha intikamcıydı. Alfa ile hangi yolu izleyeceğimden emin değildim; şu an için tek odak noktam Tabitha'ydı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim. "Gerçekten sadece güvenli eve gitmek istiyorum."

Shadow aniden, "Bu piçin zihninin bir sebepten ötürü karmakarışık olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi. "Onu yakmadan önce diğer alfanın zihnini hiç araştırmadım, ama şimdi keşke zaman ayırsaydım diyorum. Bu hiç doğal gelmiyor. Başka bir kaynaktan gelen bir manipülasyon kokusu var."

Mera öne doğru bir adım atmam için beni serbest bıraktı. "Sence biri sana ulaşmak için şekil değiştirenleri mi hedef alıyor? Bu Dani'nin çok sevdiği gibi zihinsel bir manipülasyon olabilir mi?"

Shadow'un buna gülüp geçmesini beklerdim. Sürülerin her zaman iyi idare edilmediğini biliyordum ama Lorenze ve Mera'nın eski alfası gerçek psikopat olduklarını duyduğum tek kişilerdi.

"Yakında öğreneceğiz," dedi Gölge ona. "Dünya şu anda bize küçük bir mola veriyor gibi görünüyor. Ölüm kalım durumu yok-"

"Oha!" Mera neredeyse bağıırıyordu. "Bunu öylece evrene yayamazsın. Lanet olsun, Shadow. Lanet olası kıyameti başımıza getireceksin."

Bu sefer güldü, kısık boğuk bir sesle, tüylerimi diken diken eden bir kahkaha attı. "Evren bana ait. Bundan sonra ne olacağı konusunda endişelenmiyorum."

Mera pek ikna olmuş görünmüyordu. "Zamanı geldiğinde *sana söylemiştim* diyeceğimden emin olabilirsin," dedi burnunu kırıstırarak.

Shadow'un ifadesi aydınlandı ama konuşmadı. Yine, sonraki birkaç dakikasını hareketsiz alfanın zihnini araştırarak geçirdi. "Tamam, Tabitha'yı bulmak yeterince kolay," dedi, "ama sağlığıyla ilgili tek referans, geceleri yatağının altına koyuyor gibi görüldüğü bir grup taş. Anladığım kadarıyla enerjisini yeniden şarj ediyorlar."

Bu muydu? Taşlar onu hayatta tutuyordu.

İçimden sorular döküldü. "Ne tür taşlar? Elindekileri alabilir miyiz? Onun yaşlanmasını ve sağlıklı olmasını engelleyen şey nedir? Alfa bana tedavisini uygulamazsa kızın zayıflamaya ve yaşam gücünü kaybetmeye başlayacağını söyledi. Bir tür iksir ya da iksir olduğunu düşünmüştüm."

Her olasılığı gözden geçirmek için yıllarım vardı. Stones listeye bile girmemişti.

Başından beri bu kadar basit miydi? Bir kez daha hata yapmış ve biricik kızımınla geçirdiğim zamanı kaybetmiştim. Asla geri alamayacağım bir zaman ama bugünden itibaren değiştirebilirdim.

Bugün özgür olacağız.

SAMANTHA

Shadow alfanın başındaki tutuşunu serbest bıraktı ama tekrar hareket etmesine izin vermedi. Staz enerjisi güçlü kalmaya devam etti. "Taşlar benim için bilinmez," dedi. O

bu konuda pek mutlu görünmüyordu. "Onları görene kadar hiçbir çıkarımda bulunamayacağım. Anıları sayesinde kendilerini güçlü hissediyorlar. Görünüşe göre çocuk doğduğunda, sen doğum yaparken altında belirmişler ve o zamandan beri onu sağlıklı tutmak için kullanıyormuş."

Doğumundan on yıl sonra hâlâ bir bebek olduğunu düşünürsek sağlıklı demek abartılı olurdu ama en azından yaşıyordu. Birlikte çalışabileceğim bir canlı. "Hatırlayamamak beni sonsuza kadar hayal kırıklığına uğrattıyor," diye ısırdım.

Gölge'nin endişesi beni incelerken daha da arttı. "Alfa zihnini bu şekilde manipüle edememeliydi. Sana olanlar bir şekil değiştirenin yapabileceklerinin ötesinde."

Ben de uzun zamandır bundan şüpheleniyordum ama anılarım olmadan bana gerçekten ne olduğunu bilmek imkansızdı.

Mera sabırsızlıkla, "Gidip onu bulalım," dedi. "Bence Sam kızının güvenle elinde olması için yeterince bekledi. Zihin manipülasyonları da dâhil olmak üzere diğer şeylerle daha sonra ilgilenebiliriz."

Doğrudum ve ellerimi gelinliğimin yırtık pırtık kalıntılarına sildim. Bu gerçekten de Tabitha'nın hayatımda kalıcı olarak yer alacağı an mıydı?

Kalbim bu duygu karşısında gerçekten patlayacak mıydı? "Berbat bir durum," diye fısıldadım boğazım düğümlenerek.

"Ama bir yanımda Tabby'den sadece son birkaç yıldır haberdar olduğum için minnettar. Eğer onu daha uzun süre o piç kurusuna geri vermek zorunda kalsaydım akıl sağlığımdan geriye kalanları da kaybederdim." Bencilce bir düşünce, çünkü çocuğum yıllarca annesi olmadan yaşamıştı. Şu anda onunla geçirdiğim kısa zaman bile bir bağın gelişmesine izin vermişti. Yıllar önce olması gereken bir bağ, ama dürüst olmalıydım - bunun daha uzun yıllar sürmesi beni tamamen kırabilirdi.

Garip bir şekilde yaklaşan Gölge oldu, sanki zihnime dokunacakmış gibi uzandı. İçgüdüsel olarak, dokunuşunun neler yapabileceğinin farkında olarak geri çekildim.

"Anılarını araştırabilirim," dedi bana. "Size anlatılanların, onun doğumu sırasında yaşananlar olduğundan emin olun." Başını alfaya doğru salladı, tiksinti mükemmel yüz hatlarını gölgeliyordu. "Bunun zihnindeki karmaşanın içinden gerçeği görmekte zorlanıyorum."

"Henüz değil," dedim başımı sertçe sallayarak. "Geçmiş benim için gelecek kadar önemli değil. Bugün neredeyse özgürlüğümü kaybettikten sonra değil."

Gölge arkasını dönmeden önce basitçe "Elbette," dedi. Tipik tanrısal tarzıyla, ana şekil değiştiren kampına doğru patika boyunca ilerlemeden önce hiçbirimizi beklemedi. Mera ve ben sessizce onu takip ettik ve Mera'nın kolu artık benimkine dolanmamış olsa da yakınlığımız bizi rahatlatıyordu.

İncinmiş duyguların bir kısmı azalmıştı. Mera sonunda neden öyle davrandığımı anlamıştı ve görünüşe göre bu konudaki öfkesinden kurtuluyordu. Şahsen benim hâlâ büyümem ve yaptıklarım için pişmanlık duymam gerekiyordu ama Tabby yanımda olana kadar her şey bekleyebilirdi.

Tabby ve görünüşe göre enerjisinin akmasını sağlayan taşlar.

Alfa Lorenze, kendi deyimiyle "sağlık iksirini" reddettiğinde neler olduğunu görmeme izin vermişti ve kızımın gri teni ile halsiz bedenini görmek beni o kadar dehşete düşürmüştü ki o piçi bir daha asla sorgulamamıştım. Kızımı riske atmak benim için mutlak bir sınırdı ve o günden sonra asla çizgiye yaklaşmadım.

Alfa zayıflığımı biliyordu ve tıpkı iyi bir diktatörün yapacağı gibi bundan yararlandı. Aşırı bağımsızlığım ve yardım istemeyi reddetmemle, onun mükemmel varis planı için en iyi av olmuştum-

Yolda ilerlemeye devam ederken Mera kısaca, "Kendini suçlamayı bırak," dedi.

Başımı çevirerek ona alaycı bir sırıtış attım. "Sen de zihin okuyabiliyor musun?" Mizahsız bir kahkahayla sordum.

"İfadene bakarak sadece tahmin yürütüyordum," dedi Mera, "ama düşünceleri okuyabiliyorum." Bunu o kadar rahat söyledi ki, sanki çılgınca bir gücü olduğunu itiraf etmiyormuş gibi. "Shadow'un yardımıyla," diye devam etti. "Muhtemelen yakında kendi başıma yapabileceğim, ama bu güçleri aptalca yavaş bir hızda öğreniyorum. Hiç hoş değil."

Bu sefer gülüşüm daha samimiydi. Kafamın içinde olmadığını bilmek küçük bir rahatlamaydı; orası tam bir karmaşaydı. "Sonsuza kadar yaşayacaksın. Şimdi her şeyi bilmediğin için stres yapma."

Omuz silkti "Az önce öğrendiklerimizden sonra, kendini hırpaladığını tahmin etmek zor değildi. Ben de aynısını yapardım. Ama öğrendiğim bir şey varsa, o da normal bir insan olduğun ve işleri berbat ettiğin için kendini suçlamanın bir faydası olmadığıdır. Hatalarınızı kabul edin, onlardan ders çıkarın ve büyüyün. Kendinizin en büyük düşmanı olmaya devam ederseniz, asla yükselemez ve geleceğinize sahip çıkamazsınız."

Ayağa kalkın ve geleceğinize sahip çıkın. Beş basit kelime, kehanet ya da çığır açacak bir şey değil, ama içimde küçük bir ateş yaktı

İçgüdülerim. Çok uzun yıllar boyunca hayatın ve tüm saçmalıklarının başıma gelmesine izin vermişim. Asla kabul etmemem gereken durumları kabul ettim. Hafıza kaybımı bile.

Shadow onu kaldırmayı teklif etmişti ve ben de korku ve yorgunluktan onu geri püskürtmüştüm. Ama böyle devam edersem, önümüzdeki on ya da yirmi yıl içinde aynı korkak ve kırık şekil değiştiren olacaktım. Bir insandan daha uzun yaşayabilirdim ama zamanım hâlâ sınırlıydı.

"Haklısın," dedim hızla, sanki yılların bulanıklığını ve ihmalini temizleyebilecekmişim gibi başımı sallayarak. "Anlatımı değiştirmem gerekiyor. Lanet olası tavrımı değiştirmeliyim. Ve kızımın ve benim hak ettiğimiz lanet olası geleceği bulmalıyım. Çok uzun zamandır kurbanı oynuyorum ama artık buna bir son vermeliyim."

Mera bana gururlu bir gülümseme attı. "Kızım, önünde çok parlak bir gelecek var. Tamamen psişik olmayabilirim. Ya da birazcık bile psişik olmayabilirim. Ama söylediklerimin doğru olduğunu biliyorum. Bunu yaşadım ve kendi gözlerimle gördüm. Angel gerçek geleceğini talep ettiğinden beri en parlak ışık oldu, Simone da öyle. İkisi de risk aldılar ve incindiler ama şimdi... daha mutlu olamazlardı. Sen de aynısını yapacaksın."

Bizi dinlediği belli olan Shadow bize seslendi: "Mera'nın sürü olarak gördüklerinin hepsinin kaderi düşündüklerinden daha büyük." Dönmedi, geniş omuzları bir düzine metre önümüzde görünüyordu ama sesi sanki yanımızda duruyormuş gibi netti. "Ama sadece bunun için savaşırsanız. Işığa giden yol kolay olmayacak. Ama yeterince çok istersen, sonunda başarırsın."

"İstiyorum," dedim tereddüt etmeden. "Bahsettiğiniz ışığı bulacağım ve belki o zaman kızım da gelişecek."

Bu günlerde iki kişi için savaştım, bu da fazlasıyla yeterli bir motivasyondur.

Ağaçların arasına dağılmış evlerin bulunduğu köyün ana bölümüne ulaştık. Gölge hızını artırdı ve Tabitha'ya doğru gittiğimizi bilmek bile kalbimi hafifletmeye yetti.

Patikadan saptı ve şekil değiştirmiş halimize daha uygun bir patikayı takip etti. Enkazı temizlemek için güçlerini kullandı. Bu noktada Gölge'nin sırtına tırmanmadan olabildiğince hızlı hareket ediyordum. Çok yaklaştığımız. Clarity ve onun saçmalıklarıyla işimizin bitmesine çok yakındık. Kızımı kollarıma almaya çok yakındım.

Ormanın derinliklerindeyken, yükseldikçe hava hafifçe serinliyordu. Araziyi tanıyamadım. Uzun zamandır Clarity'deydim ama bu bölgeyi hiç keşfetmemiştim.

Ya da ben öyle sanıyordum, ta ki küçük bir kulübeye varana kadar. Burası Alfa Lorenze'nin özel konutuydu ve bir keresinde Tabitha'yı aramak için farklı bir yol kullanarak gizlice buraya gelmişim. İçeride değildi. Kelimenin tam anlamıyla bebekten eser yoktu ve yakalanmadan önce kaçmışım.

"Burada değil," diye seslendim Gölge'ye, kelimelerime acı yayılıyordu. "Bu kulübeyi daha önce de aramıştım."

"O burada," diye karşılık verdi.

Mera elini omzuma koydu ve hafifçe sıktı. "Shadow seni hayal kırıklığına uğratmayacak," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Ona güven. Bize güven."

Güven. Bunu en başından yapsaydım, çok fazla acıdan kurtulabilirdim.

Yeni bir anlatı.

Hazırdım ve bu ilk adımdı.

"Sana güveniyorum," diye nefes aldım. "Bana zihnimi ve gözlerimi açmam gerektiğini hatırlatmaya devam et. Biraz zaman alabilir ve lütfuna birden fazla kez ihtiyaç duyabilirim ama bunun i ç i n çalışmaya devam edeceğim."

"Bütün zarafet sende," dedi şiddetle. "Endişelenme, dostum."

Ben durduramadan gözyaşı kaçtı ama neyse ki Mera fark etmedi. Ya da fark e t t i y s e bile bir anlaşma yapmadı.

ve bu da minnettar olunacak bir başka şeydi.

Gölge kulübeye ilk ulaşan oldu ve içeride kayboldu. "Ya içeride hâlâ muhafızlar varsa?" Hızımı artırırken ses tonumda endişe vardı. "Aurora'yı elinde tutuyor ve alfa tam bir megalomandı. İçeride çok sayıda tuzak bırakmış olabilir."

Mera bir kahkaha attı. "Kızım, eğer orada Shadow'a meydan okuyabilecek bir şey varsa, hepimiz sıçtık demektir. Her şey yoluna girecek."

Doğru. *Tanrılar*. Onların bizim gibi olmadığını hatırlamak zorundaydım.

Binanın içine girdiğimizde, tam olarak hatırladığım gibiydi. Sadece kahverengi bir salon, küçük yuvarlak bir yemek masası ve başka hiçbir şey olmayan çok seyrek bir ev. Bugün ateş yanmıyordu, bu da eve soğuk ve terk edilmiş bir his veriyordu. Buranın alfanın ana ikametgâhı değil, kaçtığı bir yer olduğunu biliyordum. Tabitha'yı saklamak için mükemmel bir yer olabilirdi ama geçen sefer her köşeyi aramıştım.

Mutfakta durduk ve seyrek alana baktım. "Gölge nereye gitti?" Mera'ya sordum, onun varlığını da görememiştim.

"Enerjisi altımızda," dedi usulca, ellerini yerdeki kabaca yontulmuş ahşap kalasların üzerinde gezdirmek için eğilerek. "Eşim denen şerefsiz belli ki oraya nasıl ineceğimi kendim bulmam gerektiğini düşünüyor."

İçimdeki paniğe ve Tabitha'ya ulaşma dürtüsüne rağmen, Mera ve Shadow arasındaki ilişkiye dair bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldım. Kaderlerinde ruh ikizi oldukları açıktı - akıllı olan herkes bunu bilirdi ama bu her zaman sorunsuz bir ilişki olduğu anlamına gelmiyordu. Hâlâ birbirlerini sınıyorlardı ve bunu görmek hoşuma gidiyordu. Zorluklar hayatlarını ilginç kılıyordu ama günün sonunda bir takım olduklarını biliyorlardı. Ne olursa olsun birbirlerinin arkasını kolluyorlardı.

Benim için bir ilişki olacağını hiç düşünmemiştim.
Artık değil.

Ama öyle bir şey olsaydı, bu tür bir aşk
isterdim. Kusursuz olmayan bir aşk.

SAMANTHA

Mera bunu yaklaşık iki dakika içinde çözdü ve bir tuzak kapısını serbest bırakan küçük oluğu buldu. Çok zekice gizlenmişti. Onu asla bulamazdım.

Yardım almadan, inanılmaz ekstra duyuları olmadan. Karanlığa inen ahşap merdivenleri ortaya çıkarmak için onu sonuna kadar kaldırdı.

Kalbim göğsümde o kadar sıkıştı ki basıncı azaltmak için öksürdüm.

Mera başını kaldırıp bakışlarımı karşıladı. "İyi misin?"

"Hayır," diye boğuldum, öfke duygularıma fazladan bir katman daha eklerken

Ses. Hayır, öfke değil, saf öfke. "Lanet olası kızımı yerdeki bir delikte tutuyordu. Gelişememesine şaşmamalı. Piç kurusu. Hatırlat da gitmeden önce onu öldüreyim."

Sadece öldürmek değil, yok etmek. Bu dünyada ve öbür dünyada varlığının sona ermesi gerekiyordu ve Shadow'un alfa genetiğinin bu israfını nasıl geri alacağını bildiğini hissediyordum. Mera bana onlara güvenmemi söyledi. Onlara güvenmemi.

Bu durumda, ben olurdum.

Mera önce benim inmeme izin verdi ve aşağıdaki seviyeye ulaştığımda öfkem görüşümü kırmızıya boyamıştı.

"Buradayım," diye seslendi Gölge, ahşap duvarlardaki birkaç aralıktan süzülen alçak ışıktaki belirerek. Elinde bir

Elinde küçük bir bohça vardı ve ben hızla ilerlerken bir ıglık attım.

"Tabby!" Hıçkırıklar nefes nefese sesler çıkararak benden koptu. Göğsüm kendi içine çöküyordu; nefes alamıyordum. Shadow onu kollarıma bıraktığında ve menekşe gözlerini görebilmem için başını yeterince kaldırdığında bile. "Bebeğim, kızım, bebeğim." Onu kucakladım ve ağladım, ta ki içimden bir ıglık kopana kadar. Ruhumdan yükselen bu ıglığı, canavarımın kükreyerek canlandığı bir uluma izledi.

Dakikalarca var olma nedenime sarıldım, feryat etmeyi bırakıp sadece nefes alma isteğini bulana kadar ona sarıldım. Başımı onun çelimsiz bedeninin yanına soktuğum yerden kaldırarak, onu net bir şekilde görebilmek için omzumla gözyaşlarımı sildim.

"Annen sana sahip," diye fısıldadım, onu incelerken.

Uzanıp elini yüzüme bastırdığında içimden bir nefes kaçtı. Yeni doğmuş bir bebek gibi yatmak yerine uzuvlarını bu kadar bağımsız hareket ettirdiğini ilk kez görüyordum. Beyaz-sarı saçları bile biraz daha uzun görünüyordu ve cildi -parıltılı bir gümüş- her zamankinden daha sağlıklı görünüyordu. Bir kez olsun hayat doluydu.

"Zihninde," dedi Shadow usulca, gözlerinde alevlerle beni izleyerek, "alfa, seninle ziyaret etmeden önce onu kuruttuğunu belirtti, bu yüzden her zaman onu hayatta tutan tek kişinin o olduğundan endişelenirdin."

Kısa süreliğine yatışmış olan öfke bir patlama halinde geri döndü.

"Her şeyin bedelini ödeyecek," dedim kısaca. "Onun çektiği acılar için. Benimki neyse de, çocuğuma zarar verirken sonsuza dek pişman olmanı sağlarım."

Shadow başını salladı, bu ifadeyle ilgili tek bir sorunu bile yoktu.

Kenarda duran Mera yaklaştığında dikkatimi çekti. "O mükemmel," diye nefes aldı, sesi sanki benimle birlikte ağlıyormuş gibi boğuk çıkıyordu. Bir kolunu bize doladı. "Onunla ne yapacağımızı

Sam. Sana ve Tabby'ye yapılan yanlışları düzelteceğiz."

Boşta kalan elini uzatarak Tabitha'nın buklelerinin bir kısmını geriye doğru taradı ve parmağını kulaklarının ucunda gezdirdi. Kızımın sadece yarı şekil değiştiren olduğunun bariz işaretinin karşısında. Gölge'nin onun bilinmeyen genetiğini yok etmeyi seçebileceği endişesiyle yardım istememi engelleyen de bu özelliği idi.

"O bir fae," dedi Shadow basitçe. Sesi şaşırmış gibi gelmiyordu ve onu kollarına aldığı anda gerçeği bildiğini tahmin etmek zorundaydım. Kulaklarının üst kısmındaki çok hafif kıvrım kökeninin bir göstergesiydi. "Ama enerjisi neredeyse sönük. Ondan pek bir şey hissetmiyorum."

"Onun bir fae olduğunu tahmin etmiştim," dedim dürüstçe. "Ama asla emin olamadım. Sivri kulaklı başka ırklar da var mı?"

"Evet, var," dedi bana. "Ama kristallere olan ihtiyacını da eklediğinizde, gerçek mirası ortaya çıkıyor."

"Neden onun enerjisini hissedemiyoruz?" Mera elini Tabitha'nın yanağında gezdirerek sordu. "Neredeyse ölü bir güç noktası gibi."

"Onu hissediyorum," dedim hemen. "Onun benim kızım olduğundan bu şekilde emin oldum. Ama başka hiç kimse aynı bağlantıya sahip görünmüyor."

Mera bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Kızım, tıpkı sana benziyor. Muhteşem. Bir bebek modeli gibi. Senin çocuğun olduğundan hiç şüphem yok ama enerjisini merak ediyorum."

Gölge'nin etrafında küçük alevler titreşti. "Büyümek ve gelişmek için ihtiyaç duyduğu şeylerden mahrum bırakıldığından mı yoksa genetiğindeki bir şeyden mi emin değilim. Kütüphaneye dönüp araştırma yapmamız gerekiyor. Len de bu durumda bize yardımcı olacaktır."

Len'in kim olduğunu kütüphanede geçirdiğim zamanlardan biliyordum ama garip bir şekilde onu zihnimde canlandıramıyordum. Sadece Shadow'un fae kardeşi olduğunu biliyordum. "Ya onu benden almaya çalışırlarsa?" Hâlâ onlara güvenmeye çalışarak söylemeyi başardım.

"Fae'lerin kolay kolay çocuk sahibi olmadıklarını hatırlıyorum. Çok değerli olabilir."

Gölge her zaman ilk endişem olmuştu, ancak fae'lerin kendileri ikinci sıradaydı. Dışarıda bir yerlerde, Tabitha'nın bir fae babası vardı ve Bilgi Kütüphanesi'nde Faerie'den gelen yeterince ziyaretçi vardı.

Shadow cevap veremeden Mera, "Böyle bir şey olmayacak," diye patladı. "Hiç şansın yok."

"Günüşığı doğru söylüyor," diye onayladı Gölge. "Fae'ler kütüphaneye asla saldırmaz, bu yüzden ikiniz de orada güvende olacaksınız. Yine de dışarıdan yardıma ihtiyacımız var. Len'in durumu öğrenmesine izin vermeyi düşünün. O harika ve güvenilir bir bilgi kaynağıdır."

Eğer Shadow ve Mera'ya güveniyorsam, o zaman onların arkadaşlarına da güvenmem gerekebilirdi.

"Fae'ler çok uzun ömürlüdür," diye devam etti, "ama Tabitha on yaşındaysa, olduğundan daha yaşlı olması gerekir. Son on yıllarda doğan yavruların azlığı nedeniyle onların yavruları hakkında güncel bilgiye sahip değilim, bu yüzden herhangi bir yardım uzun bir yol kat edecektir."

Bu yüzden Tabitha'nın kendi dünyalarında arzu edilir olabileceği endişesi vardı ama umarım bu endişe çoktan ortadan kalkmıştır. "Eğer Len'den kaynaklanan bir risk yoksa, yardımını minnetle kabul ederim."

"Hadi kütüphaneye geri dönelim," dedi Mera. "Bu lanet kasabayla işim bitti."

Tabitha'yı daha da yakınıma çekerek derin bir nefes aldım ve onsuz hissettiğim sürekli, alçak paniğin hafiflemesinin tadını çıkardım. Onun narin, çiçekli kokusu duyularımı doldurdu ve onunla geçirdiğim bu küçük anın tadını çıkardım.

"Kahretsin, bu kalbimi acıtıyor," dedi Mera yanımdan. "O alfayı şimdi öldüreceğim."

Gölge'den gelen bir gümbürtünün ardından başımı kaldırdığımda Mera'yı kollarının arasına almış olduğunu gördüm.

yanagını. "Bu Samantha'nın cinayeti, Günışığı. Bunu biliyorsun."

Mera dudak büktü, bakışları hâlâ eşinin göğsüne bağlı olan kendi güzel kızına takıldı. O kadim altın gözleriyle anne babasını dikkatle izleyen kızına. "Tamam. Ama doğru seçimi yapsa iyi olur."

Dudakları seğirdi ve kıkırdamadan edemedim. Birkaç dakika önce o piçi öldürmek istememe rağmen, çektiği acının daha uzun sürmesini isteyecek kadar sakinleşmiştim. "Onu birkaç hafta boyunca yolun ortasında donmuş halde bırakabilir miyiz? Neler olduğunun biraz farkında olsa ama hareket edemese daha iyi olur."

Gölge'nin gülümsemesi karanlık ve uğursuzdu ve tüylerimi diken diken etti. "Bunun olmasını sağlayabilirim. Sonra, gizemini çözmeyi bitirdiğimizde, ceza konusunda son kararı vermen için buraya dönebiliriz."

Mükemmeldi. Artık tüm odağım Tabitha'ydı. Anılarım geri geldikten ve Tabitha'nın büyümesi ve sağlığı rayına oturduktan sonra alfabayla ilgilenecektim.

"O zaman buradan gidelim," dedi Mera. Merdivenlere doğru ilerlemeye başladı, sonra durakladı ve geri döndü. Bir saniye sonra elinde mor bir tahtaya benzeyen bir şeyle dönene kadar ne yaptığını merak ediyordum.

"Kristal yatak," diye açıkladı ve unuttuğum için kendimi tekmeleyebilirdim. Tabitha'nın kollarımda olması diğer tüm düşünceleri silip süpürmüştü.

"Teşekkür ederim. Hay sikeyim. Gelişmesine yardımcı olmak için hayatında başka neyin eksik olduğunu bulana kadar buna ihtiyacımız var." Bir şeyler olmalıydı, bundan sonra gelişemeyeceğine ve uzun yıllar yaşayamayacağına inanmayı reddediyordum.

Bodrumdan çıktık, kulübeye doğru ilerledik ve ormana geri döndük. Tabitha göğsüme yakın duruyordu, hala ellerini hareket ettiriyor ve sürekli yüzüme dokunuyordu. Hissedebilen tek kişi ben olduğum için onun enerjisine dikkat ederek, o an tepki vermeye hazırdım

Herhangi bir zayıflık hissettim ve onu Mera'nın taşıdığı kristal matın üzerine yerleştirdim.

Neyse ki şimdilik güçlüydü.

"Asla pis bir bodruma geri dönmeyeceksin," diye fısıldadım ormanda ilerlerken. "Sen de benim aradığım ışığa sahip olacaksın Tabby. Aynı parlak geleceğe. Seni çok seviyorum." Boğazım konuşamayacak kadar daralmıştı, bu yüzden zihnimden ikimiz için de olumlu sözler fısıldadım. Tabitha bana karşı tatlı sesler çıkardı ve şehrin ana kısmına ulaştığımızda kendimi sakın ve mutlu hissettim.

Ve geleceğimizdeki bir sonraki adımlar için hazırız.

Donmuş şekil değiştirenlerden bazılarının yanından geçerken Shadow elini sallayarak onları büyüünden kurtardı. Yakınlardaki birkaçı başlarını salladı ve aralarındaki yedi ayaklı tanrıyı fark edene kadar şaşkınlıkla etraflarına bakındı. Çoğu dizlerinin üzerine çökerken, birkaçı şaşkınlıkla göz kırpmaya devam etti. Gölge onlara hitap etmek için hiç vakit kaybetmedi. "Sürü olarak ikinci bir şansınız var," diye gürledi enerjisi kasabanın etrafında patlarken. "Alfa Lorenze bugün iktidardan uzaklaştırılacak ve artık yeniden inşa edebilirsiniz. Bu şansla ne yaptığınızı kontrol etmek için geri geleceğim. Eğer bir şekil değiştiren olarak yeteneklerinizi boşa harcadığınızı görürsem, her birinizi canavarlıığınızdan arındıracağım ve varlığınızın geri kalanını bir insan olarak yaşayacaksınız. Beni bir daha hayal kırıklığına uğratmayın."

Durduğum yerden, birkaç şekil değiştiren gözle görülür bir şekilde ağlıyordu. Onlar için üzıldüm. Hepimiz alfanın kurbanı olmuştuk ama Shadow'un bu konudaki güçlü duruşunu da anlıyordum. Clarity, alfamızın karşılık vermeden çok ileri gitmesine izin vermişti ve bu şekil değiştirenlerin tarzı değildi. şimdi canavarlarına layık olduklarını kanıtlamak zorundaydılar.

"Alfa Lorenze öldü mü?" Küçük, sarışın bir şekil değiştiren olan Jewel sordu. Sürümüze yeni katılanlardan biriydi ve defalarca kaçmaya çalıştığını duymuştum ama alfa onları ağına düşürdükten sonra asla bırakmazdı. Ben de

İlk seferinde çıkmak için çok fazla boktan atlamak zorunda kaldım ve bunun olmasına sadece beni geri almak için yaptığı acil durum planı yüzünden izin verdi. Doğru zaman geldiğinde.

"Ölmedi," dedi Gölge ona. "Donmuş durumda ve şimdilik öyle kalacak. Ayrıca etrafında neler olup bittiğinin de farkında, bu yüzden son yıllarda sana yaşattıklarının küçük bir kısmını ona tattırmaktan çekinme."

İşkence izni verildi. O piç kurusu sonunda ektiğini biçecekti.

Her zaman dünyaya verdiğin şeyin sana geri döndüğünü söyledim ve o bunun ne kadar kötü olabileceğini öğrenmek üzereydi.

Bize en yakın birkaç şekil değiştiren ayağa kalktı, yüzlerindeki korku ve kederin yerini kararlılık ve... umut aldı.

Başka biri Gölge'ye "Bizi yarıp geçmeyeceğini ve cezalandırmayacağını mı söylüyorsun?" diye sordu. Toplanan kalabalığın arasından kim olduğunu göremedim ama erkeksi bir sestti.

Shadow kısaca, "Onu staz halinde tutuyorum," diye cevap verdi. "Serbest kalmayacak."

Shadow döndü, Clarity'yle işi bitmişti ve Mera onu takip etmeye başladı, ama ben birkaç saniye daha kaldım, çünkü Grant patikada yalpalayarak ilerliyordu, elini yüzüne sürerken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Samantha?" dedi yavaşça. "Neler oluyor böyle? Çiftleşmemizi bitirdik mi?"

Gözleri kucağımdaki çocuğa kaydı ve bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında yüz ifadem yumuşamasına izin vermedim. Grant bir kenara çekilmiş ve babasının çiftleşmeye zorlamak için bu kararları almasına izin vermişti. Yani, tabii ki babası deliydi ve kardeşini öldürmüştü, bu yüzden konuşmaktaki isteksizliğini anlıyordum ama aslında hiç mücadele etmeye çalışmamıştı. Her şeyi kabullenmek onun için daha kolay olmuştu.

"Artık alfa sensin," dedim, enerjimin bir kısmının bu sözlere sızmasına izin vererek. "Bu lanet sürünün

babanın yaptığı gibi. Çünkü geri döneceğiz."

"Yapacağız!" Mera güçle ekledi. "Clarity için son şans."

Kimse itiraz etmedi. Ses tonundaki kararlılığı duyabiliyorlardı. Bu fırsatı kaçıırırlarsa Clarity'nin varlığı sona erecekti.

İyilik için.

SAMANTHA

W Tabitha kollarımdayken Clarity paketinden uzaklaşmak bir rüya gibiydi. Adrenalinin etkisi geçtikçe başım bulanıklaştı ve umarım bayılmamışımdır.

bir noktada dışarı. Mera yanımdan hiç ayrılmadı ve ben de bu arkadaşlığı bir kenara ittiğim için kendimi bir kez daha tekmelememeye çalıştım. Geçmiş geride bırakmalı ve geleceğe odaklanmalıydım.

Dünya'dan kütüphaneye giden beyaz koridordaki yolculuk bir bulanıklık içinde geçti ve hem Mera hem de Shadow tarafından bana yöneltilen endişeli bakışları hayal bile edemiyordum.

"Bu iş sende," diye fısıldadı bana.

Ağzımda konuşmak için yeterli nem kalana kadar birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. "Bu sadece gerçeküstü. Bugün benim kıyametimdi ve bir şekilde kurtuldum. Bu ne zaman olur ki? Bu gerçek olamayacak kadar güzel ve acaba bu Tabby'yi sonsuza dek kaybetmemin bir başlangıcı mı?"

Gerçek korkumu yüksek sesle dile getirmek daha özgürce nefes almamı sağladı.

"Tanıdığım bir düzine kadar tanrı ve güçlü yaratık arasında," dedi Mera şiddetle, "bu olmayacak. Birinin bir çözümü olacaktır. Her zaman lanet olası bir çözüm vardır."

Onun tutkusu benim de ateşimi uyandırdı ve beynimin bulanıklığını kesti. "Evet, kahretsin, evet. Haklısın. Çok boktan birkaç yıl geçirdik ama her şey değişiyor. Buna inanmak zorundayım."

"Çok doğru," dedi Mera. "Bir kitaptan klişe bir alıntı yapacağım ama bu hayatının geri kalanının ilk günü. Geçmiş öldü. Bu bizim geleceğimiz."

Klişe ya da değil, tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi.

Bilgi Kütüphanesi'ne girdiğimizde beyaz koridor sona erdi. Bu odanın ne kadar hayranlık uyandırıcı olduğunu unutmuşum. Eski bir katedral ile hayallerimdeki kütüphanenin karışımı gibi görünen bu odada birçok dünyadan milyonlarca kitap bulunuyordu.

İçeri girdiğimizde, burayı ilk gördüğüm zamana geri dönmekten kendimi alamadım. En az benim hissettiğim kadar kırık ve kayıptı, ama şimdi enerji doluydu, devasa tavanlar savaş ve yaşam sahneleriyle oyulmuştu. Alan boyunca yayılmış yüzlerce raf, bilgiyi ve farklı dünyalara açılan kapıları koruyordu.

Bu neredeyse kendi küçük galaksisiydi ve sadece kendi kurtuluş hikayemin bu kütüphaneninki kadar güzel olmasını umabilirdim.

"Evim," diye nefes aldı Mera, gülümserken başını arkaya yatırdı. "Dünya'yı ve tüm saçmalıklarını sikeyim."

Gölge alçak sesle kıkırdadı, eğlencesi ortamı daha da aydınlattı. "Artık şekil değiştirenleri neden kendi hallerine bıraktığımı biliyorsun. O dünya hizada çıktı. Enerjimi tüketiyor."

Mera itiraz etmedi ama zihninde dönen çarkları görebiliyordum. Muhtemelen Dünya'yla -ve alfalarla- ilgili sorunun gerçekte ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ve daha da önemlisi, gelecekte bir noktada bunu nasıl düzeltebileceklerini.

Bir süre sonra silkindi ve bana odaklandı. "Zihnindeki hafıza bloklarıyla ilgilenelim," dedi. "Bu sorun çözülmeden ilerleyemeyiz."

Tabitha'yı kendime daha sıkı sararak reddetme içgüdümü bastırdım. Kütüphanenin tavanına hızlı bir bakış, bana önce birkaç duvarı yıkmadan yeniden inşa edemeyeceğimi hatırlattı. "Tamam," dedim başımı sallayarak.

Korku hiçbir yere gitmiyordu ama onunla yüzleşiyordum.

"Aurora'nın üstünün değiştirilmesi ve beslenmesi gerekiyor," dedi Shadow kısaca, bir kez daha hareket ederek. "Ben de anılar konusunda yardımcı olması için Gaster'ı bulacağım."

Mera eşinin geri çekilen sırtına başıyla onay verdi. "Tamam, evet. Yakında burada buluşabiliriz." Bana döndü. "Gaster'ın yedekte olması iyi olur. Shadow güçlüdür ama enerjisi biraz buharlı tren gibidir. Bazen sert ve hızlı gidiyor ve çevresindekileri kırıyor." Bakışlarımla buluştuğunda dudakları kıpırdadı. "Seni kırmasını istemiyorum."

Benim de dudaklarımdan sürpriz bir gülümseme geçti. "Biliyorsun... ben de."

Bir elini tekrar Tabitha'nın saçlarında gezdirmek için yaklaştığında kahkahası hafifti. Serbest eliyle kristal matı tutmaya devam etti ve ne kadar ağır görünse de Mera yorgunluk belirtisi göstermedi. "Hâlâ enerjisini hissedemiyorum," dedi. "Matına ihtiyacı var mı?"

Menekşe gözlerini görebilmek için onu göğsümden uzaklaştırarak, "Enerjisi çok sağlam," diye cevap verdim. "Aslında, onunla birlikteyken hiç hissetmediğim kadar güçlü hissediyor. Shadow haklıydı, o lanet alfa onu kasıtlı olarak zayıflatıyordu, böylece zayıf olduğunu ve *mucize tedavisine* ihtiyacı olduğunu düşünecektim."

Öfkem bir kez daha güçlü bir şekilde canlandı. Umarım o piç kurusu Clarity'de acı çekiyordur.

"Hadi," dedi Mera bana. "Bir sonraki adım için mahremiyet isteyeceksin. Hadi ine gidelim."

İn. Gölge'nin özel egemenliği. Geçen sefer girişten geçmeme izin verilmemişti ve yalan yok, diğer tarafta ne olduğunu merak ediyordum.

Kütüphanede yürürken Mera yüzlerce kez selamlandı, eğildi ve el salladı. Dünyanın her kesiminden her varlık, huzurlarında kimin olduğunu tam olarak biliyordu ve ona kraliçe gibi davranılıyordu. "Torma sürüsünden çok farklı," dedim yaşadığım şey karşısında göğsüm ısınarak. "Zaferine sahip çıkıyorsun kızım ve seninle gurur duyuyorum."

Mera'nın parıltısı bir insanı kör edebilirdi. "Değerli olduğumu anlamam uzun zamanımı aldı. Gölge beni geliştirdi ama ben de oradan aldım ve şimdi bile büyümeye devam ediyorum."

"Sen her zaman bir savaşçıydın," diye hatırlattım ona. "Torma ile uğraşmayı reddettin. Her şeyi daha iyi hale getirmeye çalıştın. Adım atması ve bir değer bulması gereken kişi benim."

Elim onun serbest elinin içindeydi. "Sen lanet olası bir savaşçısın. Şu andan itibaren zayıflıktan bahsetmek yok. Çoğu kişi senin yaptığından sağ çıkamazdı ve biz kraliçelerin yolunda birlikte yürüyeceğiz."

Bu an her zaman inandığım ama deneyimlemediğim bir şeyi pekiştirdi: ruhunuzun gerçek eşi aslında kız arkadaşlarınızdan biri olabilir.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Yolu bulacağım, söz veriyorum."

Mera'nın yüzünde zerre kadar şüphe yoktu ve kütüphanede gezinmeye devam ederken ben de bu güven seviyesini taklit etmeye çalıştım. Sonunda dönen portala ulaştığımızda Mera içeri adım attı ve beni de yanına çekti. Başka bir kütüphaneye çıkmadan önce garip bir enerji dalgası etrafımızı sardı.

"Vay anasını." Net görebildiğimden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırptım. Işık alçaktı, sanki her şey ateş ışıısıyla aydınlanmış gibiydi, sıcak ve rahatlatıcıydı. "Kaç tane kütüphanen var? Yani, çok fazla olduğundan falan değil, ama lanet olsun..."

"Değil mi?" Mera mutlu bir iç çekişle, mekânın havasını içine çekercesine olduğu yerde döndü. "Kitaplar beni çok mutlu ediyor. Kokusu. Hissi. Onların dizilmiş görüntüsü

bir seriyi tamamlamak için kronolojik sırayla." Yüzündeki gerçek mutluluk çok sevimliydi.

"Hayaller burada kurulur," diye kabul ettim. "Son birkaç yıldır kendimi kitapların içinde çok fazla kaybetmek zorunda kaldım. Sanki yazılmış tüm fantastik ve romantik kitapları okumuş gibiyim."

Mera bana doğru sıçradı, gözleri kocaman açıldıkça yüzü parlıyordu. "Vay anasını kızım. Simone Valdor'dan dönene kadar bekleyemeyeceğim. Sana söylüyorum, henüz keşfetmediğin koca bir kurgu dünyası var. Lanet olası bir kitap kulübü kuruyoruz."

Gelecek. Umut. En tuhaf kavramlar ama yine de uzun zamandır hatırlayamadığım kadar çok hissediyordum. Sadece bir kitap kulübü için etrafta olma düşüncesi... gerçek bir sürüyle... ve Tabitha'nın sağlıklı ve hayatta olması... Başka hiçbir şey istemiyordum.

"Kesinlikle varım," dedim. "Bu tam da hayalini kurduğum türden bir kızlar gecesi."

"Bu olacak." Onun kararlılığı bana bunun olacağını söylüyordu, gelecek bizim için ne getirirse getirsin. "Ama önce anılarını geri alalım."

Beni gerçek bir şöminenin bulunduğu, etrafı çok rahat görünen koltuklarla çevrili bir salona götürdü. "Otur," dedi. "Gölge birazdan burada olacak."

Bunu nasıl bildiğini sorgulamadım; aralarındaki bağın bir parçası olduğuna şüphe yoktu.

Otururken Tabby'yi yanlarından tutarak kalçalarımın altına yatırdım. Bana karşı nazikçe kıpırdandı ve onun hareket özgürlüğünü görmek hoşuma gitti. Pırıltılı teni ve sarı buklelerinden, gerçekten büyüleyici olan gözlerine kadar onu incelemek için zamanımın olması bile gerçek bir hediyeydi. Neredeyse zengin ametist renginin içine gömülmüş kristal parçacıkları gibi görünüyordu. Yırtık pırtık gri tulumunun içinde bile bir mücevher gibi parlıyordu.

Mera omzumun üzerinden bakarken, "Onun uhrevi olduğunu saklamak mümkün değil," dedi. Kristal paspası kanepede yanıma koydu, sonra da aynı sandalyenin ucundaki örtüye uzandı. "Yeniden şarj olması için ona biraz zaman verelim."

Bu iyi bir fikirdi ve onu bu kadar erken bırakmaktan duyduğum üzüntüye rağmen, onu kaldırıp yaklaştırmakta tereddüt etmedim. "Evet, hadi yapalım."

Mera örtüyü pürüzsüz mor yüzeye serdi ve Tabitha'yı nazikçe yere bırakırken eğilip dudaklarımı yanağına bastırdım. Hiç tanımadığım o çiçek kokusunu içime çekerek hıçkırıklarımı bastırdım. "Seni binlerce hayat boyunca sevdim," diye nefes aldım yumuşak tenine karşı. "Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim."

Boğuk bir hıçkırık benimkine katıldı ve Mera'yı elini ağzına bastırılmış, gözlerinin kenarından yaşlar süzülürken görmek için döndüm. "Beni öldürüyorsun Smalls," diye hıçkırdı. "Ağlamıyorum bile. Aptal bebeklik hormonları."

"Ben de seni seviyorum Mera," dedim aniden.

Kahretsin, tamam, bu muhtemelen sadece kısa bir süredir tanıdığım birine söylemek için garip bir şeydi, ama doğruydı. İlk tanışmamızdan beri onun bir ruh kardeşi olduğunu biliyordum ve... onu özlemiştim.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakarken gözyaşları yavaşladı. Yaşadığı şoku neredeyse anında atlattı ve kollarını bana dolamak için eğildi. "Ben de seni seviyorum, Sam! Seni çok özledim ve senin için çok endişelendim. Şimdi burada bizimle olduğun için bundan daha mutlu olamazdım."

Hem sarılışındaki hem de sözlerindeki sıcaklığı içime çekerken gözlerim kısa süreliğine kapandı. Hayatımın çoğunda yalnızdım ama artık durum böyle değildi. Arkadaşlarım ve kızım. Tek yapmamız gereken Tabitha'yı nasıl sağlığına kavuşturacağımızı bulmak, anılarımın kilidini açmaktı ve sonra gerçek bir sürüye sahip olmanın hayalini kurabilirdim.

Tek istediğim buydu ve bunun gerçekleşmesini
sağlayacaktım.

Sonuçları ne olursa olsun.

SAMANTHA

J Tabitha kristal minderine uzandığında, Gölge Mera'nın yanında belirdi. Yani, odaya girdiğinden emindim, ama adam gölgeler içinde var oldu ve Sanki birdenbire ortaya çıkmıştı.

Tabby dev canavara bakarken bile tepki vermedi. "Gözleri daha parlak," dedi Mera. "Renkleri daha güçlü."

Onunla ilgili her şey daha güçlüydü, özellikle de enerjisi. Hâlâ bunu hissedebilen tek kişi bendim.

"Hazır mısın?" diye sordu Gölge. Aurora artık onun kollarındaydı, taşıyıcısından çıkarılmıştı ve Mera küçük kız için ellerini uzattığında, canavar onu doğrudan ellerinin içine yerleştirdi.

Mera, "Merhaba tatlım A," diye mırıldandı ve Aurora'nın annesine ne kadar hayran olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Uzanıp iki elini annesinin yüzüne bastırırken bebek yüzü yumuşadı. "Acıkmışsın," dedi Mera aniden.

"Seninle iletişim mi kuruyor?" Başımı sallayarak sordum. "Kaç yaşında?"

Mera gülümseyerek, "Daha birkaç aylık," diye cevap verince şaşırdım çünkü çocuk çok daha büyük görünüyordu. "Dokunma yoluyla bana duygularını gönderiyor ya da canı isterse

Odanın diğer ucundan. Sadece neye ihtiyacı olduğuna dair kısa hisler."

"Bu ebeveynliği kolaylaştırıyor olmalı," diye güldüm.

Mera gülerek, "Eğer arkadaşlarını ziyaret etmek için ortadan kaybolup durmasaydı, gerçekten harika olurdu," diye ekledi. "Her zaman Damon, Angel ve Reece'in küçük kızının yanına uçup duruyor. Biz ölümsüzlerin yüzünü buruşturuyorlar."

Gölge ofladı. "Sen mükemmelsin, Günışığı."

Yumuşama sırası ondaydı. Eşine, Aurora'nın ailesine baktığı gibi, dünyaları yok edecek türden koşulsuz bir sevgiyle baktı. İkili bir an boyunca birbirlerine kilitli kaldılar ama sonra işlerine geri döndüler.

Anıları serbest bırakma işi.

Mera kızını başından öptü ve Tabitha'nın kristal yatağının hemen yanına yerleştirmek için eğildi. "Meme için birkaç dakika bekleyebilir misin?" diye sordu bebeğe.

Aurora alçak sesle bir hırıltı çıkardı ve aynı anda gülümsedi. Mera bunu evet olarak algılamış olmalı çünkü onu bir daha kucağına almadı. Üçümüz de onları izledik, dokunurlarsa ne olacağını görmek için bekliyorduk.

Ama hiç yapmadılar.

Tabitha'dan bir santim kadar daha küçük olan Aurora olduğu yerde kaldı ve mutlu bir şekilde ellerini havada salladı. Tabby de farklı değildi ve şaşırtıcı bir şekilde, birkaç dakika sonra o da ellerini güçlü ve emin bir şekilde havada sallamaya başladı.

"Az önce ondan öğrendi," diye nefes aldı Mera. "Vay anasını. Belki de genç fae'lerin büyümek ve gelişmek için etraflarındaki diğer bebeklere ihtiyaçları vardır?"

Gölge başını salladı. "Öyle bir şey olamaz. Fae'lerin fazla çocuğu olmaz," diye hatırlattı ona.

"Fae bölümünde bir kitap olacak," dedi Mera ayağa fırlayarak. "Ben koşarken sen burada iyi misin?"

kontrol eder misin? Len'in harika bir kaynak olacağını biliyorum ama henüz burada değil ve beklemek istemiyorum."

Çaresizce hayır demek istedim. Bu anma töreni sırasında onun desteğine ihtiyacım vardı. Sadece eşi korkunç bir canavar olduğu için değil, başka birçok nedenden dolayı.

Ya geçmişimin gizli kalması daha iyiye?

Yine de tek kelime etmedim. Tabitha benim en önemli önceliğimdi ve fae çocukları hakkında bir şeyler öğrenmek sadece onun sağlığına yardımcı olabilirdi.

"İyi olacağız," dedi Shadow. "Gaster görevini tamamladı ve biz konuşurken odaya giriyor. Bunun Samantha için mümkün olduğunca acısız ve güvenli bir şekilde yapılmasını sağlayacak."

"Şu anda en sevdiğim iki kelime," diye mırıldandım. "Ayrıca, canlı. Bu tekrar etmemiz gereken bir kelime. Sam'i canlı tut. Sam'i canlı tutun."

Mera bana el salladı. "Çoğumuz bir ya da iki kez öldük. Daha güçlü olarak geri döneriz, o yüzden bu konuda stres yapma. Gerekirse yeraltı dünyasına girer ve seni geri alırım."

"Yapmayacaksın," diye hırladı Gölge. "Yeraltı dünyasını bana bırakacaksın. Zaten Alistair için bunu araştırıyoruz. Eğer bir yolu varsa, bunu bulacağız."

Mera'nın yüzünde büyük bir iyimserlik vardı. "Evet, bir yolunu bulacağız dostum. Şimdi araştırmaya gidiyorum."

Eğildi ve kızını çabucak öptü. "Annen yakında dönecek," dedi ve çocuk uzanıp ellerini tekrar yanaklarına bastırdı. Mera aralarında geçenler karşısında eriyip gitti. Doğrulduğunda Shadow yanı başındaydı ve Mera ona bir ağaç gibi tırmandı.

Dudakları buluştuğu anda canlanan sıcaklık neredeyse volkanikti ve ben küçük kızlara hüznü bir gülümseme gönderdim. "Siz ikiniz bir gün böyle bir aşk bulacaksınız, duydunuz mu beni? Asla daha azıyla yetinmeyin."

Aurora kollarını daha sert salladı ve ben de tam ona dokunacaktım ki arkamdaki canavardan bir gümbürtü geldi. Bunun bir uyarı olduğunu düşünerek ellerimi kendime sakladım ve bunun yerine bir parmağımı Tabitha'nın yanağında gezdirdim. Aurora aniden uzanıp kızımın elini tuttu ve minik elini sıkıca elime doladı.

Ben de hâlâ Tabby'ye dokunuyordum ve o anda bir sıcaklık patlaması yaşadım. Aurora'nın mutlu olduğunu bilmem dışında bu sıcaklığın gerçek bir bağlamı yoktu. Seviliyordu ve güvendeydi. Tabitha da öyle olacaktı, gerçeğimi hatırladığım anda.

Geçmiş korkutucu, karanlık ve dehşet dolu olabilirdi. Ne bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama onun doğuşunu ve gelişimini hatırlamanın, tam potansiyeliyle büyüüp gelişmesini sağlamak için önemli olduğunu biliyordum. Bunun dışındaki her şeyi gün ışığına çıktıkça halledebilirdim ve halledecektim de.

Tabby'den tuhaf bir ses çıktı ve Aurora'nın gücünün Tabitha'ninkiyle çarpışması ihtimaline karşı Gölge Canavar'a seslenmek üzereydin ki küçük kızım gülümsedi. Düzgün, güzel, sakızlı bir gülümseme. Bir vuruş sonra iki dış ortaya çıktı, altta bir çift, kesinlikle iki saniye önce orada olmayan.

"Vay anasını," diye nefes nefese kaldım.

Mera ve Gölge şimdi kanepenin yarısını kaplamışlardı. "Sanırım Aurora az önce Tabby'ye dişlerini verdi," diyebildim şaşkınlığının arasında.

"Vay anasını," diye yankılandı Mera. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bu güç," dedi Shadow tereddüt etmeden, bilgisine her zaman güvenerek. "Tabitha gelişmek için ihtiyaç duyduğu enerji ve güçten mahrum bırakıldı. Ne tür bir güç bilmiyorum ama belki de bu ikisini bir süre burada birlikte bırakmalıyız. Aurora genellikle cevaplara sahiptir."

Ben umut dolu bir şok içinde kalırken Mera başını sallıyordu. Shadow'un teorisi çok mantıklıydı ve şimdiden Tabitha'nın daha uyanık olduğu görülüyordu.

"Bu araştırma çok önemli," diye patladı Mera. "Yakında geri döneceğim!"

Havalandı ve Gölge'nin bakışları, gözden kaybolana kadar onu hiç terk etmedi. Ondan sonra bana döndüğünde, yüz ifadesinin üzerine bir karanlığın çöktüğünü görebiliyordum. Korkunç, seksi bir tanrıdan, korkunç, süper korkunç bir tanrıya dönüşmüştü. "Hadi hafızayı geri getirme işine devam edelim," diye gürledi.

Uslu bir kız gibi başımı sallıyordum, çünkü *lanet olsun*, o emrettiğinde yapılacaktı.

Gaster neyse ki bir an sonra ortaya çıktı da gerginliğim biraz olsun azaldı. Ve paniğimin bir kısmını. Mera'nın hafıza bloğunu kırdığında ben de buradaydım ve bu süreçte ona güvenmiştim. "Bayan Samantha," dedi yüzünü aydınlatan kocaman bir gülümsemeyle. "Sizi tekrar görmek çok güzel. Mera'mızın çok endişelendiğini biliyorum."

Bir demi-fae goblin gibi görünmesine rağmen, altı yıldızlı bir oteldeki şık bir uşağın tavırlarına sahipti. *Bekle! Demi-fae!*

"Gaster," diye bağırdım neredeyse. "Seni görmek çok güzel. Lütfen bana kızımın Fae olup olmadığını söyleyebilir misin?"

Bakışları kristal yatağındaki Tabitha'ya düşmeden önce bir kez yavaşça göz kırptı, sonra bir kez daha. Onu hissetmemişti, tıpkı diğerlerinin hissedemediği gibi. "İmkânsız," diye nefes aldı, daha yakına eğilerek. "Bir şekil değiştiren ve bir fae çocuk yapamaz. İki fae ancak bir çocuk yapabilir."

"Son zamanlarda buralarda imkânsız şeyler çok oluyor," diye yanıtladı Shadow sert bir şekilde. "Mera'nın arkadaş grubunda normları alt üst eden bir şeyler var. En iyisi hiçbir şey varsaymayalım."

Gaster şokunu çabuk atlattı ve bana doğru baktı. "Ona dokunmamın bir sakıncası var mı?"

Başımı salladım. "Lütfen. On yaşında ama neredeyse hiç yaşlanmamış. Genetiği ve onu nasıl sağlıklı kılabileceğimiz hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Gaster uzanıp Tabitha'ya dokundu ve o dokunurken Shadow eğilip Aurora'nın elini kızımından nazikçe çekti. "En iyisi enerjisini karıştırmamak," dedi yumuşak bir sesle.

Gaster ona bakarken, "Kendini bir Fae gibi hissetmiyor," diye düşündü. "Ama aynı zamanda bir şekil değiştiren gibi de hissetmiyor. Kendini geliştirmek için daha fazla enerjiye ihtiyacı olabilir ve bu gerçekleşene kadar, onun gücüne ulaşmaya çalışan bizler için ölü bir nokta olacak."

Acı beni tekrar yutmakla tehdit etti ama onu bastırdım. "Aklımda hep daha fazla soru var. Belki de hafıza engelimi aşmak, bunu çözmenin ilk adımıdır."

Gaster başını salladı ve Tabitha'dan elini çekti. "Evet, hadi başlayalım. Gençlerden uzaklaşmalıyız. Bu sefer nasıl bir patlamayla sonuçlanacağını bilmiyorum."

Mera üzerinde kullandığı büyüün görüntüleri zihnimde parladı ve haklı olduğunu anladım.

"Güvende olacaklar," dedi Gölge. "Hayatıma mal olsa bile çocukları güvende tutacağım konusunda bana güvenebilirsiniz."

Söylediği her kelimeye inandım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve belki de ilk kez canavardan tamamen korkmadım.

Bundan sonra her şey hızla ilerledi. Geniş bir alanda yere uzandım ve Gaster hızlıca etrafımda karmaşık görünümlü bir daire çizdikten sonra çevresine birkaç mücevher yerleştirdi. "Bu enerjiyi kontrol altında tutmama yardımcı olacak," dedi konuşur gibi, rahat tavrı biraz rahatlatıcıydı.

Hazır olduğunda çemberi başlattı ve enerjinin üzerime kapandığını hissettim. Hemen ardından Gaster ilahi söylemeye başladı, buz gibi bir enerji ısırtığı tenime çarptı. Keskindi, kafamın içine doğru ilerlerken zihnimin derinliklerinde var olan blokları araştırıyordu.

"Bu Mera'nınki gibi bir büyü değil." Gaster'ın sesi gergindi. "Ama bu bir çeşit büyü. Mera'dan daha eski

Daha önce de karşılaşmıştım." Bir süre durakladı. "Ve kökeni fae."

Tabby'nin mirası hakkındaki teorimiz her geçen dakika daha da akla yatkın hale geliyordu.

"Gücümü arttırmak zorunda kalacağım," diye beni uyardı.

"Yap şunu," diye haykırdım, hayatımı geri almaya hazırdım. "İhtiyacın olduğu kadar ileri git - beni gerçekten öldürmek dışında." Bilinmeyen anılarımdan duyduğum korku, Tabitha'ya yardım etmek için daha fazla bilgiye sahip olma ihtiyacının altında kaybolmuştu. Onu okuyabilecek kimse olmadığına göre, anılarım elimizdeki tek şey olabilirdi.

Goblin bir kez daha durakladı. "Yapmak üzere olduğum şey için şimdiden özür dilerim."

Oh. *Lanet olsun.*

Bir sonraki kesik daha derindi ve bir sızlanmanın kaçmasına engel olamadım. "Gücüne ihtiyacım olacak Gölge," diye böğürdü Gaster. "Bu çok eski ve derinlere kök salmış bir şey."

Kadim mi? Neden anılarım kadim enerji tarafından bastırılırsın ki?

Acı tekrar arttı ve Gölge'nin ateşi Gaster'ın gücünün keskin kesiğini yakarken, içimde tuttuğum çılgılık serbest kaldı. İçimde tutmayı çok iyi başarmıştım ama artık derim bedenimden ayrılıyordu -en azından öyle hissediyordum-artık cesur bir yüz yoktu. "Bu iş sende Sam," diye gürledi Gölge.

O şerefsiz için söylemesi kolay.

Bir sonraki çılgılık daha yüksekti ve acımla hıçkırarak ağladım, kurdum kendi buzlu enerjisini etrafa fırlatmak için yükseldi, sanki tutunacak bir ip bulmak için çabalıyorduk.

Gölge başka bir şey söylüyordu, sesi vücudumda titreşiyordu ama o anki halimle gerçekten "duyamıyordum". Yine de gürültüsünün içinde bir yerlerde kelimelerin olduğundan oldukça emindim: Hayatta kalacağından emin değilim."

Harika. Sadece harika.

SAMANTHA

P İçimden bir ses bayılmak istiyordu ama bedenimin bu hayattan çekilmeye karar vermesi ihtimalini de reddediyordum. Eğer kendimi karanlığa bırakırsam, belki de

ve kızım için burada kalmalıyđım. Onunla geçireceğim bir saniyeden daha asla vazgeemezdim.

Gölge ve Gaster artık bana görünmüyordu. Vücutumu beyaz bir parlaklık sarmıştı ve bir noktada üzerime kusmuş olmalıyđım; kusmuk kokusu havaya sinmişti.

Çok fazla acı vardı. Ve yanma. Ve ığlıklar. Bilincimi korumak için neredeyse tüm gücümü tükettiğimde, karanlık görüşümün sınırında gezinirken, buz gibi bir enerjinin duyularıma dokunduğunu hissettim. Benim kurdum gibiydi ama milyon kat daha güçlüydü. Tüm vücutumu yıkadı. Acı ve hava emerken göğsüm kabardı.

Bu olay başladığından beri ilk kez ciğerlerimi tam olarak doldurabildim ve kusma dürtüsü tekrar azaldı. Bana neyin ya da kimin yardım ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu hafif rahatlama için minnettarlığın ötesindeydim.

Shadow'un sesi kafesimi yarıp geçti ve bu sefer sözlerini net bir şekilde duyabiliyordum. "Len burada."

Len burada mıydı? Tabitha'ya yardım edebilecek fae arkadaşı? Onunla daha önce tanıştığımdan ya da en azından aynı odada bulunduğumdan emindim ama onunla ilgili hiçbir şey hatırlayamıyordum. Acılarımın üzerine buz gibi bir merhem gibi gelen onun gücü müydü? Sanki benimle Gaster'ın beynimi hacklemesi arasına bir bariyer yerleştirmiş gibiydi.

L a f ı a ç ı l m ı ş k e n .

"Onun bloğunu kıramam," dedi goblin. "Bu onun zihnini bozar. Len'in fiziksel olarak gelmesini beklemeliyiz, çünkü görünüşe göre enerjisini önce o göndermiş."

Birincisi. Yani beni acıdan koruyan onun gücüydü. Ama neden?

"Anlaştık."

Gölge ve Gaster enerjilerini geri çektiler ve onunla birlikte buz da soldu. Bu kayıp karşısında göğsüm daraldı ve benim olmayan bir şeyin yasını tutmamaya çalıştım. *Len.* İsim zihnimde dönmeye devam ediyordu ama onunla birlikte gelen yüzü bir türlü çıkaramıyordum.

Yüzü olmasa bile, enerjisini ve gücünü artık her yerde tanıyabilirdim - acı denizinde tutunduğum akıl sağlığını.

Aklım başıma geldikten sonra kendimi oturur pozisyona getirmeyi başardım ve kıyafetlerimi görünce yüzümü buruşturdum. Kusmukla parçalanmış gelinlik artık onarılamayacak kadar tahrip olmuştu. Kıyafet için daha iyi bir sonuç düşünemezdim.

Tam Gaster beni kaldıracakmış gibi ilerlerken, buz gibi bir hava patlaması odayı yararak şömineden gelen ıslığı azalttı. Tıpkı ölmek üzereyken olduğu gibi, güç etrafımı sardığı anda nabzım hızlandı.

"Gaster," dedi Gölge kendi ateşli gücüyle gürleyerek. "Çık git buradan. Len'e ne olduğundan emin değilim ama kütüphaneyi korumana ihtiyacım var."

Kütüphanesindeki olası bir tehlike onu yeni bir hıza sürüklediğinden, goblin ben gözümü kırpmadan gitmişti.

"Len tehlikeli mi?" Hâlâ tam olarak ayağa kalkamadığım için sordum. Uzuvarım gemiye geri dönmek için tatlı bir zaman harcıyordu, şekil değıştirim normalden daha yavaş iyileşiyordu. Ya da belki de hasar tahmin ettiğimden daha büyüktü.

"Evet," diye yanıtladı Gölge. "Ama genellikle bize değil.

Bir şey onun öfkesini tetikledi."

Sanki güçlü bir fae'yi kızdıran benmişim gibi bana uzun, sürükleyici bir bakış fırlattı. Beni daha önce kurtarmış olan yatıştırıcı enerjiden bahsetmemenin en iyisi olacağına karar vererek, kollarımı kavuşturdum ve gözlerimle canavarı süzdüm. Yerde savunmasız bir pozisyonda olabilirdim ama o koca piç beni yine korkutamayacaktı.

Bu onun yoldaki lanet arkadaşıydı ve benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Değil mi? *Doğru.*

Enerji güçlendikçe Gölge'nin bakışları benden çekildi ve kanepenin önünde bebekleri koruyan pozisyonunu değıştirirken, etraflarında parıldayan bir enerji kalkanı da yarattı. Bu fae ne kadar *güçlüydü* ki *lanet Gölge Canavar* ona karşı önlem alıyordu?

Etrafımızdaki havada küçük buz parçacıkları belirirken, soğuk bir patlama beni şok etti. "Kızlar güvende olacak mı?" Bacaklarım ağırlığımı taşımayı reddederek seslendim.

"Onları hayatım pahasına koruyacağım," diye hatırlattı Gölge bana ve ben de bir kez daha ona güvenmeye karar verdim.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Yeni doğmuş bir yavru gibi yalpalayarak söyledim. Büyünün vücuduma verdiği zarar beni güçten düşürüyordu. Gerçekten de süper güçlü bir fae kütüphaneyi yerle bir ederken ihtiyacım olan son şeydi.

"Kıpırdama ve sessiz ol," diye mırıldandı Gölge. "Bırak onunla ben ilgileneyim."

"Gerçekten endişeli misin?"

Verdiği tek yanıt dumanlı bir kahkaha oldu ve paniğimi biraz yatıştırdı.

Len onun kardeşlerinden biriydi ve gücünün bozulmasına neden olan her neyse, kesinlikle Gölge'ye yönelik değildi. *Ya da bana.* Mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

"Kendini hazırla," diye uyardı Shadow bir saniye önce, ışık odada o kadar parlaklaştı ki kör oldum. Bir şeyler yapmam gerektiğine karar vererek yarı tökezledim, yarı sürüklenerek kanepeye yaklaştım ve Len ile bebeklerin arasına girmeye karar verdim. Shadow'un kalkanı inanılmazdı ama ben de üzerime düşeni yapmalıydım. Bir anne olarak çocuğumla tehlike arasında durmalıydım. *Her zaman.*

Alfa Lorenze bunu benden çok uzun süre almıştı. Bir daha asla olmayacaktı.

Kızımı göremesem de neyse ki onun enerjisini hissedebiliyordum ve bu enerji beni ona doğru çekti. Diğer herkes onun ölü bir nokta olduğunu düşünebilirdi, ama benim için o, bu odayı doyuran ışıktan bile çok daha parlak bir fenerdi. Kanepeye vurduğumda Gölge'nin gürültüsü odayı sarstı. Zemin altımda sallandı ve minderler beni desteklemek için orada olmasaydı yüzüstü düşebilirdim.

"Kardeşim," diye daha sert gürledi Gölge. "Aramızda kan bağı yok, bunu biliyorsun ama bu tür bir gücü kütüphaneme getirdiğin için iyi bir açıklaman olsa iyi olur. Kızımın ve eşimin etrafına."

Kısa bir duraklama oldu ve ardından derin, lirik bir ses tonu etrafımıza yayılırken öfkeli bir hırlama duyuldu. "Benim olana zarar verdin. Kardeşin olsun ya da olmasın, bunun olacağını bilmen gerekirdi."

Len'in güzel sesi içimde titreşti, başımın tepesinden başlayıp merkezimde derin bir yanma olarak yerleşti, daha önce Gaster'dan gelen acıdan çok farklı bir şekilde yanıyordu.

Markalaşma. İddia.

Sadece birkaç saniye içinde yıkılmış ve yeniden inşa edilmişim.

Ve içimden bir ses hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını söylüyordu.

SAMANTHA

"W "Sence bende senin olan ne var?" Gölge gürledi, bir ateş patlaması buzu kesti. İki elemental varlık savaşmak üzereydi,

ve gerçekten patlamaya bu kadar yakın olmak istemedim.

Len durakladı, sessizlik ağırlaştı. "Onun acısını hissettim. Benden kimi saklıyorsun?"

Onun acısı...

Bunun benimle ilgili olup olmadığını sorgulamadım. Zihnimde olduğu için olduğunu biliyordum, gücüyle yanmayı yatıştırıyordu.

"Abi..." Gölge'nin sesi bir ölüm fısıltısından başka bir şey değildi. "Sakinleşmen gerek-"

Saf, filtrelenmemiş bir enerji patlaması olmadan önce sözünü bitirmeye bile fırsat bulamadı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve kendimi kızları örten kalkanın üstünden ileri atarken, bunun Tabitha'yı tutmak zorunda olduğum son an olup olmadığını merak ettim.

Len kalkanı parçalamasa bile, Shadow'un misillemesi hızlı ve affetmez olacaktı. Kütüphane paramparça olacaktı ve yan hasarın ne olacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Şaşırtıcı bir şekilde, enerji azaldığında, ı ışık ve buzlu hava da azaldı ve her şey kristal haline geldi.

Açık. Gölge hareket etmemiştir ve olduğu yerde donmuş gibi görünüyordu. Arkasında, iki elinde birer kristalle gümüşü bir varlık duruyordu. Yüz hatlarının çoğunu benden saklayan gölgeler içinde gizlenmişti.

Yavaşça ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu. "Shadow'a ne yaptın?" Nefes nefese bir telaşla sordum.

Gümüş form hareket etmedi. "Onu uzun süre tutamayacak," dedi Len. "Ama hiçbir şeyin... ne bir kardeşin... ne babanın... ne de öz annemin benimle benim olanın arasına giremeyeceğini öğrenmesi gerekiyordu."

Benimkini. Kahretsin, bu kelime yıkıcıydı ve biraz da baştan çıkarıcıydı. Bağışaklarımdaki çekiştirme hissi daha istikrarlı hale geldi ve beni bu tanrısal yaratığa doğru sürükledi. "Kimsin sen?" Len olduğunu biliyordum ama bu bir isimdi.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Len, Gümüş Topraklar'ın prensi," diye cevap verdi hemen.

Elbette bir prens olan Len, Gölge Canavar'ı olduğu yerde dondurmaya yetecek güce sahipti.

Güç bularak gümüş figürle bebeklerin arasına girdim ve göz ucuyla Shadow'un seğirdiğini fark ettim.

"Onu gafil avladım," dedi Len, görüş alanımı takip ederek.

İkimiz de öyle olmadığını biliyorduk. Gölge orada hazır bekliyordu, yani ya canavar ilk onun saldırmasına izin verdi ya da bu fae kendi başına bir tür süper güçtü.

"Gerçekten kimsin sen?" Ona dikkatle bakarak seslendim, "Len, Gümüş Topraklar'ın prensi? Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun?"

Yaklaştı ve etrafını saran buz gibi gölgeler soldu.

Dudaklarımın arasından bir nefes kaydı. *Yukarıdaki kutsal tanrılar.*

Halüsinasyon görüyor olmam gerektiğinden gözlerimi ovuşturma dürtüsü güçlüydü.

Len mükemmeldi.

O tanrılardan yontulmuş, benden bir karış ya da daha uzun boyluydu, geniş omuzları, burada esinti olmamasına rağmen vücudunda hareket eden uzun gümüşü bir kürkle kaplıydı. Yüzü keskin hatlara, sert kıvrımlara ve şaşırtıcı derecede erkeksi dolgun dudaklara sahipti.

Delici gümüş gözler bana kilitlendi ve Len'le daha önce kütüphanede tanıştığımı bilsem bile, nefes kesici güzellikteki yüzünde tanıdık tek bir özellik yoktu.

"Kimsin sen?" diye karşılık verdi. "Bir siren mi?"

Başımı sertçe salladım. "Hayır, hayır. Ben Clarity şekil değiştiricilerinden Samantha'yım."

"Şekil değiştiren..." diye yankılandı, açık bir şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve ininde varlığı hissedildiğinden beri ilk kez rahatlamış görünüyordu. Hem enerji hem de görünüş olarak.

Bir elini kısa gümüş rengi saçlarında gezdirdi ve saçlarını başının üzerinde çekici bukleler halinde yukarı kaldırdı. Bu erkeğin kelimenin tam anlamıyla çekici olmayan tek bir yanı yoktu ve aynı zamanda uhrevi olmayan tek bir yanı da yoktu. Büyü ve enerjiyle doluydu, bunların hepsi tenimin üzerinde ve özümün derinliklerinde kayıyordu.

BURADA ASLINDA NE OLUYORDU?

Mera kütüphaneye dalmak için o anı seçtiğinde ve yuvarlanarak aramıza girdiğinde minnettar oldum. Bu aynı zamanda Shadow'un kendisini tutan büyüden kurtulup Len'e doğru hamle yaptığı andı. Olayı bir çırpıda kavrayan Mera bir çığlık attı ve ikisinin arasına daldı. "HAYIR!" diye haykırdı, ellerinde ve kollarında ateş patlıyordu. "Gölge, hayır!" Eli arkadaşının üzerine düştü ve bir şekilde bir buldozerin bu odadaki her şeyi yok etmesini engelledi.

Gölge ona doğru hiddetlenirken bile Len kılını bile kıpırdatmamıştı. Tüm bu süre boyunca bakışları yüzümde kilitli kaldı ve aynı dakika içinde içimdeki sıcaklık donma noktasından kaynama noktasına geldi. Bir nefes almaya ihtiyacım vardı.

Bakışlarının yoğunluğundan korkuyordum ama hiçbir şey beni başka tarafa bakmaya zorlayamazdı.

Ta ki... Bir çığlık havayı böldü ve başımı kanepeye doğru salladım.

Öfkeli erkeklerin arasına atladığı gibi hızla yanıma gelen Mera, kızlarımıza bakarken "ne oluyor lan" diye bir ses çıkardı.

Kanepede birlikte oturuyorlardı.

Oturuyorum. Üzerinde. Otururken. Kanepede.

Tabitha'nın teninin ışıltısı neredeyse kör ediciydi ve yine daha yaşlı görüldüğü gözümünden kaçmadı.

"Bunu Aurora mı yaptı?" Mera sanki desteğe ihtiyacı varmış gibi eliyle benimkini kavrayarak sordu. Bana döndüğünde, elbisemin yırtık pırtık halini fark etmiş olmalı, üzerimi kaplayan bol miktarda kusmuktan bahsetmiyorum bile. Açıklayamadan, enerjisinin ateşi beni sardı ve tekrar aşağı baktığımda temizdim ve basit bir beyaz gömlek ve kot pantolon giymiştim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Sadece sırtıttı. "Yeni numaralar üzerinde çalışıyordum."

Kesinlikle vardı.

"Şimdi soruma geri dönelim." Bir kez daha bebeklere doğru döndü. "Aurora Tabitha'nın kendi başına oturmasına yardım etti mi?"

Bu mümkündü ama içimde başka biri olduğuna dair bir his vardı. "Aurora da daha yaşlı görünüyor," dedi Shadow boğuk bir sesle, canavarı hala ona biniyordu. "Len odaya girdiğinden beri."

Bu yüzden bir şeyler sezdim. Bu Aurora ya da Tabitha'nın gücüyle ilgili değildi.

Len'le ilgiliydi.

Fae olan ve dünyanın bir parçası olan Len kızımı benden çalacak diye çok korkuyordum. Shadow bunun olmayacağına söz vermişti ama görünüşe göre odadaki güçlü fae'leri kimse kontrol edemiyordu.

Döndüğümde onu birkaç santim ötemde dururken buldum. "Bu da ne-?" Neredeyse birbirimize değene kadar bir adım daha yaklaştığında kelimelerim boğazımda düğümlendi.

"Hepinizin açıklaması gereken çok şey var," dedi yumuşak bir sesle, vahşi bir tonla.

Mera o sırada dönüp Len'e dokunmak için hamle yaptı ama Shadow daha temas edemedi onu kollarının arasına aldı. Bir çırpıda onu arkasından çekip aldı ve Len'e en yakın yerde durduğundan emin oldu.

Mera'nın hırıltısı yüksekti. "Lanet olsun. Bunu senin yapmadığını biliyorum dostum."

Gölge dumanlı bir of çekti. "Len beni olduğum yerde dondurdu, Günişığı," diye homurdandı. "Çok yaşlı, kontrolden çıkmış ve kan peşinde. Bu senin bildiğin ve sevdiğin Fae değil."

"Evet, öyle!" Mera ısrar etti. "Ayrıca, eğer senin yaşlı kışınla başa çıkabiliyorsam, onunkiyle de başa çıkabilirim."

Bu durumda olmasaydık Shadow'un yüzündeki ifade komik olabilirdi - savaşı çoktan kaybettiğini bildiği halde umutsuzca eşini güvenle arkasında tutmak için ne söyleyeceğini arıyordu.

Bir an için Len'in dudaklarının kıpırdadığına yemin edebilirim. "Mera'ya ya da çocuğuna asla zarar vermem," diye ısırdı fae, başka hiçbir mizah belirtisi göstermeden. "Enerjimle başa çıkabilirsin, bu yüzden sana karşı kullanmaktan endişe etmedim."

Bu mantık Shadow'u sakinleştirmiş gibi görünüyordu ve gerginliğin bir kısmı azaldıkça kendimi rahatlarken buldum. Tabitha'ya uzanarak onu kollarımın arasına aldım ve bana karşı ne kadar sağlam hissettiğini fark ettim. Hâlâ küçüktü ama belli ki büyüyordu. Göğsümde bir umut titreşimi yükseldi.

Len başını eğerek kucağımdaki minik çocuğa baktı. "Bu benim kızım Tabitha," dedim usulca. "Onun yarı Fae olduğuna inanıyoruz." Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu, özellikle de yardımına ihtiyacımız varken.

İfadesi değişmedi ama havadaki soğukluk biraz daha belirginleşti. "O kesinlikle bir fae," diye ı s ı r d ı ,

daha da yakınlaştırıyor.

Başımı arkaya yatırdığımda boyunu ne kadar küçümsediğimi fark ettim. Lanet olası bir devdi ve teninin yumuşak, gümüşi parıltısına bakarken bir aşinalık hissine kapıldım. Onu hatırlayabildiğim için değil, ama...

Tabitha sanki o da benimle aynı şeyi fark etmiş gibi kollarını iki yana açtı.

"Len'e benziyor," diye fısıldadı Mera, artık eşinin arkasında değildi. "Neler oluyor Gölge? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Len'in eli sanki beni ürkütmek istemiyormuş gibi yavaşça yukarı çıktı. Elini Tabby'nin başındaki yumuşak buklelerin üzerinde öyle nazikçe gezdirdi ki bu neredeyse bir sanattı. Zarafetinin eşi benzeri yoktu.

"Onun enerjisini hissediyorum," dedi yavaşça. Bunu yapabilen sadece ikinci kişiydi. "O benim."

Bakışlarımız buluştuğunda bu sözler kafamın içinde yankılandı. En büyük korkularımdan biri gerçekleşmişti. Tabitha'nın babası bizi bulmuştu. Ve o lanet bir Faerie prensiydi.

SAMANTHA

S Kızımı korumak için tüm annelik içgüdülerimle birlikte acıma duygusu da devreye girdi. Onu daha sıkı tutarak Len'den uzaklaştım ve kızımı korumak için kanepenin üzerinden atladım.

Aramızdaki mesafe.

"O benim," diye hırladım kurdum başını kaldırırken. "Sürümden özgür olmak, onu istediğim zaman kucağıma alabilmek için yıllarca bekledim. Bunu benden almaya çalışan herkesi öldüreceğim."

Ben oflayıp puflayıp geri çekilmeye devam ederken Tabby sonunda kollarını indirdi ve başını kaldırıp bana baktı. "Üzgünüm bebeğim," diye fısıldadım. "Seni korumak zorundayım. Onun niyetini bilmiyoruz."

Len beni izledi ama yaklaşmadı. Bana güvende olduğum yanılsamasını yaşattı ve bu konuda kendimi biraz daha iyi hissettim.

Başını Tabitha'ya benzer bir şekilde eğdiğinde, aralarındaki benzerliği nasıl olup da hemen fark etmediğimi merak ettim. Tanıdık gelmesine şaşmamalı, geçmişte çok iyi tanıdığım biri olduğu belliydi. "Ona ihtiyacı olan her şeyi veremezsin," dedi usulca, bakışları bir avcının avını izlediği gibi bana kilitlenmişti. "O bir fae ve eğer yıllarca beklediğini söylüyorsan, Dünya'da gelişemediği açık. Bunu çözmenize yardımcı olabilirim."

Bakışlarım Mera'ya kaydı, sessizce ona herhangi bir cevap bulup bulmadığını sordum. "Yavrularını yetiştirmekle ilgili faydalı kitaplar yok," dedi üzgün bir şekilde. "Hepsi sihirli bir şekilde güncellenmiş ve görünen o ki bugünlerde yavrular çok nadir bulunuyor."

Len kollarını kavuşturdu, bu hareket gümüş pardösü ceketinin içindeki omuzlarının genişliğini vurguluyordu. Başka bir şey söylemedi ve bu bilgiden tek mantıklı sonuca varmama izin verdi: Kızımı kurtarmak için ona ihtiyacım vardı.

"Onu benden almayacağına söz verir misin?" Boğazımdaki yumruyu törpülemeyi başardım. "Dünyadaki en önemli şey neyse onun üzerine yemin et."

Len başını salladı. "Burada Shadow ve Mera'nın huzurunda yemin ederek söz veriyorum ki, onun birincil vasisi olarak kalmanızı sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Peri çocuklarının ebeveynlerine, annelerine ihtiyacı vardır. Ve bu kolay bir yolculuk olmayacak olsa da, yolumuzu bulacağımıza inanıyorum."

"Neden kolay olmasın?" Sözleri beni güvenle doldurmadı.

Len'in cevabı keskin ve kısaydı. "Çünkü daha önce hiç yarı-fae doğmadı. Tabitha türünün tek örneği."

Gölge gürleyen bir hırıltı çıkardı. "Samantha'da bir hafıza bloğu var. Sen öfke nöbeti geçirdiğinde kaldırmaya çalıştığımız şey buydu."

Mera'dan bir kahkaha patlaması kaçtı, arkadaşı ona karanlık bir bakış atarken bile kaldı. "Hayır, hayır, özür dilerim. Ben sadece... karma eğlencelidir."

Gölge ofladı pufladı. "Ben öfke nöbeti geçirmem, Günişığı. Ben emrediyorum ve herkes itaat ediyor."

Mera'nın dudakları sanki bir sonraki kahkahayı durduracakmış gibi birbirine sıkıca bastırılmıştı.

Gölge başını salladı ve sıçrayan arkadaşını duymazdan geldi. "Blok eski bir fae büyüünden geliyor. Bu olamazdı

Gaster ve benim birleşik gücümüzü kullanarak bile kaldırdık. Umarım daha fazla fikir sahibi olursunuz."

Aurora o anı koltuğun üzerinden havaya kalkmak ve babasının kollarına doğru süzölmek için seçti. Gölge, onun yanına yerleştiği anda gözle görülür bir şekilde sakinleşti.

Mera'nın kahkahası, yüz ifadesi eğlenmekten... şey, kesinlikle eğlenmemeye doğru kayarken soldu. Arkadaşının "baba gibi" davranması yüz hatlarında açlığa yol açmıştı ve onu gerçekten suçlayamazdım. Canavar o çocuğu O dünyadaki en değerli şeydi, bir titreşimdi.

Gözlerimi ondan birkaç dakikadan fazla ayıramadığım için bakışlarım Len'e döndü. "Beni hatırlıyor musun?" Hafıza bloğunu tartıştığımız için sordum.

"Hayır," dedi kısaca. "Senin anılarını engelleyen her neyse benimkileri de etkiledi. Sanki büyülenmiş gibiyiz. Peri büyüğü tarafından büyülenmişiz gibi."

Büyüleyici. Kulağa korkutucu ve mistik geliyordu. Ama cidden, Len'i etkilemek için en güçlü Peri büyüğü olmalıydı. Nefesim kesilmeden önce rotasını değiştirdi. "Artık birlikte olduğumuz için aramızdaki bağı hissediyorsun, değil mi?"

Sadede gel.

"Biliyorum," diye cevap verdim, aynı derecede dürüst bir şekilde. "Sadece bunların hiçbirini anlamıyorum. Ne zaman tanıştık? Neden senin hakkında hiçbir şey hatırlayamıyorum?"

Mera bir an için arkadaşıyla göz göze gelmeyi bırakıp bana döndü. "Yani kütüphanede Len'le tanıştığını bile hatırlamıyorsun, hem de hafızan bloke olduktan yıllar sonra?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Yine de kütüphaneyi çok net hatırlıyorum."

"Onunla kütüphanede tanıştığımı ben de hatırlamıyorum," diye itiraf etti Len. "Ama yıllar önce ilk tanıştığımızda neler olduğuna dair bir teorim var. Bu, birlikte yaşadığımız tüm anılarımızın neden lekeli olduğunu açıklayabilir."

Bu dikkatimi çekti. "Teorin nedir?"

O gümüş gözler, yüzüme dönmeden önce kızımın üzerinde gezindi. "Öğrenmeye hazır değilsin. Ve eğer yanılıyorsam, seni hayal kırıklığına sürükleyebilirim. Şimdilik, hafıza kaybını tekrar tetiklemeyecek kadar birbirimize yakın kalmalıyız. Bunu yapmanın tek yolu Faerie'ye dönmek. Krallığıma. Gerisini orada çözebileceğim."

Tabii ki bir krallığı vardı. Neden olmasın ki? Ne de olsa o bir prensti.

Tabitha'yla birlikte Faerie'ye gitme düşüncesi tamamen yeni bir düzeyde dehşet vericiydi. Len, Tabitha'nın benimle kalması için elinden gelen her şeyi yapacağını söylemişti ama zaman zaman elinden bir şey gelmeyeceğini de biliyordum. Hayat böyle işliyordu.

Ama yine de başka seçeneğim yoktu.

Mera yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. "Len'e güvenebilirsiniz," diye mırıldandı kulağımın dibinde. "O iyi biri. Üzerinizdeki büyüü nasıl kaldıracağını ve Tabitha'nın gelişmesini nasıl sağlayacağını bulacağını biliyorum."

"Biliyorum ama yine de korkuyorum." Saklamanın bir anlamı yok. Buradaki her varlık muhtemelen nabzımın atışını duyabilirdi.

Mera bana bir kez daha sarılarak, "Seni ziyaret edeceğiz," diye söz verdi. "Çok uzun süre yalnız kalmayacaksın." Başını çevirip Gölge'yi buldu. "Değil mi? Ziyaret edebilir miyiz?"

"Yapabiliriz," dedi Gölge ona. "Seni diyara geri götürmek istiyordum."

Mera'nın ateşi o anda yirmi derece yükselmiş olmalı. Gülümsedi. "Eminim öyledir."

Benim bilmediğim bir arka planı vardı ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan ziyaret teklifleriydi. İlk defa gerçek bir sürüye sahiptim ve onların gücü benimkini besliyordu. "Evet. Tamam. Faerie'ye gitmeye ve cevapları bulmaya hazırım."

"Yarın," diye araya girdi Mera. "Bugün tüm ailem ve eşyalarım tek bir yerde. Bu şansı değerlendirmeliyiz."

kutlayın."

Len reddedecek gibi görünüyordu, hatta ağzını açacak kadar ileri gitmişti ama Mera onun sözünü kesti. "Benimle tartışma Len. Lanet olası bir gece planlarını mahvetmeyecek."

Onun bakışlarıyla karşılaştığında ifadesi yumuşadı. "Haklısınız. Ayrıca, son zamanlarda Faerie'de neler olduğu konusunda sizi bilgilendirmem gerekiyor."

Bu Gölge'nin dikkatini çekti. Canavar bir adım daha yaklaştı. "Bunun için mi geri çağrıldın?"

Len başını salladı ve ben de aralarındaki gerginliğin yokluğuna hayret etmek zorunda kaldım. Sanki kavgaları hiç olmamış gibiydi. Clarity'de olsalar hâlâ birbirlerini yok etmeye çalışıyor olurlardı ama gerçek aile tarzında, bu güçlü erkekler çoktan affetmiş ve unutmuşlardı.

Tabitha'ya baktığımda onu gülümserken ve bana bakarken buldum. "İyi olacağız bebeğim," dedim ona, dudaklarımı yanağına bastırıp kokusunu içime çekerken sesimi alçaltarak. "Bunu biliyorum."

Gelecek belirsizdi ama bu umut olmadığı anlamına gelmiyordu.

Tabby sağlıklı olduğu sürece gerisini ben hallederdim. Görünüşe göre bebeğimin babası olan seksi bir Fae prensi olsa bile. Daha garip şeyler de olmuştu. Öyle değil mi?

Evet, muhtemelen değil.

Len ve Shadow Faerie ile ilgili bir şeyler konuşmaya başladılar ve onlar bizden uzaklaşırken Mera bana doğru döndü. "Lanet olsun Sam!" diye nefes aldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Az önce ne oldu? Nasıl oldu bu? Len'i mi becerdin? Ben sadece..." Yüzünü yelpazeledi ve bazı derin nefes egzersizleri yaptı.

İnançsızlığımınla boğuk bir kahkaha attım. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum ama varabildiğim tek sonuç onun kristal seven bir hippie olduğu," diye fısıldadım. "Dövmeyle birlikte hatırlayabildiğim tek şey bu."

Elimi yanımdaki kurda bastırarak o zamana dair anılarımı canlandırmaya çalıştım ama sadece boşluk vardı. "Len tüm doğaüstü dövmeleri yapıyor," diye ekledi Mera, sanki bulmacanın parçalarını işaretliyormuş gibi. "Ve gücü kristaller tarafından artırılıyor."

Mantıklı geliyordu ama yine de bilmediğimiz çok şey vardı. "Anılarımız neden bu şekilde etkilensin ki?" Merak ettim. "Yani, bir çocuğum olduğunu ya da Len'le geçirdiğim zamanı hatırlamayacak kadar mı?"

Fae ile kanlı canlı tanıştıktan sonra, onu doğal yollarla unutmuş olma ihtimalim sıfırdı. Yani, o şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem doğaüstü varlıktı.

"Bir yolunu bulacağız," dedi Mera kararlı bir şekilde. "Sen ve Len ailemizin bir parçasısınız. Tabitha bizim bebeklerimizden biri. Bu lanet gizem çözülene kadar rahat etmeyeceğiz."

Ses tonundaki bir şey göğsümü dondurdu. "Len ve ben birbirimizin kollarına düşüp ölümsüz aşkımızı ilan etmek üzere olan yıldız çarpmış aşıklar değiliz," diye fısıldadım telaşla. "Demek istediğim, aramızda her ne olursa o kadar doğal değildi ki ikimizde de on yıllık bir hafıza kaybına neden oldu."

Mera ikna olmuş görünmüyordu. "Ben de daha önce hafızamı kaybettim. Gerçeği maskeliyor ama asla silemiyor. Sanırım çok yakında gerçek kimliğini öğreneceğiz Samantha Rowland. Bu konuda bana güven, benimkine rakip olacak bir ışıltıya kavuşmak üzeresin. Ve sabırsızlanıyorum."

Tekrar tartışmak istedim ama bir parçam kelimeleri söylemeyi reddetti.

Belki de sonunda gerçek yoluma adım atıyordum.

Anılarımı çalan varlık tarafından gizlenmiş bir yol, ama artık farkında olduğum için gerçeğimi bulana kadar savaşıacaktım.

LEN

S Hadow ve ben aramızdaki son kopuk bağı onarmak için Mera ve Samantha'dan uzaklaştık. Ben ona doğru bakarken, odağım kesinlikle

Başka biri. "Özür dilerim kardeşim," dedi önce Shadow, beni şaşırtarak. Pek çok şeyi vardı ama özür dilemekte aceleci davranmak bunlardan biri değildi. Özellikle de saldırıyı ben başlatmışken. "Samantha ve Tabitha'nın seninle bir ilgisi olduğunu bilseydim asla engel olmazdım."

Uzanarak elimi omzuna koydum. "Hayır, o benim suçumdu. İçgüdülerim beni ele geçirdi." İçinde bulunduğum akılsız durum karşısında başımı salladım. Dürüst olmak gerekirse, içimde zar zor kontrol altına alınmış bir canavar öfkelenirken hâlâ içindeydim. "Ona ulaşmak için dünyayı yok edebilirdim." Başımı bir kez daha salladım. "Bu gerçek bir eş çağrısıydı. Ama bu neden ve nasıl mümkün olabilir ki?"

Gölge'nin ifadesi karardı. "Gerçek bir eş çağrısı mı? Bugün bu çağrıyı hayata geçiren şey neydi ve... şimdi hâlâ hissediyor musun?"

Ben yapmadım. Canavar daha da öfkelenildi.

"Bir ihtiyaç var," diye itiraf ettim, pürüzsüz, esmer tenine, uzun siyah saçlarına ve dolgun pembe saçlarına doğru çekildiğimi düşünerek

Dudaklar. "Ama bu artık gerçek bir eş bağının gücü değil."

Sanki bir kez daha önümüzde bir engel varmış gibi.

Şimdilik tek hissettiğim inanılmaz güzel ve çekici bir kadının çağrısıydı.

Gölge sözlerimi düşünürken bir duraksama oldu. "Hafıza engelini kırmaya çalıştığımız sırada çağrıyı hissettin. Şimdi bir kez daha tamamen engellendiğine göre, ona doğru olan çekimin yoğunluğunun azalması sürpriz değil. Ama nasıl oldu da çocuğunuzla birlikte oldu? Bu ne zaman oldu ve nasıl oldu da hiçbirimiz farkında değildik?"

Bunlar karmaşık sorulardı, çünkü Tabitha'nın imkansız olması gerekirdi. Ama yine de sürümüz imkânsızlıklar üzerine kuruluydu. *Tabitha*. Bu isim zihnimde dönüp duruyor, düşünceden düşünceye sığıyordu ve göğsüme yerleşen derin sızıyı durduramıyordum.

Kızım. O ana kadar bilmediğim bir kızım vardı ve onu hâlâ kucağıma bile almamıştım. Yaklaştığımda annesinin gözlerindeki korku beni durdurmuştu ama eninde sonunda yavrumu kucağıma almanın nasıl bir his olduğunu öğrenecektim. Uzun zamandır unuttuğum bir hayaldi ama artık vazgeçmiştim.

"Hiçbir fikrim yok ama öğreneceğim," diye gürledim gücümün öfkeli canavarı bir kez daha kafese çarparken. "İkimizin de karşı karşıya olduğu bu hafıza kaybı enerji ve büyü temelli. Bunu bize biri ya da bir şey yaptı ve ben tüm cevapları bulmaya niyetliyim."

Beni çocuğumdan alıkoyan herkesi ölüm bekliyordu; merak uyandıran annesi hariç. Bu duruma nasıl yaklaştığım konusunda dikkatli olmalıydım. Samantha'nın Tabitha ile olan geçmişini tam olarak bilmiyordum ama yeterince şey görmüştüm. Fae'lere karşı temkinliydi ve çocuğunu yanında tutmak için çaresizdi ve bunun için çok iyi nedenleri olduğunu varsaymak zorundaydım.

Şimdilik Samantha, Tabitha Faerie'ye dönmediği sürece

az gelişmiş ve zayıflamış. Güç kazandığında, enerjisini dengelemek için yanında güçlü bir fae varsa gidebilirdi. Ve sonunda kendi enerjisini dengelemeyi öğrenecekti.

"Alfası Tabitha'yı ondan uzak tuttu," dedi Shadow. Bakışlarım ondan Mera'yla sakince sohbet eden Samantha'ya kaydı. "Kızını sakladı ve Samantha'yı onu geri alma karşılığında oğluna söz vermeye zorladı. Tabby'nin kristal matı onda olduğu için onu nasıl sağlıklı tutacağını bilen tek kişi kendisiymiş gibi davrandı."

Etrafımızdaki havada buz sarkıtları dans ederken öfkem arttı. "O öldü, doğru mu?"

Gölge durakladı. "Henüz değil. Ama durağanlıkta kilitli kalıyor ve sürü hıncını ondan çıkarırken enerjisine vurulduğunu hissediyorum."

Bu öfkemin bir kısmını yatıştırdı. "Tabitha'ya karşı neden bu kadar korumacı olduğunu anlıyorum. Odaya geldiğimde korkusu hissediliyordu. Seninle ilgili bir şey olduğunu düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum ki benmişim."

"Evet," diye onayladı Gölge. "Yıllarca bize Tabitha'dan bahsetmedi çünkü benim sizinle, sizin de Faerie ile olan bağlantınızı biliyordu. Tabby'nin bir tür melez canavar olarak yok edilmesinden ya da ondan alınıp sizin dünyanıza götürülmesinden korkuyordu. Ona karşı çok dikkatli davranmanız gerekecek."

Zaten bildiğim bir şeyi tekrarlıyordu ve bunun benim için en büyük zorluk olup olmadığını merak ettim.

"Faerie'de neler oluyor?" Shadow aniden konuyu değiştirerek sordu. "Solaris Sisteminin güvenliğiyle mi ilgili? Yoksa iç meseleler mi?"

Böylesine karmaşık bir durumun basit bir cevabı yoktu. "Bu bir iç mesele," diye başladım, "ama sonuca bağlı olarak dış dünyaya sızma ihtimali de var."

Gölge sanki böyle bir cevap bekliyormuş gibi başını salladı. "Daha fazlasını akşam yemeğinde, herkes hazır olduğunda anlatırsın."

Sürümüzü güvende tutmak için yeni bir grup projesine ihtiyaç olabilir gibi görünüyor."

Arkamda böylesine güçlü bir grup varken, Metalik Çayırılar'dan Fredrick yeni Büyük Hükümdar olarak tahtta hak iddia edeceğini düşünüyorsa arkasını kollamak zorunda kalacaktı. Şimdilik mücadelemiz Büyük Kraliçe'nin soyunun tamamen kesilmesini engellemekti ama bu savaşı kaybedersek, Kraliçe Glendriel'in nihai hükümdar olarak yerini korumasını sağlayabilirdim.

Samantha ve Tabitha'ya Faerie'de ihtiyaç duymamın bir başka nedeni de, tarihin bu döneminde meydana gelen iki ruh değiştirici olayla başa çıkabilmemdi.

Bu düşünceyle onu çağırdığım gibi, Samantha ve Mera bize doğru geçtiler, tam o sırada Shadow, "Zihin engelini kıramamam seni endişelendiriyor mu?" diye sordu.

Bir gözüm vites değiştiricide, diğer gözüm kardeşimde, derin bir nefes aldım. "Hem evet hem hayır," diye itiraf ettim. "Sen fae değilsin ve eğer bu benim türümden gelen eski bir büyü ise, sadece diğer fae büyüleri ile kırılabilir. Öte yandan, sen bir süper güçsün, bu yüzden herhangi bir sihirli görevde başarısız olman her zaman endişe verici olacaktır."

Shadow başını salladı, bakışları Mera'ya kaydı. "Arkadaşıma kalıcı olarak zarar verseydim eşimin beni küçük parçalara ayıracağını bildiğim için belki yüzde yetmişle gittim."

Onu küçük parçalara ayırabilirdim. "Mera sana asla zarar vermez," dedim kendimi sakın kalmaya zorlayarak. Shadow'a tapıyordu ve paylaştıkları şey onun için umabileceğim her şeydi. Gerçek, koşulsuz bir eş bağı. Eşimi bulmak için yürüyüşler yaptığım ama benim için hiç gerçekleşmeyen türden bir bağ.

Belki de öyleydi ve bir pislik aklımızı karıştırıp bizden değerli zamanımızı çalmıştı. Belli ki Samantha ve Tabitha Dünya'ya bir çağrı hissetmemin sebebiydi. Cevaplar onların elindeydi ve hepsini ortaya çıkarmak için zamanımız olduğunu ummak zorundaydım.

"Akşam yemeği için hazır mıyız?" Mera, Aurora'yı kollarında zıplatarak Shadow'un yanına yerleşirken sordu. Çocukları, kadim altın gözleriyle sürümüzün geleceğiydi. Tüm gençler öyleydi. Tabitha'nın böylesine güçlü bir sürünün parçası olmasına hayret etmek zorundaydım.

Gün geçtikçe daha da güçlenen bir sürü.

Samantha kızımızı nazikçe tuttu, iyi olup olmadığını kontrol edencesine sürekli ona baktı. Sık sık eğilir ve dudaklarını gümüşi sarı saçlarının tepesinde ve yanaklarında gezdirir, çocuğa sanki dünyasındaki en önemli şeymiş gibi değeri verirdi.

Bugün buradaki ifşaatlarla zaten yıkılmamış olsaydım, şimdi yıkılmıştım.

"Yemekten *sonrası* için hazırım," diye yanıtladı Shadow Mera'nın az önceki sorusunu. "Öyleyse yemek kısmını halledelim."

Mera durakladı, kendini kontrol altına almadan önce *iştahı* kabardığı için gözleri büyüdü. "Yemekten sonra, dostum," diye mırıldandığını duydum. "Seni bu konuda tutacağım."

Gölge gülümsedi. O koca piçin bu kadar mutlu olduğunu görmek çok rahatsız ediciydi. Şimdiye kadar alışmış olmalıydım, ama onlarca yıldır duygularını neredeyse hiç göstermiyordu ve bu yeni versiyona alışmak uzun zaman alacaktı.

Mera ya da Aurora'ya bir şey olursa tanrılar hepimize yardım etsin.

Önce Gölge ve ben çıktık, diğerleri Bilgi Kütüphanesi'ne girmeden önce tehlike olup olmadığını kontrol etmek gibi bir alışkanlığımız vardı. Dişiler kendi başlarının çaresine bakabilirdi ama bizim işimiz onlarla tehlike arasında durmaktı. Tam tersi değildi.

Mera bizimle ne kadar sık tartışır, tartışsın, biz kararlılığımızdan vazgeemedik. Bu onları hiçbir şekilde zayıflatmadı, aksine ne kadar önemli ve güçlü olduklarını gösterdi. Uğruna feda edilmeyi hak eden kraliçeler. Onlar

Ayrıca çocukları ve dünyanın geleceği için de yaşamaları gerekiyordu.

Bunu hak edenleri koruma görevimden asla kaçmam.
Bedenimde nefes, damarlarımda büyü varken olmaz.

SAMANTHA

Teçtiğimizde yemek alanı doluydu, masaların çoğu Solaris Sistemi dünyalarından Bilgi Kütüphanesi'nden yararlananlar tarafından doldurulmuştu. Fakat her zaman boş kalan bir masa vardı. Gölge Canavar'ın masası.

Ancak bugün bazı sakinleri vardı. Sandalyelerden birinden tanıdık bir şekil değiştiren fırladı ve onun güzel yüzünü görünce göğsüm sıkıştı. Simone, mavi siyah saçları arkasında uçuşarak bana doğru koştu. "Sam," diye bağırarak kollarını bana doladı. "Burada olduğuna inanamıyorum!"

Kucağımdaki bebeği fark etmiş gibi görüldüğünde beni sıkıca sarıyordu. Sarılması hemen yumuşadı ve ben de kendimi ona doğru bıraktım. Simone ve Mera eski arkadaşlar gibiydiler, birbirinizi yıllarca görmediğiniz ama tekrar bir araya geldiğinizde evinizdeymiş gibi hissettiğiniz türden.

Elleri hala kollarımdayken çekildiğinde bana baktı. Ben de aynısını yaptım, onda tıpkı Mera'da olduğu gibi bir güç parıltısından söz eden ince değişiklikler fark ettim.

"Dostum, son konuşmamızdan bu yana başına gelen her şeyi bana anlatmalısın." Başımı salladım ve onun ruhani ışıltısını içime çektim. Bronz teni ve koyu renk gözleriyle her zaman güzeldi ama şimdi daha da parlaktı. A

Edebi parıltı onun özüne işlemiştı ve bu doğal bir şekil değıştirici evrimi değildi. Daha fazlasıydı.

Uzun boylu, sarışın, bir o kadar da ateşli ve belli belirsiz tanıdık bir adam arkasına geçti ve dişlerini gösterdiğinde bunun Lucien olduğunu anladım. Simone başını arkaya yatırdı, ona bir gülümseme gönderirken parıltısı artıyordu. "Kendimi Valdor'da, vampir dünyasında buldum. Ve efendiler beni lanet olası bir eş bulma yarışmasına katılmaya zorladılar." Bana doğru döndü, devam ederken kelimeler daha hızlı dökölüyordu. "Sonunda gerçek bir eş buldum ve bu lanet olası adam bir anda ortaya çıkıp usta bir vampir gibi beni sahiplendi. Ayrıca bir dokunuşla öldüm ve bir tür lycan shifter melezi olarak geri döndüm."

Yan tarafımdaki dövme gözümün önüne geldi ve Mera'nın bana bu dövmenin bazı açılardan geleceğı öngördüğüne dair söylediklerini anladım. "Harika görünüyorsun," dedim ona. "Güçlü ve kendinden son derece emin. Yeni özgüvenini hissedebiliyorum." Önceki konuşmalarımızdan Simone'un ailesinin pek de şefkatli olmadığını ve Mera bu dünyaya geldiğinde kendini çok yalnız hissettiğini öğrenmiştim.

Artık durumun böyle olmadığı açıktı.

Lucien sahiplenici bir eli eşinin boynunun arkasına doladı ve Simone bakışlarını Lucien'e çevirdiğinde yüzünde saf bir mutluluk ifadesi vardı. "Kendimi daha güçlü hissediyorum," diye itiraf etti. Sonunda gözlerini Lucien'den ayırıp bana döndü. "Ve bir bebeğın var. Nasıl bir bebeğın var, dostum?"

Küçük bir kahkaha attım; buna inanmak biraz zordu. "Bu benim kızım, Tabitha." Kısa bir duraklama. "Açıklamam gereken çok şey var ve hikâyenin yarısını ben bile bilmediğım için biraz tuhaf olacak ama Len'in yardımıyla sizi bilgilendirmek için elimden geleni yapacağım."

Simone ve Lucien bakışlarını, hemen arkalarında sessiz ve ölümcül bir gölge gibi duran Len'e çevirdi

Ben. Evet, her zaman tam olarak nerede olduğunu biliyordum, o buz gibi enerji benimkini döverken tanıdıktı.

Gümüş fae'yi incelerken kaşları çatıldı. "Len?" Lucien çizdi. "Bunun seninle ne ilgisi var kardeşim?"

O daha bir şey söylemeden odaya kuru ve kreozot bitkisi kokulu bir rüzgâr girdi. Angel ve Reece masaların arasındaki yolda yürürken herkesin dikkati dağılmıştı ve ben de belalı meleğin kollarına sarılmış çocuğu inceledim. Aurora'dan altı ay kadar büyük olduğu anlaşılan küçük bir çocuktı bu. Bu Damon olmalıydı.

Diğerleri yeni gelenleri görünce gülümsedi ve rahatladı. "Bu sürü asla tahmin edemeyeceğim şekilde büyüdü ve gelişti," dedi Lucien gözlerinde bir parıltıyla. Simone'u göğsüne yaslanana kadar daha da yaklaştırdı ve dudaklarını boğazına bastırmak için eğildiğinde bir an dişlerini gördüm. Yine de bu beni rahatsız etmedi. Tavrında korkutucu bir şey yoktu ve içgüdüsel olarak eşine zarar vermeden önce öleceğini biliyordum.

Bu gruptaki tüm erkekler aynı alfa, koruyucu özellikleri gösteriyordu. Sürüde bana sunulan "gerçek eş"ten çok farklıydı. Her iki Patche kardeş de zayıf ve zavallıydı ve artık babalarının kontrolünden kurtulduğuma göre, bir daha asla böyle bir bağa razı olmayacaktım.

Ne zaman Melek ve Reece ulaşıldı Biz, I bulundu Onun pembe gözlerine bakarken kendimi son karşılaşmamızdaki kadar yetersiz hissediyordum. Angel benim asla olamayacağım kadar güçlü ve yetenekliydi; o benim gizli kadın aşkımdı. Gerçi bu mistik varlıkta "kadın" diye bir şey yoktu. "Kim bu güzel küçük kız?" diye mırıldandı.

Tabby'ye doğru eğildi.

"Bu Tabitha," dedim usulca. "Benim kızım."

"Ve benimki," diye ekledi Len, sonunda *deliliği* kabul ederek

Gerçeği ailesinin geri kalanına.

Etraftaki herkes sessizliğe gömüldü. Şoka uğramayan tek yüz, masaya çoktan oturmuş olan Mera ve Shadow'un yüzleriydi.

Reece sonunda sessizliği bozdu. "Evet, tamam. Hepimiz kışımızı sandalyelere koymalıyız, çünkü bu bilmem gereken bir hikâye."

Sadece o değildi.

Masaya doğru yönlendirildiğimizde kimse tekrar konuşmadı ve Len karşımızdaki koltuğa oturduğunda minnettar oldum. Yanı başımdaki enerjisi çok dikkat dağıtıcı olabilirdi ya da ben öyle düşünmüştüm, ta ki şimdi herhangi bir engel olmadan onun daha da dikkat dağıtıcı mükemmel yüzüne bakabileceğimi fark edene kadar.

Sikeyim.

Sadece yüzü değil, geniş omuzları da sandalyenin kenarlarından taşıyor, kocaman gövdesini küçük alana sığdırmaya çalışıyordu. Onunla nasıl aynı yatağa girdiğimi anlamak zor değildi ve aramızda ne tür bir çekim oluştuysa bugün hâlâ etkisini sürdürüyordu. Ağzım kurumuştı ama diğer yerlerim kurumamıştı ve... kahretsın.

Yüzümü yelpazeleme ya da muhtemelen salyama silme dürtüsüne direnerek kendimi Mera'ya doğru bakmaya zorladım. "Konuşacak çok şeyimiz olduğuna göre," dedi, "hepimiz rahat edelim, sonra yemek sipariş ederiz."

Tam bu sırada, yüzü olmayan, tuhaf görünümlü bir robot servis görevlisi aceleyle geldi. Onu, her biri ayaksız mama sandalyesine benzeyen bir şey tutan birkaç kişi daha izledi. Onları masanın kenarına tutturduklarında nasıl çalıştıklarını anlamam bir dakikamı aldı. Bir tanesi Simone ile benim aramda duruyordu. Bir tanesi Mera ve Shadow arasında, sonuncusu da Angel ve Reece arasında.

Diğerleri kayışı bağlama zahmetine girmeden çocuklarını sandalyeye oturtular. Mera beni bakarken yakaladığında, "Kendilerini zaplayarak var olup yok olabilirler," diye açıkladı. "Bu küçük güç merkezlerini tuzığa düşürmeye çalışmanın bir anlamı yok."

Angel güldü ve karşı çıkmadı.

Biraz isteksizce Tabitha'ya baktım, henüz gitmesine izin vermeye hazır değildim ama ilerlemeye devam etmesi gerektiğini biliyordum. Gelişmeye. Bugün zaten çok şey başarmıştı ve diğer bebekler gibi sandalyeye oturup oturamayacağını görmek iyi olacaktı. İleriye doğru hareket tek yoldu, kaçırdığım yenidoğan evresinde kalbim ağrısa bile, artık her şey bitmişti.

Len'in buz gibi gümüş bakışlarını hissedebiliyordum ama bir kez daha ebeveynlik tavsiyelerini eklemek için hiçbir hamle yapmadı. Koltuğunda rahat bir şekilde oturmaya devam ediyordu ama bunun bir gösteriş olduğunu bilecek kadar çok yırtıcıyla karşılaşmışım. Gerektiğinde bir kalp atışı kadar kısa sürede ayağa kalkıp yanımda olurdu. Zamanını beklemesi onun ne kadar ölümcül olduğunu göstermiyordu. Daha önce ininde yaptığım o gösteri, Gümüş Topraklar'dan Len'i *asla* hafife almamam için gereken her şeydi.

Tabitha onu küçük tepsisiyle birlikte sandalyeye yerleştirdiğimde ağlamadı ya da üzgün görünmedi. Sadece kollarını salladı, birkaç cıvıltı sesi çıkardı ve mor bakışlarıyla etrafına bakındı.

"Kesinlikle büyüleyici," dedi Angel başını sallayarak. "Genç bir fae görmeyeli çok uzun zaman olmuştu." Vücudunu Len'e doğru kaydırıldı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Tüm ırklar arasında, diğerleriyle en az uyumlu genetiğe sahip olanlar fae'lerdir."

"Diğer fae'lerle bile," diye ekledi Len, lafı eğip bükmeden. "Bugünlerde zar zor genç üretiyoruz, bu yüzden bu küçük olanla ilgili daha derin bir şeyler var. Sam ve benim aramda her ne olduysa, keşfetmemiz gereken bir arka planı var."

Hiçbirinin kafası daha az karışmış görünmüyordu ve Len ile aramızda hikâyenin yaklaşık yüzde yirmisi olduğu için - ki bunların çoğu hâlâ tahmin ediliyordu- bu kafa karışıklığı hiçbir yere gitmiyordu.

"Ben başlayayım," dedim hızlıca, herkes aynı sayfada olursa daha kolay olacağını biliyordum. "Görünüşe göre, on yıl önce hamileymişim ve Tabitha'yı doğurduktan sonra bayılmışım ve alfa çocuğumu benden çalmış. Uyandığımda Tabitha'yla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum ve bunun yerine bir kaza geçirdiğim ve iyileşmekte olduğum hikayesine inandım." Uyandıktan sonraki zamanı düşündüğümde, bana ne olduğuna dair işaretler vardı ama kim hamile kaldığına, doğum yaptığına ve bunların hiçbirini hatırlamadığına inanırdı ki? Yalanı kabul etmek daha kolaydı.

"Alfa çocuğumu aldı çünkü onun mirasının sadece yarı şekil değiştiren olduğunu fark etti. Büyüdüğünde onun gücünü kullanabileceğini düşündü. Onu geri vermeyi ya da varlığından beni haberdar etmeyi hiç düşünmedi."

"Umarım o herifin taşaklarını tekmeliyorlardır," diye ekledi Mera, sonra da oflayıp pufladı.

"Öyle," dedi Shadow yavaş bir gülümsemeyle. "Acı çekiyor."

Bu, birkaç kez başını sallayan ateşli eşini sakinleştirmiş gibi görünüyordu. "Güzel."

"Seni kontrol etmek için çocuğu kullanmaya ne zaman karar verdi?" Len usulca sordu ve eğer havadaki ani soğukluk bir gösterge ise, zar zor dayanıyordu.

"Onların önünde ilk kez şekil değiştirdiğimde ve alfanın oğlu beni gerçek eşi olarak tanıdığında. Beni neredeyse anında reddetti, o zamanlar zor gelse de buna minnettardım. Sonunda sürüden kurtulduğumda, alfa oğluna bebekten ve onu beni geri getirmek ve sonsuza dek kontrol etmek için nasıl kullanabileceklerinden bahsetti ve oğlu reddetti. Alfa Lorenze o gün onu yok etti ve ikinci oğlunun benimle çiftleşecek kişi olduğuna karar verdi. O

Torma ve Mera ile olan bağlantımı istedi. Gölge Canavar'la."

Bakışlarım beni izledikleri yere doğru kaydı. "Siz ikiniz artık sürüler arasında ünlüsünüz. Herkes Gölge'yle bir bağlantı kurmak istiyor. Canavardan en az diğerleri kadar korktuğumu kaç kez açıkladıysam da, anahtarın ben olduğumu düşündüler."

Gölge bundan memnun olmuş gibi gülümsedi ama gözlerinin derinliklerinde yanan bir ateş vardı.

Kimse sözümü kesmediği için minnettar bir şekilde devam ettim. "Alfa Lorenze bundan sonra beni sürüye geri getirdi, bana geçmişimi anlattı ve Tabitha'nın enerjisini hissettiğim anda gerçeği anladım. Onu bir daha unutmamam için yeterince yakınımda tuttu ve ben de onu geri almak için elimden gelen her şeyi yaptım. Şu anda çiftleşmememin ve şekil değiştiren yavrular doğurmamamın tek nedeni oğlunun çok genç olması ve henüz şekil değiştirmemiş olması. Ama bugün... bugün o gündü ve bir şekilde Shadow ve Mera bana ve Tabby'ye gerçek bir hayat şansı vermek için doğru zamanda ortaya çıktılar."

Simone Tabitha'nın sandalyesinin arkasına uzandı ve kolumu kavradı. "Neden bize söylemedin?" diye homurdandı, yutkunurken gözleri cam gibiydi. "Kızınızla geçirdiğiniz yılları kaybettiniz. Bu sürünün bir parçası olmakla geçen yılları. Bu kadar çok kalp ağrısını önleyebilirdik."

Sertçe yutkunarak başımı salladım. "Gölge'nin zihin okuyabildiğini bilmiyordum. Alfa bana Tabitha'yı nasıl hayatta tutacağımı sadece onun bildiğini söyledi ve yani... ona bir baksana. On yaşında ve ancak altı aylık görünüyor. Çoğu insan onun enerjisini hissedemez ama ben hissedebiliyorum. Ve zaman zaman çok zayıf düşüyordu. Artık alfanın bunu kasten yaptığını biliyorum. O piç kurusu."

Len bir hırıltı çıkardı ve lanet olsun ki herkes bu ses karşısında kıpırdamadı. "Fae çocukları ilk yıllarında büyük miktarda enerji akışına ihtiyaç duyarlar," diye gürledi, sesi korkutucu derecede derindi. "Kristal mat onu hayatta tutabilirdi ama gelişemezdi. Güç eksikliği olan Dünya'da

değil."

Panik, yutkunmadan önce bir an için beni boğdu. "Ona yardım etmek için artık çok mu geç?" Sormayı başardım.

"Hayır," dedi hemen, sanki patlamak üzere olduğumu biliyormuş gibi. "Bunu onun durağanlığı olarak düşünebilirsin, ama gördüğün gibi, güçlü büyü ve gücün olduğu bir dünyada çiçek açıyor. Faerie'ye döndüğümüzde Aurora ve Damon'dan çok daha büyük olması sadece günler alacak. Büyümesini hızlı bir şekilde takip etmek mümkün değil - uzun bir süre on yaşında görünmeyecek ama yine de her zaman olduğu gibi gelişecek. Kalıcı bir hasar yok."

Rahatlamış bir şekilde sandalyeme çöktüm. "Tanrılara şükürler olsun."

Bu, garsonların sipariş vermemiz için geri döndüğü noktaydı. Ben sadece bir sandviç istedim; midemin daha ağır bir şeyi kaldırabileceğinden emin değildim.

Sunucular gittikten sonra ilk konuşan, her şeyi o kadim beyninde işlediği belli olan Angel oldu. "Len'le birlikte olduğun ya da hamilelik ve doğumla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor olman, üzerindeki büyüünün gerçek eş bağlarını kontrol eden kadim peri büyüüsüyle bir ilgisi olduğunu düşünmeme yol açıyor."

Gerçek eş bağları. Son birkaç yıldır benim için çok olumsuz bir ifade olmuştu ama Angel fae bağlarından bahsediyordu. Şekil değiştirenlerden değil. Peri dünyası hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum. Dünya dışındaki *herhangi bir dünyadan* tamamen habersiz olmamın üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemişti.

Onların bağları şekil değiştirenlerden farklı mıydı?

"Fae'ler eşlerini bulmak için büyülü yürüyüşlere çıkarlar," dedi Len yüzümdeki şaşkınlığa cevap vererek. "Trans benzeri bir duruma geçeriz, doğurganlık enerjisiyle aşılırız ve ayrıldığımızda eşlerimize doğru çekiliriz. Onları Peri'nin ya da sanırım teknik olarak dünyaların her yerinde bulabiliriz."

"Dünyalar arasında böyle bir şey hiç yaşanmadı," diye ekledi Shadow. "Fae'ler Fae'lerle kalır. Bu bilinen bir gerçek."

Len başını salladı. "Bu doğru. Bizim büyülerimiz ve enerjimiz genellikle diğer ırklarla uyumlu değildir. Ve bildiğim kadarıyla tarihte Faerie dışından gelen gerçek bir eşleşme hiç olmadı."

"Yürüyüşler nasıl oluyor?" Mera sordu, ben onun az önce söylediklerine dalamadan.

Len ona cevap verirken bakışları benim üzerimdeydi ve her şeye verdiğim tepkiyi ölçüyordu. "Transa girdiğimizde, o süre boyunca olan hiçbir şeyi hatırlamayız. Sadece geri dönüp uyandığımızda, eğer gerçek eşimizi bulmuşsak, onlar da seninle birlikte olacak ve anılar geri gelecek. Eğer eşinizi bulamadıysanız, yalnız ve anılarınız olmadan uyanırsınız. Eşiniz bulunana kadar, yürüyüşler bir gizem olarak kalır."

Özgür iradeyi ortadan kaldırıyormuş gibi görünen bu mistik bağlarla işim bitmek üzereydi.

Len'in gözleri kısıldı ve ben de yaşadığım şokla bunu ağzımdan kaçırmış olduğumu fark ettim. "Hâlâ özgür irade var," dedi bana. "Eşi olan herkes onu reddetmeyi seçebilir. Senin ve Mera'nın da bildiği gibi, bu o kadar da nadir bir durum değil, ama çoğu zaman bu dünyada binlerce yıldır yürüyen bizler, gerçek eşinin seni gerçekten tamamlayacak tek varlık olduğunu anlıyoruz."

Ona hakaret etmişim ve niyetim bu değildi. Ama gerçek dostum ve ailesi tarafından maruz bırakıldığım onca şeyden sonra, içimdeki burukluk bir şekilde yerleşmişti.

Ya da belki başka bir faktörden kaynaklanan bir mutsuzluk vardı...

"Eğer hatırlamıyorsak, bu gerçek arkadaş olmadığımız anlamına gelir, değil mi?" Mantıklı bir sonuç çıkarmıştım ve bu beni rahatsız ediyordu. Fae ve ben yabancı olsak bile.

Evet, aklımı kaçırmış olabilirim.

SAMANTHA

E Son açıklamamdan sonra herkes sessiz kaldı. Arkadaş olmadığımız gerçeğinden mutlu olup olmadığımıza dair hiçbir işaret vermeyen bir açıklama. Belki de bu konuda gerçekten ne hissettiğimi bile bilmiyordum. Bugün zaten yaşadığım en uzun, en tuhaf gün olmuştu. Duygularım ve düşüncelerim karmakarışık ve tüm bu Len durumuyla ilgili hislerimi gerçekten anlamam günler ve muhtemelen terapi alacaktı.

Angel aniden, "Henüz bunu varsayabileceğimizi sanmıyorum," dedi. "Birincisi, büyü pek çok şeyi maskeliyor olabilir. İkincisi, eğer bir çocuk üretebiliyorsanız, daha derin bir bağ olmalı. Samantha'nın mirasındaki bazı fae'lerden bahsetmiyorum bile."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye söze girdi Mera. "Yani, onu ilk gördüğümde herhangi bir şekil değiştirenin sahip olabileceğinden çok daha muhteşem olduğunu düşünmüştüm. Biraz *fazlaydı*."

Masadakiler başlarını sallamaya başlayınca ben de her zamanki gibi tartışmaya girmedim. Çirkin olduğumu düşündüğümünden değildi. Oldukça çekici olduğumu biliyordum ama çoğu şekil değiştiren de öyleydi. Bahsettikleri *ekstra özellik* Gölge Canavar aracılığıyla bize aşılanmıştı. Nasıl *fazlam* olduğunu anlamıyordum ama bu konuda tartışmak bana gereksiz geliyordu.

"Hafıza kaybına tam olarak neyin sebep olduğunu nasıl bulacağız?" Bizi önemli konulara geri döndürerek sordum. "Len'le ilgili tüm bu durumu çevreleyen gizemi nasıl çözebiliriz? Hayatım hep garip olaylarla doluydu ama bu kesinlikle en garip olanı."

"Her zaman mı?" Len o kadar hızlı cevap verdi ki neredeyse sıçrayacaktım. "Ne gibi garip olaylar?"

Boğazım düğümlendiği için sonraki kelimelerim daha hırıltılıydı. "Yirmi ikinci yaş günümden önce yer değiştirdim." Bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyordum. "Aslında ilk ne zaman şekil değiştirdiğimi hatırlamıyorum ama gençtim. Etrafımda sorabileceğim bir ailem hiç olmadı, bu yüzden sürülere katılana kadar vahşi bir şekil değiştiren yavrusuydum."

Mera o kadar öne eğildi ki neredeyse masanın üzerine düşecekti. "Bana ilk vardiyandan önce hippie kristal sevgilinle birlikte olduğunu söylemiştin."

Ona alaycı bir gülümseme gönderdim. "Evet, üzgünüm, hayatımın çoğunu farklılıklarımı örtbas ederek geçirdim, yalana sadık kalmak ikinci doğam oldu."

Kimse uydurma hikâyemden dolayı üzgün görünmüyordu ve uzun yaşamları boyunca çoğunun bir ya da iki kez bir oyunun parçası olduğunu varsaymak zorundaydım.

"Yavruyken yer değiştirmek duyulmamış bir şey," diye gürlledi Shadow sandalyesine geri çökerken, gözleri odaklanmamıştı. "*Kurallarımın* çiğnenmesi için bir tür karışık genetik olması gerekir."

Benim genetiğim de mi karışık? Keşke gerçek ailemin kim olduğunu bilseydim, tüm bu arayış daha kolay olurdu. "Bu konuda yardımcı olamam," dedim başımı sallayarak. "Benim ailem diye bir şey yok. İlk vardiyamın onları kaybetmenin ya da her ne olduysa onun travmasından sonra olması oldukça muhtemel."

"Sana dokunabilir miyim?"

Başım Len'e doğru sallandı, onun derin, yumuşak ses tonu zihnimi dolduruyordu. "Bana dokunmak mı?" Kendime toparlanmak için bir an vererek yankıladım.

Başını salladı. "Anılarınızdaki enerjiyi ve blokları hissetmemin en iyi yolu bu. On yıldan çok daha eskiye gidiyor gibi görünüyorlar. Tabitha'ya dokunmak da yardımcı olabilir."

Rica etmeme rağmen yaklaşmadı. Belli ki mesafesini korumak ve bana kim olduğunu ve bundan sonra geçmemiz gereken yolu anlamam için zaman tanımak için elinden geleni yapıyordu. Bunun için ve cevaplar uğruna, ona bir şans vermeye hazırdım.

"Evet," dedim kararlı bir şekilde başımı sallayarak. "Evet, ne okuyabildiğinizi görmek için bize dokunursanız çok memnun olurum."

Ve belki de küçük bir parçam onun dokunuşunun nasıl hissettireceğini merak ediyordu. Gücü gibi buz gibi mi? Yoksa gözlerinde dönen sıvı gümüş gibi sıcak mı?

Yemekler geldiğinde Len ayağa kalktı, tabaklar ve tepsiler önümüze konurken durakladı. Robotlar gittiğinde derin bir nefes aldı. "Biraz güç toplayana kadar bekleyebilir." Ben ne kadar bitkin göründüğümü düşünürken o yerine oturdu. Mera'nın enerjisi bize temiz giysiler getirip kustumuk kokumu gidermiş olsa bile suçu bu boktan güne ve duş alma ihtiyacıma atıyordum.

Yemeğim önüme kondu ve Len'in elinde sadece çilek ve karpuz gibi görünen şeyler olduğunu fark ettim, ya da Dünya'dakinden biraz farklı oldukları için onların fae eşdeğerleri. "Tabitha'ya biraz vermemin sakıncası var mı?" diye sordu bakışlarımı fark ederek. "Fae yiyeceklerine ilgi duyup duymadığını merak ediyorum."

Kendini dik tutmayı daha yeni öğrendiği için neredeyse hayır diyecektim. Ama onun da sıradan bir çocuk olmadığını ve onu güçlendirmenin nihai hedef olduğunu düşünürsek, reddetmek aptalca geldi. Bir fae için bu kadar genç yaşta yemek yemenin tehlikeli olup olmadığını elbette Len bilirdi. "Biz bu yemekleri

Doğum," diye ekledi sessizliğim kibarlık için bir an fazla uzayınca. "Ona zarar gelmeyecek."

Doğuştan gelen yorum, kızımızın Faerie'de bulunmamış olması dışında bile gelişmemesinin bir dizi nedeni olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Bizim. Az önce ona kafamda *bizim* diye hitap etmişim ve bu birleşmenin şimdiden doğal gelmesi beni dehşete düşürmüştü. Len, içine düşmeyi göze alamayacağım bir peri masalıydı.

Bobblehead gibi başımı sallayarak kendimi odaklanmaya zorladım. "Evet! Evet. Bakalım istiyor mu?"

Len meyveleri hazırlamak, şeritler halinde kesmek ve boğulma tehlikesi olmadığından emin olmak için birkaç saniye harcadı, sonra öne doğru eğildi ve tepsiye küçük bir tabak koydu. Kızımı daha önce ne memeden ne de biberondan beslemiştim, her ikisinin de bağ kurmaya çok yardımcı olduğunu biliyordum. Çok şey kaçırmıştım ama bunun diğer her şey için burada olmamı engellemesine izin veremezdim.

Gözlerimi kısa bir süreliğine Tabitha'dan ayırdığımda Mera ve Shadow'un Aurora'nın önüne birkaç parça meyve koyduklarını fark ettim. Angel ve Reece de aynı şeyi oğulları için yapmıştı. Küçük yaşlarına rağmen, bu çocukların astronomik büyümelerine yardımcı olmak için ekstra beslenmeye hazır oldukları açıktı. Aurora ve Damon yemeklerine balıklama atladılar, küçük elleriyle püreyi ve küp şeklinde kesilmiş meyveleri kaptılar, beklediğimden daha büyük bir beceriyle yediler. Öte yandan Tabby kararsızdı. Bu onun için büyük bir ilkti. Sağ eliyle en yakın meyveyi dürttü.

"Hadi bebeğim," dedim, onun seviyesine kadar eğilerek. "Sadece biraz tadına bak."

Bir parça meyve aldım ama daha ağzıma atamadan Mera "Hayır!" diye bağırdı.

Gözlerimi dikip ona bakarken elim dondu. "Ne?"

Başını hızla sallıyordu. "Faerie'den gelen yiyecekleri yiyemezsin. Seni onların dünyasına hapsetmek için tasarlanmışlardır."

Len güldü, sesi derin bir bas tonundaydı ve tüm dikkatimi üzerine çekti. "Bu sadece Faerie'deyken olur ve sadece karşı koyamayacak kadar zayıf olanlar içindir. Samantha'nın endişelenmesine gerek yok."

Mera rahatladı, sandalyesine gömüldü ve masanın diğer tarafına fırlattığı çatal bıçak takımını geri aldı. Reece'in göğsündeki patates püresini sildiğinden oldukça emindi ama yemeye devam ederken hiçbir şey söylemedi.

"Tamam, güzel," diye iç geçirdi Mera. "Sadece kontrol etmek istedim."

O yemeye devam etti ve ben kırmızı kavunu bir kez daha kaldırdım. Dudaklarıma değdiğinde, gerçek bir lezzet patlaması beni neredeyse sandalyemden düşürüyordu. "Vay anasını," diye mırıldandım meyveye bakarken. Sanki var olan en iyi karpuz limonatanın şekerli tatlılığıyla aşılanmış gibiydi. İkinci bir tadımda gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve kızımın yemeğinin geri kalanını çalmamak için kendimi fiziksel olarak durdurmak zorunda kaldım.

"Faerie'deki tüm yemeklerin tadı bu kadar güzel mi?" Başımı sallayarak sordum.

Len her zamanki yoğunluğuyla beni izliyordu. "Fae'ler için öyle. Diğer pek çok ırktan daha güçlü duyularımız var, yine de hepsi yemeğimizden hoşlanıyor."

Benden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Önceki değerlendirmene rağmen, enerjimde ya da gücümde Fae'ye ait hiçbir şey yok," diye onu uyardım. Herhangi bir umut doğmadan önce bunu ortaya koymak en iyisiydi.

Cevap vermek için ağzını açtı ve aynı anda Tabitha küçük bir çığlık atarak kavunun bir şeridini yakaladı. İnanılmaz bir beceriyle kolayca kaldırdı ve iki yeni ön dişiyle ısırarak doğrudan ağzına götürdü.

Len'in dikkati benden ona kaydı, aynı değişmez bakışla izliyordu. Tabitha mutlu bir ses çıkardı, mor renk dönerken gözleri parladı. Tıpkı babasının gözlerindeki gümüş gibi dönüyordu. Artık yakındılar.

Len'e ait olduğunu bana söyleyen sadece onun enerjisini hissedebilmesi değildi, aynı zamanda gözlerindeki morun Len'in gözlerindeki gümüşün daha koyu bir tonundan başka bir şey olmadığı da açıktı.

Yüzleri bile benzerdi, o gururlu ve mükemmel düzlemleriyle. Bir peri prensi ve prensesi.

Daha fazlasına uzanmadan önce meyvesini saniyeler içinde bitirdi. Her ısırıkta ve yutkunuşta cildi daha da parlıyor, gözleri daha da berraklaşıyor ve neredeyse kelimeleri seçebildiğim ölçüde gevezelik etmeye başlıyordu.

"Samantha," dedi Len yumuşak bir sesle ve dikkatimi Tabitha'dan çekti. Onu yakından izleyen tek kişi ben değildim. Masanın geri kalanı da onun yeni değişikliklerine kilitlenmişti. "Senin de yemek yemen gerek. Enerjin çok düşük."

Çok fazla şey gördü ve endişesi içimi incelemek istemediğim bir şekilde burktu, bu yüzden sandviçe odaklanmayı seçtim. Sandviçi kaldırıp bir ısırık aldığımda, Faerie'nin meyvesinden sonra tadını neredeyse yavan buldum. Tuhaftı, çünkü taze ekmek, sıcak tavuk ve keskin bir sos beni tamamen tatmin etmeliydi. Yine de bu bir yemekti ve bitirmem gerekiyordu.

Yemeğin yarısını yedikten sonra gücümün bir kısmının geri geldiğini hissettim ve Len'in haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Tabitha gibi parıldamıyordum ama zayıf düşmüştüm. Kendimin zayıflamasına izin vermiştim ve bu da beni çok kızdırmıştı.

Ama sonunda büyümek ve gelişmek, yolumda bir sonraki adımı atmak için özgürdüm, bu adım Faerie'ye doğru olabilirdi. Tek umudum, Faerie'de son birkaç yıldır kafamı kurcalayan pek çok sorunun cevabını bulabilmektir.

Cevaplarımı aldıktan sonra bir daha asla zayıf olmayacaktım. Bu bir sözdü.

SAMANTHA

W Yemeğimizi yedikten ve Tabitha, Len ve benimle ilgili ayrıntılar ortaya çıktıktan sonra, sürünün diğer bazı meselelerle ilgilenme zamanı gelmişti.

"Bize Faerie'de neler olduğunu anlatır mısınız?" Shadow elinde bir bardak kehribar rengi sıvıyla Len'e bakarken dalgınca çevirdiği bir bardakla sordu.

Len sipariş ettiği yemeklerden hiçbirini yemiyordu, görünüşe göre sadece Tabitha'yı beslemek için oradaydı. Bu gerçek, aptal bir ahmakmışım gibi kalbimi ısıttı.

"Faerie'deki iki kraliyet toprağı olan Koyu Sarı Kumların Kralı Petre ve Metalik Çayırların Kralı Fredrick, Büyük Kraliçe'nin soyunun ortadan kaldırılması için çağrıda bulundu." Sözleri kesik kesikti.

Bu açıklama masadakilerden bazılarını, özellikle de öne doğru eğilen Angel, Reece ve Shadow'u şok etti. Mera ve Simone da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Nihai gücü devretmek ve soyun tükendiğini söylemek mi istiyorlar?" Angel sordu, yüzü bir saniye öncesine göre daha solgundu. "Hangi yolla?"

Len, servis görevlisinin nezaketiyle önünde beliren kehribar rengi sıvı dolu kadehini kaldırdı. Masanın öbür ucundan bile erik kokusunu alabiliyordum.

alkol eşdeğeri. "Büyük Kraliçe'nin Derinlere giden kordonunu koparmak zorunda kalacaklar. Faerie'nin kökenine," dedi. "Böyle bir başarıya ulaşmak için tüm kraliyet evleri gerekecek ve herkesin gücün geri tepmesinden sağ çıkıp çıkamayacağını söyleyemem."

"Bu hat daha önce hiç kesildi mi?" Angel sordu. "Bunun olduğunu hiç hatırlamıyorum."

Lucien başını salladı, bakışları benimkilerle buluştu. "Öyle olmadı."

Şimdiye kadar sadece bir Büyük Kraliçemiz oldu." Bundan sonra sessizlik daha da ağırlaştı.

Gölge bir içki aldı. "Eğer hattı koparırlarsa, bir güç dengesizliği ortaya çıkar. Sonunda Faerie'yi ve muhtemelen diğer dünyaları tüketecek bir kara delik. Buna karşı koymak için planınız nedir?"

Len'in çenesi gerildi ve etkileyici yüz hatlarına daha sert çizgiler ekledi. "Yeni bir Ulu Lider atayacaklar. Kesilen hat kraliyet evlerinden birine bağlanacak ve Büyük Kraliçe ile aynı haklara ve güce sahip olacak. Faerie'nin yeni nihai lideri olacaklar ve Köken'e dokunabilecekler."

Mera kendini öne doğru itti. "Kökeni ne?"

Len'in ifadesi hafifledi. "Bu yaratılışın kaynağı. Teorik olarak, tüm dünyaların bir Kökeni, bildiğimiz şekliyle yaşamı başlatan bir güç temeli vardır. Genel olarak, dünyaların ortalama sakinleri için erişilebilir değildir, ancak Büyük Kraliçe bizimkine dokunabilirdi. Buradan bize ekstra kristaller ve güç verdi..."

"Ta ki ortadan kaybolana kadar," diye ekledi Shadow. "Ve sonra Faerie zayıfladı."

Len başını salladı. "Doğru." Bardağını bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Bu gücün Fredrick ya da Petre'nin eline geçmesine izin veremeyiz. İkisi de buna layık değil ve böyle bir gücün üstesinden gelemezler. Eğer denemeler gerçekleşirse, annemin ve Gümüş Topraklar'ın gücü kontrol etmesi için yarışmalıyım."

Annesi. Gümüş Topraklar'ın kraliçesi ve Tabitha'nın büyükannesi.

Gölge şimdi ayaktaıdı, üzerimizde yükseliyordu, karanlık kaybolmadan önce kısa bir süreliğine teninde kayıyordu. "Burada başarılı olmanız için her türlü avantaja sahip olmanızı sağlamak için orada olacağız. Ve eğer başaramazsanız ve bir savaş çıkarsa, arkanızda olacağımızı biliyorsunuz. Bu enerjinin onu kötüye kullanacak ellere geçmesine izin veremeyiz. Her şey dengede kalmalı, yoksa Solaris Sistemi patlayacak ve geri kalan dünyalar yok olacak."

Suratsız ifadeler etrafımı sarmıştı ve buna hiç şaşırmadım. İğrenç bir basınç vücuduma baskı yapıyordu ve bakışlarım hâlâ kavun kemirmekte olan kızımın üzerindeydi. Bir yanım onun kulaklarını böyle bir endişeden korumak istiyordu ama bir yanım da onların, bu üç küçük doğaüstünün buradaki varlıkları yüzünden, gücün olmaması gereken ellere geçmemesi için son nefesimize kadar savaşacağımızı biliyordu.

"Hatların kesilmesinden kaynaklanan bir tür serpinti olabilirse Sam ve Tabby'nin Faerie'ye seyahat etmesi güvenli mi?" Mera Len'e bakarak sordu.

Simone da söze girdi. "Evet, onları daha yeni hayatımıza geri aldık. Onları bir süreliğine tüm bu doğaüstü saçmalıklardan korumamız gerekiyor."

Sevgileri çok büyüktü, özellikle de son zamanlarda bu kadar boktan bir arkadaş olmuşken. Onların sadakatini görmek kesinlikle daha iyisini yapmak için motive ediciydi. Bu sürüye layık olmak için.

Len basitçe, "Samantha ve Tabitha geri dönmeli," dedi. "Tabby'nin gücünü artırması gerekiyor ve artık durağanlık kırıldığına göre bunun bir an önce gerçekleşmesi gerekiyor. Daha da önemlisi, Samantha ve benim hafıza kaybımızın boyutlarını ve tüm bu olaylar dizisinin nasıl meydana geldiğini çözmemiz gerekiyor, onun bir şekil değiştiren olduğunu düşünürsek."

Bir süredir derinlerde gezinen karanlık bir düşünce, ben onu durduramadan içimden fırladı: "Tabitha'nın annesinin bir şekil değiştiren olması seni hayal kırıklığına mı uğrattı?"

Gümüş rengi bakışları benimkilere çarptı, rengi koyulaşarak fırtınalı bir gece yarısı grisini andırdı. "Bana bir fae ya da erkeğin isteyebileceği en büyük hediye verdin," dedi Len ciddiyetle. "Hayatım pahasına koruyacağım bir hediye. İkiniz de benim ailemsiniz ve içimde zerre kadar hayal kırıklığı yok. Sadece neşe."

Kalbim göğsümde öyle bir çarptı ki acı verdi. Bu tepkiye tamamen hazırlıksızdım, şekil değiştiren genetiğime rağmen bizi hayatında istediği gerçeğine hazırlıksızdım. *Aile*. Kızım benim hiç sahip olamadığım aileye sahip olacaktı.

"Ne zaman gidiyoruz?" Boğazım düğümlenerek fısıldadım.

"Şimdi," dedi Len, ayağa kalkarak, gümüş pelerini vücudundan sıyrıldı. Bir saniye önce sıcak ve açıktı, şimdi ise gizemli ve şeytani tanrı benzeri yaratığa geri dönmüştü. Doğruyu söylemek gerekirse, onun her iki yönünü de seviyordum.

Ben de ayağa kalkarak uzandım ve kızımı sandalyeden kurtararak göğsüme doğru çektim. Ancak kızım kollarını boynuma dolayıp bana kuvvetle tutunduğunda yüreğimi burkan bir şok daha yaşadım. Nefesim kesilirken, neredeyse mükemmel bir anı özümsemek için gözlerimi kapattım.

"Şimdiden güçlenmeye başladı," dedi Len, sesi daha da yaklaşarak.

Tabitha'dan uzaklaşırken onu yanımızda gördüm ve bize dokunmasına izin vermeme rağmen yanlışlıkla birbirimize sürtünmeyeceğimiz kadar mesafeyi korudu. Büyüyü inceleme kararını unutup unutmadığını merak ediyordum ki, "Hafıza kaybını araştırmak için Faerie'ye ulaşana kadar beklemeye karar verdim. Orada en güçlü halimizde olacağız, mücevherlerim ve Gümüş Topraklar'ın gücüyle çevrili olacağız." Kararı çok mantıklıydı ve ben de

Kaçınılmaz dokunuşumuzun ertelenmesi hem hayal kırıklığına uğrattı hem de rahatlattı.

Simone, Mera ve Angel ayağa kalkıp yaklaştılar. Simone, "Büyük hatta neler olduğunu öğrenir öğrenmez Faerie'de size katılacağız," dedi. Lucien'i bulmak için başını geriye doğru eğdi. "Bunu yapabiliriz, değil mi? Faerie'ye gidelim."

Başını salladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Simone'un yüzü bana dönerken aydınlandı. "Evet! Biz oraya varana kadar güvende kal dostum." Bana sıkıca sarıldı.

Bir kez daha bunalmış hissederek ağlamamaya çalıştım. "Sizin gibi dostlarım olduğu için çok şanslıyım," dedim kabaca. "Tabby'nin gerçek bir ailesi olacak. Gerçek bir sürüye. Bu bir hediye."

"İkinizin de gerçek bir ailesi olacak!" Mera kollarını bana dolayarak şiddetle konuştu. "Artık senin için buradayız ve senin de sonsuza dek mutlu olmanı sağlayacağız. Tıpkı en sevdiğimiz paranormal aşk romanlarında olduğu gibi."

Mera çok okuyan biriydi. Simone da öyleydi, bana sürekli tavsiyeler gönderirdi. Hiç cevap vermedim ama her birini gizlice okudum ve sevdim. Üçümüz arasında neredeyse bir bağ varmış gibi hissediyordum ve daha fazlası için hazırdım.

Yollarımız ayrılırken "Peri'de görüşürüz," dedim. "Ve teşekkür ederim." *Her şey için.*

Hepsi mırıldanarak vedalaştı, sonra kendimi Len ile yan yana yürüyor, Faerie'nin bilinmezliğine doğru ilerliyordum.

Hayatımın ne kadar çok yönden değişmek üzere olduğunu anlamamın bir yolu yoktu ama ne olursa olsun eski hayatıma asla dönüp bakmayacağıma kararlıyım.

O iş bitmişti. Yeni bir yol zamanı.

SAMANTHA

W Yemek salonundan çıktığımızda ana kütüphane daha önce olduğundan daha sessizdi. Buranın hangi saat diliminde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ya da belki de kendi saatiydi bölge, ama odayı kaplayan pencerelerden gelen ışık azalmıştı.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim," dedi Len'in sesi sertti. "Senin ve Tabitha'nın bir ailesi var. Ben de senin ailenim."

Bu ifadede bir iddia duygusu vardı ve nabzımın hızla atmasını engellemeye çalıştım. *O iyi bir baba oluyor. Bundan başka bir anlamı yok.*

"Teşekkür ederim," demeyi başardım. duygular kaçır. "En karanlık günlerimden biri olarak gördüğüm bir günün en iyilerinden birine dönüştüğüne inanmak benim için çok zor." Muhtemelen bunu yüksek sesle söyleyerek uğursuzluk getirmiştım, çünkü paranormal aşk hikâyelerimi biliyorsam, bu her şeyin boka sardığı andı.

"Bana bugünden biraz daha bahset," dedi. "Olanların bir kısmını biliyorum ama her şeyi bilmem gerekiyor."

Karanlık anılar canlandı, ses tonumu acı kapladı. "Bugün alfanın ikinci oğlu Grant ile çiftleşme ve düğün günündü." Len'e baktığımda yüzünde gözle görülür bir duygu olmadığını gördüm. Hızlıca, Shadow ve Mera'nın ortaya çıkışından bize kadar olanları anlattım.

Tabitha'yı bulmak ve kütüphaneye daldığı anla bitirmek. "Tabby'yi kurtarmak için her şeyi yapardım," dedim Faerie'ye ait olduğunu tahmin ettiğim çiçek ve dikenlerle kabartılmış parlak beyaz bir kapıya yaklaşıırken.

Len durakladı ve derin bir nefes verdi. "Onların her birini öldüreceğim," dedi yumuşak bir sesle. Neredeyse gürlediğinden daha korkutucuydu. "Bir daha hayatında onların kontrolünden ya da etkisinden korkmana gerek yok. Çünkü onlar artık yoklar."

Her birini öldüreceğim. Bu sözlerin derin ve pürüzsüz gürültüsü zihnimde sonsuza dek kirasız yaşayacaktı. Len beni hiç beklemediğim şekilde mahvediyordu. Fae ve Faerie'lerden korkmaya hazırdım ama o... o her şeyi değiştiriyordu.

Kıvılcımlar tenimde hızla ilerleyerek merkezimde bir sızı olarak derinlere yerleşti. Onunla neden yatağa girdiğimi anlamak zor değildi. Hiç de zor değildi.

"Bunu takdir ediyorum," dedim. "Şu anda Alfa Lorenze donmuş durumda, kötü davrandığı sürü için gerçek bir kum torbası. Oğlu ise özgür ve ben hâlâ onun da tüm bu olanların kurbanı mı yoksa karşı koyamayacak kadar zayıf ve acınası biri mi olduğuna karar veremedim. Ona yaşamaya layık olup olmadığını kanıtlaması için bir şans veriyorum."

Len başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Onun yerine öne doğru bir adım atarak elini kapıya bastırdı. Beyaz kısa bir süreliğine aydınlandı, müzik etrafımızı sarmak için sürüklendi, göğsümü çekiştirdi ve beni daha da yaklaştırmaya teşvik etti.

Neredeyse beni içine almasına izin verecektim. Bugün özgürlüğümü neredeyse kaybetmek üzere olduğumu hatırlayana kadar, irademin daha güçlü bir güç altında kaybolması hissinden keyif aldım. Onları ikinci kez teslim edecek değildim. Başımı sallayarak geri çekildim ve müziğin etkisi a z a l d ı .

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Len. O kadar alçak sesle söylemişti ki duymam gerekip gerekmediğini merak ettim.

Aferin kızıma. Kahretsin, o derin gümbürtü vücudumdan aşağı kaydı ve bacaklarımın arasındaki nemli sıcaklık herhangi bir gösterge olsaydı, fae yeni bir sapkınlığın kilidini açmış olabilirdi.

Tabitha, Faerie dünyasından gelenlere çok benzeyen alçak bir müzik sesi çıkardığında dikkatimi dağıttı. Kollarımın arasından sıyrıldı ve uçup gitmesine engel olabildim. "Atlamaya çalıştı." Parmaklarım onun minik bedenine doğru bükülürken nefesim kesildi. "Kapıdan geçmeye çalışıyor."

"Çok iyi bir işaret," dedi Len bana. Elini bir kez daha kapıya bastırdı, kapı açılana kadar parlaklık arttı. İşte bu noktada sinirlerim gerçekten gerilmeye başlamıştı. Faerie'ye gitme kavramını anlamıştım ve zihnimde bu, Bilgi Kütüphanesi'ne adım atmaya benziyordu - tuhaf ve büyülu ve umarım üstesinden gelebileceğim bir yolculuk.

Tabitha için, çok şeyle başa çıkabilirdim. Ama bu gergin olmadığım anlamına gelmiyordu.

Len'i takip etmek için öne doğru adım attığımda, kolu ikimizin de etrafını sardı ve temas karşısında nefesim kesildi. Çıplak ten yoktu, onun paltosu ve benim giysilerim aramızda bir engel oluşturunuyordu ama bir şekilde ruhumu yakıyor, dokunuşuyla beni dağlıyordu.

Len kulağıma doğru eğildi. "Sana kapıdan geçmen için rehberlik etmem gerekiyor," dedi. "Benimle mücadele etmezsen daha kolay olur."

"Endişelenme," diye nefes nefese çıktım. "Yolu göster."

Efendim. Sessiz bir eklentiydi ve kendimi onun kontrolüne bırakmak için duyduğum bu ani ihtiyacı incelemek için durmadım. Az önce özgür irademi kaybettiğim lanet bir durumdan kurtulmamış mıydım? Birdenbire, kendimi ilk hizmetçiye sunmak istedim.

Yolumu kesen seksi fae. Biri bana yardım etsin.

Neyse ki peri büyük bir dikkat dağıtıcıydı ve aydınlık girişten dünyaya ilk bakışımı görmek için zorlandım. Sonunda ayaklarımın altındaki beyaz kaymaya başladı, toprak zümrüt ve siyahın karışımı olacak kadar koyu bir yeşile dönüştü.

Len beni tutmayı bıraktı. O uzaklaşırken etrafımı bir ürperti sardı ve burada hava soğuk olmadığı için bunun tamamen fae prensiyle ilgili olduğunu varsaymak zorunda kaldım. Tabitha bile sanki babasının yakınlığından ve gücünden hoşlanıyormuş gibi kederli bir çılgılık attı.

Bu ikimizi de yapar, bebeğim.

Son ışık da gözden kaybolurken, dudaklarımın arasından bir nefesin daha süzüldüğünü fark ettim. Dikkatimi seksi fae'den uzaklaştırmak zordu ama önümdeki bahçe bu konuda oldukça iyi bir iş çıkarıyordu.

Kapılar büyümlü bir bahçeyi andırıyordu; kapıların ardındaki bitkiler tepemizde yükseliyordu. Çiçekler ve sarmaşıklar, gördüğüm hiçbir yere özgü olmayan pek çok çeşit.

Kapının her iki yanındaki iki devasa bitkiye dikkatle baktım, onlarca ya da daha fazla jilet gibi keskin dişleriyle girişi gözlüyorlardı.

Len kapıyı açmak için uzanırken, "Ben buradayken sana zarar veremezler," dedi.

İçeri girdiğimizde ellerini her iki bitkinin üzerinde gezdirdi ve neredeyse sevgi dolu dokunuşlar yaptı.

"Bu senin mi?" Yolunu takip ederek ilerlerken sordum.

"Faerie'de hiçbir şey gerçekten bize ait değildir," dedi basitçe. "Toprağımızla dost olduğumuzu iddia ediyoruz ve bazı açılardan nerede ikamet edeceğimizi seçiyoruz, ama hiçbir şey bana ait değil. Bin yıl kadar önce, gençliğimden beri bu toprak parçasıyla ilgileniyorum ve bu süre içinde gerçek bir vaha oluştu. Biz simbiyotik bir ilişkiye sahibiz.

bu bahçenin gelişmesine yardımcı olur. Karşılığında bana rahatlık ve teselli sunuyor. Korumanın yanı sıra."

Söylediklerinin doğruluğunu anlamak için bahçede sadece birkaç dakika geçirmek yetti. Aralarında dolanan patikalar dışında her alanı dolduran gelişen bitkiler, çiçekler ve ağaçlarda vahşi ve eski bir his vardı. Bazı ağaçların tepelerini göremiyordum bile, üzerimde yükselen çiçekler tarafından gizlenmişlerdi. Parlak başları esintiyle dönüp duruyor, sanki havanın enerjisiyle hareket ediyorlardı.

Belki de bahçenin görkeminden kaynaklanıyordu ama Len'in az önce ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. "Bekle," diye döndüm ve Tabitha'yı daha sıkı tutarak onunla yüzleştim. "*Bin yıl falan* mı dedin? Sen... yaşlısın. Ne oluyor be!" En fazla yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında görünüyordu.

Len güldü, bitkilerden daha fazlasını içeren zengin bir sesti. garip bir şekilde ona doğru ilerliyordu. "Biz uzun ömürlü bir ırkız," dedi. "Neredeyse ebedi ve öldürmesi çok zor, ama yapılabilir."

"Genç olmakta zorlanmanızın nedenlerinden biri de bu mu?" Aklıma gelen düşünceyi merak ettim.

"Evet, ama görünüşe göre her zaman böyle değilmiş. Son birkaç yüz yıldır yeni doğumlar neredeyse yok denecek kadar az." Kucağımdaki çocuğa baktı. "Tabitha'ya kadar."

Birden fazla yönden özeldi.

"Umalım da anılarımız Faerie'nin neden zayıfladığına dair bir anahtar olsun," dedim kararlı bir şekilde başımı sallayarak. "Bu dünyaya yardım etmenin bir yolunu bulmak iyi olacak."

Bu biraz zorlamaydı ama her şeyin arkasında daha derin bir neden olmalıydı.

Len bahçesinin huzurunda birkaç dakika daha durduktan sonra, "Gümüş Topraklar'a gitmeliyiz," dedi. "Yakında hava kararacak."

"Burada güneş mi var?" Ağaçların arasından ışığın nereden geldiğini göremediğim için sordum.

"Evet, yarı zayıf bir güneşimiz var," dedi Len. "Ayrıca beş uydumuz ve dünyamızın kabuğunun yükseklerine gömülü çok sayıda kristalimiz var. Hepsi bize enerji ve ışık veriyor, fae'lerin enerjisini gençleştiriyor. Biz de simbiyotik bir ilişki içinde yaşıyoruz."

"Bunu sevdim," dedim usulca, burada kendimi ne kadar rahat ve evimde hissettiğime şaşırarak. "Bu dünya daha sakin hissettiriyor. Dünya'dan daha az kaotik." Faerie'nin yüzde ikisinden daha azını gördüğümü düşünürsek, bunu söylemek aptalca olabilirdi ama bu his doğrudu.

"İkiniz de daha güçlü görünüyorsunuz," dedi Len, o gümüş gözleri bana kilitlenmişti. "Burada olmanız çok mantıklı. Benimle birlikte." Gerçekten de anlamlıydı ve bu beni biraz korkuttu. Hayatın *doğru, sakin* ya da *mükemmel* hissettirmesine alışık değildim. Bu O an, üçüne de sahiptim.

"Peki, Solaris Sistemi'ndeki herkes İngilizce konuşuyor mu?" Konuyu kütüphaneye ilk geldiğimden beri kafamı kurcalayan başka bir soruya çevirerek sordum. "Aksanın neredeyse İngiliz ve Amerikan aksanının karışımı gibi, bu da garip, değil mi?"

Onu eğlendiriyormuşum gibi dudakları seğirdi. "Gölge'nin konuştuğu dil İngilizce ve bunu dünyalara tanıttığından emin oldu. Ayrıca kültürlerle nasıl uyum sağlayacağımı da öğrendim ve bu aksan benim için en doğal olanı."

Shadow, İngilizceyi dünyalara tanıttı. Tamam, evet, tarih derslerimin hiçbirinde böyle bir şey yoktu. Yine de kime inanacağımı biliyordum: tarih boyunca gerçekten yaşamış olan varlıklara.

"Artık gitmeye hazır mısınız?" Len sordu.

"Evet," dedim çabucak, Tabitha kollarını sallarken gülümsedim. Hareket etmeye başladık ve Tabitha elimi tutarak öne doğru kaydılar ve bana ona gitmek istediğini söyledi.

Bu sefer, sonunda buna izin verdiğim için kendimi rahat hissettim.

"Len," diye seslendim, çünkü o birkaç adım ilerideydi. Geriye döndü, bitkiler iki yanında onu çerçevesiyordu.

Kaldırıyorum

Kızımızı ona doğru uzatırken gülümsedim. "Sana gitmek istiyor."

Küçük kız kollarını bir kez daha salladı ve cildinin ne kadar sağlıklı göründüğünü fark ettim. Faerie'nin yumuşak ışığında parlıyordu. *Tıpkı babası gibi.*

Bakışları Tabitha'ya kaymadan önce Len'in gözleri kısa bir süre benimkilerle buluştu ve tekrar düzelmeden önce yüz hatlarını buruşturan şeyin korku olduğuna yemin ettim. "Emin misin?" diye sordu.

Tabitha ellerini ona doğru daha sert salladı. "Eminim," dedim kararlı bir şekilde. "Anne ve babasının her ikisinin de hayatında olmasını hak ediyor. Söz verdiğin aileye sahip olmayı. Ne kadar korkutucu olsa da, onun sahibi ben değilim ve onu sadece kendime saklayamam."

Len'in ifadesi yumuşadı ve kızımıza uzanırken bile bana bakıyordu. "Onunla zaten çok fazla zaman kaybettin ve onu yakınında tutma ihtiyacını asla sorgulamadım. Aksine, ona karşı gösterdiğin vahşete ve koruyuculuğa hayranlık duyuyorum. Çocuğumun annesinden isteyeceğim tek şey bu. Ben de senin için bunu isterdim."

Öldürüldü. Gerçekten öldürüldü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, ona bu sözlerden çok daha fazlası için teşekkür ettim. "Darmadağınırken ve umutsuzca akıl sağlığıma tutunmaya çalışırken bana yer verdin, ama şimdi çocuğunu kucağına alma zamanın geldi."

"Bunu hep hayal etmiştim," diye itiraf etti ve elini Tabitha'nın saçlarında gezdirirken başını salladı. "Sonunda burada olduğumuza inanmak çok zor."

Neredeyse imkansız. Bu bir ikinci şans, unutulmuş bir aşk hikâyesiydi ve gizli bir bebek de eklenmişti. Bu dünyada hiçbir şey bu kadar basit ya da net değildi ama umurumda değildi. Kızımın babası vardı ve o benden alınmamıştı. Bu böyle kaldığı sürece, başka ne olursa olsun benim için sorun değildi.

SAMANTHA

I Girdiğimizden beri bahçede sessizlik hakimdi, sadece bitkilerin birbirlerine çarparak çıkardıkları hafif sesler arka plandaydı. Len elini uzatıp ellerini Tabitha'nın minik beline dolayarak onu kollarımdan kaydırды, her şey daha da *sessizleşti*.

Sakin, hatta.

İkisi birbirine dokunduğunda bir enerji ya da güç patlaması olmadı. Tabitha aniden on yaşında bir çocuğa ya da olağanüstü bir şeye dönüşmedi. Baba ve kız birbirlerinin gözlerinin içine bakarken dünyanın nefesini tuttuğu bir an vardı.

Vücudum bu baba-kız anının tadını çıkarırken yumurtalıklarımda garip bir ağrı hissettim. Birlikte geçirdikleri ilk gerçek an. Onları izlerken büyülenmiş gibiydim, büyüleri ve güzellikleri ürkütücü derecede birbirine benziyordu.

Len eğildi ve geri dönmeden önce İngilizce olmayan bir dizi kelime fısıldadı. "Küçüğüm," diye nefes aldı, "sen bir mucizesin."

Tabby kıpırdamadı, sadece uzanıp elini adamın yüzüne koydu ve ikili birbirine kilitlendi. Kahretsin, mükemmel bir anda zamanın durduğu doğrudu.

Sonu gelmeyecek kadar iyi olduğunu bilmeliydim.

Bir gümbürtü etrafımızda yankılandı ve neredeyse kulakları sağır eden bir siren gibi bir vuruş sonra tekrarlandı. Len hemen tepki verdi, Tabitha'yı bana uzatırken vücudunu bizimle n kapılar arasına koydu. Şimdi iki elinde de büyük gri kristaller tutuyordu ve nereden geldiklerine dair hiçbir fikrim yoktu.

Etrafında pek bir Şey göremeyeceğim kadar büyüktü ama sirenler almaya devam ettiği için alarma neden olan Şey sona ermemişti. İlerlerken Len'in enerjisinin benimkine karşı çıkardığı vızılıtyı görmezden gelmeye çalıştım. "Neler oluyor?" Fısıldadım. "Tehlikede miyiz? Yer değiştirmeli miyim?"

Canavarım büyüye karşı direnç de dahil olmak üzere birçok durumda faydalıydı.

"Değişmene gerek yok," diye cevap verdi kısaca. "İçeri girememeleri gerekir ve eğer içeri girmenin bir yolunu bulurlarsa, sana ya da Tabitha'ya yaklaşmadan önce onları paramparça ederim."

Söylediklerine güveniyordum ama şövalyesinin onu kurtarmasını bekleyen zor durumdaki genç kızı oynamak da ilgimi çekmiyordu. Bu, okuduğum kitaplarda en az sevdiğim mecazdı, çünkü ilişki kuramıyordum. Bana göre en iyi çiftler yan yana savaşırdı. Elbette, çoğu zaman farklı güçlü ve zayıf yönleri vardı, ama bir denge vardı.

Denge nemliydi.

Bunu aklımda tutarak, canavarımın ekstra duyularını çağırdım, bu da kapıların diğer tarafında bekleyen fae'leri görmemi sağladı.

"Ne istediklerini sorsak mı?" Len'e, Tabitha ve benim varlığım yüzünden ekstra paranoyak olup olmadığını merak ettiğimi söyledim.

Bakışlarını kapılardan çekti ve bana döndü. "Onlar Metalik ayırlar'dan muhafızlar. Beni ağırmalarının bir sebebi var ve ben de onlara emirlerine boyun eğmediğimi hatırlatıyorum."

Harika. Bir Fae güç oyunu.

Peri politikaları hakkında hiçbir fikrim olmadığı için bu, onun durum için gereken güce sahip olduğu zamanlardan biriydi. Rahatlayarak, Tabitha'nın saçlarını geriye doğru tarayarak ve ara sıra küçük yüzünü gıdıklayarak zamanımı geçirirken onların işlerini yapmalarına izin verdim.

Len nihayet hareket ettiğinde girişe doğru yürüdü, ben de onu takip ettim. Kapalı kapılara ulaştığımızda, diğer fae'lerin - muhafızların - geri çekildiğini, başlarını saygılı bir pozla eğdiklerini gördüm. Len bu sefer güç oyununu kazanmıştı.

"Neden buradasın?" Ses tonundaki *benimle dalga* geçme ifadesi *çok güçlüydü*.

En yakındaki muhafız başını kaldırmadan konuştu. "Kral Fredrick tüm liderlerin Başkent'e dönmesini istiyor, böylece hattın kesilmesi konusunda son oylamayı yapabiliriz."

Len'e o kadar yakın duruyordum ki sertleştiğini hissettim. Yüzünden ya da tavrından belli olmuyordu ama bu emre sinirlenmişti. "Ortaya çıkmak için ne kadar zamanımız var?"

"Üç gün," dedi aynı gardiyan. "Katılım pazarlığı tabi değildir."

"Not edildi."

Len onlara sırtını döndü ve ben de tek kelime etmeden doğrulup gitmelerini izledim. Gözden kayboldukları anda alarm kapandı ve ben de bir kez daha rahatladım. "Bu toplantı bizim için bir sorun olacak mı?" diye sordum.

"Sorun değil," dedi kapıları açarken ve bahçesinden dışarı adım attık. "Bu sadece anılarımızı etkileyen büyüyü kaldırma planımızda acele etmemiz anlamına geliyor. Oylamaya kadar üç günümüz var ve bunları değerlendirmemiz gerekiyor."

Beni bekleyen acıyı bilmeme rağmen, bu cazibeden kurtulmaya fazlasıyla hazırdım.

Bahçeden uzaklaştıkça gördüklerim karşısında gözlerimi kırptırdım. "Yüzen bir adada mıyız?" Manzarayı kavramaya çalışırken başımı eğerek sordum. Şu ana kadar fark etmemiştim, çünkü ön kapıya inip doğrudan bahçeye girmiştik ama bu açıdan etrafımızdaki çimenlerden net bir düşüş görebiliyordum.

Yeniden rahatlamış olan Len, Tabitha için ellerini tekrar uzattı. Hiç tereddüt etmeden onu uzattım.

"Tam olarak yüzmüyor," dedi onu göğsüne yaklaştırarak, "bu topraklar demirli olduğu için. Ama Faerie'nin çoğu kendi bölgeleri içinde hareket eden topraklardan oluşuyor. Çoğunun altında hiçbir şey yok, Başkent dışında, ki o da bizim kordonlarımızın kaynağı ve Köken'e çapalarımız."

"Faerie'nin Köken o ve Harika Kraliçe olabilir erişim?" I onaylandı.

Başını salladı. "Evet, işte bu. Şimdi eve gidelim. Metalik Çayır muhafızlarının sana ve Tabitha'ya bu kadar yaklaşması hoşuma gitmedi."

"Bizi korumak zorunda değilsin," diye hatırlattım ona. "Biz bunu yapabiliriz. Hayatım boyunca kendi başımın çaresine baktım."

Evet, Len'inkine kıyasla çok kısa ve sınırlı bir hayatım vardı ama bu bile başlı başına yeteneklerimi gösteriyordu. Şekil değiştirenler ve insanlar kolayca ölürken ben hâlâ hayattaydım. Hâlâ savaşıyordum.

Len başını salladı, o mükemmel dudaklarından bir kıkırdama kaçtı. "Damarlarımda hayat olduğu sürece benim olanı savunacağım. Güçlü yanlarımız var ve ben seninkileri küçümsemiyorum. Savaşlarını seç, küçük Fırtına." Durakladı, yüzüme dokunacakmış gibi uzandı ama sonra vazgeçti. "Çünkü bana karşı asla kazanamayacağın bazı savaşlar var."

Lakap dudaklarından o kadar zahmetsizce döküldü ki, neredeyse dikkatimi *benimkini* tekrar kullandığı gerçeğinden uzaklaştırdı. Ve ben de bundan çok hoşlanmıştım. Güçlü, bağımsız bir şekil değiştiren olmak buraya kadarmış.

"Fırtına mı?" Kendimi diğerlerini görmezden gelmeye zorlayarak sordum.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Faerie'de nadiren rastlanan bir durum ama büyük fırtınalar gerçekleştiğinde her şeyi silip süpürüyor ve değiştiriyor. Elektrik şebekesi, havadaki his, hatta bahçemdeki kadim bitkiler bile. Nadir ve güçlüdür ve çok fazla güzellikle doludur." Bakışlarının yoğunluğu neredeyse beni mahvediyordu. "Bana seni hatırlatıyorlar."

Fırtına. Zihnimde tekrarladım ve bir şekilde tanıdık geldi. "Daha önce birbirimizi tanıdığımızda takma isimler kullanıyor muyduk?" Birden merak ettim ve sanki bu düşünce aklına hiç gelmemiş gibi sustu.

"Seni düşündüğümde bu kelime aklımdan çıkmıyor," dedi sonunda. "Yani... belki de yaptık."

Len'i düşündüğümde aklımda bir isim de dolaşıyordu. Gölge'nin kütüphanesine girdiğinden beri oradaydı ve onu kullanma dürtüsü giderek güçleniyordu. Belki de daha önce birlikteyken bu isimleri kullanmış olmamızda bir haklılık payı vardı.

Len yürümeye başladı, arazinin kenarına yaklaştıkça Tabitha'yı taşıyordu. Yürürken tur rehberi moduna geçti. "Faerie'nin yüzde altmışında on kraliyet hanesi yaşar. Hepimiz toprak talep ediyoruz ve bu topraklardan gelen mücevher ve kristalleri kullanarak kendimizi güçlendiriyoruz. Yüzde otuzu kendilerini ayrı ayrı yöneten demi-fae'lerden oluşuyor ve son yüzde onu da benim bahçem gibi sabit toprakları oluşturuyor. Her ne kadar bu bahçe ben ve girmesine izin verdiklerim dışında herkesi itiyor olsa da, bizim topraksız bölge dediğimiz yerdedir. Bitkilerimin çoğu değerli ve büyüler için kullanılıyor, bu da bana pazarlıklarda avantaj sağlıyor."

"Harika bir bahçe," dedim son bir kez bakmak için dönerek. "Etkileyici bir şekilde öyle."

Başını salladı. "Teşekkür ederim. Şimdi gitmemiz gerekiyor. Zaman çok önemli, bu yüzden cazibe üzerinde çalışmak için Gümüş Topraklar'a gitmeliyiz." Durakladı. "Ve Tabby'yi büyükannesiyle tanıştırmalıyız."

Büyükanne. *Kahretsin*. "Gümüş Topraklar'ın kraliçesi gibi mi?" Nefes nefese sordum.

Gülmesi kolaydı. "Evet, ama adının ima ettiği kadar korkutucu değil." Başını kısa bir süre yana eğdi. "Yani, bu tam olarak doğru değil. Korkutucu ve güçlü ama ailesi için değil. Tabitha'ya tapacak. O hiçbirimizin beklemediği bir mucize."

Eğer gerçek bu değilse. Benim için bile, genellikle kolaylıkla genç olan bir şekil değiştiren olarak, o hala bir mucizeydi. "Peki, oraya nasıl gideceğiz?"

Gözlerini bu toprakların ötesindeki uçuruma dikti, ufukta bulutlar geziniyordu. "Yukarıdaki kristaller, onları kızarmadan kullanabilecek kadar güçlü olduğumuz takdirde, topraklar arasında seyahat etmemizi sağlıyor."

"Yeterince güçlü müsün, Winter?" Şaka yaptım, lakabının ortaya çıkmasından sonra *diğer* ismi söylemekte bir sakınca görmüyordum. Kış benim için Len'i kapsayan bir kelimeydi, odayı kış enerjisiyle doldurduğunda gözlerinin buza dönüşmesine duyduğum hayranlıktan kaynaklanıyordu.

Dudakları kıpırdadı, kısa bir seğirme. "Öğrenmek üzereyiz."

Elini benimkine doladı, bana çok rahat bir şekilde dokunurken aramızda güç kıvılcımları çaktı. Parlak mor bir ışık patlaması etrafımızı sardı ve enerji tenimde hızla ilerlerken bir vınlama sesi kulaklarımı doldurdu ve yukarıda ne varsa içine çekildik.

Vay anasını. Başım büyük bir beladaydı ve bu yıllardır yaşadığım en büyük heyecandı.

Getir bakalım.

SAMANTHA

"W inter!" Gideceğimiz yere vardığımızda boğuk bir sesle "inter" diye bağırdım, artık bu lakabı gereğinden fazla kullanmaya karar vermiştim.

"Kış bana taktığın lakap mı?" diye sordu, alnındaki deri gerginleşirken içinde bir duygu titreşimi kararıyordu.

"Benim de aklımdaydı," dedim aceleyle, "Seni rahatsız ediyor mu?" diye eklemekten önce. Fae'ye odaklandım, eğer onu üzüyorsa bu ismi kullanmayı bırakmaya hazır ve istekliydim.

Yani lakaplar benim için hoştu ama belki de bir Peri prensine hakaretti. Belki de onu sadece Kış olarak düşünmüştüm ve bunu hiç yüksek sesle kullanmamıştım.

Beni rahatlatmak için başını salladı. "Hiç de değil, daha önce hiç kimse bana gerçek bir lakap takmamıştı. Bana neden *Kış* dediğine dair bir anın var mı?"

Tabitha öne doğru eğildi ve sanki teselli ediyormuş gibi kollarını onun boynuna doladı. Len'in gözleri gümüşü kış fırtınalarına dönüşene kadar karardı.

"Hatırlamıyorum ama nedenini biliyorum. Önceden de şimdi de aynı olurdu," demeyi başardım duygusal durumumu açığa vurmadan. "Bir şey hakkında güçlü hisler beslediğinizde, gümüş gözlerinizdeki buz girdaplar

ve öfkeleniyor, ve bu büyüleyici. Tıpkı döktüğün kış gücü gibi. Tenime değdiğinde, bu... güzel."

Hoş, nasıl hissettirdiği konusunda çok ama çok yetersiz bir ifadeydi ama kendimi çoktan aptal durumuna düşürmüştüm. Birlikte geçirdiğimiz kısa süre içinde ona karşı oldukça güçlü hisler beslemeye başladığımı Fae prensinin bilmesine gerek yoktu.

Len'in beni dikkatle izlerkenki ifadesi içimde güçlü duygular uyandırdı, bu yüzden konuyu hızla değiştirdim. "Burası senin krallığın," dedim etrafa ilk bakışımı atarken. "Bu kristal bir köprü mü?"

Güneşlerinin alçak ışığında kıvrılıp parıldayan mor köprüden sadece birkaç adım ötede durduk.

"Geçit," dedi bana. "Kraliyet arazileri ile Gümüş Topraklar'ın geri kalanı arasındaki köprü."

Ötesine baktığımda, evlerin ve binaların sonsuza kadar uzandığını görebiliyordum. Birçoğu kristal köprüler ve yürüyüş yollarıyla birbirine bağlanmış, yüzen, birbirine bağlı, gümüş ve mor yapıların görünürde bir sonu yoktu.

Yüzen bir gümüş şehir.

"Herkesin tasarladığı kendi evi var," diye devam etti Len. "Bizim hiçbir şeyimiz yok ama bu diyarda geçirdiğimiz zaman için ödünç alıyoruz. Köprüler kutsal taşımız olan revenden yapılmıştır. Onun koruması diğer kraliyet evlerinin izinsiz girmesini önler."

"Zaplanmak üzere miyim?" Etrafımdaki çok sayıda "ametist benzeri" intikam taşına bakarken yarı şaka sordum.

"Sana izin verdim," dedi Len. "Gümüş Topraklar'da bir kraliyet mensubunun sahip olduğu tüm haklara sahipsiniz. Bu gerçeğin önümüzdeki bir iki gün içinde yayılmasını sağlayacağım."

Vay be. Kraliyet hakları mı? Bu... çok fazlaydı. "Özel muameleye ihtiyacım yok," dedim aceleyle. "Sadece beni çarpma. Tek istediğim bu."

Başını iki yana salladı. "Siz benim ailemsiniz. Kraliyet muamelesi görürsünüz. Tartışma yok."

Bazen içindeki prens çok belirgin oluyordu.

Daha fazla tartışmamaya karar verdim, çünkü gelecekte aramızda daha önemli savaşlar olacağı kesindi. Bunun yerine, aklımdaki sorulara odaklandım. "Fae'ler hayatlarında tam olarak ne yaparlar?" Len kraliyet bölgesine doğru ilerlemeye başladığında sordum. "Burada ressamlarınız ya da veterinerleriniz falan olduğunu sanmıyorum. Şekil değiştirenler ya da insanlarla aynı kariyere sahip olmanız gerekmiyor, bu da mantıklı, ama ne iş yapıyorsunuz?"

Başını eğerek kısa bir süre durakladı. "Dünya'da *yapmanız gereken* bu ihtiyaç nedir? Neden insanların sadece *olmalarına* asla izin vermeyen bir toplum yarattınız? Uğruna çabaladığınız şey nedir?"

Küçük bir güvensizlik homurtusu duydum. "Genellikle para. Çoğumuz yemekten ve başımızı sokacak bir çatıdan hoşlanırsınız ve sürüler bizi *güvende* tutsa bile bunun bir bedeli vardır."

Len bunu bir saniye daha düşündü ve aramızdaki büyük farkları hiç şu an hissettiğim kadar güçlü hissetmemiştim. "Faerie'nin kuralları vardır," diye mırıldandı. "Hepimizin enerjimize ve bölgelerin bakımına katkıda bulunma yöntemlerimiz var. Ama genel olarak günlük hayatta çoğu kişi kendi ilgi alanlarının peşinden gider. Bazıları katı topraklara gider ve taş arar. Bazıları güç şebekesini inceler ve elimizdekini geliştirmenin yollarını bulmaya çalışır. Diğerleri geçmişini inceleyen ve geleceği tahmin eden akademisyenlerdir. Ve özgürce paylaşılan yiyecek tarlalarıyla ilgilenen birkaç kişi var. Eğer bir fae doğarsa, nadiren de olsa kraliyet topraklarında bir ev, konfor ve yiyeceklerle karşılanırlar. Gerisini ilgi alanlarını keşfettikçe bulurlar. Her zaman ihtiyaç duyulan bir alana ilgi gösteren en az bir fae vardır."

Sahteymiş gibi geldi ama olsun. "Çöp ne olacak?" Ben patladım. "Eminim başka çöpleri toplamayı seven bir fae yoktur."

insanların pisliği mi?" Bu örnekte gerçek ve mecazi anlamda.

Len'in gülümsemesi büyüdü. "Deyim yerindeyse çok fazla p üretmiyoruz. Ancak yaşam tarzımızdan geriye kalan atıkları kendimiz hallediyoruz. Sonuçta bu bizim eserimiz, değil mi?"

Aptalca bir nedenden dolayı kendimi kırılmış ve Dünya'nın yerine geçmek zorundaymışım gibi hissettim. Söyledikleri, olmak için abalamanız gereken evrimleşmiş bir uygarlık gibi gelse bile.

Len aniden, "Bu sizin türünüzü küçümsemek değil," dedi ve bu pislik aklımı okuyamadıysa lanet olsun. "Biz başkalarının nasıl yaşadığını yargılamayız. Bizim için işe yarayan bir şey başkası için işe yarayacak diye tasarlanmamıştır. Bu sadece Faerie'nin tarzı ve biz Dünya'dan milyarlarca yıl daha eski olduğumuz için, evrimleşip farklı bir yaşam tarzı geliştirmiş olmamız mantıklı."

Beynim hâlâ bahçesinde holigan çocuklar olan huysuz bir ihtiyar gibi homurdanıyordu ama boşverdim çünkü Dünya'yı gerçekten yargılamadığını anlayabiliyordum. Bu durumda farklı, farklı olmaktan başka bir anlama gelmiyordu.

"Tamam, bu adil," dedim sonunda. "Ve Faerie'nin iç işleyişini daha fazla görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sana görmek istediğin her şeyi göstereceğim," diye söz verdi ve bu sözler vücudumdan aşağıya, bağırsaklarıma damladı, daha ağır nefes alma dürtüsüyle savaşırken onu girdap haline getirdi.

Neyse ki inleyerek kendimi utandırmadan önce Len'in evinin girişindeki devasa kapılara ulaştık. Bahesindekilerin daha büyük, daha görkemli bir versiyonu oldukları dikkatimden kaçmadı. O dokunmadan önce onlar da açıldı ve eşikten geçerken kendimi nefesimi tutarken buldum. Gücün girdap gibi döndüğünü hissedebiliyordum, sanki tenimi örtüyor, beni bir an için hareketsiz tutuyor ve sonunda serbest bırakıyordu.

"Tarama için özür dilerim," dedi. "Bir şey hissedeceğinizi düşünmemiştim ama gözleriniz kısıldı. Rahatsız olduğunuzda bunu yaparlar."

Gözlemlerine lanet olsun. "Neredeyse beni bırakmaya hazır olmayan bir ağın içinden geçiyormuşum gibi hissettim."

Bakışlarını benimkilerden kaldırıp arkamızda sessizce kapanmakta olan kapıları inceledi. "Enerjiyi sadece Fae'ler hisseder. Zihninin bizden ne sakladığını kesinlikle öğrenmemiz gerekiyor."

"Seninki de," diye hatırlattım ona.

Len itiraz etmedi, yavaşça başını salladı. Neredeyse bir selam. "Benimkini de."

Boğazım düğümlendi, bu yüzden arkamı döndüm ve kendimi toparlamaya çalıştım. Bu fae soğukkanlılığıma ve iç dengeme zarar veriyordu. Bir yanım rahat nefes alabilmek için uzaklaşmasını dilerken, diğer yanım şimdiden onun varlığını arzuladığımı biliyordu.

Şu anda hissettiklerimin yan yana gelmesi aklımı başımdan alıyordu.

Ve ruhumu.

Len ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı oldu, dikkat dağıtmaya ihtiyacım olan şeyin kendisi olduğu düşünüldüğünde garipti, ama o tur rehberliğine başladığında kendimi rahatlamış buldum.

"Burası ana kraliyet avlusu," dedi biz ilerlerken. "Burayı büyük ziyafetler, kutlamalar ve gökyüzü kristallerinin altında sabah enerji yenilemeleri için kullanıyoruz."

Avlu büyük ve yuvarlaktı, zemini hafif taş döşemelerle kaplıydı. Nöbetçi gibi görünen sütunlar dairesel sınırı çevreliyordu. Tavan yoktu, sadece sütunlar ve yüksekte bazı çapraz yapılar vardı. Yaklaştıkça, sütunların üzerinde meditasyondan resim yapmaya ve büyük gruplar halinde yemek yemeye kadar çeşitli görevleri yerine getiren fae'leri tasvir eden oymalar olduğunu görebiliyordum. Her sütunun tepesinde bir intikam taşı vardı.

"Bu taşları şarj olmak için de mi kullanıyorsunuz?" Yirmi ayak yüksekliğindeki yapıları tarayarak sordum. "Ve ayrıca yiyecek de tüketiyorsunuz?"

"Bazıları öyle," diye yanıtladı. "Bazıları sadece taş enerjisiyle yaşar. Gençlerimiz ekstra beslenmeye ihtiyaç

duyar, ancak bir kez ulaştığınızda

Belli bir yaşı geldiğinizde seçim şansınız var."

Birden kıkırdadı ve ben de yüzümü buruşturduğumu fark ettim. Tüm kaslarımı, özellikle de burnumu kırıstıran kaslarımı gevşeterek boğuk bir kahkaha attım. "Yemeksiz yaşamayı hayal bile edemiyorum. Birkaç kez buna zorlandım ve kesinlikle en kötüsüydü."

Artık gülmüyordu. "Kim senden yiyecek sakladı?"

Soru kulağa masum geliyordu ama bakışlarımla buluşup onları tutarken gözleri karanlıktan girdaplar çiziyordu. "Benim ölü gerçek eşim," diye nefes aldım.

Len'in ifadesi sertleşti. "O şerefsizin çoktan ölmüş olması ve onu öldürememem bana acı veriyor."

O böyle açıklamalar yaptığında, gerçekten ama *gerçekten* anılarımın olmasını ve aramızdaki bu bağı keşfedebilmeyi diledim. Bunların hiçbirisi mümkün olmadığından, e l i m d e o l a n tek şey nabzımın hızla atması ve nemli bir külottu.

Kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım vardı, bir sütunun yanında durakladım. Tam takip edecekken, enseme okşayan bir karıncalanma hissettim ve döndüğümde yakınlarda beni izleyen bir fae buldum. Açık, su rengi gözleri benimkilerle buluştu ve kendimi onu da aynı dikkatle incelerken buldum.

Len kadar uzun boylu olmasa da geniş omuzları ve kulaklarının dibine değen küllü sarı saçlarıyla benden bir baş üstteydi. Yüzünde eğlenen bir ifade vardı, doğruldu ve başını eğerek bakışlarını vücudumda gezdirdi. "Buraya ait değilsin," dedi yumuşak bir ses tonuyla, bakışları yüzüme dönerken.

"Len'le birlikteyim," dedim hemen.

Doğrulurken kaşlarını çattı. Süslü gümüş bir göğüs zırhı giydiğini fark ettim, bir savaşçı gibi görünüyordu. Bu toprakların silahlı muhafızlarından biri miydi?

"Len mi?" diye sordu, sanki yanlış duymuş gibi. Ya da kahretsin, belki de burada her zaman Prens Len vardı ve ben az önce büyük bir hata yapmıştım. Ben daha kendimi düzeltemeden, Len

Tabitha kristallerin ışığında yıkanırken kollarını iki yana sallıyordu.

"Gözlerini ondan çek, Tyrin," dedi Len. "Yoksa onları ortadan kaldırmaktan büyük zevk alırım." Sesi rahattı ama sadece bir aptal şaka yaptığını düşünebilirdi.

Bu tehdit bana yaklaşan *Tyrin'i* caydırmadı. Len'e benzer buz gibi bir gücü vardı ama daha az yoğundu. "Hadi ama kardeşim," dedi Tyrin. "Muhteşem kadının burada açıkta bırakıyorsun. Görünüşe göre benim müdahale etmemi istiyorsun."

Len'in onu *kadının* hakkında düzeltmesini bekledim ama öyle bir şey yapmadı.

"Kardeş mi?" Gerçek anlamda mı yoksa Shadow ve diğerlerinin bu terimi nasıl kullandığından emin olmadan sordum. Seçim kardeşliği, kan kardeşliği değil.

"En eski dostum," dedi Len kısaca ve bana ihtiyacım olan cevabı verdi. "Gerçi senden uzak durmazsa bu görevden azledilebilir."

Bu bir uyarıydı. Ve eğer ses tonundaki o sahiplenici tını beni biraz ateşlendirmediyse lanet olsun. Tyrin'in sırtışı kocaman olmuştu ama bakışlarını benden Len'e çevirdiğinde nihayet Tabitha'yı fark etti. Gülümsemesi neredeyse anında soldu, ağzı yarı açık, elleri yanında kıpırtısız duruyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" dedi sonunda neredeyse fısıltıyla. "Bir çocuk mu? Bir kraliyet çocuğu doğdu."

Sanki bu resmi bir duyuruymuş gibi, üzerimizdeki mücevherler canlandı. Mor renk havayı doldurdu ve güç etrafımızı sararken Tabitha ağlamaya başladı. Ondan duyduğum ilk gerçek bebek ağlamasıydı ve kalbimi dehşete düşürdü.

Onu buraya getirmek bir hata mıydı? Belki de yarı-fae tarafı enerjiye dayanacak kadar güçlü değildi?

SAMANTHA

I Panik ve korku anlarında çocuklarının üzerinden arabaları bir şekilde kaldıran insan kadınlar gibi, mümkün olması gerekenden daha hızlı hareket ettim. Bu saniyede, bir arabayı kaldırabilecekmişim gibi hissettim.

Kızıma ulaşmak için bu lanet dünyaya geldim.

"Yeter!" Len bağırdı ve ışıklar parlamayı kesti. Bu noktada ben de Tabitha'yı incelemek için ellerimi ona dolamıştım.

"O iyi mi?" Yanlış bir şey görmediğim için ağladım. Işıklar söndüğü anda ağlamayı bırakmıştı ve yine ellerini sallıyordu, her şeyden memnun görünüyordu.

Len çırpınan ellerimi yakaladı. İkisini de tuttu, avucu onları içine alacak kadar genişti. "O iyi. Tyrin'in enerji patlaması kristallerin tepki vermesini tetikledi. Kraliyet mensupları için daha parlak olurlar ama ben yaklaştığımda genellikle alevlenmeden önce onları durdururum. Enerji Tabitha için garip hissettirmiş olmalı, onun fae tarafını harekete geçirmiş olmalı. O sadece şok tepkisi verdi."

Hâlâ ayakta duran, gözlerini kırıştıran ve sersemlemiş olan Tyrin başını salladı. "Özür dilerim. Niyetim bu değildi ama kardeşim, bunun nasıl olduğunu bize anlatmalısın!" Cevap beklemeden elini uzattı ve

Ellerimi Len'den çekip nazikçe öptüm. "Fae çocuklarının annesi. Sen tanrıların bir armağanısın."

Len'in göğsü gümbürdüyordu, bunu biliyordum çünkü hâlâ ona yarı sıvanmış durumdaydım. Kendimi her ikisinden de uzaklaştırırken, yüzümün vücudumdaki sıcaklık kadar kırmızı olup olmadığını merak ettim.

"Son. Lanet olası. Uyarı," diye ısırdı Len. "Beni test etme." Tyrin gülümseyerek "Nefis bir kız," dedi ama hiçbir şey söylemedi.

bana tekrar dokunmaya çalışacak. "Böylesine değerli bir mücevheri görmezden gelmemi bekleyemezsiniz."

"Yapabilirim ve yapıyorum," diye cevap verdi.

Tyrin iki elini de havaya kaldırdı, bok yiyen gülümsemesi bir kez daha geri döndü. "Pekâlâ, bana burada neden bir şekil değiştiren ve bir yarı-efe çocuk olduğunu anlatmaya ne dersin? Anlat yoksa onların onuru için savaşırım."

Bir yerden bir kılıç çıkardı ve ben bilinçsizce kendimi onunla Tabitha'nın arasına girerken buldum. Prensın arkasına savrulmadan önce sadece üç saniyem vardı.

Tabby bir saniye içinde kollarımdaydı ve ben bir kez daha Len'in getirebileceği tüm öfkeye tanık oluyordum. Bu sırada Tyrin hâlâ sırtıyordu, kılıç aynı hızla ortadan kaybolmadan önce elinde rahatlıyordu. "Hadi ama Len. Sana asla saldırmayacağımı biliyorsun. Sadece canavarın kafesinden ne kadar uzaklaştığını görmek istedim. Görünüşe göre epey uzaklaşmış."

Görebildiğim kadarıyla gümüş prens rahatlamıştı ama enerjisinin vızıltısı tenimde kalmıştı. "Bir uyarıda bulunayım," dedi Len, ses tonu vahşiydi. "Çocuğumla zaman kaybetmeme ve Tabitha ile Samantha'yı savunmasız bırakmama neden olan büyüü çözene kadar, kimsenin ikisine de fazla yaklaşmaması en iyisi."

Korumacılığının sadece gizemle ilgili olabileceğine dair bir hayal kırıklığı yaşadığımı itiraf etmezsem kendime yalan söylemiş olurum. Duygularımın bir anda değiştiğini görmek beni şaşırtmazdı.

daha derindi. Ne de olsa o bir Fae prensiydi ve ben sadece bir şekil değiştiren.

"Onlar da benim korumam altındalar," dedi Tyrin tekrar dikleşerek. "Benim kılıcım senindir. Bunu biliyorsun. Tüm kötülüklerle ailen arasında duracağım."

Len elini uzattı ve Tyrin onu yarı yolda karşıladı. Ellerini ya da daha çok ön kollarını bir tür tokalaşmayla kenetlediler. Len ona, "Cevapları alır almaz sana her şeyi anlatacağım," dedi. "Şimdilik diğerlerine Fredrick'in herkesin üç gün sonraki toplantıda olmasını sağlamak için muhafızlarını gönderdiğini söyleyebilir misin? Büyük Kraliçe'nin soyunu beklenenden daha hızlı kesmek için hazırlanıyorlar."

Göz açıp kapayıncaya kadar, rahatlamış Tyrin gitmiş, yerine korkutucu bir savaşçı gelmişti. Len'in buz tuttuğu zamanki dönüşümüne benzer bir dönüşümdü bu ve tanık olmak hem büyüleyici hem de dehşet vericiydi. Bu fae'ler canavarlarını ortaya çıkarıp sizi ikiye bölmeden önce sizi sahte bir sükûnet ve güvenlik duygusuna sokuyorlardı. Ve o kadar hızlıydı ki, öldüğünüzde hala gülümsüyor olsaydınız, ne olduğunu bile fark etmeseydiniz şaşırmazdım.

Hafife alınacak bir varlık ırkı değil.

"Kraliçeyi bilgilendireceğim," dedi Tyrin. "Sonra da üç gün içinde karşılarına çıktığımızda güçlü bir cephe oluşturmaları için müttefiklerimize çağrıda bulunacağız."

Len başını salladı. "Teşekkür ederim."

Tyrin bana dönmeden önce kararlı bir şekilde başını salladı. "Leydim, kendinize iyi bakın, yakında görüşürüz."

Len kafasının arkasına sert bir tokat attı ve Tyrin kahkahalarla uludu. Şakacıdan korkutucu piç kurusuna o kadar zahmetsizce geçmişti ki çok etkilenmiştim. Sonra o uzaklaştı ve ben Len'e odaklandım. "İlginç bir karakter," dedim Tabitha'ya daha sıkı sarılarak ve onu bir kez daha kollarıma almanın keyfini çıkararak.

Başını salladı. "Tyrin ve ben çok şey atlattık. Neredeyse diğer kardeşlerimle yaşadıklarım kadar. Ben de

Böyle güçlü bir aile birimi bulduğum için şanslıyım."

"Öyle," diye hemen onayladım. "Bir şekil değiştiren olarak tek istediğim güçlü bir sürüye sahip olmaktı ve Tabitha için de aynı umudu taşıyorum."

Len'in bakışları yoğundu. "Bastırılmış anılar bize ne gösterirse gösterebilirsin, artık ikinizin de bir ailesi var."

Tek bir cümleyle, bilinçli olarak kabul etmeme bile izin vermediğim bir korkuyu dile getirdi. Sırlarımızı ve Peri büyüsünün nedenlerini öğrendiğimizde, bunun inşa ettiğimiz bu kırılgan aile birliğini yok edebileceği korkusu. Len'in sözleri güven vericiydi ama aynı zamanda neyi keşfedeceğimizi ve bunun hepimizi nasıl etkileyeceğini tahmin etmenin gerçek bir yolu yoktu.

"Devam etmeliyiz," dedi Len usulca, tam da ihtiyacım olduğu anda dikkatimi dağıtarak. "Bitkin görünüyorsun. Uzun bir gün oldu ve büyüyü bozmaya çalışmadan önce seni yerleştirmek ve dinlendirmek istiyorum."

Sanki bana hissetmem için izin vermiş gibi, yorgunluğun her zerresi içime çöktü ve Tabitha'yı düşürmediğimden emin olmak için biraz daha sıkı tuttum. "Oldukça yorgunum," diye itiraf ettim, kendimi doğrulmaya zorlayarak. Len'in zayıflıklarımı bana zayıf hissettirmeden ifade etmeme izin veren bir tarzı vardı.

Ben daha tek kelime edemediğimden eğildi ve kollarını bana dolayarak beni düğün tarzında kaldırdı. Tabitha kısıp bir çığlık attı, belli ki anne ve babasının kollarında ata binme şansı onu heyecanlandırmıştı, ama ben çıldırmak üzereydim. "İndirin bizi!" diye bağırdım. "Ben yürüyebilirim."

Tam da bana kendimi zayıf hissettirmeden zayıflığıma izin vereceğini düşündüğüm anda.

Kibirli piç beni görmezden gelerek normal yürüyüşündeki rahatlık ve zarafetle ilerlemeye devam etti ve ben de Tabitha'nın yaralanması ya da düşmesi ihtimaline karşı koyamayacak kadar korkuyordum. Yine de ağzım gayet iyi çalışıyordu. "Ciddiyim. Şaka yapmıyorum. Taşınmaya ihtiyacım yok. Sadece kızınla bağ kurabilmen için buradayım.

ve lanet olası hafıza kaybıma yardımcı olmak için, bir bebek gibi taşınmak için değil."

Hiç yavaşlamadı ve bizi büyük bir köprünün üzerine çıkardı. Diğer tarafta dev bir malikane gördüm.

-Len'in evi olduğuna şüphe yok- ama kayrak taşı ve taş vurgularla karanlık olduğunu belirtmek dışında onu inceleyecek zaman yoktu. Gümüş bir prens için pek fazla gümüş detay yoktu.

"İndir beni, seni lanet olası pislik!" Yine tersledim.

Tutuşu sıkılaştı ve daha hızlı hareket etti. "Hiç kimse sen o senvar a KİRLİ ağız," o sırıttı.

"Tabitha'nın ilk kelimesi de Aurora'nınki gibi siktir olacak."

Haksız değildi ve ben de konuşmamı frenlemem gerektiğini biliyordum. etrafında benim Kızım, ama

Ciddiyim. "Bu o

kaçırma, Winter!"

Sıcaklık kısa bir süre beni okşadı ve bunun takma isme bir tepki olup olmadığını merak ettim.

"Bunun adam kaçırma olduğuna emin misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Boğazımdaki yumrunun etrafında konuşabilmek için zorlukla yutkunmak zorunda kaldım. Aslında, bir: çocuk değilseniz ve iki: onlar tarafından 'uyutulmak' istiyorsanız, bu muhtemelen çocuk kaçırma olarak kabul edilemezdi. Bu da kulağa amaçlananndan çok daha kirli geliyordu.

Karşı koyamadım, sadece kızıma sarıldım, küçük gülümsemesi herhangi bir gösterge ise, görünüşe göre hala yolculuğun tadını çıkarıyordu ve içten içe öfkelen dim. Bu fae, soğukkanlılığı buldozer gibi ezip geçti ve bariyerlerimi yıktı - çok iyi bir nedenden dolayı yerinde olan bariyerlerimi.

Bu hafta benden daha güçlü birine kendimi neredeyse kaptırmıştım ve ikinci *kişi* ne kadar çekici olursa olsun bunu tekrar yapmaya niyetim yoktu.

Len büyük konuta doğru ilerlerken hiçbir kapı ya da bariyer olmadığını fark ettim. Hiç şüphesiz kimse onun bölgesine izinsiz girerek gazabını riske atmazdı. Ön kapıya vardığımızda, kapı her zamanki gibi onun dokunmasına gerek kalmadan açıldı.

Kibirli olmasının bir nedeni vardı. Kendinden emin. *Çok güçlü*. Ne dersiniz deyin.

İçerisi aydınlık ve havadardı.

Dış tasarımın daha karanlık yönleri. Yüksek tavanlar ve beyaz mermer zeminlerin ortasındaki bir dizi merdiven, yukarıda en az bir kat daha olduğunu gösteriyordu.

Len merdivenlere doğru yürürken ve sanki fazladan yüz elli kiloluk bir şekil değiştiren ve çocuk taşımıyormuş gibi yukarı çıkarken, "Kendi alanınız olacak," diye beni temin etti. Piç kurusu ağır nefes bile almıyordu-Bekle, *nefes alıyor muydu ki?*

"Kendime ait bir yerim olursa memnun olurum, teşekkürler," diye cevap verdim. sertçe.

"Dinlenmeniz bittiğinde, katılmanız gereken bir kraliyet yemeği olacak," diye devam etti. "Saray ile tanıştırılmalısınız. Bu şekilde herkes statünüzün farkında olacak ve size konumunuza yakışan desteği verecektir. Sonra, anılar üzerinde çalışacağız."

"Kraliyet yemeği mi?" Ben de karşılık verdim. "Son dakika eklemesi mi?"

Bana yavaşça gülümsedi ve ben de başımı salladım. Akşam yemeği için daha sonra endişelenecektim. Önce dinlenmeliydim. Belki biraz uyuduktan sonra Gümüş Diyarı'nın kraliyet sarayıyla kot pantolon ve düz bir gömlekle buluşacak olmam umurumda olmazdı. Yani, bir şekil değiştirenden daha fazlasını bekleyecek değillerdi ya, ben de ona göre yaşayabilirdim.

"Nereye gittin sen?" Len beni düşüncelerimden uyandırarak sordu.

Tekrar odaklandığımda bir yatak odasına geldiğimizi fark ettim. Göz rengimin daha açık bir versiyonu olan yeşilin tonunda muhteşem bir yatak odası. Odada yeşil, gümüş ve altının çeşitli tonlarında yatak takımları olan büyük bir yatak vardı. Bir balkona açılıyormuş gibi görünen bir çift kapı ve beyaz bir banyoya göz attığım başka bir kapı dışında burada pek bir şey yoktu.

"Sam," dedi Len, "iyi misin?"

Kahretsin, doğru. Daha önceki sorusuna cevap vermemiştim. "Evet. Evet, tamamen iyiyim. Sadece zihinsel olarak gülüyordum

"Kraliyet yemeğinize kot pantolonumla geldiğim ve dünya üzerinde her zamanki kötü izlenimimi bıraktığım için üzgünüm."

Yatağa vardığımda Len beni nazikçe ayağa kaldırdı. Bacaklarım beklediğimden daha güçsüzdü, bu yüzden Tabitha'yı kucağımda tutarak çoğunlukla yatağın kenarına oturdum. Fae prensi benimle göz hizasına gelecek şekilde çömeldi ve yüzünde samimiyet ifadesi belirdi. "Bu endişeyi bana bırak. Şimdilik biraz dinlen. Büyüyü tetikler ve bu sefer de kaybedersek diye uzağa gitmeyeceğim ama seni yalnız bırakabilirim. Daha sonra yiyeceklerle döneceğim."

O her zaman her şeyi düşünürdü ve ben hâlâ bana bakılmasıyla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikre sahip değildim. "Teşekkürler," dedim, gerçek yorgunluğum bir kez daha ortaya çıkınca bir esneme beni kesti.

Len'e şimdiden çok şey borçluydum ve onun dünyasının ne kadar derinlerine düştüğümü bilmek beni korkutuyordu. Kişiliğinin talepkâr kısmı bile beni etkilemeye başlamıştı.

İçten içe, muhtemelen en çok hoşuma giden kısım buydu.

SAMANTHA

W Len gittikten sonra Tabby ile yalnız kaldım. Kızım ile ilk kez yalnız kalıyordum ve çok gergindim.

Bedenlerimizi yatağın ortasında uzanacak şekilde eğdik, birbirimize bakacak şekilde yuvarlandık ve bakışlarımız buluştu. "O ışıldayan mor gözleriyle bana bakarken kısık bir kahkaha atarak, "Batırdığım her şey için şimdiden özür dilerim," dedim. Bu işte biraz yeniyim ama her zaman en iyi anne olmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verebilirim. Seni hayal kırıklığına uğratmamak için. Seni güvende tutmak ve mutluluğunu sağlamak için. Sen hayatımın en büyük parçasısın ve seni bir daha hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Gülümsedi ve mırıldandı, ben de kendimi daha çok sırttırken buldum. "Küçük dişlerin şimdiden büyümüş," dedim ona, ne kadar güçlü ve sağlıklı görüldüğüne hayret ederek. Len yanında kristal matını bile getirmemişti, çünkü bu dünyada ona ihtiyacı yoktu.

Tabitha uzandı ve ben de minik ellerini sarabilmesi için bir parmağımı uzattım. O şekilde uyudu, sanki ihtiyacı olan teselli benmişim gibi bana tutunarak uyudu - ve yalan yok, saatlerce uyuduğunu hissettim, kalbimi oymaya çalışırken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı

Kendini göğsümden çıkardı. Bu küçük melek zaten ona aitti; bari ona vereyim.

Sonunda kalkıp tuvalete gitmem gerekti, bu yüzden etrafına yastıklar yerleştirdikten sonra yıkandım ve kot pantolonumu çıkarıp birkaç saat uyumaya hazırlandım. Önüme çıkan her şeyin üstesinden gelebilmem için daha az yorgun olmam gerekiyordu.

Umarım Len akşam yemeği için kıyafet bulduysa, bir ya da iki takım günlük kıyafet de bulabilirdi. Bir diş fırçasının şu anda gerçekten işe yarayacağından bahsetmiyorum bile. Saç fırçası da.

Banyodan çıkınca, bir santim bile kıpırdamayan Tabby'nin yanına sokuldum ve yorgunluğun beni sürüklemesine izin verdim. Bununla birlikte, ilk kez mutluydum. Ne olursa olsun, bugün umduğumdan çok daha iyi geçmişti.

Hayatımın en uzun günü en kötüsü olarak başlamıştı ama sonu... kesinlikle en iyisiydi.

HIÇBİR ŞEY BENİ UYANDIRMADI. Ses ya da dokunuş yoktu ama onu odada hissediyordum. Yorgunluk hâlâ zihnimi bulandırırken gözlerimi kırıştıtarak açtım ve Len'i bir an için görebildim. Yatağın yanındaki sandalyede oturmuş bizi izliyordu. Yüzündeki ifadeye bakınca midem sıkıca kenetlendi ve onu odamızda esir tutan, biz uyurken bizi gözetleyen şeyin ne olduğunu merak ettim.

Hareketleri ürkütücü gelebilirdi ama yeterince uzakta oturduğu için daha *korumacı bir* his uyandırıyor.

Aşağı bakınca göğsümdeki ağırlığı fark ettim. Tabitha'ydı. Uykusunda bana doğru ilerlemişti ve her nasılsa yine daha büyük görünüyordu, saç dalgaları değerli yüzünün etrafında sürüklenirken daha uzun görünüyordu.

"Uykusunda sana doğru hareket ediyor," dedi Len hareketsiz bir şekilde bana. "Onunla gerçek bir bağ kurma şansını kaçırdığınız için endişelendiğinizi biliyorum ama sizi temin ederim, annesine şimdiden tapıyor."

Elimi sırtına doğru kaydırarak onu koruyucu bir şekilde tuttum. "Varlığıyla beni mahvediyor," diye itiraf ettim. Bir damla gözyaşı daha akarken sesim kesildi. Sanki daha önce onu izlerken bir sürü gözyaşı dökmemiştim. "Ve nasıl anne olunacağı konusunda hiçbir fikrim yok, ama öğrenmeye ve onun gurur duyacağı bir anne olmaya kararlıyım."

Len'in sesi sertti. "Nasıl baba olunacağı konusunda benim de hiçbir fikrim yok ama yeterince iyi olmadıkları konusunda endişelenecek kadar önemseyen iki ebeveyne sahip olduğu için yeterince şanslı olduğunu zaten biliyorum. Bununla birlikte, onun için her zaman daha iyi olmaya çalışacağız. Dünyayı onun için daha iyi hale getirmek için."

Son cümleyi söylerken ses tonunda bir tutukluk vardı. Onu daha net görebilmek için başımı kaldırarak, "Üç gün sonraki toplantıda ne olacağından endişeleniyorsun," dedim.

Ayağa kalktı ve yaklaştıkça paltosunu çıkardığını ve daha gündelik kıyafetler giydiğini fark ettim: geniş omuzlarına tam oturan düz siyah bir gömlek. Gömleğin altından uzun bacaklarını saran siyah bir pantolon iniyordu.

Siyahlar içindeki Len bu vites değiştiren için neredeyse çok fazlaydı.

Yatağın kenarına oturdu. "Bu beni endişelendiriyor," dedi, "çünkü kraliyet konseyinin kararı ne olursa olsun, soyun kesilmesi konusunda sonuna kadar gideceklerini hissediyorum. Fredrick kendisine hayır denilmesinden hoşlanmaz ve kurallardan nefret eder."

Bir elini gümüş rengi saçlarında gezdirdi ve saçlarını en lezzetli şekilde karıştırdı. "Plan yapmakta acele eden az sayıdaki fae'den biri. Genelde çok uzun yaşadığımız için diğer ırklar kadar aciliyet hissetmeyiz."

"Büyük Kraliçe Faerie'ye geleli ne kadar oldu?" Ben sordum.

Durakladı, dudakları seğiriyordu. "En az bin yıl. Yani,

evet, sanırım acelemiz yok. Ama sanki biz

Son toplantı sadece birkaç gün önceydi."

"Bu konuda içgüdülerine güvenmelisin," dedim ona. "Eğer içgüdülerin Fredrick'te bir terslik olduğunu söylüyorsa, muhtemelen öyledir. En kötüsünü bekleyerek git derim, o zaman bununla başa çıkmaya hazırlıklı olursun." Tabitha bana doğru kayd ve ben de birkaç kez sırtını sıvazladım. "Eğer bir şey yapmadığı ortaya çıkarsa, o zaman olan tek şey senin aşırı hazırlıklı olman olur. Bu bir kazan-kazan."

Len başını salladı. "Çok akıllıca. Bu toplantı için tetikte olacağım." Yüz ifadesi yumuşadı. "Yeterince dinlendin mi? Biraz yemek ister misin?"

Midem guruldamaya başladı ve ona sadece birkaç saat önce Bilgi Kütüphanesi'nde yemek yediğimizi hatırlatmaya çalıştım. Belki de dünyalar arasındaki tüm yolculuklar kalori yaktırıyordu. "Yemek yiyebilirim," diye itiraf ettim.

Ayağa kalkmak için kendini çekti ve ben ağzımı kapatmaya zorladım. Göğsümde bir bebek varken salya akıtmak uygun değildi. Ama kahretsin, daha önce hiç başka bir insanın bu kadar keskin bir şekilde farkında olmamıştım. Bunun gerçek bir eş bağlantısı dışında hiçbir açıklaması yoktu. Şekil değiştiren bir eşim vardı ama Mera ve Shadow bize birden fazla eşimiz olabileceğini söylemişti. Özellikle de genetik bir karışım varsa ve kanıtlar benim bir şekilde yarı fae olduğuma işaret ediyorsa.

Len, "Birazdan yiyeceklerle döneceğim," dedi.

O gittiğinde odaklanabildim ve kendimi Tabitha'nın altından çekebildim. Kısa bir süre kıpırdandı ama sonra sırtını okşadım ve sakinleşti. Bu kez banyoya girdiğimde, çok sayıda değişikliğe göz kırptım. Daha önce aynanın iki yanında sıralanan boş beyaz raflar banyo malzemeleriyle doluydu.

Tanrılar aşkına nasıl? Len bunu nasıl yapmıştı?

Diğer çekmeceleri açtığımda makyaj ve saç bakım malzemelerini buldum. Tüm bunları evden çıkmadan nasıl temin ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

tetikleyip anılarımızı bir kez daha alacaktı ama o bir yolunu bulmuştu.

Bu Fae prensi beni büyölüyordu ve ondan nefret etmek istiyordum ama bu imkânsızdı. Her yanım şehvet, istek, ihtiyaç, kafa karışıklığı ve bir sonraki adımda ne yapacağına dair nefes nefese bir bekleyişle doluyken olmazdı.

Tabby'yi uzun süre yalnız bırakmak istemediğim için hızla dişlerimi fırçaladım ve saçımı düzelttim. Üzerimde hala tişörtüm ve iç amaşırım vardı, bu yüzden daha önce burada bıraktığım kot pantolonumu giydim ve odaya döndüğümde Len de geri dönmüştü.

Bu sefer yanında bir masa getirmişti ve masada çok sayıda yemek tabağı vardı. İki sandalyeden birini işaret etti ve ben de soğukkanlılığımı korumaya çalışarak daha yavaş hareket ettim. Sandalyemi bana uzattı ve oturduğumda Len öne doğru kaymama yardım etti.

O karşımda otururken yemeğe bakmadım bile.

Tüm odağım Fae prensindeydi.

İçimde yanan sorulara.

"Yani... banyo ürünleri, yemekler ve tüm bu aile muhabbeti," dedim açık açık. "Beni baştan mı çıkarıyorsun?"

Çünkü işe yarıyor.

Bana o nefes kesici gülümsemesini gösterdi, gümüşü teni ve saçları giysilerinin koyu zemininde göze çarpıyordu. "Neden? Baştan mı ıkarıldın?"

İşte yine aklımı okumaya başladı. Ona bir ders verilmesi gerekiyordu. "Uzaktan bile değil," diye karşılık verdim, odadaki en büyük yalancıyım.

İfadesi hiç değışmedi. Aksine gülümsemesi arttı. "Sanırım daha çok abalamam gerekecek."

Şekil değıştiren tanrıların kutsal canavarı.

Boku yemiştim. Tamamen ve tamamen boku yemiştim.

SAMANTHA

N Dikkatimi daşıtmak için nihayet yemeklere baktım. Yemeklerden yayılan kokular ağız sulandırıcıydı ve nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Elimi uzatıp suya benzeyen bir bardak aldım, önce ağızımdaki kuruluğu gidermeyi umuyordum.

Len beni "Hafif limon tadı var," diye uyardı ve ben de ona limonlu suyun en sevdiğim su olduğunu söylemeye zahmet etmedim. İlk yudum dilimin üzerinde patladı, hafif ve narenciye vuruşlu. O kadar susuzluk gidericiydi ki kendimi bardağın tamamını yudumlarken buldum.

Masaya geri koyduğumda küçük, hafif histerik bir kahkaha attı. "Şimdi burada kapana mı kısılacağım? Faerie'de yiyecek tüketiyorum." Etkilenmeyeceğimi söylemişti ama belki de inandığı kadar güçlü değildim.

Len suyumu doldurmak için küçük bir sürahiyi kaldırdı. "Peri'de kalsan çok mu kötü olurdu?" diye sordu.

"Hayır," diye itiraf ettim, bardağımı bir kez daha elime alarak. "Ama özgür irademi kaybetmeyi kabullenemiyorum. Sonsuza kadar kalmayı seçersem, o zaman bu farklı bir hikaye, ama zorlanmayacağım."

Anlamış gibi başını salladı. "Kütüphanede de söylediğim gibi, bu dünyanın ışıltılı süslerine kapılmayacak kadar güçlü bir zihne sahipsin. Mera bu dünyaya direnecek kadar güçlüydü.

Ama o sırada Shadow onu korkutarak itaat ettirmek için her türlü yola başvurdu."

İçimden bir homurtu kaçtı. "Zavallı Gölge. Kendini neye bulaştırdığının farkında bile değildi."

Len de kahkahalarımı katıldı. "Başka türüsünü istemezdi. Onunla Güneş Işığı'ndan önce tanışmış olsaydınız, şimdi ne kadar kutsanmış olduğunu anlardınız. Kutsanmış ve bunun çok farkında."

Bu düşünce bana çok iyi geldi. Arkadaşlarımdan gerçek, *hayranlık duydukları*, biraz da korktukları bir eşe sahip olmalarından başka bir şey istemiyordum. "Mera da aynı şeyi hissediyor," dedim, bundan emindim. "Shadow'u tekrar bulmak için en güçlü hafıza engeliyle savaştı. Bizim aynı şeyi yapamamış olmamız endişe verici."

"Bu çok farklı bir durum," diye yanıtladı hemen. "Mera ve Shadow zaten bir bağ kurmuşlardı. Gerçek bir bağ. Hiçbir büyü bununla yarışamaz. Bir bağ oluşmadan önce büyülenmiştik ve büyü bozulana kadar gerçek durumumuzu bilmemiz mümkün değil."

"Eş yürüyüşün sırasında beni bulduktan sonra birlikte çağırılmadık," diye hatırlattım ona.

Yüz ifadesi değişmedi. "Burada iki büyü birbirine karıştı ve ben bunun nedenini ve nasılını bulacağım. Bu bir bağ olmadığı anlamına gelmiyor, sadece Faerie büyü tarafından boğulduğu anlamına geliyor."

"Peki ya benim Fae olmadığım gerçeği?" İkinci bir hatırlatma. İçimde bir yerlerde bir parça fae olsa bile, bu onun saf kanı gibi değildi. "Hiçbir fae bir şekil değiştirenle bağ kurmamıştır."

"Umurumda değil."

Bunu gerçekten anlamam biraz zaman aldı ve anladığımda güvensizliğim çirkin yüzünü gösterdi. "Bugün öyle olmayabilir ama muhtemelen sadece kendi türünle uyumlu olmanın bir nedeni var. Birlikte bir çocuğumuz olduğu için benimle birlikte olmanın dışında, benim

yüz ya da iki yüz yıl içinde ölecek misin? Hayatınızda sadece bir an."

Enerjisi döndükçe oda daha karanlık ve soğuk hale geldi. "Samantha..."

Tek bir kelime. Sanki bir uyarı gibiydi. "Bu benim adım," diye karşılık verdim.

Takip edebileceğimden daha hızlı hareket etti, yanımda diz çöktü, bakışlarımız eşitlendi. Buz gibi bir enerji patlaması yüzüme çarptı ama acı vermedi, sadece biraz rahatsız etti.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diye mırıldandı, çok iyi yaptığı o yumuşak ama vahşi ses tonuyla. "Hiçbir parçam burada seninle değil çünkü bir çocuğumuz var. O bu denklem için mükemmel bir mucizevi bonus ama bir çocuk gerçek bir eş bağı kurmak için asla yeterli değildir. Ayrıca, iki yüz yıl ya da herhangi bir yıl içinde ölmeyeceksin. Seni hayatta tutacak büyülerim ve bilgim var ve yapacağım şey de tam olarak bu. Lanet olası hikayenin sonu."

Aniden ayağa kalktı ve bir sonraki nefesimde boğuldum, ona bu kadar yakinken dengem tamamen bozulmuştu. "Söz veriyorum," diye devam etti, "güvensizliklerine izin vermeyeceğim şansımız olmadan önce bizi kırmak için. Seni daha yeni bulmuş olabilirim Sam, ama şimdiden emin olduğum bir şey var: Sen benimsin."

Benim. *Benim, benim, benim, benim.*

Bu kelime kafamdan fırladı ve eğer Grant ya da onun alfa sikli babası tarafından söylenmiş olsaydı, yere kusardım. Ama en mükemmel Fae prensinden gelmişti.

İşte yine kendi kişisel peri masalımı yaşamaya başlamıştım. "Beni duydun mu Storm?" diye hırladı, görünüşe göre

Bir cevaba ihtiyacım vardı. "Evet," dedim usulca.

Len'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Güzel. Şimdi biraz yemek ye ve sonra da etkinlik için giyin. İki saatiniz var. Şuradaki odaya çeşitli elbiseler yerleştirdim."

Daha önce fark etmediğim daha küçük bir kapıyı işaret ettiğinde Tabitha yatakta kıpırdandı ve alçak sesle mırıldandı. "Anne, anne, anne, anne."

Dünyam kendi ekseninde döndü. Az önce...? Az önce...?
Bana anne mi dedi?

Gözlerimin arkasındaki sıcaklık cehennem seviyesine ulaştı.

ama ona ulaşmak için yatağa atladım. "Bebeğim," diye mırıldandım, ellerimi altından geçirdim ve onu kollarımın arasına aldım. "Bebeğim, annen seni çok seviyor."

Minik kollar boynuma sarıldı ve hıçkırıklarına engel olamadım. Uğruna savaştığım ve acı çektiğim şey buydu. Şimdi o yanımdayken bu acıların hiçbir anlamı yoktu.

"Peri enerjisi onu beklediğimden daha hızlı güçlendiriyor," dedi Len ve onun yüzünü görmek için başının üzerinden baktım. İfadesi ateşli ve duygusaldı, gözlerindeki gümüş rengi daha da sertleşmişti. "Annesi gibi güçlü ve dirençli."

"Ve babası," diye fısıldadım. "Çok zorlu biri olacak."

Len başını salladı. "Hiç şüphesiz." Ellerini uzatarak yaklaştı. "Sen yiyip giyinirken ben de üstünü değiştirip onu besleyeyim, senin için de uygunsa?"

Önerisinden hiç rahatsızlık duymadım. "Tabby gitmekten mutlu olduğu sürece benim için sorun yok."

Sanki anlamış gibi kucağımda kıpırdandı ve ben de onu nazikçe yatağa oturttum. Poposunun üzerinde bana bakıyordu ama sonra kendi etrafında döndü ve Len'e doğru *emeklemeye* başladı. Kahretsin, gelişimine inanmak zordu ve ben bundan daha mutlu olamazdım.

"Görünüşe göre cevabımızı bulduk," dedim yüzümü parçalayacakmış gibi hissettiren kocaman bir gülümsemeye.

Len uzandı ve Tabitha'yı kollarının arasına aldı. Onu kaldırırken Tabitha iki elini Len'in yanaklarına dayadı ve yüzünü daha da yaklaştırdı. "Yakında görüşürüz Storm," dedi göz kırparak.

"Anladın, Winter," diye karşılık verdim, biriyle lakap takmanın ne kadar güzel bir his olduğunu düşünüp aptallaşmamaya çalışarak. Hayatımda böyle bir şeyi gerektirecek başka yakın ilişkilerimin olmaması oldukça acınası bir durumdu.

Len, Tabitha ile birlikte ayrıldığında hiç vakit kaybetmeden yemeklerin tadına baktım. Belki de açlığımdandı, ama dürüst olmak gerekirse, bu yemeklerin bazılarında yaşayabilirdim. Meyveler, kızartılmış etler ve çeşitli sebzeler. Malzemelerin hiçbirinin adını bilmiyordum ama önemli değildi.

Hepsi çok lezzetliydi.

Midem inlemeye başladığında ve derin bir tatmin duygusu hissettiğimde, kendimi yemekten çekip dolaba doğru yöneldim. Önce bir elbise seçersem, onu tamamlamak için gereken saç ve makyaj stilini de bilirdim.

Şaşırtıcı derecede büyük gardıroba girdiğimde aniden durdum. Sıra sıra giysiler vardı. *Nasıl oluyor da şekil değiştiren paketleri...?* Belki üç elbise ve birkaç ayakkabı bekliyordum, büyük bir mağaza değil. İhtiyacım olandan ya da hak ettiğimden çok daha fazlasıydı ama yine de Len'le bu konuda tartışmak biraz nankörlük gibi geldi, bu yüzden ona bolca teşekkür etmeye ve bu gece için mükemmel elbiseyi bulmaya karar verdim.

Belki bir kereliğine de olsa anın tadını çıkarabilirim. baltanın düşmesini bekle.

Daha da iyisi, belki bu sefer balta yoktu. Bir kız hayal kurabilir.

SAMANTHA

I On dakikamı odada koşturarak, ellerimi giysilerin üzerinde gezdirerek ve her bir çift ayakkabıyı toplayarak harcadım. Len her şeyi düşünmüştü.

Günlükten resmiye, uyumlu iç çamaşırları ve hatta mayolar. Bu yüzen topraklar dünyasında nerede yüzdükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu öğrenecek kadar uzun süre burada kalacağımı umuyordum.

Bu akşamki yemeğin ne kadar resmi olduğunu bilmediğimden, straplez ve arkası korseli, sade siyah bir elbise seçtim. Önü daha kısa, arkası daha uzun olan ve ben yürüdükçe yerde kayan eteği boyunca dantel detaylarla süslenmişti.

Elbiseyi banyo kapısına astıktan sonra aceleyle aynanın karşısına geçtim, straplez bir sütyen ve ona uygun siyah bir külot giydim. Tüm çekmeceleri açarak, gözlerime sürme çekmek, kirpiklerimi uzatmak için rimel sürmek ve her iki yanağıma da biraz pembe sürmek de dahil olmak üzere sunulan tüm güzellik ürünlerini kullanarak eğlendim. Ayrıca siyah takımında başka bir renk kırılması için dudaklarımı yakut kırmızısına boyadım.

Kırmızı, saçlarımdaki kızıl tonları ortaya çıkardı ve elbisenin içine girip korseyi göğsümde tuttuğumda görünüşümden memnun kaldım. Uzun, siyah saçlarımda hafif bir kıvrım bırakmıştım ve makyaj gözlerimi daha geniş gösteriyordu

ve daha yeşil. Elbisenin siyahı cildimi bronzlaştırdı ve bana yıllardır görmediğim bir ışıltı verdi.

Bu cilalı maske, bu gece kraliyet ailesine yem olduğumda çok işime yarayacaktı. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama okuduğum kitaplardaki gibi bir şeyse sonu kan gölüne dönebilirdi. Prensi çalmaya çalışan yabancı, zaman kadar eski bir masaldı.

Annesi muhtemelen şafakta beni astırırdı. "Sam," diye seslendi Len yatak odasından.

"Burada," diye cevap verdim banyodan çıkarken. "Korseyi arkadan bağlamama yardım eder misin?"

Ayaklarıma bakıyordum, elbisenin önünü tutarken topuklu ayakkabılarla beceriksizce yürümeye çalışıyordum, bu yüzden ilk tepkisini kaçırdım. Sessizlik uzayıncaya ve bakışlarımı kısa bir süreliğine kaldırıncaya kadar, yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etmedim. Tabitha kollarındaydı ama beni izlerken onun orada olduğunu unutmuş gibiydi.

Bakışlarındaki açlık içimi ısıttı. Len bir şekil değiştiren değildi ama bazı alfa özellikleri taşıyordu ve bu da canavarımın başını kaldırmasına neden oldu. Faerie'ye gittiğimizden beri sessizdi ve yakında onu yönetme şansım olmasını umuyordum. Gerçi bu bir zorunluluk değildi, çünkü onu kontrol altında tutma becerisi de şekil değiştiren özelliklerimden biriydi. Belki Len'in benimle birlikte koşmayı düşünme ihtimali vardı. Küçük bir avcı ve av anı. Böyle ilkel bir oyunun düşüncesi bacaklarımı zayıflatmaya yeterken, külotum resmen boğulmuştu.

Len'e yaklaştığımda kaygan sıcaklık merkezimi doldurdu ve koyu renk bir takım giydiğini fark ettim. Uzun boyuna kusursuz bir şekilde oturuyordu, gümüş rengi gömleği ise mükemmel bir kontrast oluşturuyordu.

Tanrı gibi görünüyordu.

"*Muhteşem* görünüyorsun," diye gürledi.

"Sen de öyle," diye nefes aldım. "Kıyafetler ve banyo malzemeleri için teşekkür ederim. Beklediğimden çok daha fazlası ve minnettarım."

Tabby'yi nazikçe yatağın ortasına yerleştirirken rahatladı, yırtıcı hayvan bakışlarından kayboldu. Tabby'nin kıyafetleri de değiştirilmişti, ama ben mor bir parıltıdan fazlasını yakalayamadan, o tam önümde duruyordu ve başka bir şey görmemi engelliyordu. Boyuma 4-5 santim ekleyen topuklu ayakkabılarıma rağmen bakışlarıyla buluşmak için boynumu eğmek zorunda kaldım. "Elbisen için yardıma mı ihtiyacın vardı?" dedi usulca.

Elbisem mi? Neden bahsediyordu?

İhtiyacım olan tek yardım bir Fae prensinin onu bedenimden söküp almasıydı.

"Korse mi?" diye sordu, gözlerinde bir parıltıyla.

Ohhhh, doğru.

"Evet, lütfen," diyebildim kendimi daha fazla utandırmadan.

Ona sırtımı vermek için döndüğümde, elbiseyi yerine yerleştirirken yumuşak darbeler tenimi okşadı. Acele etmedi, dantelin her bir kayışını çekiştirerek vücuduma doğru sıkıca çekti ve her çekişte içimde bir karşılık hissettim. Ardından lanet olası amımda bir çırpıntı.

Bu Fae bizim yıkımımızdı.

Güzel bir yıkım.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi Len, beni elbisemin içine bağlarken geçen birkaç lezzetli dakikadan sonra. Eğildi, nefesi çıplak omzumda gezinirken ağzı kulağımın kenarını okşadı. "Sen zaten bana her şeyi verdin."

Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken midem de başım da dönüyordu.

"Seni daha sonra çözmekten zevk alacağım," diye mırıldandığında teninin benimkine bir kez daha sürtünmesi, aramızdaki enerji ve buzun karıncalanması, kalçalarımı birbirine sıkıştırmamı sağladı.

"Çok küstahsın Winter," diye nefes nefese konuştum.

"Umutluyum," diye cevap verdi beni tuttuğu yerden bırakmadan önce. "Gitmeye hazır mısın?"

Merkezimde zonklayan ağrı herhangi bir gösterge ise, boşalmaya hazırdım.

"Evet, tabii. Her şey hazır."

Bir şekilde uyarılmışlığımı bastırdım ve dönmeden önce birkaç derin nefes aldım. Len Tabitha'yı bir kez daha kucağına aldı ve kıyafetinin tamamını görebildim. Mor bir elbise giymiş, bezinin üzerine de ona uygun bir örtü örtmüştü.

"Tabby için de kıyafet aldın mı?" Onu daha iyi görebilmek için topuklarımın üzerinde öne doğru sallanarak sordum. "Ve yeni bezler?"

Len kıkırdadı. "Hayır, değil a Bebek bezi. Sen Muhtemelen şimdiye kadar böyle bir eşyaya ihtiyaç duymadığını fark etmiştir." "I Yaptım, ama düşündüm o oldu için yap ile onu eksiklik . gelişim."

Başını iki yana salladı. "Daha önce de söylediğim gibi, biz gerçekten atık yaratmayız. Fae'ler tükettiğimiz her şeyi kullanır."

Tamam, tabii. Bu mantıklı, ama aynı zamanda, "Banyoda tuvalet var."

Daha önce kullanmıştım ve tıpkı evdeki gibi çalışıyordu.

Len başıyla onayladı. "Evet, evimde birden fazla banyo var. Diğer dünyalardan ailem ziyarete geldiğinde kullanmak için buradalar."

Ah, doğru. Bu mantıklı geldi. "Fae olmam daha az olası görünüyor," dedim üzgün bir omuz silkmeye. "Tuvaleti kullanıyorum. Yemek yemem gerekiyor. Karakteristik özellikleri takip etmiyorum."

"Bu tam olarak doğru değil," dedi hemen. "Büyüyü kaldırana kadar gerçeği öğrenemeyeceğiz. Ve her iki durumda da, benim için fark etmez."

Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söyledi ki, doğruluğuna dair hiçbir şüphe bırakmadı. "Hadi çıkalım," dedi. "Tabitha zaten yedi ama partiden daha fazlasını isteyebilir."

Onun gelişiminden duyduğum yeni heyecan diğer tüm düşünceleri silip süpürdü. "Yemek yediği ve bu kadar iyi büyüdüğü için daha mutlu olamazdım."

Başını salladı. "Kristallerin enerjisiyle de yıkandı." Durakladı. "Ve bana *Dada* derdi." Ses tonunda bir gurur tınısı vardı. "Bu kadar küçük bir varlığın kalbime bu kadar sahip olabileceğini kim bilebilirdi?"

Tamamen anladım. "Biz kutsanmışız."

Uzandı ve elini yanağımda gezdirdi. Bu beklenmedik dokunuş midemde kelebeklerin dans etmesine neden oldu. "Hayatımı bir saniyede değiştirdin. Sana sonsuza kadar borçlu kalacağım."

Onunla sonsuzluğa giderdim.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diyebildim. "Bu işte beraberiz."

Sonunda gerçek gibi hissettiren bir kavram.

Bundan sonra ayrılma vakti gelmişti, Len bizi yatak odasından çıkarıp koridora götürdükten sonra merdivenlerden aşağı inip giriş yoluna çıktık. Çıktığımızda sinirlerim gerilmişti. Bu yeni bir sürünün ilk günü gibiydi ama milyonlarca kez daha kötüydü. En azından şekil değiştirenleri anlıyordum. Kuralları biliyordum. Faerie ve fae bambaşka bir oyundu ve ben bu etkinliğe uyum sağlamama yardımcı olacak hiçbir bilgi veya beceriye sahip olmadan giriyordum.

Yanımdaki Gümüş Topraklar prensi hariç.

Umarım asillerin beni en kötü ihtimalle görmezden gelmeleri, en iyi ihtimalle de kibar davranmaları için ihtiyacım olan tek şey buydu.

Len beni köprüyü geçip evine götürdü ve avluya doğru yöneldik. Herhangi bir fae görünmeden önce seslerin konuşmasını duyabiliyordum ve ilk sütunları geçtikten sonra sinirlerim daha da bozuldu. Alanda uzun elbiseler ve takım elbiseler giymiş en az yüz tane muhteşem, göz alıcı, doğaüstü varlık vardı.

Tam derin nefes alma egzersizleri yapıyordum ki, tanıdık sarışın bir fae önümüze çıktı. "Hanımefendi, kalbimi ve beni mahvettiniz-"

Len alçak sesle gürledi. "Eğer hayatına değer veriyorsan, Tyrin, bu cümleyi bitirmeyeceksin."

Tyrin iki elini havaya kaldırmış, özel dikim siyah takım elbisesi içinde neredeyse en iyi arkadaşı kadar tanrısal görünüyordu. Etrafımızdaki pek çok fae erkeği gibi o da uzun gümüş bir pardösü ceket giyiyor ve bu da onların uhrevi görünümlerine katkıda bulunuyordu. Ama bu gece Len'in ceketi yoktu. Diğer dünyadan olmak için ona ihtiyacı yoktu.

"Herkes bu son dakika etkinliğini neden düzenlediğinizi merak ediyor," dedi Tyrin ve yakındaki tepside bir içki alıp yudumladı. İçindekiler kristal kenarlardan görülebilen çok soluk bir pembeydi. "Acele etmeli ve onları bu ıstıraptan kurtarmalısın. Sen içene kadar kimse sarhoş olmayacak ve benim de dertlerimi unutmak için bir geceye ihtiyacım var."

Len elini omzuna attı ve kısa süreli bir sıkışma hissettim. "Her şey yoluna girecek kardeşim. Ne olursa olsun, senin mutluluğunu sağlayacağız. Yeni keşfettiğimiz gibi, bir eş bulma yürüyüşü yanılmaz değil. Her zaman umut vardır."

Tyrin'in hikayesini bilmiyordum ve bu "eş yürüyüşü" ile ilgili Faerie kültürünü anlamıyordum, ama yalnızlığını tanıdım ve empati kurdum. Özellikle Len'in arkadaşına teselli ve güvence verme şeklini çok sevdim. Gerçek kardeşliğin bir işareti. Bir de sürekli dalga geçmesi.

Len Tabitha'yı bana uzattı. "Onu benim için tut, küçük Fırtına. Sana Gümüş Topraklar'da bir prenses gibi davranılmasını sağlamak için tanıtımımızı yapacağım."

Bekle, ne? İstedğim hiç de bu değildi. Tabitha'nın iyiliği için güvende kalabilmek adına onun sarayına girmeye razıydım ama ben bir prenses değildim. Beni prenses olarak tanıtmak buradaki herkesi kızdırmanın kesin bir yoluydu. Vardığımızda zaten dikkatleri üzerimize çektiğimiz gözümüzden kaçmamıştı ve Tyrin'in dikkat dağıtmasına rağmen ortam meraktan da öteydi.

"Kış!" İnatçı fae'nin arkasından seslendim ama o çoktan kalabalığın arasına karışmıştı. *Lanet olsun.*

Kısık bir kıkırdama beni öfkeyle Tyrin. "Vazgeç güzelim," dedi içkisini tekrar yudumlarken. "Konu kendisine ait olanı korumak olduğunda Len tam bir güç merkezi. Artık savaşlarında yalnız yürümüyorsun ve bunun için tanrılara şükretmelisin."

Bu beni bir an duraksattı. "Ben bir prenses değilim. Fae bile değilim."

Tyrin daha yakına eğildi ve içkisinin kokusunu alabildim. Pembe rengine rağmen güçlü bir viski havası vardı. "Ne olmak istiyorsan osun. Genetiğin mutluluğunu belirlemesine izin verme. Hiçbir şeyin dikte etmesine izin verme. Başın dik bir şekilde oraya git ve onlara kaderin seni neden prensleri olarak seçtiğini göster. Prensesler doğabilir ama kraliçeler yaratılır. Yani evet, haklısın. Sen prenses değilsin... Sen lanet bir kraliçesin."

Peki, tamam o zaman. "İkinizin neden en iyi arkadaş olduğunuzu anlıyorum," diyebildim.

Dudakları kısa bir süreliğine yanağıma kondu ve sonra adım adım uzaklaştı. "Sözlerimi unutma Samantha. Sen bir kraliçesin."

O kalabalığın içinde kaybolurken, bana doğru dönen diğer meraklı yüzleri görmezden gelmeye çalıştım. Görünüşe göre sonunda kollarımdaki minik fae'yi fark etmişlerdi.

Etrafımızda fısıltılarla birlikte nefes sesleri de yükseldi.

"Bir Fae çocuğu!"

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Len o çocuğu kucağına aldı. Rüya gördüğümü sandım."

Bu böyle devam etti ve normalde bu benim buradan defolup gitmem için bir işaret olurdu ama ben hâlâ içimdeki kraliçeyi yönlendiriyordum. Tyrin haklıydı. Artık başkalarının hayattaki statümü belirlemesine izin vermeyi bırakmıştım.

Siktir et onu da, bindiği alfayı da.

Adımlarımı hızlandırarak prene doğru ilerledim. Len onun topraklarında varlığını duyurmak üzereydi ve ben de onun yanında olacaktım. Gölgelede yaşamak şekil değıştiren tanrılar içindi. Benim için değıl.

Artık değıl.

Ve çok yakında bir gün bana değırimi hatırlatacak moral konuşmalarına ihtiyacım olmayacaktı. Sadece hissedeceğıim.

Hiç kimse varilin dibini kabul etmemeli; hepimiz inandığımızın ötesinde güçlere sahiptik. Sadece ilk adımı atacak kadar cesur olmamız gerekiyordu.

Kraliçe enerjisi, işte geliyorum.

SAMANTHA

Mlen'in gümüş rengi saçlarını görene kadar tüm bakışları görmezden gelerek kalabalığın arasından geçmeme yetecek kadar uzun süre cesaretimi korudum. Onun boyu

birden fazla yönden avantaj sağlar.

Yaklaştığımda, eğildiğini ve başka bir fae ile yoğun bir şekilde sohbet ettiğini fark ettim. Yüzleri ve kıyafetleri gizlenmişti ve bulunduğum açıdan sanki dudaklarını yanaklarına bastırıyormuş gibi görünüyordu.

Başımı sallayıp bir kez daha ilerlemeden önce kısa bir süre durakladım. Len bana hiçbir şey borçlu değildi. Paylaştığımız tek şeyin bir kız ve kayıp anılar olduğunu unutmamalıydım. Yürüyüşlerinde bir eş bulamamış olabilirdi ama bu başka bir fae ile çıkmadığı ya da nişanlanmadığı anlamına gelmiyordu. Ne de olsa, Dünya'da görücü usulü evlilikler kraliyet mensupları için bir normdu.

Ne kadar acı verici olsa da, Tabitha için ve anılarımın kilidini açmak için burada olduğumu hatırlamam gerekiyordu. Elbette, sanki daha derin bir şeye doğru ilerliyormuşuz gibi hissetmiştim ama belki de hepsi kafamdaydı. Bana aile diyordu, ki bu da birçoğu romantizm içermeyen birçok farklı senaryoyu kapsayabilirdi.

Bana ne kadar acı verse de kabul etmem gereken bir gerçek.

Onu tekrar arayacak gücü bulduğumda, diğer fae'lerle işi bitmişti ve şimdi küçük yuvarlak bir platformun üzerindeydi. "Bir duyurum var," diye seslendi. Derin sesi boşlukta gürlerken, herkes sessizleşti. "Bu kadar kısa sürede toplandığınız için hepinize teşekkür ederim."

"Partiye her zaman hazırım," diye bağırdı Tyrin ve neşeli kıkırdamalar duyulurken ortam rahatlamıştı.

Len ona doğru başını salladı. "Farkındayız Savaşçı," diye seslendi daha da ciddileşmeden önce. "Ancak, bu benim hayatım boyunca beklediğim bir an. Hepinizi çok özel iki varlıkla tanıştıracam bir an. Onları Gümüş Topraklar'a katmak istiyorum, onlara karşı sadakatınızı ve korumanızı istiyorum ve umarım hepiniz bu andaki sevincimi anlayabilirsiniz."

Her nasılsa, dönüp elini uzatırken tam olarak nerede olduğumu biliyordu. Tabitha ve benim etrafımdaki ışıklar parladı ve ayaklarımın bir şekilde yere yapıştığını fark ettim.

Kraliçeler yaratılır. Len benim ailemdi.

Sürece güvenirsem her şey yoluna girecek.

İlerlerken, elbisemin kuyruğu arkamda dalgalanıyordu ve gözlerimi hâlâ bana elini uzatan esrarengiz presten ayırmıyordum. Tereddüt etmeden elini uzattığımda, gücünü kullanarak bizi yukarı kaldırırken derin bir nefes aldım. Alan küçüktü, bu yüzden beni önünde konumlandırırken, sırtım ön tarafına doğru bastırıldı. Her sert çizgiye karşı ve aynen böyle, "ailenin" cinsel olmayan tüm yollarını hatırlamak çok zordu.

"Bu Samantha," dedi Len yüzlerce meraklı göz üzerimize kilitlenirken. Görebildiğim yüzlerin hepsi çok güzeldi, ten renkleri beyazdan kahverengiye ve siyaha kadar değişiyordu, birkaç tanesi de pembe ve mor görünüyordu. Orada

Ötekilikleri ve Mera'nın bahsettiği o *ekstra şey konusunda* hata yapamazlardı.

"Samantha Dünya'dan bir şekil değiştiren ve benim seçtiğim fae prensesi." İşte yine prenses meselesine girdi. Bu şekilde konuşurken bir başkasıyla nişanlanmış olamazdı. "Ve bu da Tabitha," diye devam etti. "Kızımız."

Len'in çocuk sahibi olduğu gerçeği kalabalığın yüzüne vurduğunda soluklar neredeyse sağır edici bir hal almıştı. Tabitha ellerini önünde salladı. "Tabitha, Gümüş Topraklar'ın prensesi." Len'in sevinci ve gururu ses tonundan anlaşılıyordu.

"Büyük Kraliçe'ye şükürler olsun!"

Yakındaki birinden gelen bu sesle döndüm ve gümüş rengi saçları sırtına dökülen çarpıcı bir kadın öne çıktı. Ellerini ağzına bastırmıştı, gümüş gözleri genişti ve ağlamamaya çalışıyormuş gibi parlıyordu. O kalabalığın arasından geçerken, fae'ler başlarını eğdi ve Gümüş Topraklar'ın kraliçesi Len'in annesiyle tanışmak üzere olduğumu anladım.

"Bana olan bağlılığınızla Samantha ve Tabitha'ya bağlılık yemini ediyor musunuz?" Len dikkatimi tekrar kalabalığa çekerek seslendi. Salonda "*evet*" sesleri yükselirken hiç duraklama olmadı. Etrafıma baktığımda tek bir kızgın ya da şaşkın ifade görmemek beni şaşırttı.

"Onları Gümüş Topraklar kraliyet sarayının bir parçası olarak kabul ediyor musunuz? Bizden biri olarak!"

"*Evet!*"

Geriye sadece kraliçe kalmıştı, hala ilerliyordu ve daha fazla fae başlarını ona doğru eğmişti. Len dikkatini ona doğru yöneltti. "Anne," dedi gülümseyerek. "Varisini kabul ediyor musun? Gümüş Topraklar'ın prensesini?"

Artık o kadar yakındı ki, tıpkı oğlu gibi ne kadar gümüş rengi ve çarpıcı olduğunu görebiliyordum. Elbisesi parılıyordu.

Başında altın ve gümüş işlemeli bir taç vardı, tacın üzerinde de gelir taşları bulunuyordu.

Sahnenin önünde durdu ve eğilmem ya da reverans yapmam gerektiğini biliyordum, ama hareket etmeye çalıştığımda Len'in eli karnıma dolandı ve beni ona karşı yerinde tuttu.

"Tabitha," diye nefes aldı kraliçe. Ellerini uzattı ve ben dönüp kızımı saklama isteğimle savaştım. Bu uzun zamandır kâbuslarımdaydı, onu DNA'sını paylaştığı ırka kaptırmak. Ama Len ona güvenmemi söylemişti. Bana kızımızı almalarına izin vermeyeceğini söylemişti ve şimdiye kadar sözünü tuttu.

Ona olan inancımı sürdürmeye devam edeceğim.

Kraliçenin yüzü yumuşadı. "Korkunu anlıyorum Samantha, ama söz veriyorum sadece torunumu kucağıma almak istiyorum. Bir çocuğu asla annesinden ayırmam. Hiçbir sebep için."

Onun bu açıklaması, hepsine güvenmekle doğru bir seçim yaptığım hissini güçlendirdi. Bir gülümsemeyle kızıma olan bağlılığımı gevşettim. Tabitha güzel ve ebediyen genç kraliçeyi bir süre düşündükten sonra ellerini uzattı ve mırıldandı.

Kraliçenin gözleri cam gibi oldu. "Bunun için binlerce yıl bekledim," diye mırıldandı, ipeksi ses tonu biraz pürüzlüydü. Çocuğu kollarına aldığı anda odanın dört bir yanından alkış sesleri yükseldi.

Avluya yeni bir neşe duygusu çöktü. İçkiler bir kez daha paylaşıldı ve herkes Len'in duyurusundan önce ne yapıyorsa ona geri döndü. Şaşırtıcı bir şekilde, fae'ler kraliçe ve Tabitha'nın etrafını sarmak için öne çıkmadılar, birbirleriyle tanışmak ve bağ kurmak için biraz zamana ihtiyaçları olduğunu anlamış gibiydiler. İkisini bir arada görmek bile içimde bir kez daha kelebeklerin dans etmesine neden oldu. Böyle devam ederse orada kendi kelebek sığınağım olacaktı.

Len bana doğru eğilirken buz gibi enerji boynumun yan tarafını okşadı. "İyi iş çıkardın Storm."

İlk doğru düzgün nefesimi içime çekerken göğsüm kabardı. "Sessizce altıma sığıyorum. Evinizin dışında tuvalet olmadığında bu çok rahatsız edici bir durum."

Kıkırdaması sıcaktı. "Ben senin yanındayım. Neye ihtiyacın olursa olsun, sadece istemen yeterli."

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ

beni baştan çıkarıyorsun."

"Her zaman."

Her zaman.

Neyse ki kraliçe başını kaldırıp doğrudan bana hitap ederek dikkatimizi dağıttı. "Samantha, seni tanımak çok güzel. Ama lütfen söyle bize, bu nasıl oldu? Nasıl haberimiz olmadı?"

Harika sorulardı ve benim ona verecek hiçbir cevabım yoktu.

Len sahneden indi, sonra da elini uzatıp beni de sahneden indirdi. "Bilmiyoruz anne," dedi. "Birlikte olduğumuz zamanlara dair anılarımız silindi. Peri büyüğü bizi karanlıkta tutuyor - sahip olduğumuz tek şey Tabitha'nın enerjisi, ki o da ikimizin bir parçası. Sam hamile olduğunu ya da doğum yaptığını bile hatırlamıyor."

Kraliçe gözle görülür bir tepki vermedi. Daha önce binlerce yıl beklemekle ilgili yaptığı yorum, sabır ve duyguları gizleme konusunda usta olduğunu gösteriyordu. "Gizemli ya da değil, onun buradaki mirasını inkâr etmek mümkün değil," dedi sonunda. "Ve eğer ikinize de bunu yapanı bulursak, Gümüş Topraklar'dan hiç geçmemiş olmayı dileyebilecekler."

Sonra Tabby'yi incelemeye geri döndü, çift o kadar uzun süre göz göze geldi ki bunun bir bakışma yarışması olup olmadığını merak ettim. Herkes bilir ki bakışmalar belli bir süreye ulaştığında bir yarışmaya dönüşür. Kuralları ben koymadım.

"O mükemmel biri," dedi kraliçe.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim sessizce. "Ve onun farklılıklarından nefret etmediğiniz için de teşekkür ederim... onu olduğu gibi, bir mucize olarak kabul ettiğiniz

için."

Kraliçe, binlerce yıl daha genç bir varlık olan benim asla anlayamayacağım hüznün ve muhtemelen başka birçok duyguyla dolu alçak bir kıkırdamayı serbest bıraktı. "Eğer yeterince uzun yaşarsan, sonunda önemli olan tek şeyin sevgi ve sadakat olduğunu öğrenirsin. Yarı şekil değiştiren olması umurumda değil. Milyonda bir Fae olması da umurumda değil. Tek umursadığım sevmek için hayatımızda olması. Gerisi önemsiz ve şu anki sevinç seviyemde hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Başımı salladım. "Açıkçası bu olayın bu şekilde gelişeceğini hiç düşünmemiştim. Reddedilmeyi ve öfkeyi bekliyordum çünkü alışkın olduğum şeyler bunlar." Len uzanıp elimi tuttu, dokunuşu ve rahatlığıyla beni şok etti. "Len çocuğumun babası olduğu için çok minnettirim." Yüzümü tamamen ona döndüm. "Bana bir aile armağan ettin ve gerçekten sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Asla ödeşemeyeceğiz," dedi, yanağımı okşayabilmek için elimi bıraktı, başparmağı çenemin kıvrımını okşadı. "Kızımız için sana sonsuza kadar borçlu kalacağım."

Yalan yok, odadaki diğer herkesi unutmuştum, hatta annesinin iki adım ötemde kucağında kızıyla durduğunu bile. Tek görebildiğim Len'di ve onun öpücüğü için yanıp tutuşuyordum.

"Anne, anne, anne, anne."

Tabitha anı bozdu ve ben de başımı sallayıp bir adım geri attım. Daha on dakika önce onu biriyle öpüşürken gördüğümü unutmak benim için o kadar kolay olmuştu ki. *Belki de birini öpüyordu.* Ama mesele şuydu ki, daha ileri gitmeden önce aramızda tam olarak neler olup bittiğini netleştirmemiz gerekiyordu. Sadece benim için değil, Tabitha'nın iyiliği için de.

Sabah yastığımda toz görmek için bir fae prensiyle eğlenceli bir boğuşma pozisyonunda değildim. Bunun için zamanım dolmuştu. Bu şekil değiştirenin ya hep ya hiç'e ihtiyacı vardı.

Kraliçe enerjisi, olduğu gibi.

SAMANTHA

"D Tabitha'yı gezdirip birkaç fae ile tanıştırmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu kraliçe. "Onu görüş alanınızdan çıkarmayacağım."

Daha önce adımı söylemesine rağmen Tabby büyükannesinin kollarında mutlu görünüyordu ve ben ikisinin bağ kurmasını istiyordum. "Hiç endişelenme. Önce kontrol ettiğin için teşekkürler."

Başını salladı ve çocuk aralarına girdiğinde coşkulu bir tezahürat çıkaran en yakın fae grubuna doğru döndü. "Gençliğinizi gerçekten kutluyorsunuz," dedim havadaki mutluluğa gülümseyerek. Bu Tabby'nin içinde olması için güzel bir atmosferdi ve bu geceyi bir hikayede kendim yazmış olsaydım daha iyi geçemezdi.

Yani, Len'in olası aşk ilgisi dışında. Ki bu konuyu çok yakında açacaktım.

"Onlar sahip olduğumuz en büyük armağanlar," dedi. "Peri'de güç her an elde edilebilir, sonsuz yaşam isteyenlere açıktır ve mücevherler kasalarımızı doldurur. Ama çocuklar nadir ve değerlidir."

Başımı sallayarak kraliçeden uzaklaştım ve tüm dikkatimi oğluna verdim. "Tabitha hayatıma girene kadar bunun mutlak gerçekliğini anlamamıştım." Şimdi diğer sorularım için her zamankinden daha iyi bir zaman olduğuna karar vererek durakladım. "Pekâlâ, iki sorum var."

Len yakındaki sütuna yaslanarak rahatladı ve bana gülümsedi. "Vur bana."

Cevaplarına bağlı olarak, dileği gerçekleşebilir.

"Annenin adı ne?"

Ona sürekli "kraliçe" demek biraz eskimeye başlamıştı.

"Glendriel," dedi, o gülümseme yerinde duruyordu.

Kraliçe Glendriel. Asil ve bir Faerie kraliçesine yakışır.

"Tamam, harika. Peki az önce kimi öpüyordun? platformda durdu?"

Gülümsemesi dalgalandı ama düşmedi. "Kıskandın mı, küçük Fırtına?"

Lanet olsun.

Yalan mı gerçek mi?

"Evet." Gerçek buydu. "Ama bundan da öte, karşı tarafın eşit derecede yatırım yapmadığı bir şeye yatırım yapmak istemiyorum."

Len doğruldu, ifadesi ciddiydi. "Hayatımdaki tek kadın sensin. Romantik olarak. Enerjini hissettiğim, yardım çağrını duyduğum andan itibaren diğerlerine karşı kendimi kaybettim."

Devam edecekmiş gibi görünüyordu ama başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Masum bir şey görmüştüm ve o da bunu açıklığa kavuşturmuştu. Bu neredeyse bir yetişkin ilişkisi gibi hissettiriyordu ve ben de bunun için buradaydım.

"Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim," dedim ona, rahatlayarak. "Sadece merak etmeye ve en kötü senaryoları düşünmeye devam etmek istemedim. Sormak en kolay seçenektir."

Len yüzlerimizi birbirine yaklaştırmak için eğildi. "Senden sakladığımı hiçbir şey yok Sam. Bana soru sormaktan asla çekinme. Birbirimiz hakkında öğrenecek ömürlerimiz var ve ben şahsen sabırsızlanıyorum."

Dudaklarım kendiliğinden eğildi. "Ve sen benim ağzımın kirli olduğunu düşünüyorsun."

Gözleri en sevdiğim kış fırtınalarına döndü. "Hiçbir fikrin yok."

Evet, bunun için bir gösteriye ihtiyacım olacaktı, çünkü yüz ifadesi bana *her* türlü iyiliği vaat ediyordu.

Len, "Artık sorularınız aradan çıktığına göre," dedi, buz gibi gücü çıplak tenimi kaplayacak kadar yakındı, "sanırım anılarımızın kilidini açmaya çalışmanın zamanı geldi. Annem Tabby'yi güvende tutacaktır. Enerjinin geri tepme ihtimaline karşı onun evde olmaması daha iyi olur."

Vay be! Buna hazır mıydım? Tabitha'yı burada, yabancıların olduğu bir odada, Peri Diyarı'nda bırakmak varlığımın her zerresine ters düşüyordu. Ancak, teklifini düşünmek için bir saniye ayırdığımda, bazı iyi noktalara değindiğini kabul etmek zorundaydım. Gölge bloğu kaldırmaya çalışırken beni neredeyse öldürdükten sonra, enerji patlaması riski olduğunu biliyordum, bu da Tabitha için bir riskti.

"İşimiz biter bitmez kızımın bana geri verileceğine dair bana yemin et," dedim, ses tonum kırılıyordu. Körü körüne güven, benim geçmişime sahip olmayanlar için ayrılmıştı. "Bana söz ver."

"Sana söz veriyorum, yemin ediyorum ve söz veriyorum," dedi öfkelenmeden ya da tereddüt etmeden. "Tabitha annemin yanında güvende olacak ve işimiz biter bitmez sana geri dönecek."

Bir kez daha içgüdülerim ona güvenebileceğimi söyledi. Ve annesine.

"Tamam," diye başımı salladım, "ama veda etmek ve ne yaptığımızı açıklamak istiyorum, böylece terk edildiğini düşünmez."

Len başını salladı. "Onu sana getireceğim. Sen burada bekle."

Aceleyle Glendriel'in yanına gitti ve kendimi biraz kavrulmuş hissederek yakındaki kristal bardak masasına doğru tökezledim. Berrak sıvılı bir bardak seçerek, içkimin

Yine narenciye suyu, ama tatlı bir böğürtlen köpüğü dilime çarptığında durakladım. "Vay be."

Bir yudum daha aldığımda, tatlı ve ekşi tat dilimi kaplarken neredeyse inleyecektim. O kadar güzeldi ki, Len kucağında Tabitha'yla dönüp beni içeceklerin olduğu yere kadar takip ettiğinde bardağın tamamını bitirmiştim. Benimle boş kristal arasına bakarak dudakları çarpık bir sırıtışla eğildi. "Yarın buna pişman olacaksın Sam."

Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak ona genişçe gülümsedim. "Çok güzelsin," dedim.

Başını sallarken bile sırıtışı büyüdü. "Çok güzelsin, tatlım. Ve bebeğini aldım, böylece veda edebilirsiniz."

Bu muhtemelen biraz çakırkeyif olduğumu anladığım noktaydı. Muhakeme yeteneğimi gerçekten bozacak kadar değil ama dilimi gevşetecek kadar.

Tabitha hevesle kollarıma atıldı ve ben de ona sıkıca sarılıp narin ve çiçeksi kokusunu içime çektim. "Seni çok seviyorum," diye bağırdım. "Annen ve baban Peri büyüsünü kaldırıp kaldıramayacağımıza bakmaya gidiyorlar. Bir süre Kraliçe Nine'yle kalabilir misin?"

Len homurdandı. "Büyükanne Kraliçe. Buna bayılacak."

Onu görmezden gelerek, bana dişlek bir gülümseme fırlatan Tabitha'ya odaklandım. "Evet, anne."

Kendimi tutamadım, eğildim ve küçük yanaklarını tekrar tekrar öptüm. "Çok zekisin, bebeğim. Seninle gurur duyuyoruz."

Dünyada geçirdiği onca yıl boyunca acı çektiğini bilmek beni incitiyordu. Zayıftı, ihtiyacı olan besinleri alamıyordu. Len bana onun bir durağanlık içinde var olduğuna dair ne kadar güvence verirse versin, onu şimdi bu kadar canlı ve sağlıklı görmek beni parçalara ayırdı. Alfa Lorenze'ye verebileceğim hiçbir acı, ondan aldıklarını telafi edemezdi. Bizden aldıklarını.

Anılarımın kilidi açılır açılmaz, geri dönüp onunla hesaplaşacaktım. Temelli olarak.

Tabitha'yı Len'e geri verirken, onu kraliçeye teslim etmek üzere kalabalığın arasından bir kez daha ilerlemeden önce başıyla beni selamladı. Bu sefer geride beklemenin bir anlamı olmadığı için ben de onu takip ettim. Yaklaştığımda Glendriel bana "Hepimiz onu canımız pahasına koruyacağız," diye teminat verdi. "Herhangi bir enerji yardımına ihtiyacınız olursa arayın."

Len başını salladı. "Önce denemek için bazı fikirlerim var, ama bunlar başarısız olursa yardım isteyeceğim."

Tabitha bize el salladı ve ben de ona bir öpücük gönderdim, bir yandan da ondan uzaklaşırken göğsümde hissettiğim acıyı görmezden geldim.

"İyi olacak," diye güvence verdi Len, beni evine doğru yönlendirirken kolunu arkamdan geçirdi.

"Biliyorum," dedim. "Öyle olmayacağını düşünseydim, onu asla annenle bırakmazdım. Kraliçe olsun ya da olmasın." Evet, dilimin sürçtüğü kesindi ama Len alındığına dair hiçbir belirti göstermedi.

Meraklı fae'ler gidişimizi izledi ama hiçbiri yorum yapmadı ya da biz ilerlerken prensi durdurmaya kalkışmadı. Köprüsüne vardığımızda adımlarını yavaşlattı ve ben de sessizliğin tadını çıkardım.

"Bana baba dedin," dedi aniden ve ses tonunda beni durma noktasına getiren bir gürleme vardı.

Yarın sorarsa, bir sonraki ifadem için şarabı suçlayacaktım. "Sen kesinlikle baba olacak birisin."

Yoğunluğu arttı. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Ama bundan da öte, beni Tabitha'ya dahil etmenizden onur duydum. Bu her şey demek ve bu anın bunu kabul etmeden geçmesini istemedim." Bir adım daha yaklaştı, başparmağı bir kez daha dudağımın üzerinde gezindi ve ağzıma karşı küçük bir takıntısı olduğunu düşünmeye başladım. "Beni öldürüyorsun."

"Siktir," diye nefes aldım.

Gözleri kararırken dudakları seğirdi. "Kelimelerle her zaman böyle bir yol."

"Bu benim," diye boğuldum. "Gerçek bir kelime ustası. Yazardan çok bir okuyucu olmam ne yazık, çünkü dünyalar beynimde saklı muhteşem düzyazıyı gerçekten kaçırıyor."

Seğirme, içimi harap eden yavaş bir gülümsemeye dönüştü; çalkalandılar ve yandılar, ihtiyaç neredeyse beni dizlerime gönderiyordu. O lanet içkinin içinde ne vardı? Ve pişman mıydım... yoksa daha fazlasını mı istiyordum?

Göğsü gümbürdedi ve ellerimi geniş düzlemlere yaslanmış buldum. *Bekle. Eller, ne halt ediyorsun?* Len uzandı ve her iki elini de benimkilere dolayarak beni kendisine ha p s e t t i . "Sana dokunan herkesi öldürme içgüdüsüyle savaşırken buluyorum kendimi," dedi, kelimeleri mırıldanmak için eğilerek. "Bu normal bir Fae tepkisi değil. Sahipleniciyiz, evet, ama aynı zamanda makulüz. Benim sana karşı sana gelince sebep."

Bunu Gölge'nin ininde görmüştüm ve belki de bu hâlâ içkinin etkisiydi ama daha önce onun hakkında şüphelerim olduğuna inanamıyordum. Bu aptalca bir güvensizlik anıydı. Len yetişkin bir fae'ydi ve eğer bir başkasıyla birlikte olmak istiyorsa, olurdu. Adam binlerce yaşındaydı. Seçmek için çok zamanı vardı ve tüm işaretler beni seçtiğini gösteriyordu.

"Sana karşı olan *mantığım*," diye fısıldadım, "bugünlerde biraz hatalı gibi görünüyor." Öne doğru eğildim, Len'in tadına bakma ihtiyacı itici bir güç oldu. Ama ben onun ağzına -daha doğrusu boy farkımız nedeniyle göğsüne- düşmeden önce kolunu bana doladı ve bizi bir kez daha köprüyü geçip evine doğru yürüttü.

Ön kapıdan girdiğimizde uzuvlarımdaki titreme devam etti ve bu sefer merdivenlerden çıkmak yerine Len beni sağa yönlendirerek sıradan beyaz bir kapıyı açtı. İçeri girdiğimizde ışıklar yandı -tabii ki o bir düğmeye basmadan- ve içindekileri gördüğümde her rafa sarılıp koşmak istedim.

"Vay canına," diye mırıldandım, "bir kütüphane daha. Sizin gibi neşeli piçlerin yanında ölmüş ve kitap cennetine gitmiş gibi hissediyorum." Mera onlara böyle bir şey diyordu ve tam olarak ne dediğini hatırlayamasam da bu konseptte bayılmıştım.

Rafların en yakınına doğru yürürken, odanın Shadow'unkinden çok daha küçük olduğunu fark ettim - bu daha çok büyük bir çalışma odasıydı - ama duvarları kaplayan aynı koyu ahşap raflara sahipti.

"Kitaplar için her zaman özel bir alanım olmuştur," dedi Len, beni odanın derinliklerine kadar takip ederek. "Gölge ve ben ilk olarak savaşta bir dostluk kurduk ama bunu karşılıklı bilgi, enformasyon ve hikâye sevgisiyle derinleştirdik."

"Kitaplar beni mutlu ediyor," dedim küçük, memnun bir iç çekişle. Ellerimi kitapların sırtlarında gezdirirken, yeteneklerim arasında dokunarak hikâyeleri özümsemenin de olmasını diledim. İstedğim tüm kitapları okumak için asla yeterli zamanım olmayacaktı. "Bir kitabı açtığımda, bir hazine sandığını açmış gibi hissediyorum. Ne bulacağınızı asla bilemezsiniz. Evinizden çıkmanıza bile gerek kalmadan bir macera."

Len başıyla onayladı. "Artık maceralarını kitaplar aracılığıyla yaşamak konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. Seni istediğin kadar geziye götüreceğim."

"Ve işte yine beni baştan çıkarıyorsun," diye cevap verdim, hissettiğim nefes darlığını sesimden uzak tutmaya çalışarak. "İkisini de yapmak isterim. Okumak ve macera yaşamak. Eninde sonunda."

"Yapacaksın."

Bir açıklama. Tereddüt yok. Len, cazibeyle başa çıkacağımızdan, Faerie ile başa çıkacağımızdan ve bu macera dolu hayatı bulacağımızdan emindi.

İstedğim her şey buydu. Sadece benim için değil, Tabitha için de.

Len daha ciddi bir ifadeyle, "Başlamalıyız," dedi. "Bu oda bazı güçlü kitapların ve kristallerin enerjisini içerecek şekilde büyüyle güçlendirilmiş. Bu odadaki en güçlü oda

ve hafızayı geri getirmeyi denemek için güvenli bir yer olarak çalışmalıdır."

Elim dokunduğum omurgada hareketsiz kaldı. "Gerginim," diye itiraf ettim. "Shadow'un çektiği acı..." Tanrım, acı. O kadar kötüydü ki başka bir dünyadan bir fae'yi yanıma çağırmıştım ki buna inanmak hâlâ zordu.

Len iki adımda bana ulaştı, beni sıkıca tutarken elleri pazularıma dolandı. "Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağıma söz veriyorum, ancak acı genellikle yolculuğun bir parçasıdır. Eğer çok fazla gelirse, kırılma noktasına ulaşırsan, tek yapman gereken bana söylemek. Başka bir yol bulacağız."

İkimizi de ikna etmeyi umarak, "Ben oldukça güçlüyüm," dedim. "Buna dayanabilirim. Bu anılara ihtiyacım var, bu yüzden beynimi tam anlamıyla kırmak dışında, sonuna kadar zorlamayı istiyorum." Uzun bir nefes verirken kaşları endişeyle çatıldı. "Açık konuşmak gerekirse, kendi beynimin üzerindeki büyüyü kırmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Denedikçe güç elimden kayıp gidiyor ve sana geri dönüyorum. Bu seninle başladı ve umarım senin engelini çözersek benimki de serbest kalır.

aynı zamanda."

"Tamam, bu mantıklı," dedim hızlıca başımı sallayarak. "Peki, önce ne yapacağız?"

"Üstünü değiştir," dedi bana. "Rahatına bak. Seni korumak için her şeyi ayarlayacağım."

Dokunduğu yerde buz gibi bir yanık bırakarak beni serbest bıraktı. "Bağlarımı çözmen gerekecek," diye hatırlattım ona, çıplak tenimde daha fazla buz olmasını umarak.

Rahat kıyafetler iç çamaşırı değiştirmeyi de içerecekti. Bu gece o kadar çok tahrik olmuşum ki; bu noktada külotum nemli bir bez parçasından başka bir şey değildi.

O anki ihtiyacıma göre hareket edemedi Len korsemnin arkasını gevşetmeyi bitirdi ve ben de düşmeden önce elbiseyi yakalamaya odaklandım. "Çabuk dön," dedi alçak bir sesle. "Zaman kaybetmek istemeyiz."

Aslında, zaman kaybetmek istiyordum. Hem de her zaman. Bağımlı, azgın, yarı sarhoş beynim, Fae prensiyle *vakit* geçirmekten daha iyi bir şey düşünemiyordu. Yani, ya geçmişte her şeyi mahvedecek şeyler öğrendiysek? Kurduğumuz bu kırılgan ama güzel ilişkiyi yok ettiyse? Ya rüya bir kâbusa dönüşürse?

Bu seksi adamla yarı çıplak olma şansına bir daha asla sahip olamayabilirdim ve bunu boşa harcamayacaktım. Hayır.

Şarap konuşmuştu. Bu gece şansımızı deneyecektik.

Zarif bir hareketle döndüğümde, Len'e doğru adım attığımda onu şaşırttım. Başımı arkaya yatırıp dudaklarımı ıslatırken saçlarımın sırtımdan aşağı dökülmesine izin verdim. Bakışları hareketimi takip etti ve o daha bir şey söyleyemedi kendimi yukarı ittim ve kollarımı boynuna dolayarak sonunda, *lanet olası sonunda*, ağzımı onunkine çarpmak için yeterli kaldırıcı sağladım.

Fae prensini öpüyordum ve hiç pişman değildim.

SAMANTHA

T Dudaklarım onun dudaklarına değdiği anda, karamel tatlılığındaki nane duyularımı doldurdu ve ben kayboldum. Tamamen ve tamamen kaybolmuştum.

Tedbiri elden bırakma yönündeki ani kararım Len'i açıkça şaşırtmıştı. Kendine gelmesi bir saniye sürdü ama kendine geldiğinde öpücüğe öyle bir güçle karşılık verdi ki, bunu yapmayı benim kadar isteyip istemediğini merak ettim. Neredeyse ilk andan itibaren Gölge Canavar'ın inine hışımla girdi.

Dudakları ayrıldı ve ağzıma girmeyi talep ederken benimkiler de onu takip etti. Dili baskındı ve yatak odasında kontrolü elinde tutmayı sevdiğine dair içimde sinsi bir şüphe vardı. *Beni de yaz, Prens. Tüm emirlere itaat etmek için buradayım.* Özellikle de sonunda bir orgazm varsa.

"Sam," diye gürledi dudaklarıma karşı, "mantığını kaybedecek kadar içmediğini biliyorum, peki ne...?"

İsteksizce geri çekildim, şimdiden aramızdaki mesafeden pişmanlık duyuyordum. "Anılarımızın neler barındırdığı hakkında hiçbir fikrimiz yok," diye itiraf ettim, ağrıyan ciğerlerimi doldurmaya çalışmak için derin nefes aldım. "Ya geçmiş her şeyi değiştirirse? Ya burada kurduğumuz ilişkiyi kaybedersek? Kızımız uğruna dua ettiğim türden bir aileye ve sevgiye sahip ve ben bunu mahvetmek istemiyorum."

Uzun parmakları çenemi sararak yüzümü yakaladı. Yavaşça başımı geriye itti, böylece bakışlarımız kilitlendi. Her zamankinden daha hızlı dönen gözlerinde kış belirdi. "Bunu mahvetmek yok," dedi açıkça, her zamanki özgüveniyle. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Geçmiş gitti ve geleceği yok etmeyecek ama ilerlemek için onu anlamamız gerekiyor. Hem bizim hem de Tabitha'nın iyiliği için."

Haklı olduğunu biliyordum. Kafası karışmış beynimin her zerresiyle biliyordum. Uzun bir iç çekişten sonra bir kez başımı salladım. "Evet, muhtemelen haklısın."

Len'in dudakları kıpırdadı, ardından gülümsemesi belirdi ve ben de yüzümü yelpazeleme isteğimle savaştım. Bu adam yakından harap ediciydi ve şimdi onu tattığıma göre yeni bir bağımlılığa alışıyordum: bir fae prensini öpmek.

Gülümsemesi büyüdü ve sanki onun mutluluğunu yakalamışım gibi benzer bir gülümsemenin benim yüzümden de geçtiğini fark ettim. Karanlıkla tek başına yüzleşmediğini bilmenin cazip bir yanı vardı. Normalde, geçmişten gelen her şeyle benim ilgilenmem gerekirdi. Sadece benimle. Ama Len benim yanımdaydı ve karanlığın bizi ele geçirmesini engellemek için savaşacağına söz vermişti.

Hiçbir varlık: insan, şekil değiştiren, fae, canavar ya da diğerleri, dünyalarda tek başına yürümek üzere tasarlanmamıştı. Öyle ya da böyle, hepimiz sürü yaratıklarıydık ve Len'in de benimkinde olması güzel bir duyguydu.

Gülümsemesi soldu, fırtına gözlerine yerleşti, daha koyu bir gri olarak kalsalar bile. "Öpücüğün bana bir fikir verdi," dedi usulca. "Gölge'nin büyüü kaldırmak için neden mücadele ettiğine dair. Üzerimizdeki bağları kırmanın yolu kaba kuvvet olmayabilir. Ya başladığı gibi çözülmesi gerekiyorsa?"

"Aynı şekilde mi?" Tekrar ettim.

Başını salladı, bu fikri zihninden geçirirken bakışları yüzümden uzaklaştı. "Ya büyüünün bozulmasını kolaylaştıracak şey seksse? Seks

İlişkimizin nasıl başladığı açık - hatta cazibenin bir parçası bile olabilir - bu yüzden kaybedileni geri getirmek için kullanmanın bir döngüsellığı var."

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu, çünkü bu ifade beklediğim gibi tutku dolu anlar olmasa da, aramızda akan enerji tutkulu hissettiriyordu. "Mantıklı," dedim, vücudum beklentiyle gümbürdüyordu. "Ve zaten istekli olduğumu biliyorsun." Birkaç dakika önce kendimi onun kollarına atmıştım.

Len'in başı eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu, dudaklarını yaklaştırıp benimkileri yakaladı. "İstemeyen hiçbir yanı yok, Storm. Canavarın inine çağrıldığım andan beri seni tatmak istiyordum... her parçanı. Yine de uyarayım, yatak odasında biraz kontrolcüyümdür." Bunu zaten söylemiştim. "Çılgınca bir şey değil ama itaate ihtiyaç duyduğum anlar oluyor. Buna hazır mısın?"

Nefesim odanın sessizliğinde duyulabiliyordu. "Kurdumun ne kadar baskınlığı kabul edeceğinden emin değilim ama denemeye hazırım."

Başparmağı dudağımın üzerindeydi, az önce öptüğü yerde geziniyordu ve nemi fırçaladığında, nemli sıcaklık merkezimde zonklarken bacaklarım zayıfladı. "Tek istediğim denemek ve bu çekip gitmek için son şansın." Bakışlarındaki yoğunluk beni esir aldı. "Büyüyü bozmayı denemek için başka seçenekler de var."

"Yürüyemiyorum," diye boğulmayı başardım. "Yürüyebilseydim bile yürüyemezdim."

Yalan değildi. Bacaklarım jöle gibiydi, topuklar beni zar zor sabit tutuyordu. Aslında, ayakta durmamın tek nedeninin Len'in ceketini kavramam olduğundan oldukça emindim, parmaklarım ipeksi malzemeye sarılmıştı.

Göğsünde alçak bir gümbürtü başladı. O kadar hayvansı bir ses ki, o fae'ye bir ağaç gibi tırmanma isteğimle savaştım. "Bu gece bana hükmedebilirsin," diye fısıldadım.

Gözleri parladı. "Öp beni."

Hiç tereddüt etmeden kendimi daha yükseğe kaldırdım ve vücudum sıkıca onunkine değene kadar yaklaştım. Len hareketsiz kaldı, beni yakından izlerken dokunmadı. Dudaklarım onunkilere değdiğinde, öpücüğün yönünü belirlemem için bana saniyenin üçte biri kadar bir süre tanıdı, sonra göğsünden gelen o gürlemeler dudaklarından dökülüp odayı doldurdu.

Elleri yanlarımdan yukarı kayarak saçlarımla uzun tellerine gömüldü, ağzını açıp öpücüğü derinleştirirken sıkılaştı. Ceketindeki tutuşumu gevşeterek ellerimi vücudunda gezdirmeye çalıştım ama enerjisi etrafımı sararak dokunmamı engelledi.

"Önce sen gel," diye uyardı. "Ben seni doyurana kadar dokunmak yok. Sen çılgılık atana kadar."

Kutsal tanrılar.

Amım zonkladıkça vücudumdaki titreme de artıyordu. Seks yapmayalı uzun zaman olmuştu -aslında en son onunla yapmıştım- ve Len'in yetenekleriyle daha o öpücüğü bitirmeden çılgılık atmaya başlayacağımdan emindim.

"Soyun," diye emretti beni serbest bırakırken, izlemek için geri çekildi.

Elbisenin üst kısmı zaten beni çözdüğü yerden sarkmış ve gevşemişti, bu yüzden onu kolayca belimden aşağı kaydurdum ve kendimi tamamen kurtarmak için kıpırdandım. Elbise etrafımda yere düşerken Len'in enerjisi alevlendi ve işte o zaman kurdum öne doğru itildi. Onun emredici tavrından hoşlanmayacağını tahmin etmişim ama nedense gücünde hiçbir düşmanlık yoktu. Aksine, o da Len'den bir parça istiyordu.

Kurt enerjisi alanı doldururken, Len'in gözleri kapüşonlu hale geldi. "Eğil yavrum," diye emretti. "Bu gece o benim."

Kurdumdan bir tepki bekledim, ama o sadece kafamı dolduran alçak bir inilti çıkardı ve... şey, lanet olsun, tekrar içeri battı.

Görünüşe göre ikimiz de bu peri prensi tarafından komuta edilmeye hazırдық.

Enerjisi azaldığında, Len'in bakışları tenimde gezinirken içimdeki gerilim daha da derinleşti. Bakışları altında tenim yanıyormuş gibi hissediyordum ve neredeyse inleyecektim.

"Soyun Storm," dedi, yumuşak ses tonuyla beni sararak.

Kahretsin, doğru. Hala orada iç çamaşırlarım ve topuklu ayakkabılarımla duruyordum.

Önce sütyenimi çıkardım, ağrıyan ve ağırlaşan göğüslerim doğal pozisyonlarına geldi. Bir bebek doğurmuştum ve şekil değiştiren genetiğime rağmen yirmili yaşlarımda başındakinden daha farklı oturuyorlardı ama kıvrımlarını seviyordum. Len'in beni izlerkenki enerjisinin parlaması da hoşuma gitmişti.

Başparmaklarımı tanga külotun içine sokarak, ayaklarımın dibinde toplanana kadar bacaklarımdan aşağı salladım. İçlerinden çıkarken topuklarım yere yumuşak bir gümbürtü bıraktı.

"Topuklu mu?" diye sordum. "Bırak onları," dedi Len.

Hareket ettiğinde, odadaki oksijenin dışarı atıldığına yemin edebilirdim. Ciğerlerimi doldurmak için mücadele ettim. O tamamen giyinikken çıplak ve savunmasız olmanın kalbimi hızlandıran bir yanı vardı ama korkudan değil.

Meğer belki de... sadece belki de bu benim ilgi duyduğum bir sapkınlıkmış. Fae'nin ayaklarına kapanmaya ve kendimi ona teslim etmeye hazırdım. O yaklaştıkça, klitorisimdeki zonklama hızlanarak sabit bir titreşime dönüştü, bu da parmaklarımı ona doğru bastırmak için çaresiz kalmama neden oldu. Ama aynı zamanda Len'in bundan sonra ne yapacağını beklemekten de keyif alıyordum.

İçgüdülerim beni eksik bırakmayacağını söylüyordu. Hiçbir şekilde.

SAMANTHA

"Y Sen hayatımda gördüğüm en güzel yaratıksın," diye gürlledi Len başını sallayarak. "Sen şekil değiştirenden ve fae'den daha fazlasısın. Ne olduğunu bilmiyorum

Daha fazlası var, ama dünyada senin gibisi yok."

Sözleri... iltifatları tenimi kapladı, tüylerim diken diken olurken meme uçlarım sertleşti. Kalçalarımın arasındaki zonklama arttı ve içimde her saniye daha da güçlenen bir enerji birikti. Eli sağ tarafımdaki dövmenin üzerinde gezindi. "Seni vahşi bir kurtla mı işaretledim?"

"Sanırım öyle," diye fısıldadım, boğuk bir sesle. "Birlikte olduğumuz zaman."

Lycanthropic canavara dokunduğunda, renkler ve desenler onun enerjisine karşı dönmeye ve hareket etmeye başladı. "Kesinlikle büyülü kökenli," dedi. "Kardeşlerime de benzer dövmeler yaptırmıştım ama bunu hatırlamıyorum."

Dokunuşu daha da sertleşti, sanki canavarı ve beni tek bir hamlede okşuyormuş gibiydi ve inlememi bastırdım. Beni parçalara ayırmasına izin verdiği anın beklentisiyle nefes nefese kalmıştım.

Len'in elinin yerini ağzı aldı ve öne doğru eğilip boynumla köprücük kemiğimin birleştiği yerden başlayarak yavaşça daha aşağıları keşfetti. Benim

Topuklu ayakkabılar, tamamen ikiye bölünmemesine yetecek kadar yükseklik veriyordu ama göğsümden aşağı doğru inerken işinin daha da zorlaşacağını biliyordum.

Göğüslerimi kavrayıp yoğurdukça ve okşadıkça, klitorisim gibi ağrıyor ve zonkluyorlardı. Sadece bir dokunuşla vücuduma bunu nasıl yapabiliyordu? Tahmin etmem gerekirse, beni özümnden çözdüğünü söyleyebilirim. Beni daha da iyi bir şekilde yeniden inşa etmesini umuyordum.

"Tadın..." Nefesi tenimde gezindi. "...tanıdık ama aynı zamanda değil. O anıların serbest bırakılmasına ihtiyacım var."

Ben de aynı şeyi hissediyordum ve bir parçam hâlâ her şeyin yok olacağından endişe etse de, bu gelecekte Sam'in sorunuydu. Anıları serbest bırakmak bana Len'den daha fazlasını verecekti ve ben buna hazırdım.

Ağzı meme ucumu sardığında neredeyse tökezliyordum ama kalçalarımı sıkıca kavraması beni sabit tuttu. Dilini sert ucu üzerinde gezdirmesi amımda keskin bir zonklama yarattı ve istemsizce sarsıldım. Len'in kıkırdaması tenimde karanlık bir etki yarattı.

Dilinin bir sonraki hamlesinde diğer meme ucumu ağzına alırken dişlerini de gösterdi. Kısa süreli acı kalçalarımın tekrar sarsılmasına yetti; elleri sıkılaştı, gücü hareket etmemi engelledi. Meme uçlarımın uyarılmasından ve tenimi sıkıca tutmasından dolayı neredeyse boşalıyordum ama bir şekilde dudağımı ısırarak orgazm olmamak için kendimi zor tuttum. Ağzıma kan doldu ama umurumda değildi, vücudumda olup bitenlere kendimi kaptırmıştım.

Len önümde dizlerinin üzerine çökene kadar kendini alçalttı. Kontrolünün sevdiğim yanı da buydu. Alfa Lorenze ya da Grant'in yapacağı gibi, onu beni zevk almaya zorlamak için kullanmıyordu. Hayır, beni memnun edebilmek ve uygun gördüğü gibi çekip çıkarabilmek için kullanıyordu.

Yatak odasında bana hafifçe hükmetme ihtiyacından dolayı endişeli görünüyordu, ama eğer çoğunlukla beni orgazma ulaştırmaya odaklanıyorsa, ben de varım.

Len dudaklarını tam olarak düz olmayan karnıma bastırdı ama bana bakarken bunu umursamadığı belliydi. "Sen benim çocuğumu taşıdın. Nasıl bir tanrıça olduğunu anlayana kadar sana tapacağım. Ne zaman hareket edebileceğini sana söyleyeceğim, tamam mı Storm?"

Başka bir emir. Bacaklarımın arasında başka bir zonklama.

Yapabildiğim tek şey başımı sallamaktı ve kendini alçalttığında bunun yeterli bir cevap olduğu anlaşıldı, dili amımın dikişi boyunca kayarak beni ilk kez tattı. Saatlerdir ıslakmışım gibi geliyordu ama bu noktada nemli sıcaklık neredeyse iç uyluklarımı kaplıyordu.

Tekrar tadıma baktığında Len inledi ve sonra fısıldadı, o kadar alçak sesle ki duymam gerektiğinden bile emin değildim, "Benim felaketim olmak üzeresin."

Dili amımın dibinden tepesine doğru ilerlerken diğer tüm düşünceler kayboldu. Ellerimi yanımda kenetlerken kalçalarım yüzüne karşı sarsıldı, ona dokunmayı çok istiyordum ama emrinin esaretinde yapamıyordum. Bu noktada onun yetenekli dilini durdurmak için bir şey yaparsam aptallık etmiş olurum.

Klitorisimi ağzına aldı ve meme ucumda olduğu gibi dişleri kapanırken bir acı çarpması oldu; tek yaptığı içimdeki girdapları arttırmaktı. Sanki tüm sinir uçlarım aydınlanıyormuş gibi tenimde kıvılcımlar uçuşuyordu ve boşalacaktım. Bu noktada bunu durdurmanın bir yolu yoktu.

Tabii ki, bu piç tam olarak ne zaman patlamak üzere olduğumu biliyordu ve tam çığlık dudaklarımda oyalanırken ve ben uçuşumun kenarından geçerken, saldırısını yavaşlattı.

Boğuk bir hıçkırık kaçtı. "Henüz değil, tatlı Sam," diye mırıldandı, dilinin dudaklarında gezindiğini görebilmem için geri çekildi, yüzündeki son uyarılmışlığı yuttu. "Henüz işim bitmedi."

Tanrıların canı cehenneme.

Bunu atlatabilecek miydim? Umurumda mıydı ki?

Len tekrar eğildi, parmakları dilinin girdabına uyacak şekilde içimde kayıyordu ve kalçalarımın

Sallanıyor. Bu dünyadaki hiçbir şey bu sallanmayı durduramazdı.

O tekrar gevşeyene kadar orgazm yine oradaydı, çığlıklar dudaklarımdan miyavlayarak dökülüyordu. "Len," diye nefes nefese kaldım. "Ne oluyor lan?"

Tenime değen kakhaha klitorisimin aşırı hızda zonklamasına neden oldu. "Güven bana Sam. Sadece güven bana."

İniltim yüksekti ama ona güvenmeye karar verdim. Ve bu beni paramparça ediyor olsa da, en iyi yollarla oldu, bu yüzden sadece yolculuğun tadını çıkaracaktım.

Len diliyle ve parmaklarıyla ağzımı defalarca sikti, o uzun parmaklarını kıvrarak g- noktayı okşadı, ama beni akılsız bıraktı. Her seferinde tam boşalacakken hızını yavaşlatıyor, taktik değiştiriyordu.

Başa çıkabileceğim sınıra yaklaştığımda, vücudum o kadar çok çalışmıştı ki, ağrımayan, kıvılcım çıkarmayan ve zonklamayan bir parçam yoktu, Len'in gücü etrafımı sardı. Kaldırıldım ve yavaşça yere indirildim.

"Ride benimyüz, Sam," o Emredildi, ve ne zaman ağzı indi üzerinde benim kedi bir kez Daha fazla, o yapmadı durdu, tüm bu birikimin sonunda bir sonraki aşamaya geçmesine izin verdi.

Vücudum titredi, bacaklarım o kadar şiddetli titriyordu ki, onları başının etrafına sararken, emrettiği gibi ağzına d o ğ r u iterken titrediklerini görebiliyordum.

"Patlayacağım," diye çığlık attım, içimdeki sihir daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde dönüyordu. hissettim. "Len, bunu durduramıyorum."

"Gel, Storm." Hırıltısı bedenimde boğuklaştı. "Büyün serbest kalmak üzere."

Bu, tüm bu uç oyunlarının bir nedeni olduğunu anladığım noktaydı. Len beni vücudumun her parçasının uyarılma, güç ve ihtiyaçla dolduğu noktaya kadar zorluyordu. Beni bu noktaya itiyordu.

Bir güç patlamasıyla bir zevk akını çarpıştığında çığlıklarım havayı yırttı. Işık odayı doldurdu, o kadar parlaktı ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Kenarlar neredeyse ruhumu çalan bir orgazm yarattı ve

zevkimden başka her şey. Boşaldığımda, bir an için altıma işediğimden endişelenmeme neden olan bir sıvı karmaşası içinde üzerimden patladı. Ta ki döl olduğunu fark edene kadar.

Gebert beni.

Orgazm o kadar yoğundu ki neredeyse utanıyordum ama Len'in tepkisi bu içgüdüyü daha kök salamadan yok etti. Tekrar hırladı, zevkimin her damlasını yerken ağzı üzerimdeydi. Fae prensi, ben tamamen tükenene, yere yığılmış bir karmaşa haline gelene kadar beni yiyip bitirdi. *Bir yerden gelen parlak ışık... benden...* kendime geldiğimde soldu, az önce fae diliyle beden dışı bir an yaşadım.

Zihnim harcanmamış duygularla ve bu inanılmaz bütünlük hissiyle çalkalanırken, aynı zamanda bir sahnenin titreşimi de vardı. Bir anı. Hâlâ kafamın içinde olan ışıktan süzülüyordu. "Len," diye bağırdım, "Anılarım!"

Başını kaldırdı, fırtınalı gözleri yüzüme kilitlenmişti. "Bizi hatırladın mı?"

Öforik heyecanımdan kendimi açıkça ifade edemediğimi fark ettim. "Hayır," dedim çabucak. "Her şeyi değil. Sadece yatakta bana dolanmış halini gördüm. Tek bir ekran görüntüsü, ama önceki zamanımızdan olmalı."

Kendini daha yukarı çekti, üstüme doğru süründü. Hâlâ giyinikti ve ben onu soymak için can atıyordum. "Henüz hatırlamıyorum," dedi usulca, daha aşağı inmeden ve dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce.

Daha önce hiç kendimi bir başkasının üzerinde tatmamıştım ve iğrenip iğrenmeyeceğimden emin değildim, ama bunun yerine uyarılmamı artırdı. Len'in dili beni son nefesi gibi öperken içime girdi ve bana bu gece yeni anılar biriktirdiğimizi hatırlattı.

Geçmişte ne olursa olsun, kesin olan bir şey vardı: Fae prensiyle bir saniyemi bile boşa harcamayacaktım.

Hiçbir şey için değil.

SAMANTHA

T Öpüşmeye devam etti, içimde bir gerilim oluştu ve Len'in acele etmemesi hoşuma gitti. Ön sevişmeyi aceleye getirmek yoktu ve dudaklarının her tadında Nefes nefese kalmıştım ve bir kez daha sınırdaydım. "Artık soyunabilir misin?" Sonunda başını kaldırdığında boğuk bir sesle sordum.

Gülümsemesi yavaştı, içimi yakıyordu. "Senin yanındayken kontrolüme güvenmiyorum. Uzun hayatımda bir kez olsun, karşı koymak zor."

"Lütfen direnme," dedim ciddiyetle. "Sadece yapma."

Ceketine uzandım ve kollarını omuzlarından ittiğimde itiraz etmedi. Ceketini ve gömleğini vücudunun üst kısmından sıyrabilmem için her iki kolunu kaldırarak bana yardım etti. Üst kısmı çıplak kaldığında, bir anlığına gerçekten baktım.

Ve salya akıtmak.

Len'in sportif, zayıf ve sıkı bir vücuda sahip olmasını bekliyordum. O kadar uzun boyluydu ve o kadar zarif kıyafetler giyiyordu ki süper kaslı olacağını hiç düşünmemiştim.

Sadece o geniş omuzlu ve kaslıydı. Göğüs kaslarının altında ve karın bölgesinde belirgin çizgiler vardı. Yani. Çok. Karın.

Sol elimi kaldırarak göğsündeki gümüş ve mor renkli dövmelemin üzerinde gezindim. "Sen de kendine dövme yaptırmışsın," diye tahmin ettim.

"Evet," diye cevap verdi, güçlü kollarını başımın iki yanına koyarak kendini yukarı kaldırdı ve tenini keşfetmem için bana bir şans verdi. "Bunlar kadim Peri sembolleri. Güç, yaşam, uzun ömür..." Hafif bir duraklama oldu. "...ve aşk."

"Bana tekrar emredecek misin?" diye sordum. Tahakkümü hafif olmuştu. Benim zevkimin onunkinden önce gelmesini sağlamakla daha ilgili görünüyordu, ama şimdi bir sonraki bölüm için hazırdık.

Alçak sesle kıkırdadı ve vücuduma ürperti yaydı. "Artık kontrolü bırakabilirim. Daha önce senin zevkinin önce gelmesi için buna ihtiyacım vardı, ama şimdi onu birlikte bulacağız. O anda, Peri büyüsunü kaldırmaya çalışacağım."

Orgazmım geçmişe bir bakış atmamı sağlamıştı. Artık Len'in tüm bloğu yok etmek için doğru yolda olduğuna tüm kalbimle inanıyordum.

"Shadow'un denediğinden kesinlikle çok daha güzel bir deneyim," dedim gülerek.

Len benimle birlikte gülmedi ve ben de bunun çıplak ve seks yapmak üzereyken başka bir erkekten bahsetmemle ilgili olabileceğini düşündüm. O diğer erkek onun ailesi olsa ve mutlu bir şekilde çiftleşmiş olsa bile.

"Gölge sana benim verebileceğimi asla veremez," dedi kibirlenmeden.

"Shadow'u istemiyorum," dedim kararlı bir şekilde. "Şimdi değil. Hiçbir zaman."

Beni Len gibi kontrol edebilecek ve yönetebilecek tek bir kişi vardı.

Kendimi daha yükseğe iterek aşağı uzandım ve parmaklarımı pantolonunun bandına geçirerek düğmesini açmaya çalıştım. Kopçayı serbest bıraktığımda Len karşı koymadı, materyali ulaşabildiğim kadar aşağı indirdi, horozunun kalın başı ortaya çıkarken inlememi bastırdı. Teninden biraz daha koyu olan başparmağımı sertliğin üzerinde gezdirdim.

Bir an için tüm düşüncelerim yok oldu ve onu soyduğumu unuttum. Bunun yerine elimi uzattım ve parmaklarımı olabildiğince ucuna doladım. İpeksi sıcaklık duyularımı okşadı ve dudaklarımdan küçük bir inilti döküldü.

Len kendini kaldırdı, arkasına yaslanarak önümde diz çöktü, pantolonunun düğmeleri çözülmüştü, siki göbek deliğine doğru çıkmıştı. Onunla birlikte yükselirken, bir kez daha pantolonuna uzandım, ancak dokunduğumda kaybolduğunda nefes nefese kaldım. Tüm çıplaklığına göz kırparak bakışlarımı yüzüne kaldırdım. "Kıyafetlerimizi istediğin zaman yok edebilir miydin?" Tekrar nefes nefese kaldım.

Elleri belime dolandı ve beni öne doğru çekerek çıplak tenimizi birbirine bastırdı. "Elbette," dedi, "ama bunun neresi eğlenceli?"

Zarif bir şekilde kıcının üzerine düştü, böylece ben de onun üzerine oturdum. "*Bunun neresi eğlenceli?*" sorusuna cevap veremedim ağzını benimkine bastırdı ve ruhumu çalan bir öpücük daha başlattı. Bu fae öpüşmeyi seviyordu ve ben de *bunun için buradaydım*.

Ona doğru yerleşirken, sikiinin sert baskısı elimden geldiğince okşamak için uzandım. Bu sırada öpüşmemiz hiç hız kesmedi. Vücuduna doğru kayarken, amımın kaygan sıcaklığı ikimizi de kapladı ve usulca inledim. "Becer beni, Len. Hem de hemen şimdi."

Evet, azdığım zaman talepkâr olurdum.

O hayvani gümbürtü bir kez daha göğsüne girdi ve altımda konumlanıp yukarı doğru itmeden önce beni hiçbir şey değilmişim gibi kaldırırken haykırdım. Önceki orgazmıma rağmen, kolay bir giriş için çok büyüktü, ama acıdan daha fazla zevk vardı, bu da uyarılmamı artırdı.

Bu ilk gerilme ve yanma beni kızışmış bir kurt gibi nefes nefese bıraktı, en yoğun nabız beni doldururken başım geriye düştü. Beni kaldırıp tekrar yukarı iterken uyarılmışlığım sikiinin etrafından sızarak kayganlaştı. Beni kaldırıp

Beni tamamen üzerine oturtması için birkaç kez itti ve bu bütünlük hissini hissettiğimde, hayatım buna bağılymış gibi ona binerek sallanmaya başladım.

Altan kontrol ediyordu, beni hareket ettirirken elleri kalçalarımnda sıkıydı, ama hız ve açı gerçekten benim için çalışıyordu, bu yüzden savaşmaya gerek yoktu. "Gözlerini benden ayırma Storm," diye emretti ve sanki sihirli bir değnek değmiş gibi başım öne doğru fırladı, ta ki onun kış bakışlarına kilitlenene kadar.

"Len," diye mırıldandım, ışık tekrar etrafımızda yanarken tüm vücudum zonkluyordu. Bu sefer orgazm vurmadan önce benden döküldü. "Çoktan yaklaştım."

"Hayır," diye fısıldadı hınzır bir sırıtışla. "Ben söyleyene kadar gelmiyorsun. Seni yakaladım bebeğim. Birlikte düşeceğiz ve bu lanet büyüü bozacağız."

Büyü. Büyü. Burada olmamızın sebebi.

Aletini amımın en uç noktalarına çarpana kadar gömdü ve boğazımdan bir çığlık koparken tutarlı düşüncelerimi kaybettim. "Çok... çok... d-derin," diye boğuldum, kelimeler neredeyse beni aşıyordu.

"Seni yakaladım," diye tekrarladı.

Karıncalanmalar merkezime doğru ilerledi ve bacaklarım neredeyse geçen seferki kadar titremeye başladı. Uçurumun kenarında sallanıyordum ama Len henüz boşalmaya hazır değildi. Pozisyonunu değıştirerek beni sırtüstü yatırdı, böylece yumuşak halının üzerine düştüm. Her nasılsa, bacaklarımı dizlerimden büküp iki yanıma sıkıca iterken sikini derinlere gömülü tuttu.

Neyse ki, beni olabildiğince geniş açtığı için pozisyonun üstesinden gelebilecek kadar esnektim, böylece tüm yolu çekip içeriye doğru itmek için tüm erişime sahip oldu. Her itişte, dudaklarımdan küçük bir nefes çığlığı kaçtı, kontrolüm tamamen ona bırakıldı.

Kukumda oluşan basınç endişe verici olabilirdi, ama geçen seferden biliyordum ki bu

yaklaşan orgazm. "Samantha," diye homurdandı, "gözlerin üzerimde değil."

Zevkten gözlerimi kapattığımı bile fark etmemiştim ve açıldıkları anda en parlak ışık beni neredeyse kör ediyordu.

Bu sefer ışık sadece benden gelmiyordu. Beyaz ve mor birbirine karışmış, etrafımızı saran ışıltılı bir örtü oluşturmıştı. Len beni öpmek için başını eğdiğinde, "Hazır mısın küçük Fırtına?" dediğini duydum.

Çok hazırdım. "Lütfen." Evet, yalvarıyordum ama yakında boşalma emrini almazsam ölecektim.

Parıltımız arttı ve dili dudaklarımda gezinirken Len gürleyen bir inilti çıkardı. "Gel Sam. Adımı haykır."

Evet, efendim. Üzerinde sallanıp durduğum sınır sanki hiç orada olmamış gibi parçalandı ve tek yapabildiğim dayanmak ve istediği gibi adını haykırmak oldu. Orgazmımın yoğunluğu görüşümde karanlığın dans etmesine neden oldu ve kendime geldiğimde ona altıma işeyip işemediğimi sormuş olmalıyım. Yavaş bir kahkaha attı ve "Bu çış değil" dedi.

Şekil değiştiren tanrılar. Yani, geçen seferki çok fazlaydı, ama bu... vücudumuzun alt yarısının tamamı birleşik zevkimizle yapış yapıştı.

Son orgazm da bizden çıktığında Len hareketlerini yavaşlattı ve ben de uzun bir nefes aldım. Zihnimin kenarında görüntüler titreşti ve anıların orada, ulaşılabilir bir yerde olduğunu biliyordum. "İşe yaradı," dedim öfkeyle. "Büyüyü bozduk-"

Cümlemi bitiremeden keskin bir acı göğsümü kesti.

O kadar keskindi ki
konuşamıyordum. Ya da
nefes alamadım.

Ya da taşın.

Bu ölümcül bir darbeydi. Bunu tüm benliğimle biliyordum ve bu Len'den gelmemiştir.

Büyü bozulduğu anda bir dış kaynak beni bulmuştu ve karanlığın beni ele geçirmesini engellemek için artık çok geçti.

Beni bu dünyadan sürüklüyor.

LEN

W Samantha kollarıma yığıldığında, yüzyıllardır geliştirdiğim rasyonellik yok oldu. İçimdeki canavarın üzerine bir pelerin gibi giydiğim nezaket ve benim kükremem odayı doldururken, etrafımızdaki camlar kırıldı.

Öfkemden güvende olmasını sağladığım için bir parça kontrolüm kaldı. Bu sırada umutsuzca "*Az önce ne oldu?*" ve "*Onu nasıl kurtarabilirim?*" senaryolarını aklımdan geçirdim. Tek bildiğim bunun seksten ya da hafıza bloğunun kırılmasından kaynaklanmadığıydı. Dışarıdan bir saldırı olmuştu ama kimsenin kraliyet topraklarıma sızmasına imkân yoktu.

Yere yığıldığında bile bedenlerimiz birleşmeye devam etti ve bana hâlâ kurtarılabileceğini söyleyen tek şey dokunduğumuz her yerden geçen gücünün nabzıydı.

Ama malzeme almam gerekiyordu.

İçimde bir ton enerji vardı, normal bir fae'den daha fazla, ama bu durumda işi şansa bırakamazdım. Tek bir şansım vardı ve her şeyimi ona vermeliydim.

Samantha'yı kollarıma aldığımında kendini çok zayıf hissediyordu ve ben de saldırının ne olduğunu anlamak için onu hızlıca taradım. Zar zor nefes alıyordu, cildi

Kalbi belirgin bir ritim bozukluğu içinde teklerken, olması gerekenden daha solgundu.

Odada ilerlerken camlar ayaklarımı ısırdı ama derimi kırmadı. Ana rafa ulaştığımda gücümü kapıyı sökmek için kullandım ve Samantha'yı kollarımın arasında kaydırarak ihtiyacım olan dört taşa ulaştım; şifa ritüellerinde kullanılan iki gümüş ve iki kırmızı *brafeta taşı*.

Camla kaplı olmayan tek yere geçerek Samantha'yı nazikçe yere yatırdım ve dört taşı da vücudunun her köşesine birer tane olmak üzere etrafına yerleştirdim. Son kırmızı kristal sağ ayağının yanındaki yerine oturduğunda, ilkine enerji göndererek onu aktive ettim. O da diğerlerine sinyal göndererek Sam'in etrafını beyaz ışıktan oluşan dikdörtgen bir kubbe çevreledi.

Koruyucu bir kalkan.

Onunla bağlantımı kaybettiğimde göğsümden kükremeler yükseldi ama onu durağan hale getirmek ölümü engellemenin tek yoluydu. "Ona sahip olamazsın," diye hırladım görünmeyen varlığa. "Onu senin pençelerinden uzak tutacağım ve eğer beni denemeye cüret edersen yeraltı dünyasına girer ve onu geri almak için her lanet parçasını yok ederim. O senin değil."

O benimdi. Onu benden almaya çalışan herkesi öldürürdüm.

Belki de benim hayal gücümdü ama yaralandığından beri bu odayı kaplayan ağır pelerin bir nebze olsun hafiflemişti. Ölüm bile çok ciddi olduğumu biliyordu. Kelime oyunu yaptım.

Kendimi ayağa kaldırarak, ceketim de dahil olmak üzere her zamanki kıyafetimi giymem için gümüş enerjimi çağırdım. İçindeki taşlar bu şerefsizlerin izini sürerken işime yarayabilirdi.

Anneme bir mesaj gönderdiğimde, onun çoktan yola çıktığını hissettim. Aklımı kaçırmamış olsaydım bu durum beni endişelendirebilirdi.

Beklerken, dürbünümü dışarı göndermeden önce herhangi bir karışıklık olup olmadığını görmek için Gümüş Topraklar'ı araştırdım

Faerie'nin geri kalanına.

Hiçbir şey yoktu. Ne olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Birinin yapmaması gereken bir güçle uğraştığını gösteren bir enerji kıvılcımı bile yoktu.

Annemin enerjisi evime girdiğinde, gücümü kullanarak Sam'i kaldırdım. Taşlar onu dokunmaktan koruyordu, hatta benimkinden bile, ama bu şekilde onu yakınımda tutabiliyordum. Brafeta taşlarından çıkan enerji kıvılcımları opaktı, bu yüzden kimse içinde hangi değerli kargonun yattığını göremezdi.

"Len!" Annemin sesinde çılgınca bir ton vardı ve omurgamdan aşağıya doğru süzülen korku hissi arttı. Aceleyle dışarı çıktım - Sam arkamda süzülüyordu - onu ön salonda karşılamak için. Koşarak içeri girdi, kollarını bana doğru sallıyordu, yüzü düşmüş ve sıkıntılıydı. *Boş* sallanan kollar. "Tabitha nerede!" Saygı ve mantığın ötesinde kükredim.

Bir vuruş sonra, çok daha küçük bir brafeta ışık kutusu alana girdi.

Sikeyim.

Hayır! Benim bebeğim de olmaz!

"Haykırdı ve yere yığıldı," diye hıçkırdı kraliçe, yüzü gümüş rengi gözyaşlarıyla kaplıydı, içinden güç sızıyordu. "Kimin saldırdığını belirleyene kadar onu hayatta tutmaya çalışmaktan başka ne yapacağımı bilemedim." Biz de aynı şeyi yaptık ve böylece ölümün yürüyüşünü yavaşlattık. Ama kimin saldırdığını bulana kadar sadece kaçınılmaz olanı erteliyorduk.

"Ah, Yüce Kraliçe," diye bağırdı annem, ilk kez yanımdan bakarken. "Samantha da mı?"

Bakışları bana döndü ve yanaklarındaki yaşlar kururken sanki ikimiz de aynı şeyi fark ettik.

"Bu onların soyu," dedim, o da "Onların soyu," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Evet ve bu olay burada, Faerie'de oldu. Başka bir fae'den gelen bir saldırı."

Tıpkı kadim ve güçlü bir varlık gibi Anne de öfkelerini, korkusunu ve acısını derinlere çekerek doğruldu. Bir vuruş sonra tacı başında belirdi. "Kraliyet evlerini derhal toplantıya çağıracağım." Etrafındaki güç kanalizasyon olurken tacı parlak bir şekilde parladı. "Bunu her kim yaptıysa, zarar vermek için başka bir aile seçmiş olmayı dileyecek. Bunu ebedi ruhlarıyla ödeyecekler."

Uzandı ve elimi kısa bir süre kavradı, sıkı ve rahatlatmaya çalıştı. "Sadece kızlarımızı tut Len. Onları Başkent'e getir. Gerisini ben hallederim." Tabitha'yı da bana bıraktı ve bir saniye içinde gitti.

Neredeyse anında, trompetlerin gong sesi evimin içinde ve Gümüş Topraklar'da yankılandı. Faerie'nin dört bir yanında yankılanacaktı ve ben de iki değerli ışıkla kaplı varlığı da yanıma alarak evimden ayrıldım.

Varlığımın anahtarı olan iki varlık.

Öfke beni daha da hızlandırırken, Gümüş Topraklar'ın sınırına bir kalp atışında ulaştık ve gökyüzüne gömülü taşları çağırdım. Kendi enerjim Başkent'e olan yolculuğumuza yetecek kadardı ama bunu yapanı yok etmek için gerekli olması ihtimaline karşı onu saklamak en iyisiydi.

İntikam taşlarının gücü etrafımızı sardığında, Tyrin'in de öfkemde bana katıldığını hissettim. Ne olduğunu sormadı, sormasına da gerek yoktu. Bin yıllık dostluktan sonra, neyle savaştığımı çok iyi biliyordu ve gerçek bir kardeş gibi sessizce arkamda durdu.

Çok şey atlattık ve ne olursa olsun yanımda savaşırdı. Tyrin kütüphanedeki diğer kardeşlerimle iyi uyum sağlayabilirdi ama o bu dünyaya bağlıydı ve ayrılmak gibi bir planı yoktu.

Aynı şekilde hissetmesem de anladığım bir kavramdı.

Başkent görüş alanıma girdiğinde, büyük bir gürültüyle ana platforma çarptım. Çok fazla enerji benimle birlikte yol aldı

Samantha ve Tabitha iki yanımda süzülürken normalden daha fazla giriş yaptım.

Tyrin bir saniye sonra indi ve arkasında Gümüş Diyar'ın diğer savaşçıları vardı. General Terese yanıma doğru ilerledi, her zamanki mizahından eser yoktu. Yüzünde bir savaşçının ifadesi vardı. Diğerleri güç ve destek gösterisi için etrafımızda yayıldılar. Muhtemelen çoğunun ne olduğundan haberi yoktu ama son derece sadıktılar ve gerektiğinde savaşmak ve korumak için orada olacaklardı.

Parlamento Binası'nın kapısına vardığımızda, taşlar Samantha ve Tabitha'ya tepki göstererek girişlerini engelledi, ben de elimi bir hareketle geçersiz kıldım.

Hareketime şahit olan diğer kraliyet evlerinden bazılarının nefesleri kesildi, ancak onları tanımak için dönmedim. Kısmen güçlü Peri genetiği, kısmen de Gölge ile olan ilişkim sayesinde çoğu Fae'nin ötesinde bir güce sahip olduğum genel bir bilgi değildi.

Peri'yi yöneten normal kuralların neredeyse hiçbirine bağlı olmadığımı bilselerdi akıllarını kaybederlerdi - bundan hiç faydalanmadım. Yaşlılığımda arzuladığım şey güç değildi, bu yüzden daha büyük bir iyilik için barışı korudum.

Ama şimdi o kibarlık pelerini gitmişti.

Tüm niyet ve amaçlar için, aileme zarar verenin izini süren son ve gerçek bir ölümdüm.

Gördükleri son varlık ben olurdum.

SAMANTHA

D arklık beni derinlere götürdü.

O kadar derindi ki, bir süreliğine bunun gerçek sonum olduğuna inandım.

Bu gerçekliğin çatlaklarından kayıp giderken Len'in öfkesi etrafımı sardı. Son düşüncelerim Tabitha ve esrarengiz fae prensi, kalbimi ele geçiren ve tutan iki varlıktı.

Göğsüme aldığım o ölümcül darbe, onları kaybetmenin acısıyla kıyaslandığında hiçbir şeydi. Hiçbir şeydi.

Tam son berraklığım kaybolurken, merkezimde başka bir keskin çekiş oldu, ama bu sefer bir darbe değildi. Bir enerji beni geriye doğru sürükledi ve sonra sanki bedenimi zaman içinde askıya alıyormuş gibi etrafımı sardı. Bu güç kozasıyla birlikte biraz berraklık geri geldi ve kendi dışımda neler olup bittiğinin farkına vardım.

Len ölmemi engelledi.

Annesini aramıştı.

Tabitha.

Hayır! Hayır! Tabitha'm!

Bana olanlardan o da etkilenmişti ama en azından onun da ölmesini engellemişler gibi görünüyordu. Tehlikeden tamamen uzak değildik.

Bizi öldürmek hâlâ aktif bir şekilde yaşam gücümüzü çekiştiriyordu ama bizi kurtarmak için bir şans vardı.

Hayat varken, umut da vardır.

Gümüş Topraklar'dan ayrıldıktan bir an sonra bedenim sarsıldı, ta ki bir sürü fae enerjisiyle dolu yeni bir yere inene kadar. Len öfkeyle ilerliyor, bizi de yanında tutuyordu ve Tyrin'i arkasında hissedebiliyordum, öfke onun enerjisini de etkiliyordu.

Ölü olmadığım ama aynı zamanda tam olarak canlı da olmadığım durağanlık halimde, Len ve Tyrin arasında var olan kapsamlı bağları inceleyebildim. Sadece onlar arasında değil, gümüş ordusunun geri kalanı arasında da. Bir aile duygusuyla dolmuştum.

Bizim için savaşıyorlardı. Tabitha ve benim için.

Büyük bir binaya girmeye çalıştığımızda, Len güvenliği devre dışı bırakana kadar kafesim kısa bir süre durdu. İçerisi açıktı, enerjiyle uğulduyordu ve yarı ölü bir şekil değiştiren olarak nasıl bu kadar çok Faerie hissettiğimi merak ettim. Len'le ilgili anılarımın bir kısmı geri dönmüş olabilirdi, ama hala mirasımda herhangi bir Fae olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Mağaramsı bir odaya girdiğimizde yine durdum ama bu sefer Len'in enerjisinin nazikçe sallanması hepimizi yavaşlatıyordu. Burada hareketsiz kaldık ve ne olduğunu öğreneceğimiz yerin burası olduğunu hissettim. Kızımı yok etmeye cüret ettiği için kimi öldürmem gerektiğini öğrenecektik. Eğer o sırada Len ve annesiyle birlikte olmasaydık... Bu düşünceyi bitirmek bile korkunçtu.

"Onları buraya getirin." Len'in sesi karanlık bir kötü niyetle dolu, öfkeli bir enerjeydi. Etrafımızdan çatırtı sesleri geliyordu ve yakındaki tüm mobilyaları devirip devirmedeğini merak ettim.

Bir süre sonra kapılar çarparak açılırken bir patlama sesi duyuldu. "Burada neler oluyor böyle?" diye bağırdı tanımadığı bir erkek. "Konsey önüne çıkarılacaksınız-"

Erkek Fae'nin söylemek üzere olduğu şey cümlenin ortasında kesildi. Len yanımdan ayrılmamıştı ama Tyrin'in gücünü yeni gelenin yanında hissettim ve kelimeleri durduranın boğazına sarılan eli olduğunu hissettim.

Len sonunda kıpırdandı, biz de prene bağılı olduğumuz için Tabitha ve ben de öyle. "Ne yaptın Fredrick?" diye sordu yumuşak, tehditkâr bir sesle. "Neyi harekete geçirdin?"

Fredrick mırıldandı, bir eli boğazındayken kelimeler zor çıkıyordu. "Tam olarak yapacağımı söylediğim şeyi harekete geçirdim," dedi sonunda boğuk bir sesle. "Büyük Kraliçe'nin güç kablosunun kesilmesi. Onun soyu öldü."

Devasa odayı saran sessizlik ağırdı. *Büyük Kraliçe'nin soyu öldü.*

"Buna hiç hakkın yoktu," dedi Len, hâlâ aynı ses tonuyla. öfkeli, korkutucu bir ses tonuyla. "Oylama yoktu, neden ileri gittin-" Durakladı, sanki gerçek aniden yüzüne çarpmıştı. "Onu hissettin. Samantha büyüyü kırdığında hissettin ve kraliçenin soyundan gelen en az bir kişinin hayatta olduğunu biliyordun."

Bekle, ne?

Fredrick'in boğulma hissi artmıştı ve Len de aynı anda hareket ettiğinden, şu anda diğer fae'nin canını yakan açıkça oydu. "Başaramadın," diye hırladı Len. "Samantha ve Tabitha yaşıyor, bu da hattın yeniden kurulabileceği anlamına geliyor. Bu da senin için bir şans çünkü şu anki hareketin Faerie'yi ve hepimizi ölüme mahkûm edebilir."

"Bu ifadeyi neye dayandırıyorsun?" Bu farklı bir fae'den geliyordu, daha kadınsı bir tonu vardı.

Len'in cevap vermesi biraz zaman aldı, sanki ince detayları çözüyormuş gibiydi. "Her şeyi bilmiyorum ama hat koptuğunda Samantha ve Tabitha, eşim ve kızım, ikisi de öldü. Bu ancak Büyük Kraliçe'nin soyundan geliyorlarsa olabilirdi. İkisini de Dünya'da buldum, belli ki kraliçe orada saklanıyordu."

Dostum. Len'den bu kelimeyi duymak neredeyse ölmeye değerdi. Varlığında ilk kez gerçek bir eş edinmeye hazırdım. Sadece önce ölmemem gerekiyordu.

Len'in ifşaatı üzerine odada gürültü patırtı koptu, her şeyi tek seferde tartışmaya çalıştıkları için bağırışlar ve ağlamalar birbirine karıştı.

"Odaklan!" Bu bağırış daha yüksekti ve Glendriel'den geliyordu. "Hatlarını nasıl geri getireceğiz? Onları ve Faerie'yi nasıl kurtarırız?"

"Hiçbir fikrim yok," diye gürledi Len. "Bilen bir canlı var mı?"

Bir duraklama oldu ve daha önce soru soran aynı dişi şöyle dedi: "Büyük Derinlik'e girip kraliçenin soyunu Köken'e yeniden bağlamadığınız sürece bunun bir yolu yok. Peri yaratılışının asıl kaynağı." Sanki o da güç kanalize ediyormuş gibi oda daha sıcak hissediyordu. "İşte bu yüzden soyu koparmak için asla oy kullanmazdık. Köken'le bağlantı olmazsa, tüm Faerie düşebilir."

Glendriel'in sesi boğuk çıkıyordu. "Ne yapacağımıza karar verene kadar onu gözaltına alın."

Fredrick güldü, aptal bir kötü adam klişesi olan bir kahkaha. Onu hâlâ esir tutuyor olması gereken Len, diğer fae'yi büyümlü bir kısıtlama gibi hissettiren bir güç patlamasıyla kilitledi. "Oyumu onun ölümünden yana kullanıyorum," diye tükürdü. "Ailemi nasıl kurtaracağımızı bulur bulmaz."

Neredeyse ölmüş, durağanlık içinde kilitlenmiş ve kesinlikle gözyaşlarının ötesinde olmama rağmen, yanaklarımda nemli bir sıcaklık vardı. *Eş. Aile*. Yaşam kovam dolup taşıyordu. İronik bir şekilde, ölüme bu kadar yaklaşmışken.

"Derinlere inmemiz gerekiyor," dedi Tyrin, ilk cevap veren olarak. "Ben senin yanıdayım kardeşim. Hemen yola çıkmalıyız."

Len derin bir nefes verdi. "Yolculuktan sağ çıkabilecek becerilere sahip değiliz ama sahip olanlar olabilir. Dışarıdan yardıma ihtiyacımız olacak. Tanrısal güçler."

Kime soracağını tahmin etmesine gerek yoktu.

Annesinin enerjisi daha da yaklaştı. "Onları kurtarmak için ne gerekiyorsa yap," dedi.

Odadaki gürültü yeniden arttı ve Len'in tüm dikkatinin bana odaklandığını hissettim. Bana yaklaştıkça gücünün yanığı ışık dolu kafesime yayılıyordu. "Aşkım, sürümüzün yardımına ihtiyacım var ve taşların en güçlü olacağı yer burası olduğu için seni Faerie'den alamam. Ama bil ki büyü bozuldu, en azından benim için ve seni asla unutmayacağım."

Annesine döndü ve bana geri dönmeden önce kaçırdığım bir şey mırıldandı.

"Burada kalmak için savaşımaya devam et," diye emretti. "Ölümün seni almasına asla izin vermeyeceğim. Sen benimsin, Storm. Beni duyuyor musun? Lanet olsun. Benimsin."

Tanrılar beni sahiplenici Fae'lerden korusun. Ya da kurtarmaz. *Evet, kesinlikle kurtarmaz.*

Hiçbir yere gitmiyorum, Winter! Bunu ona gönderdim, umutsuzca duymasını umuyordum.

Sürümüzü buraya getireceğini bilmek bile bana huzur ve umut aşıliyordu. Dünyadaki tüm gerçekler arasında emin olduğum bir tanesi vardı: Birlikte daha güçlüydük.

Hepimiz Gölge Canavar'ın dünyasındayız. Onun sürüsünde.

Birbirimizi bulmamızın bir nedeni vardı ve birlikte Tabitha'yı nasıl kurtaracağımızı bulacaktık.

Bu onun gerçek bir hayat ve aile kurma şansıydı. Bunun çalınmasına izin vermeyi reddettim.

Sonunda hayatıma mal olsa bile.

Kızım için yapmaya hazır olduğum bir fedakârlıktı.

LEN

L Samantha ve Tabitha'yı ölümle yaşam arasında gidip gelirken annemin bakımına bırakmak, hayatımın tüm *zor* anlarını test edeceğim bir şeydi.

Hayatıma karşı. Geride bırakmak için hayati bir organı oymayı tercih ederdim ama Faerie'de daha güvende olduklarını ve onları yanımda tutmaya çalışmadan daha hızlı hareket edebileceğimi de biliyordum.

Aslında, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı hareket etmem ve ikinci evim olan Bilgi Kütüphanesi'ne dönmem gerekiyordu. Sonra sürümü bulmalı ve Peri'nin Derin Kökeni'nin tehlikelerini açıkladığımda bana yardım etmeyi kabul edeceklerini ummalıydım.

Elimizdeki tek umut onlar olabilir. Güçlerinin eşsiz karışımı Derin'in ateşinden sağ çıkmalarını sağlayacaktır. Sadece ateş değil, don, su ve yaratıklarla ilgili söylentiler de vardı. Derinliklerde var olan birçok zenginliğe ve mücevhere rağmen kimsenin oraya inmemesinin bir nedeni vardı.

"Bana onun enerjisini ver, oğlum," dedi annem nazik bir sesle. Buradaki fae'ler arasında kendimi tamamen kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu bilen tek kişi oydu.

"Onları güvende tutun. Lütfen." Kelimeler boğazımda düğümleniyordu ama onları çıkarabildim.

"Onları hayatım pahasına koruyacağım," diye söz verdi bana. "Onlar benim de ailem ve ailem için yeraltı dünyasının derinliklerine gideceğimi biliyorsun."

Yapacağından hiç şüphem yoktu. Gençliğimde Gümüş Topraklar'ı, özellikle de kraliyet ailesini tehdit eden herhangi bir şey olduğunda bunu görmüştüm. "Teşekkür ederim," dedim ona, elimi göğsüme vurarak.

Elimi çektiğimde Samantha ve Tabitha'yla olan bağlantımı da beraberinde kraliçeye gönderdim. Dönüp gitmeden önce parıltılı kafeslerini son bir kez okşarken göğsüm ağrıyordu. Arkama bakamazdım yoksa asla ayrılamazdım ve hayatlarının kurtarıldığından emin olmalıydım.

Fredrick, aptal herif, ben mahkeme salonundan hızla çıkarken yoluma çıktı. O daha ağzını açmadan yumruğumu savurdum ve suratına olabildiğince sert bir şekilde indirdim. Dizlerinin üzerine çöktü, paramparça olmuş çenesinden ciyak ciyak ağlamaya başladı. Gözlerindeki ifadeden onu tamamen gafil avladığımı anlaşılıyordu. Etraftaki en büyük fae olmaya alışkındı, ama ben ona çok yakındım ve gücüm onunkini yok etti.

"Ben dönene kadar onu gözaltında tutun," diye omzumun üzerinden kükreyerek odadan çıktım. Bugün Fredrick'le uğraşacak vaktim yoktu ama yakında uğraşacaktım.

Şimdilik tek odak noktam Samantha ve Tabitha'yı kurtarmaktı.

Binadan çıktığımda, arazinin kenarına ulaştım ve mücevherleri aşağı çağırdım, ekstra hız için onların enerji desteğine ihtiyacım vardı. Kendi gücümü korumak da aklımdaydı çünkü Peri'nin Derinlikleri'nde her zerresine ihtiyacım olacaktı.

Ailemden bu konuda yardım istemek benim için gerçekten çok fazlaydı ama hayatta kalabilecek tek kişiler onlardı. Ayrıca bu hattın Peri'de kesilmesi, muhtemelen dünyamızı yok etmesi ve seken bir

dünyanın geri kalanı. Sırf bu nedenle bile onlara söylemek zorundaydım.

Bahçeme ulaştığımda kütüphaneye açılan bir kapı bulabildim. Hızla içeri girdim, tanıdık odaya daldım, güç ve kitap kokusu etrafımı sarmıştı. Bizim bölümümüzde hiçbir fae kalmamıştı, ki bu sürpriz değildi, çünkü annemin başlattığı trompetlere cevap verirlerdi.

Ana caddeye çıktığımda Shadow'un enerjisini hemen buldum. Mera ve Aurora ile birlikte yemek salonundaydı.

Aurora.

Bir sonraki hareketlerimi düşünürken kalbim göğsüme çarparak durdum. Sam ve Tabby'ye olan kör paniğim yüzünden, ailemin de bakması gereken gençleri olduğunu unutmuştum - güçlü yeni bir doğaüstü nesil yetiştirmek için.

Onlardan bunu istemek çok fazlaydı.

Ya bebeklerini geride bırakacaklar ya da onları alıp aşağıdaki tehlikeleri göze alacaklardı.

Başka bir yol bulmalıydım. Belki de hala Büyük Kraliçe hakkında bilgi sahibi olan bir fae yaşıyordu, hepimizin ona dair hafıza eksikliğinden etkilenmemiş biri.

Eğer doğru soruları sorsaydım, dışarıda cevaplar olabilirdi.

Faerie'ye dönmek için döndüğümde, bir ateş patlaması etrafımı sardı. Kimden geldiğini çok iyi bildiğim için enerjim savunmaya geçmedi.

Alevler benim için gerçek bir tehdit değildi.

I Basamaklı ileri, aracılığıyla ve duvar
. Ateş, ve yanma hissetmeden yok
oldu.

"Kardeşim," dedi Shadow hışımla, kollarını kavuşturup bana bakarken. Yalnızdı. "Bu kadar erken mi gidiyorsun?"

Piç her zaman kütüphanesinde neler olduğunu bilirdi.

O var keçebenim zar zor içerdiği Öfke
ve ikinci I

onun egemenliğine girdi. "Senden bunu isteyemem Gölge," dedim başımı sallayarak. "Öfkemden, koruman gereken gençlerin olduğunu unuttum. Tıpkı şimdi benim olduğu gibi."

Gölge yaklaştıkça enerjisi daha da artarak ikimizi de sardı. "Len, senin sorunlarının benim sorunlarım olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Samantha da bir sürü. Günışığım'ın ailesinin bir parçası." Sanki yalnız olduğumu iki kez kontrol ediyormuş gibi arkama baktı. "Seninle birlikte olmadığına ve daha önce seninkine benzer bir öfke hissettiğime göre, yardıma ihtiyacın olmasının tek sebebinin o olduğunu varsayabilirim."

Bazı günler zekası büyük bir avantajdı, diğer günler ise... sinir bozucuydu.

Yine de gitmeme izin vermedi. Bunu en az kendimi tanıdığım kadar iyi biliyordum.

"Len..." Kendini kaybetmek üzere olan bir canavardan son bir uyarı.

"Büyük Hattı kopardılar," diye gürledim, öfkem bir kez daha yükseliyordu. "Samantha bir şekilde Büyük Kraliçe'ye bağlı ve ikimizin üzerindeki Peri büyüsünü kaldırmaya çalıştığımızda Fredrick onun enerjisini hissetti." Göğsümden gurultular döküldü. "Enerjiyi izliyordu, hattın kesilmesi için bastırıyordu ve onu hissettiğinde, herhangi bir izin almadan doğrudan ilerlemeye karar verdi."

"Samantha Büyük Kraliçe'nin soyundan mı geliyor?" Shadow her şeyi bir araya getirmeye çalışırken kaşları çatıldı.

"Evet." Hâlâ eksik olan onca bilgiye rağmen bundan emindim. "Hat koptuğunda, hem Sam hem de Tabby ölümcül bir darbeye yere yığıldılar. Annem ve ben onları bir sonraki yaşamın çekimini durdurmak için durağan hale getirmeyi başardık ama sadece kaçınılmaz olanı geciktirdik."

Artık bize ulaşmış olan Mera, Gölge'nin arkasından fırladı, sertçe yutkunurken yüzü kıpkırmızıydı. "Şaka mı yapıyorsun Len? Ölümcül bir darbe mi? Sam ve Tabby nerede şimdi?"

Gözlerimi Gölge'den kaçırarak bir şekilde ses tonumu yumuşatmayı başardım: "Annemle birlikte Faerie'deler. Gümüş Kraliçe. Ben onları kurtarmak için bir plan bulmaya çalışırken o da onları güvende tutuyor."

"Yardıma mı ihtiyacınız var?" Mera yine öfke dolu bir ses tonuyla konuştu. "Neye ihtiyacınız varsa, onu alacaksınız. Sen, Sam ve Tabby sürüsünüz ve onları geri almak için neye ve kime ihtiyacımız olursa yok edeceğiz."

Gölge sonunda kollarını açarken başını salladı. "Her zaman kardeşim. Plan nedir?"

O daha konuşmasını bitirmeden başımı salladım ve geri çekildim. "Sen ve ailen için çok fazla risk var. Aurora için de çok riskli. Senden bunu istemeyeceğim."

Shadow hareket etmemi engellemek için enerjisini etrafıma sarmaya çalıştı ama ben onun tutamayacağı kadar güçlüydüm. Kendimi kolayca kurtardığımda, "Bize riski anlat," dedi. "Biz çocuk değiliz. Bize seçme hakkı ver."

Uzun bir nefes aldım. Ailem her zaman birlikte savaşmayı seçerdi. Onlara söylediğim an, onlar da katılacaktı. "Tek şansımız Faerie'nin en derin bölgelerine, asıl gücün var olduğu yere gitmek. Dünyamızın kökeni. Kopan hattı burada onarmaya çalışacağız."

"Siktir," diye homurdandı Shadow.

Bir kez başımı salladım. *Fuck* doğrudu. "Köken'de ne var?" Mera sordu.

Cevap veren Gölge oldu. "Saf güç," dedi, "ve Büyük Kraliçe'nin soyundan gelmeyen hiç kimse için aşılamaz olduğu söylenen bir dizi engel." Durdu ve bana baktı. "Çocukları olduğunu hiç bilmiyordum."

Omuz silktim. "Kimse onun hakkında bir bok bilmiyor ama Faerie'den kaybolduğu zaman olmuş olması muhtemel. Sam onun soyundan gelenlerin sonuncusu olabilir ya da belki dışarıda daha fazlası vardır."

Eğer onları kendi dünyalarında tutacak kadar güçlü biri olmasaydı, hepsi şimdi ölmüştü.

"Benim orijinal gücüm var," dedi Mera aniden. "Gölge'nin de var. Angel ve Reece ile birlikte. Kahretsin, çoğumuzun bir şekilde köken gücü var. Oraya inmeye çalışmak için mükemmel kişileriz."

Az önce tam da burada yarışmamın nedenini ifade etmişti.

"Yine de bu Peri kökenli bir güç değil," diye hatırlattım ona. "Derin'e indiğimiz anda hepimizin yok olma ihtimali çok yüksek. Korumanız gereken kendi çocuklarınız varken bunu istemek çok fazla."

Bu Mera'nın bir an duraksamasına neden oldu. "Aurora'yı bu kadar gençken oraya götürmezdim ama ona göz kulak olması için güvendiğimiz birini bulursak seninle gelebiliriz."

"Hayır," diye tersledi Gölge. "Ben onunla gideceğim, sen de kızımızla kalacaksın. Onun annesine ihtiyacı var."

Mera'nın geri dönüş hırıltısı yakındaki bazı rafları salladı. "Birlikte daha güçlüyüz Shadow. Öyle olduğumuzu biliyorsun. Ama birimizin Aurora'yla kalması gerektiğini kabul ediyorum."

Shadowshine. Birlikte daha güçlüydüler ama risk hâlâ oradaydı ve Mera bunu biliyordu.

"Affedersiniz," diye araya girdi alçak ve hırıltılı bir ses. "Yardım edemedim ama kulak misafiri oldum. Genç Aurora'mızı hayatı ve çok sayıda gücüyle koruyacak birine ihtiyacınız varsa, bu rolü üstlenmekten mutluluk duyarım."

Gölge ve Mera her zamanki sakinliğiyle duran Gaster'la yüzleşmek için döndüler. Bu, Bilgi Kütüphanesi'ni koruyan demi-fae'ydi. Gölge'nin sağ koluydu. Güçlü ve kadim biriydi; bunu yıllar boyunca bana verdiği küçük bilgilerden bile biliyordum.

"Mera'nın kalması gerekiyor," diye tekrar gürledi Shadow.

Gaster bir adım daha yaklaştı. "Ben kadim bir goblin soyundan geliyorum," diye yavaşça başladı. "Birçok savaşta yaşadım ve büyük soyun huzurunda durdum. Fae'ler

O hattı koparan kişi ne yaptığının farkında değil. Kaybedecek olan sadece Gümüş Prens değil, hepimiziz. Gidip bozulmuş olanı düzeltmelisin, çünkü bunu yapmazsan dünyaların dengesi bozulacak. Öyle ki her şeyin yok olmasından korkuyorum."

Bunun büyük çoklu evrende yaratabileceği dalgalanma etkisine dair endişem az önce doğrulanmıştı.

"Büyük Kraliçe'yi hatırlıyor musun?" Ona sordum.

Bir kez başını salladı. "Evet. Ortadan kaybolduğunda, sanki Faerie'yi bir büyü kaplamış gibiydi. Kimse onu hatırlayamadı. Ama ben zaten kütüphanede çalışıyordum ve bu beni etkilerden korudu. Nereye kaçtığı hakkında hiçbir fikrim yok ama Samantha'nız Dünya'daysa, kraliçenin yeni hayatını orada, neredeyse büyüsüz bir dünyada gizlenmiş olarak kurmuş olması mantıklı."

"Ve geri kalanlar onu unuttu," diye düşündüm.

Bir kez daha başını salladı. "Evet. En azından ince detaylar."

Mera Shadow'a döndü. "Sana söylemiştim demeyeceğim ama bu aslında senin hatan olabilir, Beast." Gölge homurdandı ve Mera devam ederken kollarını kavuşturdu. "Ama eğer dünyaların sonunun gelme ihtimali varsa, ikimizin de gitmesi gerek. Kızımız için bir gelecek olmasını sağlamanın tek yolu birlikte güçlü olmamız. İkimiz de bir gün dünyanın sonu olayıyla karşı karşıya kalacağımızı biliyorduk. Bu yıldızlarda yazılı. Tüm Solaris Sistemi'ni kurtarmak için bu dünyaların teker teker kurtarılması gerekiyor. Bugün Faerie'nin zamanı ve biz Len'le birlikte gideceğiz."

Shadow tartışmak istedi. Kardeşimi alev dolu gözlerinin ardında kopan fırtınayı görebilecek kadar iyi tanıyordum ama Mera'nın mantığına karşı çıkamazdı. "Gaster," diye gürledi, demi-fae'ye dönerek. "Midnight ve Inky'yi Gölge Diyarı'ndan geri çağıracağım ve üçünüz birlikte Aurora ve Damon'ı güvende tutmak için kütüphanenin enerjisinin her parçasını kullanacaksınız." Şimdi bana döndü. "Bu mesajı Angel ve Reece'e, Lucien ve Simone'a ve Galleli'ye çoktan gönderdim. Birazdan burada olurlar."

Gaster ellerini uzattı ve Shadow'un sonunda sevgili çocuğunu bir başkasının tutmasına izin verip vermeyeceğini görmek için yakından izledim. Mera, Aurora'yı iki yanağından öpmeden önce biraz daha yukarı kaldırdı. "Seni seviyorum, benim değerli mucizem," diye fısıldadı, birkaç damla gözyaşı yanaklarını okşuyordu. "Annen ve baban gidip senin güvenliğin için savaşmak zorundalar ama söz veriyorum, sana dönmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Güçlü kal, tatlı bebeğim."

Yüzünü küçük kıza gömdü ve Shadow ikisini de kollarının arasına alarak son sözlerinin ve onlarla geçirdiği anın görünmesini engelledi. Sonunda çözüldüklerinde, diğerleri kütüphaneye akın ediyordu ve Gölge'nin Aurora'yı Gaster'a verdiğini görmek için tam zamanında gelmişlerdi.

Demi-fae onu sakin ve sabit elleriyle, diğerlerinin etrafımızda dönerken çıkardığı nefesler ve şokun ortasında tuttu. Çöl kokusu etrafımızı sararken Reece, "Bu iyi bir şey olamaz," diye gürledi. "Dünyalar sona eriyor, değil mi?"

"O sahiplenici piçin çocuğunu paylaşmasının tek açıklaması," diye ekledi Lucien, Simone'u kollarının arasına almak için uzanarak.

Bu ilk Faerie fırtınamız değildi ve Shadow aradığında ne beklemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlardı.

Hiç vakit kaybetmeden, Gaster'ın dünyalar ve denge hakkındaki yeni bilgileri de dahil olmak üzere her şeyi tekrar açıkladım. "Hattı onarmak için tek bir şansınız olacak ve bu da ancak Büyük Dünya'nın üyelerini elinizde tuttuğunuz için mümkün olacak.

Kraliçe'nin çizgisi senin ellerinde," diye ekledi Gaster ben sözümü bitirdiğimde. "Sam ve Tabby Derin'e gitmek zorunda mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet, ama onlardan sadece birine ihtiyaç var. Son ipe dokunabilecek ve hasarı onarabilecek tek kişi onlar. Sadece seyretilmiş kanlarında yeterli güce sahip olduklarını ummalıyız."

"Eğer yeterli güçleri yoksa?" Ayrılmadan önce Gaster'dan

tüm bilgileri almak için zamanımız olmasını dileyerek sordum.

Sert yüz hatları düştü, ince dudakları daha da inceldi. "Herkes için her şey bitecek. Büyük Hat'tan gelenler de dahil."

Karanlık üzerimizde dans ediyordu ve ilk kez tüm gölgeler bu kütüphanenin canavarından gelmiyordu. Yine kendimizi dünyaları kurtarmak için bir savaşın içinde bulduk ve benim kaybedecek çok şeyim vardı.

Kaybedecek her şeyim vardı.

SAMANTHA

Q ueen Glendriel bizi fae kalabalığından uzaklaştırarak bir köşeye yerleştirdi. Bir süre sonra otoriter sesli kadın da ona katıldı. "Bu

Hizalama bozuldu," dedi söze girmeden. "Hemen olmadı ama şimdi hattın koptuğunu biliyorum, diğer fae güçlerinde bir kırılma hissedebiliyorum. Sen de fark ettin mi?"

Glendriel'in sesi kısılmıştı. "Evet. Bir hat koptu ama dünyamızdan kanayan tek güç o değil."

Diğer kadın ofladı. "İşte bu yüzden son toplantıda anlaşılamadık. Hiçbirimiz hattı koparmanın sonuçlarını tam olarak bilmiyorduk. Bu daha önce hiç yapılmadı."

Sonuçlar. Büyük Kraliçe'nin tüm torunlarının aniden ölmesi gibi. Acaba bizden başkaları da var mı diye düşündüm, güce aç bir fae'nin bencilce davranışları yüzünden hayatları kısa kesilen.

Büyük Peri Kraliçesi'nin soyundan geliyordum. Yani, sadece bir şekil değiştiren değil, aynı zamanda gerçek bir ailesi olmayan dışlanmış bir şekil değiştiren olduğumu düşünürsek, bu neredeyse inanılmazdı. Yine de, bir şekil değiştiren olarak neden her zaman birkaç ekstra tuhaflığım olduğunu açıklayabilir. Ve Len'den nasıl bir çocuk yapmayı başardığımı da kesinlikle açıklıyordu.

Glendriel ve diğer dişi fae'lere kısa süre sonra başka sesler de katıldı, hepsi de endişeliydi ve güç taşlarındaki ani zayıflığı tartışıyorlardı. "Denge yüzünden," dedi bir erkek. "Dengenin değiştiğini hissediyorum. Ne yapmışlar?"

Daha çok ileri geri konuştuk, ama zihnimin kenarında dolaşan bulanık karanlık yaklaştıkça çoğunun kafamın üzerinden geçtiğini fark ettim... bana yaşamla ölüm arasında bir durumda olduğumu hatırlattı. Rehavete kapılmanın zamanı değildi; Len'e burada kalmak için savaşacağıma söz vermişim. Bundan daha da önemlisi, Tabitha için savaşmak zorundaydım.

Vurulduğumdan beri ilk kez kozamın dışında olup bitenlere değil, kendi içsel gücüme odaklandım. Belki de beni ele geçirmeye çalışan karanlıkla savaşmak için içimdeki gücü kullanabilirdim.

Derimi kaplamak için gücümü yukarı çekme girişimim başarısızlıkla sonuçlandı ama bunun beni endişelendirmesine izin vermedim. Şu anda dünyadaki tüm zamana ve tek bir odak noktasına sahiptim.

Karanlık istila etmeye çalışmaya devam etti ve onu içsel olarak inceledikçe, eskiden ışığı tuttuğum yerden sızdığından daha fazla emin oldum. Peri ve Büyük Kraliçe'nin soyuyla olan bağlantım eskiden orada mıydı? Ve eğer öyleyse, hat zarar gördüğüne göre şimdi buna nasıl karşı koyabilirdim?

Çaresizce güç bulmaya ihtiyaç duyarak zihnimi sakinleştirdim ve o karanlıktan kaçmak yerine, eski gücümünden herhangi birinin kalıp kalmadığını hissetmeye çalışarak yakınımnda durdum. Biraz zaman aldı, ama tekrar sakinleştirdiğimde, sonunda bazı ışık parçacıkları ve kurdumla ilişkilendirdiğim bir tür vahşi enerji aldım.

Büyük bir hata yapmadığımı umarak, karanlık varlığı daha da yaklaştım, gücümü aşağıya göndererek ışık ve şekil değiştiren enerji parçacıklarını buldum. Kırılmış parçaların etrafını sararak onları yavaşça çektim ve karanlığın içinden parça parça kaldırdım. Süreci hızlandırmaya çalıştığım anda karanlık kabardı,

ve kendimi zayıflarken buldum; yaşam gücüm tehlikeli bir şekilde titriyordu. Yine de geri çekilir çekilmez, enerji bir kez daha yerleşti ve ışığı aramaya devam edebildim.

Yarışı yavaş ve istikrarlı bir şekilde kazandım ve sonunda yaşam gücüm ile içimde dönen karanlık arasında küçük bir bariyer oluşturmaya yetecek kadar ışık değiştirici enerjim oldu. Kırılgan bariyer yerine yerleşirken, onu karanlığa karşı güçlendirmeye devam edebilirsem, onlar Büyük Hattı nasıl onaracaklarını bulana kadar kısa bir süre için var olabileceğimi biliyordum.

Eğer hattı tamir edebilirlerse.

Hat yakında onarılmazsa ne olacağından hiç bahsedilmedi ama bunun Tabitha ya da benim için iyi olmayacağını hissediyordum. Şekil değiştiren tarafım fae karanlığına ancak bir yere kadar dayanabilirdi; insan yarısını kaybedip hayatta kalamazdı.

Bu bariyeri nasıl oluşturacağımı düşünürken ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu yaptıktan saniyeler sonra Len geri döndü. Enerjisi benimkini okşadığı anda, o ışık bariyeri biraz daha güçlendi ve o ışığın bir kısmının kopan bağımız olup olmadığını merak ettim.

Hat kesilmeden önce bir saniyeliğine oluşan bir bağ.

Artık Dünya'da geçirdiğimiz zamana dair bazı anılarım vardı ama bu hâlâ bütünün küçük bir parçasıydı. Faerie ile olan bağlantımı onarana kadar, Len ile olan bağlantımı onaramazdım.

Güçlü doğaüstü enerji bir an sonra ona katıldı; Shadow ve Mera'nın ateşli gücü, Angel'ın İncil'deki telaşıyla birlikte, yeni bir yaşam nefesi gibi hissettiriyordu. Onun yanında sadece Reece'in getirebileceği sıcak bir çöl patlaması vardı. Lucien'in gücü daha incelikliydi ama yaşam özüyle doluydu. Simone bir şekil değiştirenin vahşi gücüne sahipti ve tıpkı eşi gibi ilkel bir yaşam kaynağına sahipti. Sonra bir de

Galleli. Aşkın'ı sadece son seferimden ve Mera'dan tanıyordum ama onun gücü yüzüme bir şimşek gibi çarptı.

Hepsi bir yumruk gibiydi ve etrafımdakileri şu anki *görme* biçimimle çok açtı. *Ailemi görmek*. İlk defa kendimi evrene bunu atlattığımız için dua ederken buldum. Daha fazla aile anını ve kutlamayı hak ediyorduk. Kızımın içinde büyüyeceği gerçek bir sürüden bahsetmiyorum bile.

Daha azını kabul etmem.

Len yanıma ulaştığında, gücünün yakıcılığı üzerime yıkıldı ve bir kez daha bariyerim güçlendi, sanki ikimiz birlikte ayrı olduğumuz zamankinden daha büyük bir gücü kanallize edebilirmişiz gibi.

Bağımıza müdahale eden dış güç her ne ise, bizi sonsuza kadar ayrı tutacak kadar güçlü değildi. Cevapları henüz bilmiyordum ama bulacaktım. Hayatım eski haline döner dönmez.

"Daha güçlü hissediyor," dedi Len dikkatimi dağıtarak. "Aramızdaki bağ oluşmaya başladı ve onun enerjisinin benimkini sardığını hissedebiliyorum."

Glendriel ona cevap verdi. "Şekil değiştiren enerjisini topluyor ve bu onun ölümün karanlık çekiciliğiyle savaşmasını sağlıyor."

"Artık taşlardan kurtulabilir mi?" Gölge aniden sordu.

Glendriel bu kez daha yavaş cevap verdi. "Onu neden serbest bırakmak istiyorsun? Hâlâ ölümcül bir tehlike altında."

Len elini kafesimin üzerinde gezdirdi ve tanrılara yemin ederim ki onun dokunuşunu tenimde hissettim. Yakıcı. Yeniliyordu. "Bizimle birlikte Köken'e girip soyu yeniden kurması için ona ihtiyacımız var. Sadece Büyük Kraliçe'nin soyundan gelen biri son onarımı yapabilir."

Glendriel'den bir enerji parlaması geldi. Belli belirsizdi ama bu yeni bilgi onu şaşırtmıştı. "İnanıyorum ki

kısa bir süre için serbest bırakılabilir. Yine de rehavete kapılmamalısınız. Bu bariyeri mümkün olduğunca güçlendirin çünkü karanlık onu hâlâ pençesine almaya devam ediyor."

İfadesinde yalan yoktu. Bariyerimin altında hâlâ çalkalanıyordu ama onu yeterince uzun süre tutabileceğime emindim. Özellikle de Len'le birlikte olursam.

"Peki ya Tabitha?" Mera sordu.

"Tabby çok genç ve Faerie'den uzakta geçirdiği zaman yüzünden zayıf düşmüş," dedi kraliçe, sesi daha kısık bir şekilde. "Onu stazda bırakmak en iyisi."

Zayıflamış. Bu tek kelime tüylerimi diken diken etti.

"Bu durumda," diye devam etti Len, "o burada sizinle kalmalı. Geri kalanımız Derin'e girecek ve umarım karanlık ikisini de ele geçirmeden önce hattı eski haline getireceğiz."

"Sam'i hemen uyandırmalıyız," dedi Mera kısaca. "Burada kaybedecek zamanımız yok. Eğer dünyaların başı dertteyse, kışımızı kaldırsak iyi olur."

Hafif bir duraksamadan sonra, "Dünyaların başı dertte mi?" Glendriel sordu. "Hissettiğimiz dengesizlik bu mu?"

"Evet," diye yanıtladı Len. "Bu dünyalar bizim bile anlayamadığımız şekillerde birbirlerine bağlılar ve bir köken hattını ortadan kaldırıncaya denge bozuluyor. İlk olduğunda hiçbir şey hissetmedim, ama bu kısa sürede fark edilenden daha fazlası oldu. Eğer hattı onarmazsak, tüm dünyaların düşeceğinden hiç şüphem yok."

Odadaki fae'lerden sessiz fısıltılar ve soluklar yükseldi.

"En iyisi yola koyulalım o zaman," diye homurdandı Reece. "Aileme ya da yavrularımıza yönelik herhangi bir riske müsamaha göstermeyeceğim."

"Aynen," diye onayladı Lucien. "Ruhumu daha yeni buldum ve gelecekteki mutluluğumuzla aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim."

Gerçek eşlerin hepsi iç içe geçmişti, enerjileri birbirleriyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Her biri eşi için ölür ya da öldürürdü ve ben zaten Len hakkında böyle hissediyordum.

Yolculuğumuzun bundan sonraki kısmında hayatta kalmak zorundaydık. Başka seçeneğimiz yoktu.

SAMANTHA

W Beni durağanlıktan çıkarmak sadece saniyeler sürdü. Len taşların enerjisini geri çekti ve beni tutan her neyse serbest kaldı. Onun güçlü kolları İçlerine çöktüğümde etrafımı sardılar ve bu tarafta, bilinç diyarında, acı beni sert bir şekilde vurdu.

Bir inilti kaçtı ve beni diğer dünyaya s ü r ü k l e m e y e çalışan karanlığa karşı bariyerimi güçlendirmek için gözlerimi kısa süreliğine kapatmak zorunda kaldım. Ölülerin dünyasına.

Henüz değil, diye fısıldadım içimden. *Henüz benim zamanım değil.*

Hala yapacak çok işim vardı.

"Fırtına," diye mırıldandı Len, nefesinin naneli kokusu üzerime sinmişti. Onu görme ihtiyacıyla gözlerimi zorla açtım. "Kış," diye fısıldadım.

Gücünün sıcaklığı vücudumda iz bıraktı ve seks seansımızdan sonra artık çıplak olmadığımı görmek için aşağıya baktım. O sırada beni ölümüne orgazm edip etmeyeceğini merak ederken, bir tanesinin sonunda neredeyse ölecek olmam biraz ironikti. Zamanlamanın arzu edilenden daha kötü olduğu kesindi.

Bu ironiden biraz daha azını kesinlikle kullanabilirim, *çok teşekkür ederim.*

"Beni sen mi giydirdin?" Homurdandım. Beni kot pantolonla örtmüştü.
ve beyaz gömlek, sade ama daha hafif ve ipeksi bir malzeme ile

Dünya'da hiç hissetmediğim kadar. "Teşekkür ederim."

Dudaklarını yanağıma bastırdı, gücünün dalları bariyerimi daha da güçlendirmek için içeri kayd. "Bana ait olanla ben ilgilenirim," dedi gülümseyerek. Vücudum, aktif olarak ölmekte olduğumuzu unuttuğunu gösteren bir şekilde tepki verdi. Görünüşe göre, bu seksi fae prensinden hoşlanmayacağım hiçbir an yoktu.

Mera öne doğru itti ve Len'in de bana sarılmış olduğunu umursamadan bana sıkıca sarıldı. "Neredeyse ölmene izin yok," dedi sonunda alçak sesle homurdanarak. "Seksin ortasında olması bile umurumda değil. Bu bir mazeret değil."

Ağzımı açtım ama şok içinde başımı sallarken tekrar kapattım. "Nereden bildin?"

Karşılık olarak kocaman sırttı. "Ben *sadece sikilmiş saçlar* konusunda uzmanım ve sen de bunu fazlasıyla sergiliyorsun."

Gölge homurdandı. "Belki de *saçlarım neredeyse ölüyordu*. Bunu hiç düşündün mü, Günışığı?"

Mera durakladı ve bana daha yakından baktı. "Hayır. Birbirine oldukça yakın zamanlarda becerildim ve *neredeyse ölüyordum* ve son saç modelinde belirgin bir fark var."

Etrafımızda biraz kahkaha vardı ve hatta fae'ler bile gülümsemek için soğukkanlı ifadelerini terk ettiler. Mera'nın böyle bir özelliği vardı, stresli zamanlarda gerginliği kırardı. Bu onun kişiliğinin güzel bir yönüydü. "Dürüst olmak gerekirse," dedim, sesim biraz daha güçlenmişti. "Bu durumda saçlar ikisinden de geliyor. Yani..."

Başını sallamadan önce omuz silkti. "Doğru."

Len beni ayağa kaldırdı, bacaklarım gücünü bulurken beni tutmaya devam etti. "Staz halindeyken herhangi bir şeyin farkında mıydın?"

Başımı salladım. "Her şeyi duydum. Dünyaları kurtarmak ve hattı eski haline getirmek için Derinlere gitmemiz gerekiyor."

"Var," diye onayladı. "Tehlikeli olacak ama siz Büyük Kraliçe'nin soyundan geliyorsunuz ve

Yolunuza ne çıkarsa çıksın üstesinden gelin."

Bir elimi göğsümün üzerinde salladım. "Şekil değiştiren tarafımın yanında her zaman bu ışık vardı," dedim çabucak. "Şimdi nihayet nedenini anlıyorum. Bu benim Büyük Hat ve Peri ile olan bağlantımdı." Boğazımı temizlemeden önce sesim kesildi. "Ama şimdi her yer karanlık. Stazdan çıkamamın tek nedeni şekil değiştiren tarafımın bir bariyer oluşturmaması. Ama çok zayıf, bu yüzden acele etmeliyiz."

"Enerjimi seninle paylaşacağım," diye söz verdi Len. "Ve hat onarıldığında, ışığın geri dönecek."

Onun güveni benimkini körükledi ve başaracağımızdan emindim. Sadece kızımız için değil, tüm dünyalar için.

"Tabitha'yı güvende tutacağım," diye söz verdi Glendriel, platformun ortasında durduğu yerden yaklaşarak. Küçük bir ışık demeti onu takip etti. "Gümüş Topraklar, en büyük müttefiklerimizle birlikte, kraliyet evlerimizin tüm gücüyle onu koruyacak."

Kalbim sıcaklıkla kabardı ve karanlığın daha fazlası geri çekildi - sevginin ve mutluluğun gücünü sevmiyordu. Dengesiz bacaklarımın üzerinde yürüyerek Tabitha'nın kozasına ulaştım. Ellerimi yüzeyin birkaç santim üzerinde gezdirdim.

-Elimden geldiğince tüm sevgimi kızıma gönderdim.

"Annen seni seviyor küçüğüm," diye fısıldadım. "Kırılan şeyleri onaracağız. Güvende kal ve biz dönene kadar savaşmaya devam et."

Bir süre sonra Len de bana katıldı. "Baban da burada," deyince göğsümde bir sıcaklık dalgası daha oluştu. "Başarısız olmayacağız, tatlım. Sen dayanmaya devam et."

Eli kristal kasanın üzerinde benimkinin üzerine geldi ve bir an nefes aldık, kalplerimiz sızladı. Ama burada geçirecek daha fazla zamanımız yoktu. Dünyaları kurtarma görevine devam etmek zorundaydık.

"Derinlere nasıl ulaşacağız?" Gölge sordu, bu savaş için kendini hazırlarken formu daha da büyüyordu. Gözlerini alevler dolduruyordu ve tam bir canavar tanrı gibi görünüyordu. Mera, onun

uzun kızıl saçlarında alevler dans ediyordu. Ombre renkleri daha hızlı değişiyordu ve ben onun bu kadar güçlü ve kuvvetli görünmesine bayılıyordum. Sürümüzün tamamı belalı güçlerini sallıyor, odayı aslında fae'leri oldukça zayıf gösteren bir enerjiyle dolduruyordu. Hatta kadim kraliyet olanları bile.

"Teşekkür ederim," dedim hepsine. "Burada bulunarak çok şeyi... her şeyi... riske attığınızı biliyorum ve size borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Biz öyle çalışmıyoruz.

Galleli'nin sesi beni zıplattı. Ben tektim. *Dünyaları birlikte kurtarıyoruz ve kimse kimseye borçlu değil. Bu bir aile. Sürü. Hazinemiz.*

Beni mahvediyorlardı ama ağlayacak zamanım yoktu. Kurtarmamız gereken dünyalar vardı.

"Gölge'nin sorusuna cevap vermek gerekirse," dedi Len, "bu topraklardan Derin'e ulaşabiliriz. Başkent'in altında var olan şey bu. Sadece aşağıya bağlanan ışık huzmelerini takip etmemiz gerekecek ve ondan sonrası hakkında hiçbir fikrim yok. Büyük Kraliçe ortadan kaybolduğundan beri oraya girip de canlı dönen kimse olmadı."

Uğursuz, ama bu gerçeğin farkında değilmişiz gibi değildi.

"Görünüşe göre ilk biz olacağız," diye seslendi Lucien bir çığlık atarak. "Hadi yapalım şu işi."

Yaklaştık ve Len'in gücünün benimkine eklenmesiyle acının minimuma inmesine ve daha rahat hareket edebilmeme minnettardım. Çıkışa doğru ilerlerken, fae'ler hep birlikte yer değiştirerek iki yanımızda sıralar oluşturdular ve sonra teker teker başlarını eğdiler.

Nefesim göğsümde sıkıştı, derin nefes vermeyi başarana kadar hava bir süre sarsıldı. "Ne yapıyorlar bunlar?" Sol tarafımda duran Len'e fısıldadım.

"Bizi onurlandırıyorlar," diye mırıldandı. "Onların dünyasını kurtarmaya çalışmak için çok şeyi riske atıyoruz. Tehlikede olan bir dünya teşekkürler

Fredrick'in genel güç sevgisi ve kuralları hiçe sayması."

"Fredrick," dedim, sesim sertleşerek. Yaptıkları neredeyse her şeye mal oluyordu, kızım da dâhil. Piç kurusu hak ettiğini bulacaktı.

Len bana "Döndüğümüzde kraliyet mahkemesine çıkacak," diye güvence verdi. "Şimdilik, olaya başka kimlerin karıştığını araştırırken onu gözetim altında tutuyorlar."

Bugün onu cezalandırmak için zaman yoktu ve konsey duruşma söz konusu olduğunda doğru kararı verse iyi olurdu. Öfkem beni ele geçirdiğinde karanlık çöktü ve kendimi birkaç derin nefes almaya zorladım. Sanki içimdeki bu değişimi hissetmiş gibi Len uzanıp elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek gücünün daha fazlasını varlığıma aşıladı.

Karanlık neredeyse anında sakinleşti. "Teşekkür ederim," dedim, yalnız olmadığım için her zamankinden daha minnettar hissederek.

Len beklendiği gibi beni bırakmadı. Onun yerine binadan çıkarken beni sıkıca tutmaya devam etti. Gölge sürüsünün önünde ilerlemeye devam ederek bizi bu arazinin kenarına doğru götürdü. Bahçede olduğu gibi burada da keskin bir iniş vardı, gökyüzü ardımızda uzanıyordu ve şaşkınlıktan neredeyse hareket edemiyordum.

Sanki bir güneş sisteminin kenarında duruyormuşuz gibi hissediyorduk, sonsuz gökyüzü etrafımıza yayılmıştı. Karanlık değildi ama sabah gibi aydınlık da değildi. Görünür ışıklar üzerimizde çeşitli renklerde parıldarken buna erken şafak dokunuşlu alacakaranlık diyebilirim.

"Kraliyet evlerinden gelen kristaller ve mücevherler burada özellikle yoğun," dedi Len, her şeyi kavramak için başımı arkaya eğdiğimde fark ettim. "Topraklarımıza ve dünyaya güç sağlamaya yardımcı oluyorlar."

Simone benimki gibi arkaya doğru eğilmiş olan başını sallayarak, "Bu inanılmaz," dedi. Mera da benzer bir pozisyondaydı. Şok ve hayranlık dolu bakışlar takmayan tek kişi

Angel ve çocuklardı. Belli ki hepsi buraya daha önce gelmişti.

"Bu dünyayı Shadow'un evinden gördüm," dedi Mera usulca, "ama böyle açıkta durmakla ilgili bir şey var, lanet olası bir evren etrafınızda vızıldıyormuş gibi hissettiriyor... Buna alışabileceğimden emin değilim."

"Yaşayacaksın," dedi Gölge hırlayarak. "Lanet olası isteklerim doğrultusunda sonsuza dek yaşayacaksın ve bu süre içinde evrenlerin her yönünü göreceksin. Dünyaları o kadar sık göreceksin ki sonunda buna alışacaksın."

"Mera sonsuza dek yaşayacak," diye onayladı Angel. "Geri kalanımız da öyle ve keşfetmeyi asla bırakmayacağız."

Bu, ölüm kalım meselesine girmeden önce ihtiyacımız olan türden bir moral konuşmasıydı.

Len, eli hâlâ benim elimde, bizi platformun kenarına doğru götürdü. Burada beni serbest bıraktı ve tenimde karıncalanmalar yaratan enerjisinin kaybının yasını tutmamaya çalıştım. O eğildiğinde çoğumuz aynı şeyi yaptık.

"Lanet olsun," dedi Simone. "Kenardan dışarı bakmayı hiç düşünmezdim."

Platformun alt tarafına bağlanan ışık huzmeleri, durduğumuz yerden görebileceğimizden daha uzağa düşüyordu. Binlercesi olmasa da yüzlercesi farklı renklerdeydi. Gökyüzünü kaplayan mücevherlere çok benzeyen renkler.

"Bizi Derin'e götürmek için onları nasıl kullanacağız?"

Ben sordum. "Biz sadece kapmak bekle," Len cevap verdi, eğilerek daha fazla Elini mor bir ışığın etrafına sararak kendini uçurumun kenarına bıraktı.

"Kullan ve ışın olarak senin çapa ve Rehber. Buradaki yerçekimimiz daha hafif, bu yüzden

başka dünyalarda yaparsınız. Yavaş bir düşüş olacak."

Yerçekimi olayını hiç fark etmemiştim, bu garipti. Sanki vücudum geldiğimiz anda uyum sağlamış gibiydi... Belki de içimde beklediğimden daha fazla Fae vardı.

Len'le birlikte eğilip onunkine yakın turkuaz bir ipi yakalamak üzereydim ki, ipini bana doğru kaydırđı. "Benimle birlikte düşeceksin," dedi basitçe. "Birlikte."

Bakışlarını başka yöne çeviremiyordum. Gerçek şu ki, ona *aşık* oluyordum.

Tekrar.

Parçalanmış anılarım bana bu şefkatli, esrarengiz, güçlü fae prensine son kez tamamen aşık olduğumu söylüyordu. Sanki ona hiç aşık *olmamışım* gibi hissediyordum.

Aşkın, Faerie'nin Kökeni'ne dalmak kadar korkutucu olduğunu kim bilebilirdi?

İkisini de yapmanın eşiğinde olduğumu doğrulayabilirim. Tamamen korkutucu.

SAMANTHA

B Ben korkmaya vakit bulamadan Len ikimizi de yan tarafa gönderdi. Midem bir an için boğazıma kaçtı ama sonra düşüşümüz yavaşladı, tıpkı söylediği gibi olur. Bizi Derin'e götüren, sıcak bir şekilde titreşen güç hattını kavrarken eli benimkinin üzerinde kaldı.

Sürümüz de bizimle birlikte düştü ve Shadow ile Mera'nın aynı çizgide olduğunu görünce şaşırmadım. Simone ve Lucien de öyle. Angel'ın kendi hattı vardı ama Reece'in hemen yanındaydı. Galleli en uzaktaydı, onun hattı bronz göğüs zırhının parlaklığından yansıyan pırıl pırıl bir gümüştü.

Kimse tek kelime etmedi ve diğerlerinden emin değildim ama içimdeki bariyeri güçlendirmeye çalışıyor ve zihinsel olarak kendimi olacaklara hazırlıyordum.

Düşüş en az bir saat sürdü. Güç kordonlarının sonuna ulaştığımızda kolum ağrıyordu. "Kendini hazırla," diye seslendi Len. "Neye indiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok."

Gölge, "Kordonunu bırakma." diye bağırdığı sırada kırmızı bir ışık belirdi. Yerin üstünde kal."

Len'in boştaki eli kığımın altından geçerek beni bedenine doğru çekerken, kırmızıya düşmememiz için enerjisi etrafımızı sarıyordu. Bu açıdan bakınca, uçurumun sonunun

Hat yerden birkaç metre yukarıdaydı ve biz de sondan birkaç metre yukarıdaydık.

Aşağıdaki ışık yukarıdakinden daha karanlıktı, gerçekten görülebilen tek şey soluk kırmızıydı. Sadece güç kablolarından gelen ışık sayesinde çantamı bile görebiliyordum. Shadow ve Mera bu küçük sorunu, alevler kendi kişisel fenerlerimiz gibi onları çevrelediğinde çözdüler. Alevleri büyüdükçe, zemini çok daha net görebiliyorduk - içinden daha açık kırmızı girdaplar akan, yer yer kıvılcımlar saçan zengin bir kırmızı.

"Bizi çarpacak mı?" Simone daha yakından bakmak için eğilerek sordu. Lucien ona daha sıkı sarılarak tekrar kollarının arasına çekti.

"Gücümüzü tüketmek için tasarlanmış," dedi Shadow. "Eğer yere inmiş olsaydık, enerjimiz tükenecek ve yolculuğun geri kalanı için bizi zayıflatacaktı."

"O zaman nasıl geçeceğiz?" Lucien alevlerin ışığında dişleri parlayarak sordu. "Bee ve ben yeni beslendik ve en güçlü halimizdeyiz ama buranın en kötü yerine ulaşmadan önce bu enerjiyi feda etmek istemiyorum."

"Çok daha kötüleşecek," diye onayladı Len. "Enerjinizi henüz hareket etmeye çalışmak için kullanmayın. Bu seni de tüketir."

Görünüşe göre bir kaya ile Faerie'nin derinlikleri arasında sıkışıp kalmıştık. Yere düşüp tükeneceğiz. Gücümüzü kullanıp başka bir yere geçecek ve tükenecektik. Ama burada asılı kalmak bizi bir yere götürmüyordu, bu yüzden bir seçim yapmak zorundaydık.

Reece başını eğerek önce sağa sonra sola baktı. "Ya bu güç kordonlarını kullanırsak?" dedi sonunda, bakışlarını bize çevirerek. "Bu kırmızı toprakların olabildiğince büyük bir kısmını sallamak için. Anladığım kadarıyla en düşük enerji kullanımı bu olur."

Etrafımızda sağa sola uzanan bir sürü kuyruk vardı.

Len başını salladı. "Benim de düşüncelerim bu yönde. Bence sağ tarafta daha güçlü bir güç çağrısı var."

Fae prensinin neden bahsettiğini bildiğine güvenerek kimse itiraz etmedi. Aynı enerjiyi benim de hissetmem gerekirdi ama ben daha çok içime odaklanmıştım. Bu bariyeri gerektiği kadar uzun süre yerinde tutmak en büyük önceliğimdi.

"Artık gitmeliyiz," dedi Angel çabucak. "Burada var olmak bile bizi tüketiyor."

Harika. Bu lanet topraklar şimdiden ününe yakışır bir şekilde yaşıyordu.

Len bana en yakın kırmızı ipi göstererek, "Bir sonraki ipe uzan," dedi. "Seni düşmekten koruyacağım."

Kollarım artık eskisi kadar ağrımadığı için şükrederek tereddüt etmedim. Len ağırlığımı kendisine doğru verdiğinde beni biraz rahatlatmıştı. Elim ipe etrafına dolayarak karşıya doğru sallandım. "Gücüme erişimim olsaydı, bu kızıl topraklarda sorunsuzca yürüyebilir miydim?" Sallanırken sordum.

Len hemen arkamdaydı ve tutunmam için bir sonraki kordonu -mavi olanı- işaret ediyordu. "Hiçbir fikrim yok. Benim anladığım kadarıyla Büyük Kraliçe tüm güvenlikleri atlayarak doğrudan güç merkezine yöneldi."

"Kaç yaşında olduğunu ve Faerie'de ne kadar zamandır kayıp olduğunu düşünürsek," diye homurdandım ve bir sonraki kordona doğru sallandım, "onun gücünün sadece küçük bir dilimine sahip olabileceğim akla yatkın geliyor."

Ellinci soydan falan olabilirim.

Len arkamdan, "Büyü tamamen serbest kalana kadar bunu bilmenin bir yolu yok," diye ekledi, sesi hiç de nefes nefese değilmiş gibi çıkmıyordu. "Bir kısmını kaldırdım ama hepsini değil. En azından senin için." Sanki her şeyi hatırlıyormuş gibi konuşmuştu.

"Bizi hatırlıyor musun?" Onayladım.

"Biliyorum," diye yanıtladı. "Birlikte geçirdiğimiz zamanları hatırlıyorum ve gerçek dostlar olduğumuzu biliyorum."

O	düştü	o	Açıklama	Yani	gelişigüzel,
	ve	I	lanet olası	Heyecanlı	o o
	keçe	ve	aynı Bağlantı.	Ben olsam	

Olabileceğimizi zaten düşünmüştük, ancak bunun doğrulanması yeni bir tür harikaydı.

"Neden hatırlamıyorum?" diye sordum. "Senin tüm anılarının geri gelmesi ve benimkilerin gelmemesi hiç mantıklı değil."

Cevap vermeden önce beş kordon daha geçmeyi başardık. "Büyük Kraliçe'nin ortadan kaybolmak için yaptığı şeyin, onları miraslarından uzak tutmak için tüm soyunu hecelediğine inanıyorum. Şüphesiz hepinizi koruduğuna inanıyordu ama bu büyü gerçek eş çağrısını engelliyor. Beni de etkiledi ama artık kırıldığına göre bir daha büyülenmeyeceğim. Öte yandan siz muhtemelen doğduğunuzdan beri büyülendiniz."

Gerisini söylemedi ama bu tür bir büyüü kırmanın çok daha zor olacağı açıktı.

Angel, birkaç tel önümüzde durduğu yerden, "Bu yüzden fae tarafını hiç hissetmedin," diye ekledi. Olağanüstü duyma yetisine sahip varlıklarla yapılan bir konuşmayı gizlemek mümkün değildi. "Bu senin fae enerjisiyle kilitlenmiş olan parçan."

Derin nefes alarak, kollarımdaki ağrı geri geldiğinde her şeyi düşündüm. "Yani, doğduğumdan beri altında olduğum cazibe, Len'in yürüyüşünün gerçek eş enerjisiyle çarpıştı ve sonuç, kızımızla geçirdiğimiz yıllara mal olan bir tür hafıza kaybı mı oldu?"

"Evet."

Bu birden fazla arkadaşımın geldi.

"İkiniz de patlamadığınız için şanslısınız," diye ekledi Shadow yardımsever bir şekilde. "İki kadim ve güçlü enerjinin çarpışması felaket için bir reçetedir."

Büyük Kraliçe'nin yaptıklarını neden yaptığını asla öğrenemeyebilir ya da yaşadığı hayatı anlayamayabilirdim ama neden olduğu hasarı nasıl onaracağımızı bulabileceğimizi umuyordum. Aksi takdirde ailem için bir gelecek yoktu. Ya da dünyalar için.

Havada sallanmaya devam ederken sohbet kesildi, kırmızı zemin aşağıda kalırken karanlık

etrafımızı sarmıştı. Yukarıdaki arazinin sonunu göstermesi gereken son kordon sırasına ulaştığımızda, dokuzumuz orada asılı kaldık ve sonsuz gibi görünen karanlığa baktık.

"Kahretsin," dedi Angel, asil ses tonunda tuhaf bir küfür vardı. "Şimdi kaçındığımız kararı vermek zorundayız. Ya yere düşeceğiz ki bu hepimizi tüketecek ya da içimizden birinin güçlerini kullanarak diğerlerini güvenli bir yere götürmesine bel bağlayacağız. İçimizden biri derken kendimi ve kanatlarımı kastediyorum."

Benim de kanatlarım var, dedi Galleli ve yine tek irkilen bendim ama neyse ki kordondan düşmedim.

"Benim de kanatlarım var," diye söze girdi Mera.

Gölge kısa süreliğine dışarı fırladı. "Hiç şansın yok," diye homurdandı.

Reece kendi hırıltısını ekledi. "Angel'ın hepimizi taşıması konusunda rahat değilim," dedi.

"Başka seçeneğimiz yok," diye karşılık verdi Angel. "Ama karanlığa doğru fazladan ağırlıkla gitme riskine girmeden önce, bunun doğru yön olduğundan emin olmak için önce kendim uçacağım."

Reece tekrar itiraz edemedi, muhteşem melek kanatları sırtından fırladı ve onları güçlü bir şekilde çırparak kordonların ötesindeki gölgelerde gezinmeye başladı. Neredeyse anında, onu görmek zorlaştı.

Etrafımızda fırtına ve kum kokusu yükseliyordu. Reece, "Dostum, kışını kaldırıp buraya gelmen gerek," dedi. "Artık kontrolün altında binlerce kat güç yok."

"Bilmiyorum," diye kabul etti ve ben de bu hikâyenin ne olduğunu merak ettim. Uğraşmamız gereken çok daha acil şeyler varken sormaya cesaret edemedim. "Ama seninle aramdaki bağ ve inşa ettiğimiz yeni katmanlar var. Tereddüt etmeyeceğim."

Donuk ışıktaki Reece'in yüzü taştan oyulmuş gibi görünüyordu. Kordonundan fırlayıp eşiyle güreşme içgüdüsüyle savaşıyor gibi görüldüğü için tüm vücudu da

Güvenlik. Angel başka bir şey söylemeyerek onun kendi sonucuna varmasına izin verdi.

"Git," dedi sonunda, "ama geri dönsen iyi olur Lale. Tek parça halinde."

"Her zaman, aşkım," diye tatlı tatlı gülümsedi. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Kanatlarını daha sert çırttı ve eşinin homurtularıyla karanlığın içinde kayboldu. Reece'in enerjisi alevlendi, kumun ısırtığı tenime sertçe çarptı. Bu garip bir histi, çünkü etrafta gerçek kum yoktu.

"İyi dayanıyor musun?" Len sordu. Ona doğru döndüğümde, ip yavaşça sallanıyordu, dudağında kısa bir gülümseme belirdi. Enerjime biraz sıcaklık kattı ve bu da bariyerimi güçlendirdi.

Gülüp geçmeye çalıştım. "Sadece biraz yorgunum. Tanrı benzeri yaratıklardan oluşan bu ekipte ilk düşen kişi olarak kendimi utandırmamaya çalışıyorum."

Gülümsemesinin yerini endişe aldı. "O karanlığı uzak tutmak için tahmin ettiğinden daha fazla enerji harcıyorsun. Ben küçük bir miktar yardım ediyorum ama büyük kısmı senin. Devam eden gücünle beni şaşırtıyorsun, küçük Fırtına. Kader seni eşim olarak seçmiş olsa bile, dünyadaki trilyonlarca varlık arasından ben de aynı seçimi yapardım."

Ve böylece bir on yıl daha bu lanet kordonların arasında sallanabilirdim. Evet, güçlü ve bağımsız bir kadın olmak istiyordum ama gerçek bir eşin desteğiyle bunu ve daha fazlasını yapabileceğime tamamen inanıyordum.

"Ben de seni seçerdim," dedim usulca. "Her lanet gün. Kader iyi iş çıkardı."

Beni öpmek için eğildi ama dudaklarımız buluşmadan önce kanat çırpma sesiyle hepimiz Angel'ı görmeye hazır bir şekilde uçuşuma doğru döndük.

"Yakında dostum," diye mırıldandı Len arkamdan, gücünün fırçası tenimde şimşek gibi çakıyordu. "Bu bağı sağlamlaştırmakla aramıza hiçbir şey giremeyecek."

Ona inandım, özellikle de hattı onarabilir ve üzerimdeki cazibenin son iplerini nasıl kıracağımızı bulabilirsek.

O zaman nihayet gerçek mutluluğa ulaşma şansımız olacaktı.

SAMANTHA

T Angel zarar görmemiş bir şekilde geri döndüğünde, mesafeyi kapatırken kanatları güçlü ve emin bir şekilde tenimize değen kumun hissi kayboldu.

"Dostum," diye homurdandı Reece.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Ne kadar belalı olduğunuzun bir önemi yoktu, bu alfa erkekleri kadınları gözden kayborduğu anda endişeleniyorlardı. Tam da olması gerektiği gibi.

"On dakikadan az sürdü," diye gülümseyerek karşılık verdi, zahmetsizce önümüzde süzülüyordu. "Sadece bir sonraki karaya kadar gittim, orası da yaklaşmak için güvenli görünüyor. Herkesi kolayca karşıya geçirebilirim."

Mera'nın ateşten kanatları genişledi ve Gölge'nin ulaşamayacağı bir yere havalandırarak Angel'ın yanında durdu. "Yardım edebilirim," dedi.

Aynı anda Gölge gürledi, "O lanet kışını buraya getir, Günışığı."

"Yardım edebilirim!" diye daha güçlü bir şekilde tekrarladı. "Oyalanacak vaktimiz yok, canavar. Eğer bu lanet hattı kurtaramazsak, dünyalar yıkılacak ve sen bile beni güvende tutamayacaksın."

Yüzü gök gürültüsüyle buruşmuştu. "Seni güvende tutabilirim ve tutacağım da. Dünyalar lanetlensin."

Herkesin yüzündeki eğlenen ifadeye bakılırsa, bu tartışmayı daha önce de yaptıklarından neredeyse emindim.

"Biz

Hepimiz dostlarımız için dünyaların yanmasına izin verelim," dedi Lucien, sesi en sevdiği hobisinden bahsediyormuş gibi hafif ve neşeliydi. "Ama belki de önce onları kurtarmayı denemeliyiz, sadece uçurumda sadece karanlık kaldığında nerede yaşayacağımızı kolaylaştırmak için."

Gölge bir hırıltı çıkararak ipi bıraktı ve Mera'nın yanında yeniden belirmeden önce gölgelerin içinde kayboldu. Gölgeler bir kez daha yok olmadan önce ikisinin de etrafını sardı.

"Umarım nereye gittiğini biliyordur," dedi Angel alçak sesle gülerek. "Bu derinlikteki yol pek çok tehlike barındırıyor."

Len omuz silkti. "Uyarıları dikkate almayacak kadar aptal olanlar dışında kimsenin buraya adım atmaya cesaret edememesinin bir nedeni var. Ama Gölge kendi özel varlığı ve Mera'yı riske atmaz. Muhtemelen senin enerji izini takip edecektir."

"Haklısın," diye onayladıktan sonra kanatlarını tekrar sertçe  ırpı ve Simone'a doğru ilerledi. Saniyeler içinde şekil değiştiren kaldırıp uzaklara doğru sürükledi.

Reece ve Lucien Galleli tarafından kaçırıldı. *Yakında sizin için geri döneceğiz*, diye seslendi aşkın kişi, sanki diğer ikisinin izin vereceği en fazla yardım buymuş gibi, kollarından kavradığı çiftle birlikte gözden kaybolurken. Neyse ki Galleli iri yarı bir melekti ve onların eşit miktardaki c sselerini kolayca taşıyabiliyordu.

Sadece Len ve ben kaldığımızda, daha fazla ışık ve şekil değiştiren enerjisi çekerek bariyeri bir kez daha g clendirdim. Karanlık, bariyerin arkasında dalgalanıyordu ve eğer Büyük Hat'a giden kordonu yakında onarmazsak, bariyeri aşmayı başaracaktı.

"Enerjime ihtiya ın var mı?" Len sordu ve ben de odağımı tekrar dışarıya çektim. "Bariyer dayanıyor mu?"

"Tamir ettiğimi hissedebiliyor musun?" Ben sordum.

Daha da yaklaştı, kordonumun üzerindeki bir noktaya uzanarak kendini benden birkaç santim uzakta tuttu. "Bağ

Orada," diye onayladı. "Yaşadığın onca şey yüzünden zayıflamış olsa bile, hâlâ enerjinin titreşimlerini hissediyorum. Yardıma ihtiyacın olursa bana söylemeni istiyorum."

"Edeceğim," diye söz verdim. "Nasıl yardım isteyeceğimi öğreniyorum."

Geleceğimizi birlikte kurmaya kararlıyım."

Rahatladı ama uzaklaşmadı. O kadar yakındık ki fırtınalı kış gözlerinin her yönünü görebiliyordum. Yalnız kaldığım için bazı acil sorulardan yararlanmaya karar verdim. "Angel'ın eskiden kontrol ettiği toprak katmanlarına ne oldu?" diye sordum. "Bana her zamanki gibi güçlü ve yetenekli geliyor."

Len derin bir nefes verdi. "O her zaman bir güç merkezi olacak ama kontrol ettiği katmanlar, ki bunlar onun aile soyundan gelen gücü temsil ediyordu, Çöl Toprakları'nda hayatlarını kurtarmak için kullanılmak zorundaydı. Neredeyse ikisini de kaybediyorduk..." Sesi kesildi. "Alistair'i kaybettik."

Kordondaki tutuşumu bırakıp kollarımı Len'e dolamak istedim. Ama titreyen uzuvlarımın zar zor tutunduğunu düşününce, eğilip dudaklarımı onunkilere bastırmakla yetindim. Basit, nazık bir öpücük. "Kardeşin için çok üzgünüm," dedim geri çekilirken. "Onu bu şekilde kaybetmiş olman kalbimi kırıyor."

Yutkunurken boğazında gözle görülür bir hareketlenme oldu. "Teşekkür ederim. Bu asla iyileşmeyecek bir yara, ama tekrar buluşacağız. Bu da perdenin bu tarafından bakıldığında sadece biraz rahatlatıcı."

"Artık gerçek bir ailem olduğuna göre," dedim ona, "aşk için ödediğimiz bedel acıdır dediklerinde ne demek istediklerini nihayet anlayabiliyorum. Kahretsin, bu çok doğru."

Beni öpme sırası Len'deydi. "Sonunda bizi acı bekliyor olsa bile seninle ve Tabitha'yla geçireceğim bir saniyeyi bile değişmem."

Ben de aynı şekilde hissediyordum. "Tabby'yi özlüyorum," diye itiraf ettim. "Ondan uzak kalmak zor, özellikle de yaralıyken."

"Tıpkı annesi gibi savaşacak," dedi Len hemen. "Küçük kızımızla çok gurur duyuyorum."

"Ben de öyleyim," dedim, hüzünlü sohbetimizi küçük bir gülümseme böldü. "Şekil değiştiren tarafımız da savaşmamıza yardımcı oluyor. Ölüm diyarının dışında kalmamı sağlayan şeylerden biri de bu."

Len'in gözleri karardı. "Artık ölüm diyarından bahsetmek yok. Burada, yanımda kalacaksın dostum. Bunu sağlamak için kimi öldürmem gerektiği umurumda değil."

Dostum. Bunu söyleme şekli beni tam göğsümden vurdu. Bu sefer iyi bir acı, tekrar tekrar hissetmek isteyeceğiniz türden bir acı.

"Birlikte geçirdiğimiz zamanlardan ne hatırlıyorsun?" Hâlâ fırtınalı bakışlarının tuzağına yakalanmış bir halde sordum. "Aramızda ne oldu?"

Karanlık düşüncelerden kurtulmak istercesine aniden başını salladı. "En az iki ay beraberdik," dedi usulca. "Senin beş yüz dolara aldığın eski bir minibüsle Amerika'yı dolaştık. Tam bir bombaydı ve büyü kullanmadan birçok sorununu çözmeye çalışırken kendimi hiç bu kadar insan gibi hissetmemiştim."

"Senin ne olduğunu biliyor muydum? Şekil değiştirenden başka bir şey olduğumdan şüphelendin mi?"

Başını iki yana salladı. "Sana hiç fae olduğumu söylemedim, bunun yerine birkaç ay boyunca insan gibi yaşamaya karar verdim. Sende hiç fae görmedim ve hiç umursamadım."

Ses tonunda gerçek çınlıyordu ve şu ana kadarki davranışları da bu gerçeği destekliyordu. Len benim bir şekil değiştiren olmamı hiç umursamamıştı. Uzun yaşamı boyunca tanıştığı her fae yerine beni eşi olarak seçerdi.

"Büyük Yürüyüş genellikle bir gece sürer," diye devam etti. "Ama ben altmış yıl boyunca seninle kalmayı seçtim, birlikte önce bir dostluk sonra da bir aşk inşa ederken kendimi ayıramadım. Ay ışığında çıplak resim yaptın, sabahın beşinde yatağa düştün, ancak öğle yemeğinde tökezleyerek kalktın, bize yemek hazırlarken açlıktan ölüyordun." Yüzünde yaramazlık dans ediyordu. "Aşkım, sana söylemekten nefret ediyorum ama hayatını kurtarmak için yemek yapamazsın." A

Kahkahalarım kaçtı. "Ama her bir yemeğini yedim ve seninle birlikte olduğum için kendimi Faerie'nin en iyi yemeği gibi hissettim. Basit bir büyülu bağlantıdan çok *daha fazlasıydı.*"

"Bazı anılarım var," diye itiraf ettim. "Zamandaki bu donmuş anlar." Bakışlarımı yan tarafıma indirdim. "Bana dövmemi yaptığın zamanki gibi. O zaman senin insan olmadığını anlamalıyım. Şekil değiştiren tarafımın iyileşmemesi ve işareti reddetmemesi mümkün değildi. Yani, diğerlerine dövmeyi şekil değiştirmeden önce yaptırdığımı söyledim, ki bu açıkça bir yalandı ve yapıştığı gerçeğini görmezden geldim."

Len başını salladı. "Altında olduğun cazibe, gerçekten mantıklı olmayan her şeyi göz ardı etmene yardımcı olurdu. Farklılıklarınız hakkında düşünmenizi ya da onları keşfetmenizi istemiyor. Onları kabullenmeni ve fazla düşünmeden bir kenara atmanı istiyor."

Bu kadar uzun süre böyle kandırılmışım. "Neden gittin?" diye sordum, bir kez daha sakinleşmeden önce bir acı ısırığı içimdeki karanlığı daha da yukarı itti.

Kordonun etrafındaki bir elini gevşetti ve benimkine sarmak için uzandı. "Çünkü daha fazlasını istedim. Gerçek bağı tetiklenmesini istedim, bu yüzden bir sonraki adımı başlatmak umuduyla Faerie'ye döndüm." Hüzün yüz hatlarını kararttı. "Her şeye sahip olmak için açgözlülük yaptım ve bu bana her şeye mal oldu."

"Bu senin hatan değildi," dedim şiddetle. "İki büyüün birden iş başında olduğunu ya da senin yürüyüşünden gelen büyü devreye girdiğinde bunun Büyük Kraliçe'den gelen büyüyle çatışacağını bilmiyordun. Aşkımızdan kesinlikle bir çocuk beklemezdin. Kimse bunu bekleyemezdi."

"Bunu telafi etmek için sonsuza kadar uğraşacağım," dedi Len aynı şiddetle. "Bu bizim ikinci şansımız ve bunun bir anını bile boşa harcamayı reddediyorum."

"Bu ikimiz demek oluyor," diye cevap verdim, içimdeki ışık hat kesildiğinden beri hiç olmadığı kadar parlak yanıyordu.

Daha başka bir şey söylenmeden, uzakta iki aşkın kişi belirdi. Angel ve Galleli tekrar

bizi karşıya geçirdi ve bundan sonra işlerin daha da zorlaşacağını hissettim.

Ama en azından bu sefer tek başıma yüzleşmeyecektim.

SAMANTHA

Angel beni aldı, çünkü Galleli çiftleşmemiş bir erkekti ve Len ile olan bağım henüz tamamlanmamıştı. Len bunu söylediğinde, Galleli sadece gülümsedi. *Senden on adım öndeyim,*

Arkadaş. Bu yüzden Angel geri döndü.

"Tüm bunlar hakkında nasıl hissediyorsun?" Angel kanat çırparak bizi bir sonraki hedefimize götürürken sordu. "Len'le olan bağın ve güçlü bir Peri kraliçesinin soyundan geldiğin bilgisi? Hepsini aynı anda özümsemek çok zor."

O bana bu kadar açık bir şekilde sorana kadar bu konu üzerinde pek düşünmemiştim. Hayatta kalmaya ve dünyaları kurtarmaya çalışmakla çok meşguldüm. "Kafa karıştırıcı," diye itiraf ettim, farkına vardığımda biraz şaşırılmışım. "Beni yanlış anlama, Len'in eşi olduğum için çok şanslıyım. Kader benim için daha iyisini seçemezdi. Ama aynı zamanda tam bir şekil değiştiren ya da tam bir fae olmadığımın da farkındayım. Her iki dünyaya da gerçekten uymuyorum."

Angel'la hiç bu kadar açık konuşmamıştık ama onunla Mera ya da Simone'la konuştuğum gibi sohbet etmek tuhaf gelmiyordu. "Dünyayı kendine uydurmak için değiştiriyorsun," dedi bana. "Tam tersi değil." Sesi yumuşadı. "Artık sürünü buldun ve sanki hep buradaymışsın gibi uyum sağlıyorsun. Hepimizin genetiği karışık. Bu sadece bizi

daha güçlü. Enerjinizin fae tarafını geri kazandırdığımızda bunu anlayacaksınız."

"Teşekkür ederim" dediğimde göğsüm ve boğazım sıkışmıştı. Sanırım bunun yolculuğumun sadece başlangıcı olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım vardı."

Gözlerim yaklaşık on adım ötede, Galleli'nin kolunu tuttuğu Len'i buldu. Beni izliyordu ve konuşmamızı duyup duymadığını bilmiyordum ama gözlerindeki bakış vücudumu tüm iyi yönleriyle yakıyordu.

"Neredeyse onlara geri döndük," dedi Angel ve dikkatim etrafımızdaki araziye döndü. Eşimden daha az cezbedici bir manzara.

Yaklaştıkça, Angel hızını artırırken alçak sesle bir küfür savurdu. "Nereden geldiler bunlar?" diye hırladı.

Arkadaşlarımız parlak mavi kuma benzeyen, çoğunlukla düz ve sadece küçük dalgalanma bölümleri olan geniş bir alandaydı. Yine de yalnız değillerdi, çünkü kumda koşuşturan çok sayıda büyük yaratık gördük.

"Ne olduklarını biliyor musun?" Nabzım hızla atarken zihinsel olarak onu oraya daha hızlı gitmeye teşvik ettim.

"Hiçbir fikrim yok," dedi ve tüylerimi diken diken etti.

Bu kadim doğaüstü canlılar genellikle her şeyi bilirdi. "Mutasyona uğramış yengeçlere benziyorlar," diye not ettim onları cılız bacaklarından ve önlerindeki iki büyük kısıkaçtan inceleyerek. Siyah kabukları mor, kırmızı ve yeşil taşlarla bezeliydi. Faerie'yi tanıyan biri olarak, bu taşların onları daha güçlü yapacağına şüphe yoktu.

Biz sürümüze doğru koşarken Len ve Galleli havada daha da yaklaştı. "Bu yaratıkların ne olduğunu biliyor musun?" Seslendim.

Her iki yüz de sert çizgilerle belirlenmişti. "Daha önce hiç görmedim," diye yanıtladı Len. "Onlara muhafız deniyor. Derinlerin Canavarları. Güçlü, ölümcül ve neredeyse yenilmezdirler, ya da efsaneye göre öyle."

"Bir sonraki karaya uçmayı denemeli miyiz?" diye sordum. "İkinizin de dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum, ama enerjiniz varsa, yengeç yemi olmaktan daha iyi olmalı."

Birlikte geri çekilmiş olan sürümüzün yanına inmeye hazırlanarak alçaldık. Angel bana, "Gardiyanı yenene kadar bu bölgeden ayrılmamıza izin vereceklerinden emin değilim," dedi. "Bu da menkul kıymetlerin bir parçası."

"Peri yolu budur," dedi Len kısaca. "Hayat yolculuğunda kestirme yollar yoktur. Her adım bir öğrenme aracıdır. Hepsi eşit derecede önemlidir."

Ben de aynı fikirdeydim. Bir hikayenin son sayfasına asla atlamamamın nedenlerinden biri de buydu, endişem yüzde bin olsa bile çünkü bir sonraki adımda ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sona atlamak, her adımı olduğu gibi deneyimlemeyi ortadan kaldırırdı, bu yüzden her zaman zorladım. Bu hikayede hepimizin sona sağ salim ulaşmasını ummak zorundaydık.

Yarı yarıya şeytani bir Anubis figürüne dönüşmüş olan dev bir Gölge'nin arkasına indik. Mera da şekil değiştirmişti, şimdi başımın üzerinde duruyordu, bir anka kuşu vücudunda dans ederken derisi alevlerle kaplıydı. Kimse saldırmamıştı ama koruyucu yengeçler yaklaşıyordu, hareketleri senkronize bir şekilde iki kısıkaçlarını da kaldırıp neredeyse sağır edici bir sesle birbirine vuruyorlardı.

Yakından bakınca dehşet vericiydi, şu anki haliyle Gölge'nin iki katı büyüklüğündeydi. Canavar boyut farkını kapatmak için daha da büyüyebilir miydi? Hiçbir fikrim yoktu.

"Onları doğrudan bir saldırıyla yenemeyiz," diye uyardı Len, sağ tarafımda enerjisinin kırıntılarını hissedebileceğim kadar yakındı. "Peri ilmi onların Köken enerjisinden doğan gerçek ölümsüzler olduğunu söylüyor."

"O zaman seçeneğimiz ne?" Shadow hırladı, sesi daha önce hiç duymadığım kadar hayvansı, herhangi bir kurdunkinden daha derin, canavar gibi gürlüyordu.

"Belki de kaçmayı denemeliyiz," dedi Mera, sesinde daha az gürültülü bir ton vardı. "Mavi kumlar bitene kadar devam edelim."

Koşun der demez bunun kötü bir fikir olduğunu anladım. "Yırtıcılar kovalamayayı sever," diye hatırlattım onlara. "Belki de boyun eğmeliyiz?" Bu önerinin buradaki güçlü varlıkların pek hoşuna gitmeyeceğine şüphe yoktu. Her biri tanrı olmaya alışkındı. Tabiri caizse baş köpek. Boyun eğmek onların doğasına aykırı olurdu ama anlamaları gerekiyordu, eğer bu muhafızlar buranın en iyi köpekleriye, boyun eğmek bizim tek şansımızdı.

"Hayır!" Gölge tahmin edildiği gibi öfkelenildi. Reece büyüdüğü ve saldırganlaştıkça etrafında kumlar uçuştı. Angel ve Galleli kanatlarını açmış, yerde olmalarına rağmen sertçe çırpıyorlardı. Simone Lycan formundaydı ve Lucien bir sonraki komutu beklerken dişlerini çıkarmıştı. Len ve ben hariç her biri saldırganlık belirtileri gösteriyordu.

"Daha önce de zayıf olan bendim," diye daha yüksek sesle ekledim. Muhafızlar artık o kadar yakındaydı ki kısıkaçların çıkardığı gümbürtü kulaklarımı tırmalıyordu. "Hayatta kalmak için oyunu oynamak zorundaydım. Alfa'ya istediğini vermek zorundaydım. Boyun eğmek ve bir gün daha savaşacak kadar uzun süre hayatta kalmak."

"Önce bir savaş yapalım mı?" Gölge gürledi. "Onları alt edebileceğimize eminim."

Mera tekrar insan haline dönüşürken bir kahkaha attı. "Dostum," dedi elini canavarının koluna koyarak. "Kendini en iyilere karşı test etmek istediğini biliyorum ama kanıtlayacak hiçbir şeyin yok. Geri dönmemiz gereken bir kız çocuğumuz olduğunu unutma."

Canavardan bir duman ve alev tufanı çıktı ama onunla tartışmadı. O da *biraz* daha *az korkunç* insansı versiyonuna dönerken enerjisinin genişliği azaldı. Gerçi hiçbiri insanla karıştırılamazdı.

Diğerleri de teker teker aynı şeyi yaptı, ta ki bölgede gücümüzden neredeyse tek bir fısıltı bile hissedilmeyene kadar.

Şimdi ne olması gerektiğini bildiğimden, kendimi dizlerimin üzerine çöktürerek örnek oldum.

En yakın muhafızdan gelen bir enerji kıvılcımı derimin üzerinden geçti ama acıdan çok rahatsızlık vericiydi. Sırtarak ve buna katlanarak gücümü sakın kalmaya zorladım.

Diğerleri de aynısını yaptı, ta ki sadece Gölge ayakta kalana kadar. Bugüne kadar kimsenin önünde diz çökmediğini varsaymak zor değildi ama kıskaçlar onun yanında hızlandıkça, bu muhafızlara ihtiyaç duydukları şeyi verecek gücü bulabileceğini umdum.

Dört yengeci de ateş dolu bir bakışla yere serdikten sonra canavar dizlerinin üzerine çöktü. Yine de başını hiç eğmedi, hepsine gözlerini dikti ama gücü aynı şeyi yapmadı. Alçak ve sakın kaldı.

Muhafızlar yavaşladı ve loş ışığa rağmen, her nasılsa, gölgelerin içine daha da sokulduk. Karanlık daha da belirginleşirken Len uzandı ve elimi kavradı.

En azından bu son anlarımızsa, yalnız değildim.

Birlikte bir sürü olarak ayakta durduk ve birlikte düşecektik.

Hikayenin sonu.

SAMANTHA

T Bir an arkadaşlarımı öldürdüğümü sandım.

Arkadaştan da öte: sürüm ve gerçek eşim.

Bir kez daha, savaşmamız ve şansımızı denememiz gerekirken yuvarlanıp göbeğimi gösterip göstermediğimi merak ettiğim bir an. Shadow daha önce iyi bir noktaya değinmişti; dizlerimiz üzerinde güçsüz yaşamaktansa ayaklarımız üzerinde savaşarak ölmek daha iyiydi.

Yengeçler tekrar hareket etmeye başladı, bu sefer etrafımızda dönüyorlardı. Mavi kum, hareketleriyle birlikte havalandı ve gözlerimi kapatmak zorunda kaldığım noktaya kadar yüzüme çarptı. Pürüzlü dokusu cildimi yakarken, takırtılar şiddetli bir gök gürültüsü gibi boşluğu doldurdu.

Lütfen haklı olmama izin ver. Lütfen haklı olmama izin ver.

Hepimizin yaşamaya ve çocuklarımızı tekrar görmeye ihtiyacı vardı.

Kum tenimizi kavururken bile elim hâlâ Len'in elini tutuyordu. Arkadaşımı bırakmamı istiyorlarsa lanet olası kolumu kesmeleri gerekirdi.

Muhafızların yürüyüşü çok uzun sürdü. Ne yöne gideceğini bilmediğimiz bir sonsuzluk ve sonra... takırtılar azaldı ve kum bize saldırısını yavaşlattı.

Gözlerimi açtığımda, önce iç bariyerimi kontrol ettim, karanlığın da daha güçlü bir şekilde titreştiğini hissetsem bile, içeride hala parlak bir şekilde titreştiğini görünce rahatlardım. Kurt enerjim etrafımı sararak yırtılmış ve kırılmış derimin iyileşmesine yardımcı oldu ve ayağa kalktığımda tüm acılar geçmişti.

Bölgeyi iyice inceledik ama görünürde hiç muhafız yoktu. Geldikleri kumların içinde kaybolmuşlardı ve biz bir kez daha yalnızdık.

"Vay anasını!" Mera etrafta dans ederken kıcını sallayarak bağırdı. "Yaşıyoruz. Yaşıyoruz amına koyayım."

Shadow'un kolları bir sonraki vuruşta Mera'nın etrafındaydı, onu yukarı ve vücuduna çekerken, dikkatini çekerken öpücüğü agresifti. Mera'nın heyecanlı sözleri, bacaklarını adamın beline doladığında bir iniltiye dönüştü. Tökezleyerek uzaklaştılar, bu toprakların tuhaf karanlığı onları saniyeler içinde gölgeledi, sonra da tamamen gözden kayboldular.

Neredeyse öldükten sonra, kimse neden bir saniye yalnız kalmaya ihtiyaç duyduklarını sorgulamadı.

Geri kalanımız tozumuzu almaya ve etrafta daha fazla tehlike olup olmadığına bakmaya odaklandık. Galleli bana yaklaştı, kanatlarını bir kez daha sırtına yaslamıştı. *İyi iş çıkardın.* Bu sefer atlamadım ki bu büyük bir adımdı. *Melez doğanız ve nispeten kısa hayatınızda öğrendiğiniz dersler bugün bizi kurtardı. Senin gibi düşünemedik ve bu yüzden yok olurduk.* Elini sağ omzuma koydu ve nazikçe sıktı, ardından yanımdaki gümüş fae sayesinde beni çabucak bıraktı. *Teşekkür ederim.*

"Teşekküre gerek yok," diye cevap verdim nefes nefese.

"Ben sadece çok

İşe yaradığı için çok mutluyum. Bir an için hepinizi öldürttüğümü sandım, sonra da Shadow ruhumu parçalara ayırmak için yeraltı dünyasından çıkıp gelecekti." Başımı salladım. "Ortalık karışabilirdi."

Galleli sırttı ve garip bir şekilde bu onu daha genç ve taştan oyulmuş eski bir savaşçı tanrı gibi göstermedi.

Sürümüzün tam da ihtiyacı olan kişisiniz.

Duygularımı alevlendiren ve darmadağın eden bu sözlerle gitti. İçimdeki bariyer tüm sürüme duyduğum sevgiyle kabardı. Özellikle de Len'e duyduğum sevgiyle.

Evet, birbirimizi beş dakikadır tanıyorduk ama ben bu aşkı ilk birlikteliğimizden beri hissediyordum. Dağınık anılar bana onun beni ne kadar şakacı bir şekilde sevdiğini ve önemseydiğini, beni ben yapan her şeye ne kadar dikkat ettiğini gösteriyordu. Aynı zamanda bana, neden orada olduğunu bilmesem bile, o günden sonra her gün ruhumda taşıdığım acıyı da hatırlattı.

O ağır Len'di.

Başımı ona doğru çevirdim. Beni izliyordu ve her zaman yaptığı gibi sabırla bariz sonuca ulaşmamı bekliyordu.

Gerçek eş. Gerçek aşk.

Aynı anda hareket ettik, beni zahmetsizce bedenine doğru kaldırırken elleri kığımın altına indi. Tıpkı Mera gibi ben de bacaklarımı beline dolamıştım bile, yakınlığa ve güçlerimizin çarpışma hissine ihtiyaç duyuyordum.

Bir sonraki nefesimi alırken ağzı benimkinin üzerindeydi, güçlü elleri tenimi ısıırıyordu. Beni olabildiğince sert bir şekilde kendine doğru çekti. Öpücük derinleşti ve ben başımı kaldırıp ciğerlerime biraz hava çekmek zorunda kalana kadar diğer her şey kayboldu.

Sürümüzün bize biraz mahremiyet sağlamak için ortadan kaybolduğunu görecektik kadar ayrılmıştık ki bu çok hoş bir davranıştı. Len'e döndüğümde gözlerinin fırtınalı rengini fark ettim ve bu beni gülümsetti. Sevgi sözcükleri dudaklarımdan dökülmek üzereydi ama o önce davrandı.

"Bu sürünün önemli ve değerli bir üyesi olmadığını düşünmeni asla istemiyorum," dedi bana, yüz ifadesi ciddi. "Ne olduğumu bile anlamadım

Sen hayatıma dönene kadar kayıptım. Kahretsin, seni bir ömür boyu aradım, Storm. Artık gitmene asla izin vermeyeceğim."

Hay Allah. Bu kadar çok duyguyu hissedip de göğsümdeki gerçek ağrıdan ölmek nasıl mümkün olabilirdi? İyi bir ağrıydı ama aynı zamanda güçlüydü.

"Seni seviyorum Winter," diye fısıldadım, zamanlamanın doğru olup olmadığı *hakkında* hiçbir fikrim yoktu ama *zamanlama kimin umurundaydı ki?* Bu canavarlar ülkesinin köşesinde bizi nelerin beklediğine dair en ufak bir fikrimiz yoktu, bu yüzden şimdi ona nasıl hissettiğimi söyleme fırsatını değerlendirecektim. "Seni parçalara ayrılmadan önce de seviyordum ve yıllar geçtikçe bu sevgi daha da arttı. Sen ve Tabitha varlığımın en iyi parçasısınız ve ben... sadece bilmeni istiyorum."

Bakışlarının yoğunluğu beni çözüyordu. O gümüş fırtına gözleri karardı. Kısa süre sonra girdap gibi dönen bir güç kütlesine dönüştüler ve ben bu açıklamamla onu kırıp kırmadığımı merak ettim.

Yıldırım hızıyla hareket etti, beni öptüğünde beni şaşırttı, dili ileri doğru itilerek benimkine vurdu, böylece birbirimizin tadına bakabildik. "*Le tunia, formia, letina, maforta.*"

Dilinin darbeleri arasında bu cümleyi tekrarladı ve ben ne dediğini anlayacak bilgiye sahip olmayı diledim.

Neyse ki onları İngilizce ile takip etti. "Sen ışıksın, enerjisin, yaratımsın, mucizesin," dedi bana. "Gerçek bir İngilizce kelime yok ama Faerie'de senin her *şey olduğunu* söyleriz. Bizi bir bütün yapan her *şeyin* toplamı. Bizi tamamlayan her *şey*. Aşkım."

Beni tekrar öptü, dudaklarımızın her fırçalanışı arasında aşk sözcükleri fısıldadı ve bana tapınmayı bitirdiğinde, ihtiyaç ve duygu karmaşası içindeydim. "Len, seni tekrar hissetmek için burada işimiz bitene kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum," dedim sesim titreyerek. Bir parçam

Bugün başarısız olacağımızdan ve onun dokunuşunu bir daha asla hissedemeyeceğimden korkuyordum. Onun tarafından son bir kez daha sevimliydim.

Ağzıma karşı inlemesi, merkezimde dans eden uyarılmayı daha da artırdı. "Bir fikrim var," dedi usulca. "Bana bir saniye ver."

Beni yavaşça yere bıraktı ve dengemin geri gelmesi bir an aldı. Vücudumun ona verdiği tepki yasadışı olmalıymış gibi hissettirdi.

Yıkıcı ve güzel. *Her şeyimin*
bir parçası.

"Kal doğru Burada." o Emredildi,
düşürmek başka bir

Dudaklarıma orgazmı tetikleyen bir öpücük kondurdu.

Karanlığın içinde kayboldu ama hala enerjisinin nabzını hissedebiliyordum, bu da rahatlatıcıydı. Birkaç dakika sonra bana yumuşak bir gülümsemeyle döndü. "Diğerleriyle konuştum ve hepimiz birkaç saat dinlenmemiz gerektiği konusunda hemfikiriz. Özellikle Angel ve Galleli bizi karşıya geçirmekten bitkin düştüler."

"Burada suyumuz çekilmiyor mu?" diye sordum. "Seninle birkaç saat geçirmeye ne kadar ihtiyacım olsa da, ölüm kalım meselesi içinde olduğumuzu da biliyorum." Ne yazık ki öncelik bu olmalıydı.

Len başını salladı. "Muhafızlar artık yok olduğuna göre enerjimizde bir azalma yok. Gölge ve diğerleri de bunu doğruladı. Labirentin bu bölümünü fethettik ve bir sonraki engelle karşılaşana kadar enerji kaybı azalacak."

Tamam, güzel. Bu mantıklı geldi. Artık sürümüzden ben iyice düzüşürken enerjilerini kaybetmelerini istediğim için kendimi suçlu hissetmeme gerek yoktu. Alt tarafımın bu fikre ne kadar sıcak baktığı önemli değildi.

Len yavaş bir gülümsemeyle, "Çiftleşen çiftler arasında biraz yalnız kalmak zaten iyi bir enerji artırıcıdır," dedi. "Kanıtlanmış ve gerçek."

Kollarımı kavuşturarak ona başımı salladım. "Bu doğru mu? Kanıtlanmış ve her şey? Bu çalışmayı kim yaptı ve

Nereye kaydolacağız?"

İçime girdi. "Araştırma bugün başlıyor," diye fısıldadı, elleri yüzümde ve yanlarımda geziniyordu. Isı ve güç onu takip ederek içimdeki bariyeri güçlendirdi. "Hazır mısın?"

Hazır mıydım? Görünüşe göre, bunu açık ve kesin terimlerle ifade etmem gerekiyordu. "Len, beni becermene ihtiyacım olacak," diye nefes aldım. "Tamam. Şimdi."

Dudaklarından alçak, derin bir kahkaha döküldü, sonra takip edebileceğimden daha hızlı hareket etti. Ceketinden beş gri kristal çıkardı ve bileğinin bir hareketiyle küçük küreleri etrafımızda mükemmel bir daire çizecek şekilde fırlattı. Kuma dokundukları anda bir ışık parlaması oldu ve etrafımızda bir bariyer oluştu.

"Bu kristaller bize ihtiyacımız olan tüm mahremiyeti sağlayacak," diye mırıldandı Len, kahkahası daha derin duygular altında soluyordu. "Kimse bizi göremez ya da duyamaz."

Beklemekten sıkıldım, kendimi fae'ye doğru fırlattım, onu öpmek için lanet olası bir ağaç gibi üzerine tırmandım. Ellerini kığımın altına koyarak beni görünmez kristal "duvara" doğru itti ve sert vücudu bana sıkıca bastırduğında haykırdım.

Öpüşmemiz hararetlendikçe amımdaki zonklama arttı, dili tembelce benimkini okşarken Len ağzıma hükmediyordu. Kalçalarım ona karşı sallanırken, ihtiyaç beni aklımdan çıkarıyordu. Bağırsaklarımda gerginlik vardı ve bu hareketi sürdürürsem kıyafetlerimi bile kaybetmeden boşalacağımdan hiç şüphem yoktu.

"Bugün neredeyse ölüyordun Storm," diye dudaklarıma yapıştı, duyguları ses tonunu düşürmüştü. "Yere yığılıp solmaya başladığında tüm dünyam karardı. Mantiğımı kaybettim. Kim olduğuma dair tüm hislerimi kaybettim ve eylemlerimin nasıl bir yıkıma yol açtığını umursamadım. Eğer bir milyar fae'yi yok etmek seni bana geri getirseydi, onları anında feda ederdim."

Korkutucu ve heyecan verici bir düşünce. "Ben de sen ve Tabby için aynısını yapardım," dedim ona, her kelimesinde ciddiydim. "Sanırım biz kahraman değiliz."

İçime daha sert girdi, dudakları boynumu okşadı ve omurgamda karıncalanma hissi yarattı. "Kahramanlar abartılıyor. Çok fazla kural var. Önemsenecek çok fazla insan var. Bizim sürümüz var ve dünyanın geri kalanının canı cehenneme. Sürünün dışındakiler sadece dünyayı kurtarmak onları da kurtardığında fayda sağlar. Aksi takdirde, onlar benim sorumluluğumda değil."

Kalçalarım daha da sertleşti ve bir iniltiyle başımı geriye attım. "Benim için bir milyar insanı katletmekten bahsettiğini duymak gerçekten seksi olmamalı, ama yine de buradayız."

Terapiye ihtiyacım var mıydı? *Muhtemelen.*

Ama görünüşe göre bu gruptaki diğer herkes de öyleydi, yani iyi bir arkadaşlığım vardı.

"Adımı haykırana kadar seni becereceğim," diye uyardı Len beni. Yoksa bu bir söz müydü?

Her iki durumda da, benden şikayet almayacaktı.

"O zaman daha az konuş ve daha çok seviş, Winter," diye alçak sesle kıkırdadım. "Eylemler, kelimeler değil."

Sırıışı vahşiydi ve yalan yok, az sonra olacakları beklerken amımda bir kıpırtı oldu. Len beni ayaklarımın üzerine indirirken başka bir şey söylemedi, ellerini yavaşça vücudumda gezdirdi ve ben çırılçıplakken dizlerinin üzerine çöktü.

Bu sihir her neyse, onu çok kullanacaktık.

"Çok fazla enerji harcayamam," dedi, ağzı zaten tenime değdiği için kelimeler boğuklaşmıştı. "Ama zamanımız da kısıtlı, bu yüzden fedakârlık yapmak zorundayız."

Bu noktada endişelenmek ya da umursamak için çok ileri gitmiştim.

Ağzı vücudumda kaldığı sürece Len ne isterse yapabilirdi.

SAMANTHA

LEn'in elleri kalçalarımın dolandı, onları yavaşça birbirinden ayırdı, nefesinin ısınmış tenime değen buz gibi fırçası beni kıvrandırdı. Kalçalarım ona karşı esnedi.

ve ben nefes nefese kalmıştım. Lanet olası nefes nefese. "Bugün yavaşlamak için zaman yok, aşkım," diye beni uyardı.

"Beni kandırabilirdin," diye karşılık verdim ve o gülerken dili zonklayan amımdan sızan uyarılmanın içinden geçerek beni susturdu.

Ondan sonra, *ağırdan alma* sözünü yerine getirdi ve beni son yemeğiymişim gibi yuttu. Güçlü elleri beni istediği kadar açık tuttu ve dilinin etrafında klitorisimi yuvarlayarak yalamak ve emmek arasında gidip geldi. Sert sinir yumağı nabız gibi atıyor, bacaklarım her darbede daha da zayıflıyordu.

Arkamdaki görünmez duvara doğru geri itildim, ellerim iki yanımda kenetlendi, tutunacak bir şey için savaşıırken tırnaklarım sıyrıldı. Parmakları teker teker içime kayarken, klitorisimdeki diliyle aynı anda kayıyor ve pompalanıyordu, çığlık attım ve başını kavradım, o kadar sert boşalıyordum ki bir an tekrar ölüp ölmediğimi merak ettim.

Yüzünü utanmazca okşarken her şey karanlığa gömüldü, görüş alanımda sadece yıldız ışığı patlamaları vardı,

Onu boğup boğmadığımı umursamadan. O büyük bir fae'ydi; bununla başa çıkabilirdi.

Bu orgazmın sonuncusu beni çökertip inlettiğinde, başını kaldırmamasını ve hayatlarımız buna bağılıymış gibi beni becermeye devam etmesini bekledim, ama yapmadı.

Açısını ayarladı, yarığımın altından üstüne doğru yalayarak orgazmımın her son damlasını aldı. Parmakları bir kez daha içime kayd, g noktama çarpana kadar kıvrıldı ve "beni temizliyor" olsa da, aslında tek yaptığı beni aklımdan ç ı k a r m a k t ı .

Klitorisim kasıldı, artık o kadar hassastı ki dişlerinin arasında nazıkçe emerken bile orgazmın yarısına gelmişim. Dilinin hassas etime sürtünmesi arttı, doğası gereği kesinlikle *ekstra* bir hızda hareket ediyordu. Hızı daha da artarken "Lanet olsun," diye bağırdım.

Len dünyanın en iyi vibratörüydü ve Clarity paketine payıma düşenden fazlasını kaçırdığım için bunu bilmeliydim. Bir şekilde kurtulmak zorundaydım, çünkü bana atanan "eş "in yanına gitmeyeceğime emindim. Başka seçeneğim kalmayana kadar.

Küfrederken, ağlarken ve hiç utanmadan kalçalarımı Len'e doğru sallarken, zevkin keskin sarmalı büyüdü ve neredeyse tekrar boşalıyordum, sadece kenardan düşmeden hemen önce yavaşladı. Kurdum ileriye doğru öfkelenirken hırlamam etkileyiciydi. Seks sırasında bize hükmetmesinden hoşlanıyor olabilirdik ama bu hayal kırıklığı da olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Boşalmak üzere olduğun zaman tadını alabiliyorum,"
d e d i Len yanan tenime karşı. "Kokun da tadın gibi güçleniyor." İnledi. "Tadın çok tatlı amına koyayım."

Yutkunmak Kabaca, I denendi için bulmak Nem,
Ama görünüşe göre vücudumda ağzımı
dolduracak kadar şey yoktu. Bu da m a n t ı k l ı y d ı ;
uyarılma kalçalarımın aşığ damlıyordu,

Len çoğunu yutmuş olsa bile.

"Biz birbirimiz için yaratılmışız. Tadın benim mükemmel eşim gibi," diye fısıldadım, kalçalarımı ona karşı sarsarken ellerim saçlarına dolandı. İniltisi küçük kristal kubbemizi doldurdu ve kısa süre sonra tekrar yüzümü sikmeye başladı. Çok yaklaştım, kıvılcımlar tenimi aydınlatırken bacaklarım titriyor, Len beni sınırda tutmaya devam ediyordu.

Düşmem için hazır olana kadar.

Bu sefer ben haykırdıkça, hızını yavaşlatmadı. Hayır, o süper hıza geçti, beni inşa etti ve inşa etti. *Duvarları* tırmalarken bacaklarım titriyordu. Artık sesin ötesinde gibiydim, göğsümden sessiz çığlıklar yükselirken ağzımı açıp kapatıyordum.

"Gel," diye emretti Len. Tek bir kelime dudaklarından döküldüğü anda merkezim patladı. Duyularım yeni zirvelere yükselirken damarlarımda ateş yanıyordu, zevk neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Bir kez daha t ü m gerçekliğin izini kaybettim ve kendime geldiğimde, beni tutan Len'in üzerine yığıldığımı fark ettim.

"Öldüm," diye nefes nefese fısıldadım. "Ben gerçekten öldüm."

Cevabı alçak bir hırıltı oldu ve elleri hala belimdeyken ayağa kalktığı anda alçak bir nefes verdim. Pardösü ceketinin altındaki gömleği sıırılsıklamdı ve üzerinde kendimin kokusunu alabiliyordum. O esmer uyarılma kokusu bir şekilde beni tahrik ediyordu.

"Bunu ben mi yaptım?" Gerçeği bildiğim halde yüksek sesle söyleme ihtiyacı duyarak fısıldadım. "Siktir."

Len bana doğru bastırdı, titreyen bacaklarım bizi zar zor ayakta tutuyordu. "Her seferinde böyle boşalacaksın. Lanet olsun. Zaman."

Beni öptüğünde, dilinde, dudaklarında ve görünüşe göre lanet gömleğinin yarısında ne kadar güzel bir tada sahip olduğum için inledim. Yeterince biriktirildiğinde bu kadar patlayıcı bir hazzın açığa çıkacağını kim bilebilirdi ki?

Len beni öpmeyi bitirdiğinde, onun beni tattığı gibi ben de onu tatmak için yanıp tutuşuyordum. Dudaklarımı çenesi boyunca gezdirerek vücudunun kıvrımlarını ve kıvrımlarını

öptüm,

pürüzsüz cildin tadını çıkarıyordum. Fae'lerin vücut kılları şekil değiştirenlerden daha azdı ve şaşırtıcı bir şekilde bu hoşuma gidiyordu. Sırılsıklam gömleğine ulaştığımda, üzerinde tek bir döl zerresi bile olmayan gümüş pardösüsüyle birlikte onu da üzerinden çıkardım.

Fae'nin kendisi kadar büyülüydü.

Üstsüzken, dilimin tüm o etkileyici kasların üzerinde dans etmesini izin verdim. Keşfedilecek o kadar çok oluk ve çukur vardı ki, her bir kesik çizgi mükemmel bir izleme yolu oluşturunuyordu. Len kıpırdamadan durdu ve benim için yaptığı gibi onu da keşfetmem için bana istediğim kadar serbestlik tanıdı.

Pantolonuna ulaştığımda düğmelerini kolayca çözdüm. Pantolonu aşağı doğru ittiğimde sikinin kalın ucu ortaya çıktı, ardından taşaklarının üzerinden yukarı doğru çıkıntı yapan ve sert, kaslı kalçalarının önünde duran aynı derecede etkileyici bir shaft geldi. Len pantolonunu çıkardı ve ben de eğilip sikinin yarığında oluşan nem damlacıklarını kaydırdım. Tatlı bir tat çarptı yüzüme, yağmur ve lavanta kokan şekerli bir tat. Dilimin üzerinde gezindi, o tek damla onu kapladı ve içimde kükreyen bir açlık uyandırdı.

Dilimi ucun etrafında döndürerek çenemi gevşettim ve Len'i ağzıma alabildiğim kadar derin aldım. Ne yazık ki o kadar da derin değildi. Cüssesine bakılırsa biraz pratik yapmam ve öğürme refleksim üzerinde çalışmam gerekiyordu.

Eğer bunu atlatırsak, ihtiyacım olan tüm pratiği yapacağımı hissediyordum.

Şekerli tadı ağzımı daha fazla istila ettikçe, boğulmadan ondan biraz daha almayı başardım. İnlerken parmakları saçlarımın arasından geçiyordu. "Storm, beni delirtiyorsun. Bu... çok iyi hissettiriyor."

Ağzıma birazdan fazla ön sperm dolduğunu düşünürsek, her kelimesinde ciddi olduğundan hiç şüphem yoktu. Yaptığım her şeyle ilgileniyordu, bu da ruhumun derinliklerinde bir güven ve güç hissi uyandırıyor. Eşime zevk vermek bana da zevk veriyordu, yani bu benim için bir kazançtı.

Elimi horozunun shaftını ve tabanını sarmak için

kullanarak, başımı horozunun üzerinde sallarken
pompaladım. Sonra

Ön sperminin tatlılığı vücuduma hayat ve enerji katıyordu, sanki benim için gerçekten besleyiciydi ve iki orgazmıma rağmen vücudum zaten sıkı ve zonkluyordu.

Bir elini yanağımın altına koyarak beni yavaşça vücuduna çekti.

Ayağa kalktım, onun emredici tutuşu bana rehberlik ediyordu. "Seni durdurmak istemiyorum," diye nefes aldı, "ama zamanımız tükeniyor. Eğer şimdi boşalırsam, seks sırasında çok daha uzun sürecektir. Bunu bir dahaki sefere, güvende olduğumuz ve Faerie'ye döndüğümüz zamana saklayabiliriz."

Boşalabilmesi ve hemen ardından ikinci raunda hazır olması bana seks hayatımızdan asla sıkılmayacağımı söylüyordu. "Zaten üçüncü orgazmıma hazırım," dedim kısık bir kahkaha atarak. "İhtiyacın olduğu kadar hızlı olacağım."

Verdiği karşılık içimi ürpertti. "Biliyorsun ki şimdi Shadow'a benim için böylesine mükemmel bir eş yaratmasındaki rolü için saygılarımı sunmam gerekiyor."

Shadow'a. Şekil değiştiren tarafım onun için en az peri tarafım kadar önemliydi ve eğer bu beni en çok öldürmediyse...

Bu kez öpüşmenin ortasında buluştuk ve kollarımı boynuna doladığımda beni vücuduna doğru kaldırdı. Beni her zamankinden daha yükseğe itti, böylece beni sikinin üzerine indirebilecekti. *Zamanın tükenmekte* olduğunu iddia etmesine rağmen, nefes nefese kalana ve biraz hava almak için ağzımı onunkinden ayırana kadar yavaş yavaş, santim santim içime girdi.

Beni tekrar kaldırıp sikinin üzerine oturttuğu anda, üçüncü bir orgazm beni paramparça etti. Ağladım ve ona karşı sallandım, bu salınım öncekinden farklıydı. Zevk çok büyüktü ama bayılmadım. Tüm bu patlayıcı deneyimi atlatmam gerekiyordu.

Kendimi geriye doğru eğerken, Len ellerini omurgamın kıvrımına doğru kaldırdı. Ben ona karşı daha hızlı hareket ettikçe nefesleri ağırlaştı, başı aşağı inerek sağ meme ucumu ağzına aldı. *Tanrım*. O emip yaladıkça

Zirvede, sikiinin itişiyle aynı anda, nefes nefese kalmıştım ve dördüncü orgazmımın eşiğindeydim.

Bu horoz mucizevi bir işçiydi.

Ya da daha doğrusu, mucizeyi gerçekleştiren onu kullanan fae idi.

"Gel," diye emretti Len, dişleri meme ucumun etrafına dolanırken, bir anlık zevk acısı beni uçurumun kenarına gönderdi.

Aleti içimde kabarmıştı ve ben adını haykırırken her bir çıkıntıyı zonklayan duvarlarımda hissedebiliyordum. O da benimkini inletti, kısa ve pürüzlü hamlelerle içime boşaldı.

İkimizin de zevkten uçması uzun zaman aldı ve işimiz bittiğinde, hiçbir dünyada Len'le burada yaşadıklarımla kıyaslanabilecek bir şey olmadığını biliyordum.

Seksten öte, aramızda bir bağ oluşmuştu.
Bir kabul.

Sevgiler.

Gerçek dostluk bağımızın tam kapsamı, ihtişamdan geriye kalanlar arasında kaybolmuş olabilir, ama aramızdaki bu bağa zarar vermedi.

Doğrusu, gerçeği öğrenmeye bir adım daha yaklaşmış gibi hissettik.

Her şeyi bulmaya.

SAMANTHA

Len bizi temizlemek ve kıyafet yapmak için ceketindeki kristalleri kullandı. "Kendi enerjimi kullanabilirdim, ama en iyisi onu korumak" dedi, biz giyindim ve bu yolculuğa yeniden başlamaya hazırım.

"Derin'den herhangi bir akıntı hissediyor musun?" diye sordum. "Hayatım boyunca büyük bir kaynağımla bağlantım kesildiği için güç kaybetmenin nasıl bir his olduğunu gerçekten bilmiyorum."

Len, şimdi siyah tayyör, düz siyah bir gömlek ve gümüş trençkotu içinde, cevap verirken bir çift siyah savaş botuna adım attı. Ağzımdan salyalar akıyor olabilir diye kurnazca ağzımı silmeye çalıştım - belalı özel harekâtçı havasındaydı ve bu ona çok yakışıyordu.

Dudakları incelmış bir halde, "Boşaltım hafif," diye itiraf etti. Sinirlenmesine şaşırmadım, çünkü bu onun izni olmadan yapılan bir güç hırsızlığıydı ve o bu konuda rahat olamayacak kadar yaşlı ve prens gibiydi. Bunu başarmak için herkese tam güçte ihtiyacımız olduğundan bahsetmiyorum bile.

Tüm testler sonuncusu gibi teslimiyetle ilgili olmayacaktır.

Bazıları şüphesiz güç gerektirecektir.

"Dinlenme zamanımız işe yaradı ama," diye ekledi ve ben kahkaha patlamasına engel olamadım.

"Dinlen," diye kıkırdadım. "Doğru."

Beni kristal duvara yasladı. "Evet, dostum. *Dinlen*. Ve bilmeni isterim ki, hayatımız boyunca seninle daha birçok kez dinlenmeyi planlıyorum ve her biri sadece enerjimizi ve gücümüzü artıracak."

Kalçalarım ona doğru sarsılırken kahkahalarım soldu. Kahretsin, vücudum zaten onun emrine ve istediğimizi vaat ettiği şeye itaat etmek için eğitilmişti.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde elini uzattı ve taşları geri çağırdı. Mavi kum diyarı tekrar etrafımızda belirdi ve cinsel gerilim elimdeki göreve odaklanabilmem için yeterince azaldı. Durumumuzun gerçekliği taşların dışında daha belirgindi ve zamanımız olan tüm *dinlenmeyi* yaptığımızı biliyordum.

Len elimi tuttu ve yeni siyah botlarım -onunkilere çok benzeyen tarzlarıyla- karşıya geçerken mavi kuma vurdu. Bu kez bana koyu renk kot pantolon, sade siyah bir gömlek ve kışımın hemen altında biten daha az özenli gümüş bir ceket giydirmişti. Gümüş *bir presnes için gümüş*, demişti. Her zaman her şeyi düşünürdü, bir fırça ve saç bağına kadar, böylece uzun saçlarımı sırtımdan aşağı hızlıca örebilirdim.

Benimle ilgilenilmesi, yanımda birinin olması hissi asla eskimeyecekti.

"Köken ve Büyük Kraliçe'nin hattına ulaşmak için daha ne kadar yol kat etmemiz gerektiğine dair bir tahmininiz var mı?" Hızımız artarken sordum.

Etrafımızdaki karanlık sona ermedi ve ne yöne gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Neyse ki Len bir güç kaynağını takip ediyor gibi görünüyordu.

"Böyle enerjiyle çevrili bir yerde bunu söylemenin bir yolu yok," dedi. "Keşfettiğim kadarıyla en az iki büyük engelle daha karşılaşacağız."

Harika, eğer muhafızlar ve kırmızı lav zemini gibilerse, bu çocuk oyuncağı olmalı. Zehirli ve patlayıcılarla dolu bir pasta.

Birkaç dakika yürüdükten sonra Simone ve Lucien ile karşılaştık. Rahatlamış görünüyordlardı ve Lucien'in dudaklarında bir kan parıltısı yakaladığımı sandım. "İlerleme zamanı mı?" diye sordu vampir.

Len başını salladı. "Evet. Daha fazla dinlenirsek, toprağın bizi hareket ettirmek için kurutmaya çalışması riskiyle karşı karşıya kalırız."

Lucien itiraz etmedi, Simone'u kolunun altına aldı, onu kendine çekerken yüzünde ateşli ve sahiplenici bir ifade vardı. Simone onun dokunuşu altında eriyip gitti ve beni bir sürünge gibi aval aval bakarken yakaladığında bana yavaşça gülümseyip göz kırptı.

Mutlu olduğu belliydi ve sürü kardeşlerim için daha fazlasını isteyemezdim. Onlar aşk kitaplarının üzerine inşa edildiği türden bir mutluluğu bulmuşlardı ve şimdi benim de hırlayan ve bana ateşli bakışlar fırlatan sahiplenici bir doğaüstüm olduğu için, o sonsuza dek mutlu sonları çok daha iyi anlıyordum.

Her şeyi daha başlamadan kaybetme düşüncesi nefesimi kesmişti. Bu ihtimali göz önünde bulunduramadığım için karanlık düşünceleri bir kenara ittim ve şu ana odaklandım. Sadece iki engeli daha aşmamız ve hattımı eski haline getirmemiz gerekiyordu. Bunu tamamen halledebilirdik.

Dördümüz Len'in bizi bir sonraki göreve doğru yönlendirmesini takip ederek yola devam ettik. Yol boyunca Reece ve Angel'ı aldık. Aşkın olanın kanatları tekrar açılmıştı, yüz hatlarını saran yorgunluk da gitmişti. Dinlenmek ve yenilenmek için her ne yaptıysa işe yaramıştı. Her zaman korkunç bir çöl tanrısı gibi görünen Reece'de gözle görülür bir değişiklik yoktu ama Angel'a baktığında rahatlamış görünüyordu.

Sırada bizi bulan Galleli vardı, süzülerek aşağı indi ve mavi kumların üzerine ağır ağır indi. Angel'ın aksine, hiç dinlenmiş gibi görünmüyordu, teni nemli gibiydi. "Keşif mi?" Reece sordu.

Galleli yorgun bir iç çekti. *Evet, bundan sonra nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum. Karşıya geçmek için hepimizin birlikte çalışması gerekecek.*

Harika. Kulağa hiç de uğursuz ya da endişe verici gelmiyordu. Len doğru yönde ilerliyor olmalı, çünkü Galleli yolumuzu değiştirmede. Tam Gölge ve Mera'nın nerede olduğunu merak ediyordum ki formları donuk ışıktaki görünür hale geldi. Devasa canavar formlarıyla bir uçuşun kenarında dururken etraflarını alevler sarmıştı. Belli ki onlar da bir sonraki yolun nerede olduğunu biliyorlardı.

"Neyle karşı karşıyayız?" Len, Gölge'nin yanında dururken sordu. Lucien onun diğer tarafına geçti, sonra Reece ve son olarak da Galleli.

Beş erkek bir güç ve güzellik çizgisinde duruyordu ve bir sonraki hamlemizi değerlendirmelerini izlerken hafifçe büyülenen tek kişinin ben olmadığımı biliyordum. Mera, Anka Kuşu'nun şekil değiştiren tarafı tekrar kaybolurken, bana doğru yaklaştı. Artık yeşil bir asker ceketi giyiyordu ve bu da ela gözlerindeki yeşil benekleri her zamankinden daha parlak hale getiriyordu. "Hanımlar," diye nefes aldı, "bizi öldürmeye çalışıyorlar. Ya da en azından ezici bir alfalıkla bizi hamile bırakmaya."

Simone boğuk bir sesle, "Bu çok fazla," diye onayladı. "Yani, Lucien düzenli olarak nefesimi kesiyor ama bu ekstra. Bu kadar ekstra olmalarına gerek yok."

"Aşırı başarılılar," diye homurdandı Mera. "Her zaman aşırı başarılılar." Sesi hırıltıya dönüştü. "*Günüşiği, yirmi inçlik sikimi alabilirsin.*" Başını iki yana salladı. "Yani, on harika olurdu, on beş harika, ama bu orospu çocuğu aslında boyutunu değiştirebilir."

Gölge güldü ve kahretsin... Bu iri yarı, hırıltılı, güçlü piçin böyle gülebileceğini hiç düşünmemiştim. O derin neşe gümbürtüsü içinden kaçarken başını geriye attı. "Günüşiği," dedi, "kelimelerle aran çok iyi,

dostum, ama ağzında sadece benim sikim olduğu sürece, asla şikayet etmeyeceğim."

Mera yüzünü yelpazeledi, yanaklarında pembe lekeler belirdi. "Yani *sadece senin sikinden bahsettiğim sürece mi?*" diye cevap verdi nefes nefese.

Gölge'nin sırtışı yavaş ve yırtıcıydı. "Evet, o da var."

Yüce Tanrım. "Bugün zihinsel olarak buna hazır değilim," diye itiraf ettim, yakamın tutuştuğunu hissederek.

"Testosteron yüzünden," diye onayladı Simone. "İçinde boğuluyorum."

Haksız değildi. Serinlemek için gömleğimi boynumdan çektim.

"Sakin olun çocuklar," dedi Angel kendi hınzır kahkahasıyla. "Siz beşiniz birlikte bizim için çok fazlasınız. En azından ölüm köprüsünden sağ çıkana kadar bunu azaltın."

Ölüm köprüsü. Bu, adamların bir an önce bakmakta oldukları şeyin çok doğru bir temsiliydi. Bir düğmeye basılmış gibi, seksi şakalaşmalar ve düşük uyarılma uğultusu kurudu ve tekrar işlerine döndüler.

"Tamam, peki plan nedir?" diye sordum. "Büyük Kraliçe'nin soyundan gelen biri bir sonraki görevi nasıl başaracak?"

Üzerinde durduğumuz küçük eğimin kenarından aşağıyı görebilmek için öne doğru eğildik. Mavi kum burada sivriliyordu ve diğer tarafta alevli bir çukurun üzerinden geçen asma halat köprü vardı.

Len bana "Onların gücü doğrudan Köken'e bağlanır," diye hatırlattı. "Bu onları dokunulmadan tüm bunların içinden geçirecekti. Bu temelde başkaları geçemesin diye tasarlandı. Faerie'nin orijinal enerjisini, onu kendi çıkarları için kullanmak isteyenlerden korumak için."

"Köken'in etrafında ne var?" Gölge sordu. "En güçlü mücevherler ve kristaller olduğunu varsayıyorum."

Len başını salladı. "Evet. Faerie'nin en güçlü mücevherlerinden birkaçıyla birlikte güneş patlaması taşının geldiği yer burası. Büyük Kraliçe Faerie'deyken, her on yılda bir Derinlere seyahat eder ve her kraliyet evi için yeni güç mücevherleri alırdı. Bu enerjimizi taze ve yeni tutardı. O ortadan kaybolduğundan beri zayıf ve durgun hale geldik. Yeni mücevherler yok ve daha az genç doğuyor."

Söylediği şey beni rahatsız etti, çünkü Faerie'deki işini terk eden büyükannem ya da büyük büyükannem ya da akrabası her neyse oydu. Bana Faerie ve mirasımızla ilgili her şeyi unutmamı tembihlemişti ama bu hâlâ ailemin sorumluluğuydu. Buradaki görevimizi tamamladığımızda, Faerie'nin bir kez daha güçlenmesine yardımcı olduğumdan emin olmalıyım.

"Hareket etmeliyiz," dedi Reece. "Güç boşalması yeniden başladı ve o köprüye adımımızı attığımız anda sert ve hızlı bir şekilde devreye girecek."

Hâlâ bir şey hissetmiyordum ama başlangıçta daha az gücüm vardı, yani kaybedecek fazla bir şeyim yoktu. En azından içerideki bariyer dayanıyordu. Şimdilik tek endişem buydu.

Dokuzumuz kumun kenarından adım attık, botlarımız maviliğin ötesine uzanan kayalarda çekiş bulana kadar biraz kaydık. Asma köprüye doğru aceleyle ilerledik, yaklaştıkça yoğun ısı patlamaları yüzümüze tokat gibi çarpıyordu. Köprüye ilk yaklaşanlar Shadow ve Mera olunca şaşırmadım. Ne de olsa ateş onların egemenliğiydi.

"Seni yangınlardan koruyabilirim," dedi Gölge, kendinden emin bir sesle. Hiç güvenmediği de söylenemez. "Eğer burada olmasaydım, yolun yarısına bile gelemeden hepiniz pişmiş olurdunuz."

Bir öksürük kaçtı içimden. "Şu anda beynimde serbestçe dolaşan grafik bir görüntü. Teşekkür ederim."

Omuz silkti, umursamazdı. "Beyninizdeki bir görüntü gerçek hayattan daha iyidir." Sonra sağında duran Angel'a döndü. "Sırtıma atla," dedi ona. "Ateşe karşı doğal bağışıklığımdan yararlan."

Angel hiç vakit kaybetmeden onun sırtına atladı ve o oldu içinde a Yarış. Karşısında ve sallanıyor Köprü, Onu bıraktı ve rekor sürede geri döndü. Alnında birkaç damla ter vardı, bu da dönen lavların üzerinden geçmenin ne kadar sıcak olduğu hakkında bilmemiz gereken tek şeydi. "Eğer kimsenin karşıya geçmesi için tasarlanmadıysa, neden hiç köprü var mı?" Merak ettim.

Len'in ifadesi acımasızdı. "Bu bir tuzak. Bu topraklar güvenle geçebileceğinize inanmanızı istiyor. Hatanızı anladığınız zaman..."

"Sen bittin," diye bitirdi Simone acımasızca.

Neyse ki Shadow yanımızdaydı ve önce tüm kadınları karşıya geçirme işini çabucak halletti. Sıcaklığın biraz daha az olduğu diğer tarafta durduğumuzda, birlikte çukura baktık.

Simone gülerek, "O tanrısal erkekleri sırtına almasını görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Keşke bu anı yakalamak için bir kameram olsaydı."

Mera inledi. "Anılarımızı görüntülere dönüştürmenin bir yolu olmalı. Bunu *asla* unutmayacağımı biliyorum."

İlk karşıdan gelen Reece'di ve yüzündeki ifade Shadow'un yüz ifadesi, eğer *biri bundan bir daha bahsederse onu yok edeceklerini* ima ediyordu. Keşke bu saçmalık dostları üzerinde işe yarasaydı. Angel bile gülümsüyordu, gözleri her zamankinden daha parlaktı, pembemsi parıltısı parlıyordu. "Birlikte bu kadar güzel oynamalarına bayılıyorum," dedi kıkırdayarak.

Gölge güvende olur olmaz Reece'i bıraktı, çöl savaşçısı zarifçe ayaklarının üzerine indi. Dev gibi boyuyla doğruldu ve Gölge çoktan diğerlerini almaya gitmişti. Reece sonraki birkaç dakikasını kendisine sırtmaya devam eden Angel'ı gıdıklayarak geçirdi. "Seni sonra cezalandırmak zorunda bırakma beni," diye inledi Melek bir kez daha kahkahalara boğulduğunda.

"Sadece yüzündeki ifadeye bakarak," diye boğuldu. "İşkence gördüğünü ve bundan daha mutlu olduğunu gördüm."

Gölge diğerlerini teker teker karşıya geçirirken şakalaşma devam etti. Çoğunun yüzünde Reece'inkine benzer bir ifade vardı ama Lucien az kalsın lavların içine düşmesine neden olacak bir *at* şakası yaptı.

"Güvende," diye nefes aldı Mera. "Şimdi bu koşunun bir sonraki bölümüne geçiyoruz."

Eğer Len haklıysa, o zaman biri gitti, biri kaldı. Çok yaklaştığımız. Sadece birlikte başarabileceğimizi ummak zorundaydım.

SAMANTHA

B yanan köprünün ötesinde uzun bir düzlük daha vardı. Bu düzlük karanlıktı ve ince kömür çakıllarından oluşmuş gibi görünüyordu.

tehlikeleri belirlemek. Reece eğilip ellerini üzerinde gezdirerek, "Memleketteki kum nehirleri gibi bir his veriyor," dedi. "Bu sabit bir yüzey değil. Buraya bir ayağınızla basarsanız, diğer ayağınızı hareket ettirmenizden daha hızlı bir şekilde aşağı çekilirsiniz."

Angel da onunla birlikte eğildi ve ellerini kömürün üzerine koydu. "Evet, yüzey sakın," dedi, "ama bu derinliklerin altında bir güç var. Muhtemelen aşağıda da bazı yaratıklar var. Daha fazla muhafız."

Harika, yani derinliklerde kaybolursak sonsuza dek kayboluruz. Ya da en azından yenecek kadar uzun süre.

"Bizim için bir yol açabilir misin?" Gölge Reece'e sordu. "Bunun Çöl Toprakları'nın kumları olmadığını biliyorum ama genellikle diğer ezilmiş, topraksı malzemelerle çalışabilirsin."

Reece elini siyah çakıl taşlarının içine daha fazla soktu. "Bunun topraksı bir malzeme olarak sınıflandırılabilceğinden emin değilim ama bir deneyebilirim."

Galleli'nin kanatları yanında geniş yaylar çizerek uzandı ve kanat çırparak havaya kalktı.

siyah taneler. Geri savrulmadan önce iki adım atabilmişti.

Bu yoldan uçmamıza izin vermeyecekler.

Bu sefer sıçradım çünkü bunu beklemiyordum. Sesinin derin gürültüsü o kadar büyük bir güçle doluydu ki, içimde içgüdüsel bir tepkiye neden oldu.

"Ne yaparsak yapalım," dedi Angel kısaca. "Bunu şimdi yapmalıyız. Bu toprakların derinliklerinde bir enerji birikimi var. Davetsiz misafirlerin burada olduğunun daha fazla farkına varmaya başladılar ve korkarım zamanımız azalıyor." Reece'in omzuna bir el koydu. "İhtiyacın olan her şekilde yardım edeceğim. Ama şu işi halledelim."

Len eğilerek ellerini siyah boşluğun üzerine koydu. "Angel haklı," dedi. "Ödünç alınmış zaman üzerinde çalışıyoruz. Yakında gücümüz bile yetmeyecek." Başını kaldırıp Reece'e baktı. "Bu güç nehrini manipüle edemezsin. Hepsi Peri büyüsü."

Hayal kırıklığı ve endişe, Len'in elinde birden fazla mücevherle doğrulmasıyla daha yeni yerleşmeye başlamıştı. Sadece bir anlığına görebildim ama kırmızı ve beyaz görünüyorlardı, ayrıca daha önce bize mahremiyet sağlamak için kullandığı gri taşlardan da birkaç tane vardı. Len elini o tanıdık şekilde salladı ve taşlar karanlıkta güzel bir gökkuşağı şeklinde yaylanarak gökyüzünü aydınlattı, sonra da siyah zemine yerleşti. Sonuncusu zar zor görülebilecek kadar uzağa düştüğünde, aralarında bir ışık köprüsü oluştu.

Len, "Bu bağlantının sağlam olup olmadığına bakacağım," dedi. "Bu taşlar böyle bir güce karşı en sağlam taşlar değil ama zamanımız ve seçeneklerimiz tükendi. Ya bu ya da öleceğiz."

Göğsüm sıkışırken midem çöktü. "Ben giderim," dedim çabucak. "Daha hafifim ve Büyük Kraliçe'nin enerjisine sahibim. Hattı kopmuş olabilir ama kalıntıları orada ve bunun yardımı olmalı."

"Hayatta olmaz," dedi Len kısaca. "Riske atılamayacak kadar önemlisin. Ben buradakilerin ötesinde kadim bir Peri gücüne sahibim. Seninkinin bile, Storm. Bu benim almam gereken bir risk."

"Sen de çok önemlisin," diye karşılık verdim, sesim titriyordu. Korku ve öfke beni ele geçiriyordu ve bu olduğunda her zaman en mantıklı kişi ben olmuyordum. Len'in haklı olduğunu biliyordum, Faerie'de nasıl dövüşüleceğine dair hiçbir fikrim ya da becerim yoktu. Ama ona canlı ihtiyacım vardı. Bu varlığımın temel bir parçasıydı.

"Tabby'nin sana ihtiyacı var," diye hatırlattı bana.

"İkimize de ihtiyacı var," diye karşı çıktım, huysuz bir ergen gibi.

Uzandı ve parmağının ucuyla yanağımı okşadı. "Ben kolay kolay ölmem," diye fısıldadı. Eğildiğinde dudakları dudaklarıma değdi ve dikkatim uygun bir şekilde dağıldığında beni yakındaki kollarına itti. "Tut onu," dedi. "Eğer düşmezsem, mümkün olduğunca çabuk beni takip et."

Bir süre sonra güçlü kollar göğsümü sardığında ve yerden yaklaşık yetmiş milyar metre yukarı kaldırıldığımda *tutuşu* anlam kazandı. Karşı koymaya bile çalışmadım. Ne de olsa beni tutan Gölge'ydi, gücünün kıvılcımı tenime çarptıkça acı veriyordu. O güce *lanet olası bir fae prensinin kıcını tekmelemek* için ihtiyacım varken enerjimi bir tanrıya karşı savaşıarak harcayamazdım.

Mera görüş alanımda belirdi, daralmış gözleri başımın üzerinde geziniyordu. "Onu yere bırak Shadow," dedi kısaca. "Daha küçük olmamız bizi idare edebileceğin anlamına gelmiyor."

Cevabı bir homurtu ve tutuşunu hiç gevşetmemesiydi.

Başka iğneleyici bir şey daha söyledi ama ben Len'in ilk taşın üzerine çıkıp, kömür arazisinde açtığı ışık yolunu takip ederek hızlı adımlarla yola koyulmasını izlemekle meşguldüm. Hepimizle aynı yerçekimine bağlı olmayan bir varlık gibi hareket ediyordu.

"Umarım benden böyle ince bir ışık huzmesinin üzerinden koşmamı beklemiyordur," dedi Simone kısık bir kahkaha atarak ve bu kahkaha gergin bir öksürüğe dönüştü. "Yani, ben bir şekil değiştirenim, muhtemelen sonsuza dek yaşayacak belalı bir Lycan olarak yeniden doğdum - tabii dünyalar sona ermezse - ama bu düzeyde bir zarafet repertuarımda yok."

Kızım, aynı. Şekil değiştirenler gizli olabilir ama biz böyle hareket edemezdik. Len sanki ışığın üzerinde süzülüyormuş gibi görünüyordu, artık neredeyse tamamen gözden kaybolmuştu. "Beni yere bırak," dedim kısaca. "O çoktan gitti. Sıra bize geldiğinde takip etmekten başka bir şey yapamam."

Shadow'un göğsü genişledi ve beni ayağa kaldırana kadar -muhtemelen bunun canavarın benden emir aldığı şeklinde yanlış anlaşılmaması için- bir an durdu. Şekil değiştiren tanrıyla temas halinde olmanın acısını üzerimden atarken, bir sonraki adıma odaklandım. Bir anda çırılçıplak kalmış, kıyafetlerimi çoğunun göz kırpmasından daha hızlı bir şekilde çıkarmıştım.

Daha önce gizlilikle ilgili düşüncelerim bana bir fikir vermişti.

Değişim beni çabucak etkisi altına aldı.

Birkaç istisna dışında, kurdumu her zaman kolaylıkla çağırabildim. O sadece içeride sabırla bekledi, bir teselli ve arkadaş olarak. Serbest kaldığında, kürkünün karanlık telleri etrafımızda sürüklenirdi ve kalbim yükselirdi. Ancak yer değiştirdiğimde canavarımın gerçek enerjisi içime doldu ve onunla birlikte onun vahşi ruhuna olan sevgim de.

Dört ayağıma bir kez daha alışmak için etrafta zıplarken karanlık daha da azaldı.

Angel eğilip giysilerimi ve botlarımı toplarken, "Yer değiştirmek harika bir fikir," dedi ve onları daha sonra ihtiyacım olacağı için büyülü bir cep olduğunu umduğum bir şeyin içine soktu.

Kurt formumdayken dünya hâlâ karanlıktı ama siyah genişlikteki taş köprüyü daha iyi görebiliyordum. Len'den henüz bir sinyal gelmemişi ama o da düşmemişi,

Bu yüzden hareket etmenin biraz güvenli olduğunu hissettim. Shadow'un beni durdurup durdurmayacağından emin olmadan kenara ve en yakın kırmızı taşa doğru adım attım, onun da ilerleyip ilerlemeyeceğini görmek için bir süre bekledim.

O yapmadı.

Havaya doğru bir ulumayla ilk taşa doğru sıçradım ve sonra neredeyse Len kadar hızlı bir şekilde ince güç çizgisi boyunca koşmaya başladım. Arkama bakmadım ama diğerlerinin de arkamda olduğunu hissettim. Yüzeyde her şey pürüzsüz ve sakindi ve bu kara kömürün derinliklerinde gizlenen bir şey olup olmadığını merak ettim. Derin'in bu bölümünün enerjisi beklediğimden daha ılımlıydı.

Karşıya geçtikçe hava daha da soğudu ama bu durum kurt formumdaki beni rahatsız etmedi. Taşlar arasında koştururken hayvanım neredeyse eğleniyordu. Görünürde bir son yoktu ama endişelenmiyordum. Len hareket ettikçe yolu açıkça genişletiyordu ve şu ana kadar bu en kolay sınavdı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Bunun ne kadar kolay olduğunu söyleyerek kendime uğursuzluk getirdiğim andan itibaren, kısa bir mesafe ötede kumda bir dalgalanma oldu. Kurt görüşüm karanlıkta daha net görmemi sağlıyordu ve gölgemsi bir şeklin kusursuz yüzeyi kırdığından emindim.

Duraklayarak, dört patim ayaklarımın altındaki parıltılı çizgide tehlikeli bir şekilde dengede dururken, tekrar ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için izledim. Bir akıntı olabilir miydi? Belki de kömür tarlasının ortasında küçük dalgalar vardı. Yoksa başka bir gardiyan gibi daha uğursuz bir şey miydi? Bu sefer yengeçler olmayabilirdi... çok daha kötü bir şey olabilirdi.

"Sam, her şey yolunda mı?" Mera'nın alçak müzikal sesi tam da karanlık şekil tekrar yüzeye çıktığında bana ulaştı.

Kurt formumdayken bir şey söyleyemiyordum ama umarım diğerleri de bunu görüyordur.

"Neden durakladı?" Gölge gürledi.

Onun arkasındaydı ve arkamda yavaşladıklarında, rahatsızlığı fark eden tek kişinin hâlâ ben olduğum anlaşıyordu. Bu topraklarla olan bağlantımdan mı kaynaklanıyordu? Ya da şekil değiştirmiş halimin bir faydası mıydı?

"Uzaklara bakıyor," dedi Mera, sesi emin değilmiş gibi geliyordu. "Sanki bir şey görmüş gibi."

"I yapmadım fark ettim herhangi bir şey,"
Gölge gürledi. "Normalde onun düşünceleriyle bağlantı kurmaya çalışırdım ama karanlığın onu ele geçirmesini engellemeye çalışırken bunu yapamam. Dengedeyken geri dönmek de pek iyi bir fikir değil." Buna rağmen, kısa bir değişim yapmayı düşünüyordum çünkü o gölge bir endişeydi. Bunu biliyordum, içimin derinliklerinde

Bu topraklarla bağlantılı olan.

Tam değişmek için enerjimi topluyordum ki Mera alçak sesle bir çığlık attı. "Onu gördüm. Koyu, sivri bir şekildi ve kum çizgisi boyunca ilerliyordu."

"Yürüyün," dedi Gölge gürleyerek. "Durmayın ve arkanıza bakmayın."

İlk sırada ben vardım ve söylediklerini sorgusuz sualsiz kabul ederek canavarımı harekete geçirdim, kışımız yanıyormuş gibi taşların üzerinde uçmaya başladım. Gölge Canavar gölgeler için endişeleniyorsa, hepimizin endişelenmesi gerekiyordu.

Büyük bir hızla ilerliyorduk ki aşağıda bir enerji dalgası hissettim. Ben daha havlayamadan ya da uluyamadan kum bir fırtına gibi dalgalandı ve karanlık önümde canlandı. Gölgeler bana çarptığında çenemden sert bir uluma sesi çıktı ve taşlardan savrulup yüzeyin altına sürüklenmeden önce derin bir nefes almayı başardım.

LEN

T Karanlık düzlüğü geçtiğim süre boyunca, sahte bir güvenlik hissine sürüklendiğimizi biliyordum. Hava hafifti ve enerjim neredeyse hiç tükenmiyordu. Benim Derin'in dengesiz enerjisine rağmen taşlar sarsılmadı bile.

Gücün olduğu bir yerde hiçbir şey bu kadar sorunsuz gitmezdi ve geri dönüp diğerlerine farklı bir plana ihtiyacımız olduğunu söylemeye karar verdiğimde, önümdeki yüzeyden büyük bir gölgeli karanlık fırladı. Karanlık formun başka bir muhafız olduğunu anlamam biraz zaman aldı, bu daha çok bir su canavarına benziyordu, uzun bir vücudu, dört yüzgeci ve çok sayıda keskin dişle dolu dar bir çenesi vardı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve içgüdülerimle tepki vererek güç hattı boyunca geriye doğru savruldu. Yaratık bana çarpmaktan kıl payı kurtuldu, belli ki niyeti beni derinliklere çekmekti. Ucuz atlatmıştım ve daha sonra ne yapacağını görmek için etrafta dolaşmadım, hız için daha fazla kristal kullanarak hat boyunca geri koştum.

Elimde fazla taş kalmamıştı ama şimdilik hızlanmaya devam edecek kadar vardı. Hızım arttı ve uzakta ailemin görüntüsünü yakaladım. Onlar

güç hattına tünemiş, kumlara bakıyordu. Gölge muhafızını onlar da görmüş müydü?

Küçük, siyah bir kurt gözüme çarptı ve şekil değiştirmiş halini hiç görmemiş olmama rağmen onun Sam olduğunu biliyordum. Benim eşim. Canavarı muhteşemdi, karanlığa bakarken başını hafifçe kaldırmıştı.

Dostum.

İçgüdü güçlüydü. Çağrı daha da güçlüydü. Onu kurtarmak için duyduğum çaresiz ihtiyaç beni daha önce hiç ulaşmadığım hız seviyelerine çıkardı. Valdor'da vampirlere karşı kendimi sınarken bile. Sam için yapamayacağım hiçbir şey yoktu, içimdeki tüm enerjiye mal olsa bile.

Tam onlara zamanında ulaşacağımı düşünürken, karanlık taşlardan başka bir muhafız fırladı. İçimden bir çığlık yükseldi, dikkat etmem için bir uyarı, ama artık çok geçti. Eşime çarpıp onu çizginin kenarına göndermesini izlerken zaman yavaşladı.

Havaya fırladım, yaratığın tuttuğu yerin ortasında Sam'i bulmaya çalışırken enerjim koruyucunun yan tarafına çarptı.

Sadece bir saniye geç kalmıştım.

Derinlerde kayboldular ve ben de onları takip ederken bedenim sert zemine çarptı. Öfkem patladı, tüm arazi donarak aydınlandı ve kalan gölgeleri bizden uzaklaştırdı. Dışarıda pusuya yatmış, saldırmak için bekleyen bu kadar çok yaratık olduğundan habersizdim.

Umursadığımdan değil. Getir onları.

Hangisinin eşimi aldığını bulana kadar her biriyle savaşırdım.

Beni Sam'den uzak tutan bariyeri parçalamaya çalışırken gücümün daha fazlası benden yere doğru patladı, ama bir santim bile hareket etmedi.

"Len!" Shadow'un kükremesi beynimdeki buzu kesti ve her şeyi kapladığımı görecektim kadar uzun süre odaklandım

buz ve kar içinde. Buz kıvılcım çıkarıyor ve çantamı zaplıyordu.

Gölge dizlerinin üzerindeydi, bana yaklaşılamıyordu ve diğerlerini de aynı pozisyonda gördüğümde bir parça akıl sağlığım geri geldi. Öfkeli yok etme içgüdüm beni hâlâ zorluyordu ama onları yok edemeyeceğimi anladım. Ailemi. Ve Sam'in ailesini.

Güçlerimi onların formlarından çektiğimde, Gölge aynı anda ayağa kalktı.

"Yer neden şimdi katı?" diye tersledi, saldırıma hiç kızgınlık göstermiyordu. "O muhafız Sam'i aşağıya götürdü ve şimdi hiçbir güç hissedemiyorum. Neden?"

Biliyordum. Buraya indiğimizden beri lanet olası gerçeği biliyordum ama içgüdülerimi görmezden gelmişim. "Onun enerjisi bu topraklardan geliyor," diye homurdandım. "Ve onu geri istiyorlar. Onu geri istiyorlar. Kimse bunu doğrulamadı ama ben Büyük Kraliçe'nin burada yaratıldığına inanıyordum. Onun ve yavrularının enerjisi Derin'e ait."

Eğer Sam soyun sonuncusuysa -yani Sam ve Tabitha- o zaman bu toprakların onu kendilerinden biri olarak kabul etmesi mantıklı geliyordu. Bu da başka bir mantıklı düşüncenin acı ve öfkeme çarpmasına izin verdi. "Eğer Derin onu kendisinden biri olarak tanıdıysa," demeyi başardım ama öfkem daha fazla taşmadan, "onu asıl gücün kaynağına götürüyor olma ihtimali var. Biz takip edemeyelim diye bu yolu mühürledi. Ama hala üzerinde olduğumuz yol var."

Her ne kadar berbat olsa da, artık zemin sertleştiğine ve gücümüzü daha fazla çekmediğine göre, buradan kolayca geçebilirdik.

"Devam etmeliyiz," diye kabul etti Gölge. Hepimiz bunun uzak bir ihtimal, son umudumuz olduğunu biliyorduk.

Ama bu zerre kadar umut, karanlıkta devam etmemi sağlayan tek faktördü. Gölge bana yaklaştı, biraz daha makul olduğumu fark etti. Eli ağır bir şekilde omzuma indi.

"Onu bulacağız kardeşim. Bunun sonuncusu olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Samantha ve sürümüz."

Sesimi alçaltarak başımı salladım. "Eğer sona ulaşırsak ve o orada değilse, diğerlerine zarar vermediğimden emin ol. Ben her şeyi başımıza yıkmadan önce onları buradan çıkar."

"Sana söz veriyorum."

Bizden birkaç adım ötede duran varoluş nedeni sayesinde çoğu kişiden daha iyi anlıyordu.

Buzu geri çektiğimde gücüm bana geri döndü. Sert zemine gömülü taşlar da geri döndü. Tükenmişlerdi ve yeniden şarj edilmeleri gerekiyordu ve Sam için gerekeni yapmaya yetecek kadar gücüm olduğunu umuyordum. Küçük Fırtına'm için, benim dünyama giren ve o lanet şeyi yerle bir eden için.

Siyah genişlikte geri dönmeye başladığımızda Gölge benimle diğerleri arasında kaldı, grubumuzun geri kalanı bana endişeli bakışlar fırlattı ama kimse doğrudan bir şey söylemedi.

"O iyi mi?" Mera'nın arkadaşına sorduğunu duydum.

Cevabı hemen geldi. "Uzaktan bile değil. Diğer tarafımda kal. Serpintiden kurtulacak tek kişi benim."

En azından Shadow yeteneklerimin ve uçurumun kenarına ne kadar yaklaştığımın farkındaydı. Bu lanet evren eşimi benden almaya çalışmaktan vazgeçmeliydi. Basit gerçek buydu.

Kara düzlüğün sonuna ulaştığımızda yine bir uçurumun kenarıyla karşı karşıyaydık ve diğer tarafta bir bahçe vardı. Genelde bitki örtüsü beni sakinleştirirdi ama bu sefer göğsümdeki buz girdaplarını hafifletecek bir şey yoktu.

Son yirmi metrelik boşluktan atlayarak bahçenin kenarına indim. Buradan bir ürperti beni sarmaya çalışıyordu ama içimi saran ürpertiyle kıyaslanamazdı bile.

"Sanırım bu bitkilerin hiçbiri dost canlısı değil?" Lucien ses tonunu zorla hafifleterek konuştu. Sürümüzden birini kaybetmek, geçen seferden beri iyileşmemiş bir yaraydı. Alistair bizi neredeyse parçalayan bir ölüm olmuştu ama Samantha... onunki beni paramparça ederdi.

Artık sadece onun hayatı için değil, ikimizin hayatı için de savaşıyordum.

"Dikkatli yaklaşmalıyız," diye cevap verdim kesin bir dille. "Her şey bir tehdittir."

Aslında... diğerleri ilk ağaca yaklaşımadan önce, bahçeyi buza çevirmenin ailemden daha iyi olduğunu bilerek öfkemi gönderdim. İnce bir tabaka her şeyin üzerine çökerek saldırılarını yavaşlattı.

Mera acil bir fısıltıyla, "Bitkileri öldürüyor," dedi. "Bu gerçekten çok kötü."

"Henüz değil," diye yanıtladım. "Sonunda bizi beklediğine dair küçük bir umudum var. Eğer bu umut kaybolursa, kontrolüm de kaybolur."

Sessizlik ağırdı ve Faerie'nin düşmek üzere olup olmadığını anlamak için bu görevi bitirmem gerektiğinden yola devam ettim. Doğruyu söylemek gerekirse, denge bozulmamış olsa bile, eşimi bulana kadar bu dünyayı ve geri kalan her şeyi yerle bir edecektim.

Hikayenin sonu.

SAMANTHA

T Gölgeleler üzerime kapanıp beni derinliklere çektiği anda nefes alma yeteneğim kayboldu. Aşağıda hiç hava yoktu ve ben

Canavar, kara taş okyanusunun zeminine çarpmak istercesine düşüyordu.

Başından beri planı bu muydu? Beni boğulmaya mı götürecekti?

Burada hiç ışık yoktu ama yine de kurdum bir şekilde uzaktaki bazı gölgeli yaratıkları seçebiliyordu. Belli ki savaşabileceğimden çok daha fazlaydılar, çünkü beni tutanla bile savaşamıyordum.

Kurduma daha fazla vahşi güç göndererek, ulaşabildiğimiz her şeyi pençeledik ve ısırdık, ama gölge tepki bile vermedi. Bizi yere sererken enerjiyle vurulduğuna dair garip bir his vardı içimde ve şimdi yaralıydı... belki de ölmüştü. Bunun bir önemi yoktu. Ölü ya da değil, hâlâ beni cüssesiyle hapsediyor ve ikimizi de derinliklere gönderiyordu.

Oksijen eksikliği savaşma yeteneğimi çalmadan önce kurt formumdan çıkmaya karar vererek, değişimimi çektim ve iki bacaklı formuma geri dönene kadar üzerimden geçmesine izin verdim. Değişim beni gölgeden kurtardı ve gölge uzaklaşırken ağır bacaklarımı tekmelemeye çalıştım.

inişimi yavaşlatmak için. Yüzeye geri dönsem daha da iyi olurdu.

Ama hiçbir şey değişmedi. Buranın altı o kadar yoğundu ki yukarı çıkmanın hiçbir yolu yoktu, sadece sola ya da sağa, eğer o yöne doğru tekme atarsam. Ve tüm bu süre boyunca düşmeye devam ettim.

Oksijensiz kalan beynimin köşelerinde panik parladı. *Düşün, Sam. Lanet olası düşün.*

Geri dönmem gereken bir kızım ve bir eşim vardı. Yapamazdım.

sadece yuvarlanıp bu toprağın beni almasına izin veremezdim. Bu tuzaktan kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

Tabii ki bunu düşünmek yapmaktan daha kolaydı, çünkü ne denersem deneyeyim, gideceğim tek yön aşağıydı.

Çok değerli saniyeler boyunca mücadele ettikten sonra sonunda savaşmaktan vazgeçtim ve akışa bırakmaya karar verdim. Beni istedikleri yer aşağıdaydı ve muhtemelen bu noktada dibe zirveden daha yakındım. Belki de çıkış aşağıdaydı... bir şekilde.

Savaşmayı bıraktığımda, hiç direnç yokmuş gibi daldım. Etrafımın bu şekilde sarılması tuhaftı, sanki havasız bir su altındaymışım gibi, sadece kuru ve soğuktu. Alçalırken gözüme bir ışık şeridi çarptı ve bunun düşmek için doğru kararı verdiğim anlamına geldiğini umdum.

Işık bir çıkış olabilir, değil mi?

Ciğerlerim vücudumun depolanmış bir kısmından havayı çekerken umut bana saniyeler kazandırdı. Ya da belki de saniye saniye ölmekte olduğumu unutmamı sağlayan ışığa odaklanmamdı.

Parıltı beni neredeyse kör edecek kadar güçlendiğinde hatamı anladım. Bu bir çıkış ya da çıkış yolu değildi... Başkent'ten Derin'e inmek için kullandığımıza benzer bir güç hattıydı.

Bu dört kat daha büyüktü ve parlak, acımasız bir altın rengiydi, diğerlerinde olmayan bir tondu. *Orijinal güç.* Bu Büyük Kraliçe'nin soyu muydu? Koparılmamış bir parça.

İnişim yavaşladı ve karanlık titrek görüşüme girerken, parlayan telin üzerine yığıldım. Son gücümle uzandım ve elimi etrafına sardım. *Yardım et bana.* Kelimeler zihnimdeydi, son gücüm de azalıyordu ve tıpkı karanlığın beni bu dünyadan götürmeye çalıştığı zamanki gibiydi. *Ben senin soyundanım.*

Havamın son depoları da tükenmişti ve sevdiklerime son bir veda gönderdim, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, son dinlenme yerimi oluşturacak olan kumlu kömür tarafından ıslatılıyordu. Tabitha'nın küçük tatlı yüzü gözümün önüne geldi ve onu kurtarmanın bir yolunu bulmaları için dua etmekten başka bir şey gelmedi elimden. Eğer bulamazlarsa, onu bir sonraki hayatta bekleyecektim.

Bebeğimi bir daha asla bırakmazdım. Ya da Len'i.

Güçlü yüz hatları zihnimi doldurdu ve enerjisi, bağımızın var olduğu derinlere karıştı. Bizi ayrı tutan cazibe tarafından yumuşatılmıştı ama ikimiz de artık orada olduğunu biliyorduk.

Fae prensim, kızı gibi kalbimin her parçasını tutuyordu ve ikisini de tanıyıp sevdiğim için bu boşa geçmiş bir hayat değildi.

Ölümlüler âlemine olan bağlılığımı serbest bıraktığımda, ruhum altın ışık yolunu takip ederek, içinde bulunduğu kaptan kurtuldu. Artık derinliklerde değildim, ciğerlerimde bir sızı ya da kalbimde bir korku olmadan özgürce hareket ediyordum. Ölümlülüğün ağırlığı gitmişti ve ben sürüklenirken, keskin bir sivri uç beni merkezimden yakaladı ve yanlara doğru çekti.

Ruh formundayken bile ani hareket canımı yaktı ve yanan bir yüzeye düştüğümde nefesim kesildi. Ayağa kalktığımda, nerede olduğumu anlamaya çalışırken hafif enerjinin bir kısmını kafa karışıklığı bulandırdı. Ruh formum, sanki güneşin üzerine inmişiz gibi alevler içinde yanan bir toprağın yüzeyinde duruyordu - yüzmüyordu, duruyordu.

Küçük bir gezegenin tepesinde yürüyen bir çizgi film karakteri gibi arazinin kıvrımını takip ederek ileriye doğru bir adım attığımda hiç ısı yoktu. Önümde dönüp duran alevlerin dışında, durduğum yerin ötesinde bir şey göremeyecek kadar aydınlıktı.

Acı, sıcak veya soğuk yoktu, sanki dünyanın kendisiyle tam olarak etkileşime giremiyormuşum gibi.

Adımlarım, yerden birkaç metre yukarıda süzülen altın bir ışık huzmesine gelene kadar devam etti. Öldüğümde aynı ışığın tuttuğumu hatırlamam bir anımı aldı.

Altın çizgiye ulaştığımda hızım arttı, ona dokunmak istiyordum ama artık gerçekten ellerim yoktu. Onu takip etmeye karar vererek bir kez daha yola koyuldum, bu toprakların eğriliğini geçtikçe altın daha parlak ve daha parlak hale geliyordu. Tel büyüyene, kalınlaşana ve neredeyse bakamayacağım kadar parlaklaşana kadar başka hiçbir değişiklik olmadı.

Güneş dünyasının alevli yüzeyini donuk bir zemine dönüştürmüştü.

Sonunda kordon büyük bir su borusu kadar genişledi, çapı o kadar büyüktü ki, eğer bir açıklığı olsaydı, içine doğru yürüyebilir ve kafamı çarpamazdım.

Hayalet kafam. Ya da artık her neysem.

Bu, zeminin düzleştiği noktaydı ve düzleştiğinde kordon aniden küçüldü, sanki tüm boyutu onu kaybetmememi sağlamak içinmiş gibi. Altın diğer kordonlarla birleşti, hepsi de... Aslında neye bağlı oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ufukta asılı duran dev bir küreye benziyordu ve garip bir şekilde, bir gökdelen büyüklüğünde olmasına rağmen, şu ana kadar onu fark etmemiştim. Yüzeyinden farklı renklerde düzinelerce başka kordon yayılıyordu.

Altın çizgiden uzaklaşarak diğer çizgiler arasında sürüklendim ve küreye doğru ilerledim.

Yaklaştıkça, buraya çekildiğimden beri ilk duyuşal değişikliklerden biri olan bir enerji nabızı hissedebiliyordum. Bu nabız, dev kürenin bir güç merkezi olup olmadığını, beslenip beslenmediğini merak etmeme neden oldu. Gücün yönünü söylemek zordu.

Belki her iki tarafa da gitmiştir.

Denge genellikle eşit bir akış gerektiriyordu.

Bundan sonra ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim olmadan ilerlemeye devam ettim ve küreye yaklaştıkça altın ipimi kaybettim. Yerden birkaç metre yukarıda yüzen dev yapı, daha önce gördüğüm bir renkte değildi. Dünyalarda var olan her renkten ve her tondan bir yıkama gibi görünüyordu, hareket ediyor ve sürekli değişiyordu.

Yüzeyin en küçük ayrıntılarını *görebilecek* kadar yaklaştığımda, boğuk bir ses çıktı ve burada ses çıkarabileceğimi bilmek biraz korkutucuydu. Bu topraklar çok sessizdi *ve ben ölüydüm, bu yüzden sesler bana yersiz geliyordu*. Ama sesin nedeni hâlâ geçerliydi. Küre düşündüğüm gibi renklerin bir karışımı değildi, yüzeyi trilyonlarca küçük görüntüden oluşuyordu, küçük ve yan yana dizilmişlerdi, böylece birey bütünün içinde gizlenmişti, yüzeye bastırılana kadar fark edilmesi zordu.

Görüntüler de hareket ediyordu, trilyonlarca farklı kanala ayarlanmış bir televizyona benziyordu.

"Bu da ne böyle...?" Tıngırdayan çan seslerine benzeyen bir sesle mırıldandım.

Kaybedecek bir şeyim kalmadığına karar vererek, hayalet formumu küreye yaklaştırdım ve güce dokunmak istedim.

Enerjim ona değdiğinde geriye doğru savruldu, havayı fiziksel kulaklarım olmamasına rağmen neredeyse acı verecek kadar gürültülü bir patlama doldurdu.

Bir uyarı gibi geldi ve bununla ne yapmam gerektiğini merak ettim.

Geriye dönerek altın ipi kaybettiğim yere geldim. Beni buraya getiren ip buydu ve

Bunun sonraki adımlarımla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

Sadece bu özel kabloyu nasıl kullanacağımı bulmam gerekiyordu.

Bu kez, küreye doğru ilerlerken, altın ipi enerjimde tuttum, sanki özüne tutunuyormuş gibi. Kıvrıldı, döndü ve neredeyse birkaç kez onu kaybediyordum, tekrar bulmak için geri dönmek zorunda kaldım, ama sonunda küreye dokunduğu noktaya ulaştım. Dev güç yapısının karşı tarafındaydı.

Kendimi bir kez daha reddedilmeye hazırlayarak, altının bağlandığı yere doğru bastırdım, ancak kürenin içine girene kadar özümün ileriye doğru aktığını gördüm. Dışarıdaki parlak ateşli dünya soldu, kürenin içi sadece parıldayan altın rengindeydi.

Belki de güç alanım yüzünden.

İçeride görebildiğim hiçbir şey yoktu ve Clarity'deki eski yatak odamdan çok daha büyük değildi. Dışarısı hiçbir şekilde içeride var olanı yansıtmıyordu.

İçgüdülerim bana artık beklemem gerektiğini söylüyordu. Bekle ve bir sonraki yolun beni nereye götüreceğini gör.

Belki bu sonsuza kadar sürecekti, belki de anında gerçekleşecekti.

Her iki durumda da, buraya bir nedenden dolayı getirilmiştim ve bu neden bana sunulana kadar beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Neyse ki ölümler zamandan korkmuyordu.

LEN

Sorada değildi.

Biz yapılmış o aracılığıyla ve
Bahçe, hangi ancak sona
yaklaştığımızda canlandı. Zamanla
bittiğinde, birkaç sakatlığımız vardı ama endişelenecek bir
şey yoktu. Bir sonraki bölüm bizi altın bir küreye getirdi.
Kristallerden oluşan bir diyarın ortasında havada asılı
duruyordu, tüm bu alan dünyanın başka hiçbir yerinde
hissetmediğim kadar güç içeriyordu.

"Köken," diye nefes aldı Angel. "Bu, Peri yaratımının
kaynağıdır. Asıl güç."

Her dünyanın bir doğum yeri vardı ve burada orijinal
güç hala tüm dünyaların büyük Kökeni ile bağlantılıydı.
Kökenler çoğu sakin için erişilebilir değildi ya da
tesadüfen rastlandığında hayatta kalınabilirdi.

Eğer hepimiz bu kadar güçlü olmasaydık, buradaki saf
enerji bizi paramparça ederdi.

"Bunda bir terslik var," dedi Reece, alev almadan
olabildiğince yaklaşıyor. "Neden altının içinden karanlık
geçiyor?"

"Daha önce hiç böyle orijinal bir güç kaynağı gördünüz
mü?" Simone sordu.

Reece'in teorisini destekleyerek, "Bozulmuş," diye
homurdanmayı başardım. "Altın saf olmalı."

"Belki de Büyük Kraliçe'ye olan budur," diye gürledi Gölge. "Bu onun ortadan kayboluşunu ve Faerie'deki zayıflamayı açıklayabilir."

Belki Samantha'ya da olan buydu. "Bekle, eğer Samantha'nın ölümüne neden olan şey hattın kesilmesiye hayat, neden orada hala bütün ve eksiksiz görünüyor?" Simone sordu. "Başka bir çizgi var mıydı?"

Kürenin tepesinden yukarı doğru uzanan altın kordondan bahsediyordu. "Yaratılış dünyasına giden hat bu," diyebildim, bir yandan da öfkem artıyordu. "Fredrick sadece Simone'un soyunu Faerie'nin ana topraklarına bağlayan kısmı kopardı."

Gölge başını salladı. "Evet, eğer o diğer hat kopmuş olsaydı, Faerie aynı saniye içinde var olmaktan çıkardı."

Göğsüm daha da daraldı. "Hiç kimse bu hattı koparamaz. Bu, var olanın ötesinde bir güç gerektirir. Bizim grubumuzun bile şansı olmaz. Milyonlarca grubumuzun bile."

"Samantha'nın kürenin içinde olduğunu mu düşünüyorsun?" Mera boğuk bir sesle konuştu, gözlerini ovuştururken gözleri kızarmıştı.

Tekrar konuşamayınca canavarımı serbest bıraktım ve buradaki tüm büyü kaynaklarını kullandım. Eğer Samantha o kürenin içindeyse, ona nasıl ulaşacağımı bulacaktım.

Üzerinde durduğumuz zemin sarsıldı ve yüzeyi kaplayan milyarlarca kristal de onunla birlikte sarsıldı. Daha önce görmediğim pek çok kristal vardı ve daha önce kraliçe tarafından yüzeye getirilmedikleri için güçlerinin Faerie'nin başa çıkabileceğinin ötesinde olduğunu varsaymak zorundaydım. Sanırım bu teoriyi test etmek üzereydim.

"Len!" Gölge seslendi.

Güç beni doldururken sesim gürledi. "Onu bulmak zorundayım. Onu kürenin içine kadar takip edeceğim ve eğer orada değilse, bir sonraki hayata kadar. Bu güçle onu geri getirebilirim."

Diğerleri bağırarak bana doğru koştular ama artık çok geçti. Taşlar ve kristaller beni tamamen kaplamıştı,

onların

Güç özümle birleştirdi ve beni hiç şüphesiz tüm dünyalar evrenindeki en güçlü varlıklardan birine dönüştürdü.

Tanrıların tanrısı.

Durdurulamayan bir güç.

Güç içimde kabardıkça havaya yükseldim. Kontrol edebileceğim ötesine geçtiğim bilgisi, içimden akıp giden güçle birlikte silinip gitti.

Sadece güç değil, bilgi.

Yeni gücüm bana dünyalar arasında, hatta varoluş düzlemleri arasında hareket etmek istersem altın küreyi kullanabileceğimi söyledi. Bu bir geçitti... kanaldı. Bu aynı zamanda mevcut güç yükümü kaldırabilecek tek varlıktı, bu yüzden arkadaşlarımı ve diğer milyonlarca masumu yok etmeden Samantha'nın peşinden gitme şansım vardı.

İleriye doğru süzülürken etrafımda daha fazla kristal dönmeye başladı ve derim tamamen görünmez olana kadar formuma bağlandı. Sadece gözlerim görünür kaldı; bu görüş yolumu takip etmemi sağladı.

Küreye bağlı altın ipe dokunduğumda, güç bana çarparak formumu yok etmeye çalıştı. Kristaller beni korudu ama ne kadar süreyle koruduğundan emin değildim.

"Len!" Gölge bir kez daha arkamdan seslendi. "Eşini bul ve bize dön. Bu lanet bir emirdir."

Samantha'nın benim gerçek eşim olduğunu ve bana ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Onsuz burada var olamazdım. Binlerce yıl tek başıma hayatta kalmış olabilirdim ama artık bir ruh bağlantısına sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bildiğime göre, o yalnızlığa asla geri dönemezdim.

Arkadaşımın gittiği yere ben de giderdim.

Altın etrafımı sararak ruhumu yaktı ve burası fiziksel bir formun izinsiz girmesi gereken bir yer olmadığından, acı uzun yaşamımda deneyimlediğim her şeyin ötesindeydi.

Sam'i kaybetmek dışında.

Bununla kıyaslanabilecek hiçbir acı yoktu ve derim kaslarımdan ve kemiklerimden kömürleşiyormuş gibi hissetsem de bu yanığı kabul ettim. Özüm nihayet kordona girdiğinde etrafımdaki ışık daha da parlaklaştı ve bir tünel boyunca ilerledim. Altın ışık yer yer çamura benzeyen koyu renkli kesişen ışınlarla kırılıyordu ve Faerie'nin Kökeni'nin lekeli olduğu açıktı.

Büyük Kraliçe'ye her ne olduysa Faerie'yi etkilemeye devam etti ve sonunda bu bizim yıkımımız olacaktı. Her ne kadar sinir bozucu olsa da, Fredrick'in hattı kesmesi bizi zayıflığımızın nedenlerine uyandırdı.

Hayatını kurtaracağından değil. Arkadaşıma zarar verirse, onu yok ederim.

Samantha'yı geri alır almaz.

Ve Büyük Kraliçe'nin neden çocuklarının Faerie'den uzaklaştırılmasını sağlamak için bu kadar çaba sarf ettiğini, neredeyse kimse onun varlığını hatırlamayana kadar onları ve Faerie'nin geri kalanını bir cazibe haline getirdiğini anladı.

Hepsi o lekeli güç yüzünden... Bu hiç mantıklı değildi çünkü bunu yaparken hepimizi ölüme mahkûm etmişti. Gerçek ortadaydı ve eşimi bulduğumda, dünyadaki hiçbir şey beni hikâyenin geri kalanını ortaya çıkarmaktan alıkoyamazdı.

Büyük Kraliçe'nin canı cehenneme.

SAMANTHA

A Bir süre meditatif bir halde sürüklendikten sonra düşüncelerim Len ve Tabitha'ya döndü. Ölümüne rağmen onlardan uzaklaşmamıştım. Hiçbir zaman Ölümcül düzleme girmeye zorlansam bile yapabilirdim. İnsan varlığının temelini oluşturan iki fae'yi nasıl bırakabilirdi? Her şeylerini.

Bu hiç adil değildi.

Neden hatırlamadığımı başka bir dünyanın örtüsü üzerinde kurban edilmek zorundaydım? Büyük Kraliçe neden çocuk sahibi olmayı seçti, bizi büyüledi ve sonra bizi dünyalara terk etti?

Keşke şu anda burada olsaydı da ona biraz bağırabilseydim.

Sanki düşünceler burada gerçeğe dönüşebilirmiş gibi, bir güç patlaması oldu ve önümde hayalet gibi bir görüntü durdu, neredeyse bir insanın izdüşümü gibi, önümde geziniyordu.

İlk başta bunun Büyük Kraliçe olduğunu düşündüm, ta ki daha yakından bakıp *yansımam olduğunu* fark edene kadar.

"Sammia," dedi suret benimkine benzer bir sesle.

"Yaratılış Dünyası'na ve Büyük Köken'e ulaştınız. En çok korktuğum şey gerçekleşti."

Affedersiniz, ne dediniz? "Sammia da kim?"

Yüzüm gülümsedi ve kendimi böyle görmek ürperticiydi. Bu gerçek bir yansıma değildi çünkü görüntünün tersine çevrilmesi söz konusu değildi. Uzun dalgalı saçlarım, iri zümrüt gözlerim ve altın kahverengisi ile bronz arasında gidip gelen tenime kadar herkes beni böyle görüyordu. Görüntüde güçlü ve emin görünüyordum, gerçek hayatta asla göstermediğim türden bir güven ve güçle doluydum.

Bu versiyonum çocukken terk edilmemişti, sürüler arasında karıştırılmamıştı, her zaman farklı ve yalnızdı. Bu versiyonum yaşadığım acıyı bilmiyordu ve bunun için biraz kırgındım.

"Sen Sammia'sın," diye cevap verdi. "Ben Sammia'yım. Biz bir ve aynıyız, sadece ben gerektiğinde öğrenmen için saklanan bir hafızayım."

Ölmüştüm ama bu konuşma yine de daha tuhaftı.

"Bir anı," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

"Neyin anısı?"

"Önceki hayatından."

Basit bir ifade, o kadar da basit olmayan bir anlam.

"En açık cevabı almak için hangi soruyu sormalıyım?" Sonunda şifreli saçmalıklardan bıktığımı söyledim.

"Elimde sadece bu hafızada kalan cevaplar var," dedi diğer ben. "Ve zamanımız azalıyor, bu yüzden acele edelim."

Bana uyar. "Tamam, yani anılarım Büyük Kraliçe tarafından alınmadan önce Sammia mıydım?"

Yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışacak kadar akıllıydım ama bütün hâlâ eksikti.

Uzun bir duraklama. "Anılarımızı silmekten nefret ediyordum," diye fısıldadı sonunda.

Ses tonundaki keder beni neredeyse kırıyordu.

Bekle! Cidden...

"Anılarımızı silmekten nefret mi ediyordun?" Bulmacanın parçaları yerine oturdukça yavaşça söyledim. "Kraliçe bizi büyülemedi mi?"

Gözlerindeki... gözlerimizdeki derin yeşil benekleri seçebilinceye kadar yaklaştı.

"Siz Büyük Kraliçe'siniz," dedi.

Kelimeler anlamlıydı ama beynim hemen reddetti. "Hayır," diye homurdandım, içimden kahkahalar döküldü. "Yani, hadi ama... Büyük Kraliçe binlerce ya da daha fazla yaşında. O şimdiye kadar yaşamış en güçlü fae. Ben daha otuz yaşında bile olmayan lanet olası bir şekil değiştirenim."

Yanlış kişiyi yakaladın, kardeşim.

Neden *diğer ucube benliğim* benimle böyle uğraşıyordu? Hadi ama.

"Henüz sana mantıklı gelmediğini biliyorum," dedi aptal Sam, "ama tüm parçalara sahip değilsin." Bir şekilde bulmaca benzetmeleriyle düşündüğümü bilmesi beni rahatsız etmişti. "Dünya'da saklanmaya karar vermemizin bir nedeni vardı ve eşimiz ortaya çıkana kadar her şey yolunda gidiyordu."

Len'in yüzü gözümün önünden geçti. "Len'in tüm bunlarla ne ilgisi var?" diye sordum.

Onu her düşündüğümde içimdeki sızı daha da artıyor, zaten ölmemiş olsaydım beni yok etmeye yetecek bir özlem duyuyordum.

"O ortaya çıktı. Sonunda bizi buldu ve her şeyi mahvetti."

"Kes şunu," diye karşılık verdim. Kendi kendinle böyle tartışmaktan daha saçma bir şey olabilir miydi? "Len hiçbir şeyi mahvetmedi. Tüm bu saçmalıkların kurbanı oldu. Senin aptal büyüün yüzünden ikimiz de kızımızla, Tabby'yle geçireceğimiz zamanı kaçırdık."

Hafızamdaki versiyonum bocaladı. Bir süreliğine kısa devre yaptı. Tekrar ortaya çıktığında, "Bizim kızımız yok," dedi. "Bu bizim anılarımızla uyuşmuyor."

Bu beni duraksattı. "Tabitha'dan haberin yok mu?"

Bu, eğer anlattıkları doğruysa, hamileliğimin farkına varmadan önce kendimi hecelediğim anlamına geliyordu. Tabitha

hafıza kaybımızın katalizörü oldu, yarattığım cazibe için.

BUNLARIN NE ANLAMINI VAR?

"Bana nasıl Büyük Kraliçe olduğumu açıklar mısın?"
Dedim, hâlâ kafamda oturtmaya çalışıyordum. "B u n c a zamandır Dünya'da mı saklanıyordum?"

Diğer ben başını salladı. "Evet, bu benim için size anlatması zor bir hikâye olacak ama dünyalara geri dönmeli ve doğru yolu bir kez daha harekete geçirmeliyiz."

Harika, daha uğursuz ve gizemli bir konuşma.

"Dünyaları kurtarmak için Faerie'den ayrıldık. Fae'lere kim olduğumuzu unutmalarını söyledik, çünkü dünyamıza bir daha ayak basmayacağımızı biliyorduk. Ama şimdi siz Faerie'ye döndüğünüze göre, durdurmaya çalıştığım şey tüm gücüyle geri dönmüş olacak. Anıları saklamak için yeterince güvenli olan tek yer olan bu Köken Küresine dönecek kadar hatırladığın için şanslıyız."

"Hatırlamıyordum," dedim sertçe. "Beni buraya getiren sadece taliksiz bir dizi olaydı. Bir fae Büyük Kraliçe'nin hattını kesti, bu da beni neredeyse öldürüyordu. Onu onarmaya çalışmak için Derinlere inmek zorunda kaldık, ancak bir gölge muhafızı beni ölüme sürükledi. Altın kordonun üzerine düştüm ve o da beni buraya getirdi."

Gözlerini kırıştırdı. "Hattı kestiler mi? Neden?"

"Yeni bir kraliçe atamak için," dedim. "Faerie yıllardır zayıflıyordu ve artık bununla işleri bitti."

Öngörülen ben güldü. "Kraliçe mi atayacaklar? Kendilerini mi kandırıyorlar? Biz doğmadık, Köken'in enerjisinden yaratıldık. Yerimiz doldurulamaz ve gerçekten ölemeyiz."

Harika, bu ürkütücü falan değildi.

Sanki bilgiyi yeniden yönlendiriyormuş ve bundan sonra nasıl ilerleyeceğine karar veriyormuş gibi durakladı. "Öncelikle, Derin ile yukarıdaki Peri arasındaki hattı onarmanız gerekiyor. Bu sana

tüm gücünü ve anılarını geri alabilirsin. Bunu buradan yapamam ama size yolunuzda yardımcı olacak kadarını açıklayabilirim."

Tamam, o zaman siktir git.

Hep böyle uzun soluklu muydum?

Artık olan biten her şeyin suçlusunun ben olduğumu bildiğim için, içimde kendime karşı bir nefret vardı. Özellikle de yaptığım seçimleri neden yaptığıma dair hâlâ hiçbir fikrim olmadığı için.

"Biz bu Köken ile Peri arasında bir kanal olarak yaratıldık," dedi diğer ben. "Biz, tüm niyet ve amaçlar için, bir Köken tanrısıyız." Ağır bir şekilde durakladı ve bu son kelimelerin muhtemelen *hafızası olan* bir varlık için bir şey ifade edeceğini biliyordum.

Ben yorum yapmayınca, diğer ben devam etti: "Bizden elli tane var, her dünya için bir tane. Bazıları Solaris Sisteminde, bazıları da diğer sistemlerde."

Eğer ölü bir zihin patlatılabilseydi, benimki paramparça olurdu. "Basit bir şekil değiştiren olmayı bile zar zor beceriyorum ve şimdi bana bir tanrı olduğumu söylüyorsun."

Bu lanet şey de ne?

Diğer ben başını salladı. "Öylesin ve herhangi bir tanrı değilsin. Anılarını araştırmak için sınırlı enerjimi kullandım ve diğer bazı tanrı benzeri yaratıklarla arkadaş olduğunu görüyorum. Onlar bizim ikinci kademe tanrılar olarak adlandırdığımız türden, Kökenlerin bir altındaki seviye."

Harika, Shadow'un yıllık sık ölçme yarışmasını kazanacaktım. *Mükemmel.*

"Madem bu kadar güçlüyüm, neden kaçıp saklandım? Dünya küçük bir sürtük gibi mi?"

Yüz ifadesi daha da karardı ve kürenin içindeki enerji de daha soğuktu. "Çok uzun zaman önce, Kökenlerden biri yerini gözden kaybetti. Traylor dünyasından Dalmia. Kendi dünyasından daha fazlasının Kökeni olmak istiyordu, tüm dünyaların Kökeni olmak istiyordu. Yıllık güç toplantılarımızdan birinde, onu ikna etmeye çalıştık.

enerji şebekesinden kendi payına düşenden daha fazlasını almasını engellemek." İç çekti. "Bizi dinlediğini sanıyorduk ama her birimizin kandırıldığı ortaya çıktı. Biz oradayken Dalmia tüm Köken tanrılarına bir büyü yaptı. Bizimle birlikte dünyalarımıza geri götürdüğümüz karanlık bir enerji."

Sanki sadece bir anı olmasına rağmen canı yanıyormuş gibi başını salladı.

"Karanlık ve aydınlık birlikte var olur. Köken tanrılar bunun kanıtıdır, ama o hepimizin dengesini bozdu."

Tekrar durakladı ve ben de bundan sonra ne olacağını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. "Karanlık Faerie'ye zarar mı verdi?" Ben zorladım.

Karşılığında yavaşça başımı salladım. "Öyle oldu. Asıl gücümüzün kaynağını lekeledi. Enerjimizi. Karanlığın altına sızdığını görür görmez aceleyle Köken'e geri döndüm. Diğer tanrılar da birer birer geri döndüler, her biri aynı hikâyeyi anlatıyordu. Bunun Dalmia'nın her birimizin dünyasına sızan karanlığı olduğunu anlamamız uzun sürmedi.

"Tamamlandığı takdirde, orijinal enerjinin her zerresi üzerinde tam kontrol sahibi olmasını sağlayacak bir büyüydü. Hiçbir dengi, hiçbir dengesi, hepsini yok etmesine karşı hiçbir engeli olmayacaktı." Her cümle bana bir darbe gibi çarptı ve anılarım olmasa bile artık bu olayların gerçekliğini inkâr edemezdim.

"Ondan sonra ne oldu?" Ona sordum.

Faerie'yi neden terk ettiğimi ve eşimizi neden reddettiğimi hâlâ tam olarak anlayamıyordum. Çünkü açıkça görülüyordu ki bu sefer reddetme işini, Len ve kızımız da dahil olmak üzere aramızdaki bağla ilgili her şeyi silecek kadar güçlü bir büyü göndererek ben yapmıştım.

"Büyüsünün tamamlanmasına sınırlı bir süre kaldığını bildiğimizden, tek seçeneğin kaynağı ortadan kaldırmak olduğuna karar verdik. Çoğumuz dünyalarımızı terk ettik, çünkü enerjimiz onu güçlendirmeden büyü yavaşlayacaktı. Biz gittiğimizde, en güçlü on tanrı Dalmia'yı avlayacaktı."

"Onu hiç yakalamadılar mı?" Ben patladım.

"Dünyamıza hiç geri dönemedik mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, onu yok ettiler. Ama onun varlığına son vermek için on tanesinin birleşik gücü gerekti. Bir Köken, arkasında yeterli güç varsa başka bir Köken tanrısı tarafından öldürülebilir. Enerjilerini birbirine bağladılar ve hem onu hem de *kendilerini* varoluştan sildiler."

Titriyordum, bu anı vücudumda içgüdüsel bir tepki yaratıyordu. "Bu onların dünyalarını öldürdü mü?" Fısıldadım.

"Evet." Hüzün yüzünü buruşturdu. "Birçoğunu kurtarmak için on dünya feda edildi. Bu hepimizin yapacağı bir seçimdi."

Onun ne dediğini anlayabilecek durumda değildim. Şu anki beynim gençti ve genç bir varlık gibi düşünüyorduk. "Halkımı feda edemezdim."

"O zaman hepsi düşerdi," dedi basitçe.

Doğru, ama ne seçim ama. "Eğer Dalmia öldüyse, neden Faerie'ye hiç dönmedin? Tüm bunlar hafıza büyüünden çok önce gerçekleşmiş olmalı."

"Güç skalasında on birinci sıradaydım," dedi basitçe. "Onun peşinden giden bir varlık. Onların ölümü üzerine en güçlü Köken tanrısı oldum. Herkese dünyalarını terk etmelerini ve gerçek bir güç şebekesi olmayan tek gezegen olan Dünya'da saklanmalarını emrettim. Burada saklandık ve Dalmia'nın lekeli enerjisinin yok edileceği gün gelene kadar bekledik."

Her şey mantıklı gelmeye başlamıştı, hem de süper berbat bir şekilde. "Onu öldürmek büyüü durdurmadı mı?" Başımı sallayarak söyledim.

Diğer ben omuz silkti. Siktiğimin omuz silkmesi. "Hayır, olmadı ama uzak durduğumuz ve gücümüzü Köken'e daha fazla katmadığımız sürece yayılmayı durdurmamızı sağladı."

Yine omuz silkti ve diğer benin bazen gerçek bir amcık olduğunu hissettim. "Dünyalarımızı zayıflatmış olabilir ama yine de hayatta kaldılar."

"Zar zor," diye ısırdım. "Eminim bu zayıflamanın tüm dünyalar üzerinde bir dalgalanma etkisi olmuştur. Yani, Solaris Sistemi'nin son zamanlarda bu kadar çok sorun

yaşamasının nedeni bu mu?" Sürüm son birkaç yılını Solaris Sistemi'ni kurtarmak için harcadı.

dünyaları düzenli olarak. "Dünyaları terk etmeniz yeni karanlık enerjilerin ortaya çıkmasına izin verdi mi? Yeni tanrılar mı?"

"Evet. Köken tanrılarının dünyalarına dönmemeleri koruyucu kalkanlarında boşluklar oluşmasına neden oldu. Bu da diğer tanrıların güçlenerek öne çıkmasına olanak sağladı. Arkadaşlarınız bunun en iyi örneği. Bir canavarın Dünya'da yeni bir yaşam yaratmasına ve uzun zamandır gördüğümüz en güçlü doğaüstü sürüsünün katalizörü olmasına izin verdi."

Diğerleri onun sadece anılara ve benim zihnimden aldığı bilgilere sahip olduğuna inanabilirdi ama Shadow ve sürüsü hakkında söylentilerin yayıldığını hissediyordum. Gücümüz hakkında. Bu da, başkaları güçlerini bizimkine karşı test etmeye çalıştıkça, yakında düzenli olarak saldırıları savuşturacağımız endişesini yarattı. Bununla başa çıkamayacağımızdan değil.

Ama önce... Bu durumu nasıl düzelteceğimi ve ailemin yanına nasıl döneceğimi bulmalıydım.

Çok geç olmadan.

SAMANTHA

O Bana sert şeyler düşünüyormuş gibi geldi, ben de daha fazla bilgi istedim. "Aydınlık ve karanlıktan oluşan bir varlık nasıl olur da karanlığın içine bu kadar dünyaları ve ailelerini yok etmeye istekli olurlar mı?"

"Nedenini hala bilmiyoruz," dedi, "ama varsayımımız dengenin bir an için bozulduğu yönündeydi, ki bu bazen olur, ama bu örnekte Dalmia'nın dünyası kayan ölçeğin sonundaydı. Ve karanlık bir kez ele geçirdiğinde, vazgeçmeyi reddetti."

"Bunun tekrar olmasını nasıl engelleyebiliriz?"

Diğer ben başını salladı. "Kökenler artık kayıp. Çoğu o kadar uzun süredir yoklar ve o kadar zayıfladılar ki, bir zamanlar oldukları şeye asla geri dönemezler. Bunun kanıtı, Faerie'de hattınızın nasıl kesildiğidir. Gücümüzün zirvesindeyken, bizi bu şekilde yok etmek imkansız olurdu. Bunu deneyenler, Köken'e giden kordonumuza dokundukları anda patlarlardı-"

Düşük bir enerji uğultusunun üzerimize çökmesiyle kesildi. Kürenin duvarına doğru geri fırlatıldım. Binlerce göz kamaştırıcı kristale benzer bir güç boşlukta uçuşuyordu.

Kinetik enerjinin sönmesi neredeyse bir dakika sürdü ve söndüğünde tanıdık bir dizi gümüş göz belirdi

göründü. Geri kalanı kristallerle kaplıydı ama dostumu nerede olsa tanırdım.

"Len!" Nefes nefese kaldım.

Doğruca bana yöneldi, hayaletimsi enerjisi etrafımı sardı. Acı ruhumda kabardı ve buraya gelebilmek için ölmüş olması gerektiğini bildiğim için ağlamak istedim.

Öldü ve altın çizgiyi de takip etti.

Benim için geldi.

"Fırtına," diye nefes aldı ve belki de ikimizin de ölü gibi olmasından kaynaklanıyordu ama onu hayattayken hissettiğim kadar sağlam hissedebiliyordum. Kristaller sert çizgiler halinde beni kesiyordu ve ben bu hissin tadını çıkarıyordum.

"Kış," diye hıçkırarak karşılık verdim, fiziksel bedenim olmadığı için gözyaşlarım akılmıyordu. "Ne yaptın sen?"

"Sen benim hayatımsın," dedi basitçe. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. İstisna yok."

İçimden histerik bir kahkaha yükseldi. "Bana karşı çok iyisin ama her şey düşündüğümüz gibi değil. Ben Büyük Kraliçe'nin soyundan gelmiyorum."

Durakladı, gözlerinin etrafında görebildiğim küçük deri parçacıklarını renklendiren bir şaşkınlık vardı.

"O Büyük Kraliçe."

Sonunda diğer bana döndü ve benim sert bir ikiz olduğum gerçeğine görünür bir tepki vermedi. "Açıkla," diye karşılık verdi.

"O versiyonun ben olmadığımı nasıl anladın?" O cevap vermeden önce ben sordum.

"Biz birbirimize bağlıyız," dedi kurnaz bakışlarını ondan ayırmadan. "Bu bir anı, senin gücünden parçalar taşıyor ama ruhundan hiçbir şey taşımıyor."

Ona doğru eğildim, vücudum onu çevreleyen kristallere uyum sağladı.

"O bir anı," diye onayladım. Len'in kolları beni öylesine sıkıca sardı ki, eğer hayatta olsaydım taştan giysisinin üzerinden kanlar akıyor olurdu. "Buraya gönderdiğim bir hatıra.

Büyü ve dünyalar, Faerie'ye anılarım olmadan dönersem diye."

"Açıkla," diye bir kez daha ısırıldı Len ve bu sefer sesinde daha az sabır vardı. Ruh formundayken bile gücü boşluğu dolduruyor, yoğunluğu artıyordu.

"Genç tanrı," dedi, "Faerie'de yarattığım güç boşluğunda yükseldin. Bizim için bir eş olarak seçilmen mantıklı. Tanışmamızı sağlayan benim zayıflamam ve senin gelişen gücündü. Sonunda beni Büyük Yürüyüşünde bulman için. Senin kadar güçlü biri varken Dünya enerjimi ancak bu kadar uzun süre saklayabilirdi."

Len bana baktı, kaşları birbirine yaklaşmıştı ve ben de başımı salladım. "Evet, çok tuhaf bir hikâye ama söylediklerine inanıyorum. Ben Büyük Kraliçe'ydim, Faerie'nin köken tanrısıyım, ta ki onu kurtarmak için çekip gitmek zorunda kalana kadar."

Bu bir tepki aldı. *Köken Tanrı* Len için benim için olduğundan daha fazla şey ifade ediyordu. "Çok fazla arka plan var," diye devam ettim, "ama zamanımız yok. Faerie'ye dönmeli ve onu kurtarmak için bir kez daha girişimde bulunmalıyız."

Ne pahasına olursa olsun, geri dönecektik. Bir Köken tanrısının gerçek bir eş bulmasına izin vermekle hata yapmışlardı, çünkü onu kaybedersem lanet olası dünyaların canı cehenneme. Konu ailem olduğunda kahraman değildim. Kızımı, sürümü ve Faerie'yi kurtarırdım ama geri kalan dünyalar kendi başlarındaydı. Bu tanrı da artık bir şekil değiştiren gibi düşünüyordu.

"Acele etmemiz gerekiyor," dedi diğer ben, görünüşe göre monolog yapmayı seviyor olsa da. "İşte her şeyin temel noktaları. Karanlığın yayılmaya devam edecek güce sahip olmadığından emin olmak için kendimi Dünya'ya taşıdım. Kalan tüm Köken tanrıları da Dünya'da saklandı ve bunu yaparak güç dengesinde bir boşluk yarattık. Yeni tanrılar bu şekilde doğdu. Sen beni bulana kadar her şey yolunda gidiyordu." Sesi kırıldı. "İki inanılmaz ay boyunca birlikteydik ve kendime her gün çekip gitmemi söyledim ama yapamadım. Çok uzun zamandır yalnızdım, hiçbir fikrim yoktu."

Dışarıda böyle mükemmel bir aşk olduğunu. Sadece benim zayıf halim nedeniyle mümkün olan bir aşk, ama garip bir şekilde, seninleyken kendimi her zamanki gibi güçlü hissediyordum."

"Sanki kaybettiğin gücü ben barındırıyormuşum gibi mi?" diye düşündü.

Anı başını sallamadan önce durakladı. "Evet, bu da bir olasılık."

Len'in sesi daha da sertleşti. "Eve gidip seni yanıma çağırarak gerçek eş bağıni tamamlamaya karar verdiğimde ne oldu?"

Sesi titriyordu. "Beklediğim fırsat buydu, bu yüzden uzun hayatımdaki en zor şeyi yapmak zorunda kalacağımı bile bile seni geri dönmek için cesaretlendirdim."

Göğsüm o kadar kötü ağrıyordu ki tekrar ölüyor muyum diye merak ettim.

Bir ruh birden fazla kez ölebilir mi?

"En azından anılarını saklasaydın, böylece geri dönmeyeceğini bilseydin daha güvenli olmaz mıydı?" Boğazım düğümlendi.

"Daha güvenli, evet," dedi hüzünlü bir kahkahayla, "ama uzak duracak kadar güçlü olmadığım ortaya çıktı. Geri dönmem için çağrı geldiğinde, Faerie'yi bulmak için kendimi uçuruma bırakmaktan sadece birkaç saniye uzaktaydım. Neredeyse gerçekleşiyordu ve tek şansımın Faerie tarafımı engellemek olduğunu biliyordum."

Hayalet gibi elini aramızda salladı. "Yarattığım cazibe bir yeniden doğuş olarak tasarlandı. Büyük Kraliçe enerjimizi - ve onun anılarını- attık ve kendimizi bir şekilde değiştirene dönüştürdük. Birlikte biraz zaman geçirdiğim büyüleyici bir doğaüstü ırk. Diğer büyüleri varlıklarla birlikte olmanın, glamour'un açığa çıkardığı tuhaflıkları gizleyeceğini düşündüm."

"Ama iki şey işe yaramadı," diye huysuzca cevap verdi Len, süper beyni benden daha hızlı bir araya getirmişti. "Ona verdiğim işareti silemedin ve birlikte geçirdiğimiz zamanın anılarını tamamen silemedin."

Başını iki yana salladı. "Sahip olduğum güçle ikisini de yapabilmeliydim ama... belki de her şeyi ortadan kaldırmak

istememedim. Belki de bazılarınızı tutmam gerekiyordu.

Ben de Samantha'dan geriye kalan anıların çoğunu açıklamak için *bir* hikaye yaratmanın daha *kolay* olduğuna karar verdim."

Acı ve pişmanlık içimde dalgalanırken, "Hamile olduğumu bilmiyordun," diye boğuldum.

Yüzü buruştu ve bu "anının" duygularını sergilemeye devam etmesi bana buraya anılardan daha fazlasını yerleştirdiğimi söyledi. Kendimin küçük bir parçasını yerleştirmiştım. "Bir çocuk hiç düşünmediğim bir imkânsızlıktı," dedi diğer ben. "Ama belli ki bu da yarattığımız dengesizliğin bir başka tuhaflığıydı. Tabitha'yı bilseydim, seçimlerimin farklı olma ihtimali vardı. Artık asla bilemeyeceğimiz bir şey. Olan oldu ve kızımızı kurtarmak için dünyaları onarmalıyız."

Bu konuşmanın mutlak deliliği benim için kayıp değildi, ama böyle bir şey olduğunda, yumruklarla yuvarlanmak zorundaydınız. Bu noktada bir dövüş şampiyonu gibiydim, bir patron gibi atışlar yapıyordum.

"Hayata dönmek ve Faerie'yi onarmak için ne yapmamız gerekiyor?" Len sordu.

İlk konuşmanın çoğunu kaçırdığı için çok fazla sorusu olmalı, ancak gerçek savaşçı tarzında, eldeki en acil konuya odaklanmıştı: kızımızı ve dünyaları nasıl kurtaracağımıza.

İkiniz de ölü değilsiniz," dedi. "Hem ölü olup hem de burada, Köken'de olamazsınız. Bu da altın güç çizgisini kullanarak bedenlerinize her zamankinden daha güçlü bir şekilde dönebileceğiniz anlamına geliyor." Doğrudan bana odaklandı. "Samantha, bir daha asla Sammia olamayacaksın. Biz artık yokuz ve sen gücünü kaybettiğinden beri yaşadığın hayat tarafından şekillendirildin. Tüm anıların geri gelse bile, sanki başka birinin başına gelmiş gibi bulanık olacaklar."

"Len ile gerçekten bağ kurabilecek miyim?" Bunun bizim için ne anlama geldiğinden emin olmadan sordum.

Tek bir baş sallama. "Kesinlikle. Eğer hattınızı nasıl onaracağınızı ve Faerie'ye sızan karanlığı nasıl durduracağınızı bulabilirseniz,

benim hiç yapamadığım bir şeyi yapma şansına sahip olacaksın."

Sanki kendini toparlıyormuş gibi kısa bir süre durakladıktan sonra "Mutluluk" dedi.

Tanrım, tek istediğim buydu. Bu yakalanması zor "mutluluk."

Len'in gözlerini üzerimde bulmak için başımı eğdim. "Birlikte huzuru ve mutluluğu bulacağız," dedim ona. "Daha azını kabul edemem."

"Anlaştık," diye gürledi.

Anıya geri dönerek, "İlk iş Büyük Kraliçe'nin soyunu yeniden kurmak, sonra gücüm ve anılarım geri gelecek. Ondan sonra, karanlığı yok etmenin yolunun bir sürü olarak birlikte olduğuna inanıyorum. Yeni tanrılar ve eski tanrıların bir kez daha bir araya gelmesinin bir nedeni var."

"Birlikte daha güçlüyüz," diye kabul etti Len. "Köken tanrılarının yapamadığını biz yapacağız."

Hafıza başını salladı ve kısa bir süre titreşti. "Bekle," diye seslendim. "Nasıl geri döneceğiz?"

Tekrar titredi. "Buraya nasıl geldiysen öyle. Yeniden doğuşla, Faerie'nin altın çizgisi boyunca."

Gözlerimin önünde solmaya başlayana kadar onun güçlü bir şekilde titremesini izlemek acı vericiydi. Bu, aynı zamanda ben olmayan bana bir vedaydı. Söylediği gibi, artık Sammia değildim, artık Peri'nin Büyük Kraliçesi değildim.

"Bekle, nasıl şekil değiştiren bir eşin oldu?" Len, kız neredeyse gitmişken aniden sordu.

Kahkahası etrafımızda yankılandı. "Biz yapmadık. Büyünün bir parçası olarak sahte bir bağ yarattım. Güçlü bir eşe sahip olmak ve şekil değiştirenlerin arasına karışmak istedim. Ama bu asla olmayacaktı. Gerçek bir eş her zaman her büyüden daha iyi olacaktır. Bir Köken'den gelse bile. Şimdi dünyamızı geri al."

Temelli olarak gittiğinde, aynı anda hem daha hafif hem de daha üzgün hissettim. Hafızamdaki versiyonum görevini tamamlamış ve Köken'in büyük enerjisine bırakılmıştı.

Sonsuza dek gitti.

"Winter," dedim usulca, çünkü hâlâ onun olduğu yere bakıyordu. "İyi misin?"

Yüzünü kaplayan ve ifadesinin çoğunu gizleyen kristallere rağmen dudaklarının seğirdiğini gördüm. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Kızımı geri aldım, o bir Köken tanrısı ve dünyaları tekrar kurtarmamız gerekiyor. Sürümüz için sıradan bir gün."

"Bir Köken tanrısıydı," dedim ona. "Anısını duydun. Bir, artık daha zayıfız. İki, ben artık Sammia değilim."

Gülümsemeden önce dudakları kesinlikle kıpırdadı. "Son büyüü kıldığında, zayıflamış olsan bile hâlâ dünyadaki en güçlü varlıklardan biri olduğunu anlayacaksın. Aksini söyleyen olursa, kışlarını kızartabiliriz."

Bir kahkaha attım. "Harika, şimdiden güçten deliye döndük ve sadece üç dakikadır elimizde."

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdığında beni çok şaşırttı. Kristallerin sert bir dokusu vardı ve onun tadını alamasam da ağızlarımızın birbirine kayışını ve ardından gelen enerjimizin artışını hissedebiliyordum. "Seni kaybettim," diye fısıldadı ağzıma karşı. "*Yine*. Neredeyse Faerie'yi öfkemle yıkıyordum, *yine*, ama neyse ki kolay ölmediğimizi hatırladım. Bir yerlerde beni bekliyor olman umudu ilerlememi sağladı ve lanet olası dünyaları kurtardı."

"Ben de senin için dünyaları sona erdirirdim," dedim ona, artık kim olduğumu çoktan anlamıştım. "Ve eninde sonunda bunu yapabilecek güce sahip olabileceğim için, sana ya da Tabby'ye bir şey olmamasını umsak iyi olur." Ya da diğer arkadaşlarımıza.

Bu arada, *neredeyse ölü* olan küçük baloncuğumuzu nasıl terk edeceğimizi ve gerçek dünyaya nasıl geri döneceğimizi bulmanın zamanı gelmişti.

Uğraşmamız gereken bazı şeyler vardı.

SAMANTHA

"Geri dönmek daha kolay olmalı," dedi Len kürenin kenarına doğru ilerlerken. "Teknik olarak ölü olmadığımız için, ruhlarımız kendi bedenlerini bulmak isteyeceklerdir.

gemiler."

"Benimki bir kömür ocağının dibinde," dedim yüzümü buruşturarak. "Ve oradan kaçmak için henüz güçlerimin kilidini açmış değilim."

Len bir eliyle kristal kaplı saçlarını ovuşturdu. "Daha da kötüsü, altına girdiğin anda yüzey sertleşti. Gücümün tüm kuvveti bile onu kıramadı."

Bunu bilmiyordum. Beni derinliklere sürükleyen karanlık bir canavarla savaşırken aklımda başka şeyler vardı.

"Peri hattı en alttaydı," dedim. "Kader anılarımı bulabilmem için oraya inmemi istedi. Hiçbir şeyin bunu durdurabileceğini sanmıyorum."

Len başını sallıyordu. "Haklı olduğuna inanıyorum ve bu görev tamamlandığı anda bedeninin serbest bırakılmış olacağına da inanıyorum. Ama değilse, seni bulacağım, söz veriyorum."

"Biliyorum bulacaksın," diye cevap verdim. "Daha da iyisi, birbirimizi bulacağız."

O tuhaf ama mükemmel öpücüklerden bir tane daha ve sonra ruhlarımızı küreden ateş gezegenine geri ittik.

Len, Köken'in devasa dış yapısını incelemek için bir an durdu, başını sallarken gözleri genişti. "Bir yaratılış kaynağı göreceğimi hiç düşünmemiştim. Dünyalara bakın."

Tüm görüntüler buydu. Dünyalar. Ve diğer çizgiler diğer dünyalara bağlıydı, hepsi de tıpkı Faerie'de olduğu gibi Köken tanrılarını kaybetmişti.

Buna inanmak neredeyse imkânsızdı ama burada öğrendiğim onca şeyden sonra başka bir açıklaması yoktu.

Bundan sonra altın çizgi boyunca özümüzü isteyerek ayrıldık ve tıpkı Len'in dediği gibi, neredeyse zahmetsizdi. Eve doğru gidiyorduk.

Çizgi boyunca ilerledikçe daha da parlaklaştı ve sonra tamamen kör edici hale geldiğinde her şey yanmaya başladı. Acı çok fazla olduğunda, iniltili bir çığlık attım ve Len bazı küfürler savurdu, bu yüzden onun da bunu hissettiğini biliyordum.

Biraz acılı yeniden doğuş sırasında bir noktada bayılmış olmalıyım ve kendime geldiğimde bir kömür bataklığı çukurunun dibinde ya da vardiyamdan sonra olduğum gibi çıplak değildim. Üzerimde siyah bir pantolon ve gömlektен oluşan giysiler vardı ve ateş dünyasındakine benzer ama çok daha küçük bir kürenin yanında havada asılı duruyordum. Ancak bu tamamen altın rengindeydi ve bunun Faerie'nin güç kaynağı olduğunu biliyordum.

Benim alanım.

Düşünmeye fırsat bulamadan uzandım ve kürenin tepesindeki ışıldayan altın kordonu kavradım ve onun aracılığıyla kendimi Faerie'ye yeniden bağladım. Kopan bağlantım yeniden sağlandı ve sanki güç yerine giysilerimi döküyormuşum gibi büyü kayboldu.

Uzakta tuttuğum karanlık gitmişti. Onun yerine, doğrudan Faerie'ye bağlanan parıldayan bir güç vardı. Dünyayı hissedebiliyordum. Enerjisinin gelgitlerini ve akışını. Gerekirse kullanabileceğim bir enerji.

"Kutsal tanrılar," diye bağırdım, tenim neredeyse kör edecek kadar altın renginde parlıyordu.

Faerie'ye giden kordonun yanı sıra, sürümüzle birlikte kristal kaplı bir zeminde durmasına rağmen, ateş dünyasında taktığı kristaller şimdi yüzeye gömülmüş gibi aydınlatılmış teniyle eşimi de yanımdaymış gibi hissedebiliyordum.

Aramızdaki enerji genişledi. *Dostum.*

Beni duydu ve eğlendiğini hissettim. *Birisi gücünü bulmuş.*

Güç ve anılar geri dönmüştü. Şimdi gerçekten Büyü yapma kararımın ne kadar acı verici olduğunu anlamıştım. O zamanlar beni neredeyse mahvediyordu.

Neyse ki, Sammia'nın da tavsiye ettiği gibi bu hafıza bulanıktı.

"Yo!" Bu bağırıyla bakışlarım aşağıda toplanan kalabalığa döndü. Seslenen kişi Mera'ydı. "Neler olduğunu açıklayacak biri var mı?" dedi elleri kalçalarında. "Ve kız kardeşimin neden parlayan bir çubuk gibi ışık saçtığını?"

Yaklaşmaya karar verdiğimde, yeni serbest bıraktığım gücüm devreye girdi ve tam ortalarında yeniden ortaya çıkmak için ortadan kayboldum. *Buna alışmak biraz zaman alacaktı.*

Hiçbiri zıplamadı ama Gölge'nin Mera'nın önüne geçmesi gözümünden kaçmadı. Sadece o değildi, diğer erkekler de eşlerinin önüne geçiyordu.

Tüm bu süre boyunca Len aptalca bir gururla gülümsedi ve ben onun bakışları altında kendimi gerçekten bir tanrıça gibi hissettim.

"O tehlikeli değil," dedi onlara yaklaşp kollarını bana sararken. Teni yine pürüzsüz ve gümüşü altın rengindeydi ama yüzeyinde kesinlikle bir kristal parıltısı vardı. İkimiz de Büyük Köken'den değişmeden dönmemiştik ve güç skalasında yükseldiğimizi bilmek heyecan vericiydi.

Len beni vücuduna doğru kaldırdı, ellerini kıçımın altına koydu ve beni hâlâ Samantha'yımışım, Clarity'den gelen bir şekil değiştirenmişim gibi tuttu. "Uzun hikâye ama o bir Köken tanrısı ve Faerie'yi kurtarması için ona yardım etmemiz gerekiyor."

Dudakları benimkilere çarptı, neredeyse ölüp geri döndüğümüz bir öpücüktü bu. Bu kez eş bağımız güçlüydü ve aramızda altın ve gümüş karışımı bir enerji parıldıyordu. Aynı zamanda onun tadını da alabiliyordum, o naneli tazelik ve Len'e özgü tatlı bir ipucu.

Bu fae prensi, beni karanlık ve yalnız varlığımdan çıkaran ve bana en değerli küçük kızı hediye eden, geldiğini hiç görmediğim kurtarıcıydı. Şimdi tek yapmamız gereken Dalmia'nın büyüünün yok edilmesini sağlamaktı, böylece gerçek mutluluk için bir şansımız olacaktı.

Öpüşmemiz muhtemelen vaktimizden daha uzun sürdü, ama ne yapabiliyordum ki - eşim çok seksiydi.

Yakınlarda bir boğaz temizlendi. "Hepiniz dünyayı kurtarmamız gerektiğini mi söylediniz?" Reece'in sesi hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş gibiydi.

"Anlamadığımızdan değil," diye ekledi Angel. "Neredeyse ölme ve yeniden doğma olayı kesinlikle bir bedel ödetiyor ve eşlerin ikinci şanslarını kucaklamak için bir ana ihtiyaçları var, ama her şey sırayla..."

"Hepsini ezelim mi?" Len dudaklarıma doğru fısıldadı, çoğunlukla şaka yaptığından emindim.

"Eğer o bir Köken tanrısıysa, bununla hiçbir sorunu olmamalı," diye cevap verdi Angel, savunmadan ziyade eğlenerek.

Yakında nasıl ve neden olduğuna dair bir açıklamaya ihtiyacımız olacak, Galleli kafamın içinde başladı ve bu sefer irkilmedim bile. Hadi ben ve yeniden doğuşum. *Ama şimdilik karanlık yayılıyor. Buradaki ana enerji kaynağını ele geçirmeden önce onu yok etmeliyiz.*

Haklıydı ve Len beni tekrar yatağa indirdi. Zemin ve ben Derin'in bu kısmını incelemek için bir saniye durduk. Uçsuz bucaksız düz bir alandı, milyonlarca

kristalleri, hepsinin gücü oldukça nefes kesiciydi. Merkezde, Faerie'nin Kökeni'nin altın rengi ve küre şeklinde havada asılı durduğu bir iniş vardı.

Yaklaştığımda, altın enerjinin içinde dolanan karanlık dalları açıkça görebiliyordum.

"Yeniden doğmadan önce Sammia'ydım," dedim, hâlâ küreye yaklaşarak. "Faerie'nin enerjisiyle yaratılmış bir Köken tanrısı. Başka bir Köken tanrısı, bu karanlık varlığı kaynağına geri götürmemiz için hepimize büyü yaptı. O yenildi ama büyü kaldı ve onu nasıl yok edeceğimize dair hiçbir fikrimiz olmadığından, dünyalarımızı terk ederek sadece saldırısını yavaşlatmayı başardık, onları ve büyüyu etkili bir şekilde zayıflattık."

Diğerleri artık etrafıma dağılmıştı ve kimse tek kelime etmedi, belli ki hikâyeyi bölmek istemiyorlardı. "Artık geri döndüğüme ve enerji kaynağına yeniden bağlandığıma göre, destek bu karanlığı steroid almış gibi yayacak."

"Onu nasıl durduracağını öğrendin mi?" Simone sordu. "Gittiğinde... her nereye gittiysen?"

Başımı salladım. "Hayır, biz Büyük Köken'e gittik. Köken tanrılarının tüm dünyalarının merkezi. Ama bu sadece kendimi Samantha olarak yeniden yaratmadan önce oraya yerleştirdiğim anıyı bulabilmek içindi."

Şaşkınlıklarını hissettim ama hiç yargılamadım. Çoğu son birkaç yıl içinde yeniden doğmuştu, bu yüzden başka hiç kimsenin anlayamayacağı şekilde anlıyorlardı. Diğer Köken tanrıları bile.

"Samantha'da Sammia'da olmayan bir şey var," dedi Len arkama geçip kollarını belime dolayarak beni gücüne geri çekerken.

"Biz," diye araya girdi Mera. "Biz umabileceğin en güçlü sürüüz ve bunu göz önünde bulundurarak, belki de bu boku *Kaptan Gezegen* gibi yapmalıyız."

Şimdi herkesin ona bakma sırası ondaydı. "Kaptan Gezegen kim?" Gölge sordu. "Ve eşimi tanıdığım için onu öldürmeli miyim?"

Mera kahkahalara boğuldu. "Senin sahiplenici alfa saçmalığını çok seksi bulmam muhtemelen benim ruhsal durumum hakkında seninkinden daha çok şey söylüyor. Eskiden sevdiğim eski bir insan çizgi filmiydi. En güçlü varlığı oluşturmak için tüm güçlerini bir araya getirirlerdi. Güçleri gruplarında ve dostluklarındaydı. Bunun bizim için de geçerli olduğuna inanıyorum."

"Ben de buna inanıyorum," dedim aniden. "Bu grup var çünkü Köken tanrılar dünyalarından ayrıldılar ve hepinizin büyümesi için bir güç boşluğu bıraktılar. Siz de yeni tanrılar olarak bu boşluğu doldurdunuz." Omuz silktilim. "Görünüşe göre Kökenlerden geriye kalan en güçlü kişi benim, bu yüzden benim de bu hikayenin bir parçası olmam mantıklı."

Mera başını sallayarak, "Çok mantıklı," diye onayladı. "Kahretsin, inşa ettiğimizi bilmediğimiz dev bir yapboz gibi, ama şimdi nihai ürünü görebiliyorum. Kusursuz sayılır."

Öyleydi. Bir türden daha fazlası.

"Peki, güçlerimizi nasıl birleştireceğiz?" Lucien sordu.

Nasıl yapacağıma dair bilgi, sanki başından beri orada gömülüymüş gibi zihnimde belirdi. "Bunu yapabilirim," dedim onlara. "Hepimizi Peri Kökeni'ne bağlayabilirim ve oradan tek vücut olarak hareket edebiliriz. Ancak hızlı hareket etmemiz gerekecek, yoksa karanlık hepimizi etkileyebilir."

Son bir uyarı, çoğunun buna ihtiyacı olduğundan değil.

Bunun işe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama gerçekten de en iyi ve tek seçenek buydu. Belki de Köken tanrıları enerjimizi bölmek ve dünyalarımızı terk etmek yerine güçlerimizi birleştirmiş olsalardı, Dalmia büyüü yaptığında onu yenebilirdik. Hepimizin tek başına çalıştığını düşünerek hata yaptık ve ayrılarak sadece kendimizi ve dünyalarımızı zayıflattık.

En azından bu seçim yeni tanrıların yolunu açmıştı ve onlar zaten bizim

hatalar, Origins'in yapamadığını yapacaklarına dair bir his vardı içimde.

Dünyaları kurtarın.

İsteksizce Len'den uzaklaştım ve bedenim havaya kalktı, böylece kürenin tepesindeki altın tele dokunabildim. Özümün derinliklerinden, göğsümden fırlayan ve saldırının ortasındaki yılanlar gibi önümde asılı duran sekiz benzer ama daha küçük altın ipliği serbest bıraktım. Daha sonra bu tellerin her birinin sürü üyelerimin göğsüne ulaşmasını ve bizi bir anda birbirimize bağlamasını sağlayarak uzaklaşmalarını sağladım.

Birleştiğimiz anda, hepsinin eşsiz ve bireysel güçlerini hissettim.

Mera parlaktı, enerjisi güçlü ve yakıcıydı, eş bağının gücüyle sürekli beslenen yeni bir alev gibiydi. O sizi içine çeken bir ateşti, sıcak ve vericiydi, ama çok yaklaşırsanız yanardınız.

Sonra Shadow vardı, eşi.

O da yanıyordu ama daha eski, daha derin ve daha yoğun bir alevle. Bu alevi değiştirebilecek pek bir şey yoktu, ama aynı zamanda pek kimsenin yaklaşabileceği bir alev de değildi. Uzak durmanız için sizi uyarıyordu; derinliği ve gücünün derin parıltısıyla uyarıyordu. Ateşinin koyu kırmızısı arasında karanlığın birbirine karışan iplikleri de vardı.

Bu canavardaki tek ışık Günışığı ile arasındaki bağdan geliyordu.

Sırada Melek vardı ve enerjisi bir bahar günü gibiydi, yaratılışın en mükemmel ve saf anıydı. Güçlü, berrak ve gölgesiz olan Angel yanmıyordu ama neredeyse çok yaklaşılamayacak kadar mükemmeldi. Sanki meleklerle ve Tanrı'ya dair insan söylencelerinin birebir vücut bulmuş haliydi. Eşinin enerjisi çok eski gibiydi. Reece'in damarlarında zamanın orijinal kumları dolaşıyordu ve toprağı yaratıp yok edebileceğinden emindim. Çok doğal, çok dünyevi, doğanın kendisi gibi güçlü.

Lucien daha yeni bir enerjiye sahipti ama daha az güçlü değildi. Damarlarını kan gücü dolduruyordu ve kan hayat demektir. Bu gruba çekilmesi çok mantıklıydı. O güçlü bir efendi idi ve yaşlandıkça onun dürtüsüne ya da saldırıdaki hızına ve gücüne karşı koyabilecek çok az kişi olacaktı. Eşi Simone'un enerjisi hayvansıydı ama sıradan bir şekil değiştirenden çok daha fazlasıydı. Benim gibi o da iki enerjinin eşsiz bir karışımıydı: şekil değiştiren ve vampir. Birden fazla dünyada dolaşabiliyordu ve gücü henüz çok genç olsa da, tüm canavarların en güçlüsü olacağının işaretlerini veriyordu

-Bir gün.

Galleli'nin enerjisi ketumdu, kendini bana tamamen açmayan tek varlıktı, ama bu şekilde bağlandığımızda gerçekten saklanmanın bir yolu yoktu. Galleli, gizemli olan, gerçek bir güç kuyusuydu, ama sanki kendini açıp her zaman olması gereken kişi haline gelirse neler olabileceğinden korkuyormuş gibi, hepsini kilitli tuttu, sakladı. Bu dünyanın artık onun için hazır olduğuna dair onu temin etmek istedim. Bunu bilen biri varsa, o da binlerce yıldır saklanan varlığın kendisiydi.

"Lanet olsun."

Len'i inceleyemeden Reece'den gelen kısık inilti dikkatimi çekti ama eşimin enerjisinin her parçasını zaten biliyordum. Gümüşü, hafif gücünden, kalbinin tomurcuklanan atışı olan doğanın gücüne kadar, saf ve dünyevi yaratım söz konusu olduğunda Doğa Baba'ya kafa tutabilirdi. Gümüşünün içinde altın iplikler vardı, beni Büyük Köken'de bu şekilde bulabilmişti. Sammia'nın güçlü büyüsünün bile tamamen yok edemediği bağımız buydu.

Bunun için çok minnettarım.

Simone, Reece'e yanıt olarak "O çok güçlü," dedi.

"Öyleyim," dedim, sonunda bunu kabullenmiştim.

"Hepiniz gibi. Bizim

güçler birbirini öğreniyordu ve şimdi bu şekilde bağlandığımıza göre, sizi temin ederim ki... her biriniz bir

bulmacanın özel bir parçasıyız. Biz bir bütünün parçalarıyız ve ben karanlığı nasıl onaracağımı çok iyi biliyorum."

Bireysel olarak bunu asla çözemezdik ama birlikte ihtiyacımız olan her şeye sahiptik.

Temizlik zamanı.

SAMANTHA

T Karanlık yeni bir hayatla titreşiyor, Faerie'nin Kökeni'ne getirdiğimiz enerjiden besleniyordu. Gerçekten acele etmeliydik. Her saniye karanlığın daha da

bütünü. Yakında ördüğü karmaşık ağı ç ö z m e k neredeyse imkânsız olacaktı.

Neyse ki, gerekeni yapabilecek kadar güçlü olduğumuzdan hiç şüphem yoktu.

"Bir hata yaptık," dedim diğerlerine. "Köken tanrıları savaşmak yerine kaçmayı seçti. Birliğimiz Dalmia'yı yenebilirdi. Sadece aracını öldürüp gücünü yaratılışa geri göndermekle kalmaz, aynı zamanda dünyalara bıraktığı bu karanlık büyüleri de yok ederdik. Bu onun çok uzun süredir devam eden mirasının sonuncusu."

Gölge bir adım öne çıktı, havada asılı kaldığım yere yaklaşırken aramızdaki altın ışın kısaldı. "Sonunda anlıyorum..." dedi, gücünü daha fazla yüzeye çekerken sesi daha derindi, canavarı başının üzerinde alevli bir görüntü olarak asılı duruyordu. "...bu sürünün neden oluştuğunu."

"Ben de öyle," dedi Mera aniden. "Hepimizin tekrar tekrar bir araya gelmesinin ve aramızda bu kadar karmaşık bağlar oluşmasının nedeni bu. Eğer Sam'in dediği gibi bizler güç boşluğuna adım atan yeni tanrılarsak

Eskinin bıraktığı yerden devam edersek, geçmişteki hataların tekrarlanmamasını sağlamamız mantıklı olacaktır."

Shadow başını sallarken göğsü gümbürdedi ve yoğun gücünün kordon boyunca dalgalandığını hissettim. "Kesinlikle," dedi, "biz Kökenler gibi değiliz. Onlar yalnızdılar, kendi dünyalarında yaşıyorlardı ve sadece toplantıları için dışarı çıkıyorlardı. Kaderler bu sefer farklı olacağına karar verdi. Bunu göz önünde bulundurarak, teoriyi test etmemiz ve karanlığı temizlememiz gerekiyor."

Haklıydı ve zamanın sınırına ulaşmıştık. Her şey planlandığı gibi giderse, sonsuzluğun geri kalanında varlığımızın daha derin anlamını tartışacaktık. Gölge'nin merkezde atan kalp olmasının, Solaris Sistemi'nin ve şekil değiştirenlerin çoğumuzu kendine çekmesinin nedenlerini araştıracaktık. Ama şimdilik yok etmemiz gereken bir karanlık vardı.

Köken'in ana kablosuna bir kez daha dokunmak için uzandığımda, büyük bir güç dalgası merkezimdaki kuyuyu doldurdu. Neredeyse anında taşıtı ve eğer onu besleyebileceğim başka kuyularım olmasaydı -yani tüm güçlü sürü arkadaşlarım- güçle başa çıkamayarak elimi bırakmak zorunda kalma ihtimalim vardı. Bunun bir grup projesi olması için bir puan daha verin.

"Lanet olsun," diye inleyip güldüğünü duydum Lucien'in. "Şimdi Shadow olmanın nasıl bir his olduğunu anlıyorum. Kibirli bir pislik olmasına şaşmamalı."

Gölge homurdandı, etrafındaki alevler yükselirken bile. Bulunduğum noktadan hepsini iyi görebiliyordum ve enerjileri hiç görmediğim kadar parlak ve güçlüydü. "Kürkümün içinde bir dakika bile dayanamazsın," diye gürledi arkadaşına, sesi neşesizdi. "Bu benim gücümün sadece bir kısmı."

Saçmalıyordu, çünkü bu bizim güçlerimizin çok ötesindeydi. Benimkini bile.

"Len," diye seslendim, sesim daha derindi, "Yardıma ihtiyacım var."

Karanlıkta bana rehberlik edecek olan onun ışığıydı -

benim gibi bir varlığın, özünde

bir araç olup eş ve annelik için tasarlanmamış olsaydı, her ikisine de ihtiyaç duyacak şekilde yeniden doğmuş ve evrimleşmiş olurdu.

O benim ışığımdı. *Her şeyimdi.*

Len havaya yükseldi ve bu benden gelmiyordu, yani bu yeni enerji patlamasını kullanmanın bir yolunu bulmuştu. Karanlık dallar aniden dalgalandı ve onu acele etmeye çağırdım. "Dalmia'nın tüm büyüünü bir top haline getirmeye çalışacağım," dedim aceleyle. "Len'in ışığı karmaşık iplikçikleri görmemi sağlayacak ve hepsini bir araya getirdiğimde, birleşik gücümüzü kullanarak onu yok etmek için patlatacağız."

Onların anlaşması bağlantılarımız arasında dolaştı ve ben tamamen göreve odaklandım.

Karanlık büyüünün başladığı yerin derinliklerine indiğimde Dalmia'nın yağlı varlığını çok güçlü bir şekilde hissettim. Onun bir parçası ölmüştü ama çok daha kötü bir parçası benim dünyamın gücünde yaşamaya devam ediyordu.

"Benim," diye hırladım, yağ üzerime sürünmeye çalışırken. "Peri benim ve bu sürü de benim."

"Benim," diye karşı çıktı Gölge, ama benimle başka türlü mücadele etmedi.

"Bizim," diye devam ettim, karanlığı yok etme kararlılığımınla savaştan bir eğlenceyle.

Len bir elini benimkine doladı ve ışığı o kadar parlak yandı ki karanlık dallar ondan kaçmak için bir araya toplandı.

Neye ihtiyacın varsa Storm. Bir bütünün dokuz parçasını oluşturduğumuzdan beri onun sesi hepimizin zihnindeydi. *Asla yalnız savaşmayacaksın.*

Işık yükseldi ve benim gücüm de yükseldi. Karanlığı. Bir an için kazandığımızı düşündüm, çünkü iplikler geri çekildi, bir top halinde kıvrıldı ve Peri'nin özü üzerindeki tutuşlarını serbest bıraktı. Ancak bu büyüünün gerçekten ne kadar yağlı, sinsi ve bir damladan daha azıyla sızmak üzere tasarlanmış olduğunu hafife almıştım. Tek bir noktayı bile kaçıramazdınız yoksa geri döner ve daha da hızlı yayılırdı.

Ne kadar bir araya getirirsek getirelim, bir nokta her zaman ışıktan kaçmayı başarıyor ve en başa dönüliyordu.

Şimdi ne olması gerektiğini anlayarak diğerlerini çağırdım ve hepsi kanatlara ihtiyaç duymadan havaya yükselene kadar enerjilerini çektim. Dokuzumuz Peri Kökenini çevreledik. "Tüm beceri ve gücümüzü kullanmalıyız," dedim, bizi Faerie'ye bağlayan kordonların parlaklığından gözlerim yanıyordu. "Gölge ve Mera'nın ateşlerine ihtiyacı var. Reece ve Angel kumlarıyla arındıracak. Galleli'nin ışığı Len'inkiyle birleşerek son damlaları kovalayacak. Simone ve Lucien'in yeni kanı geride kalan gücü yenilemeye yardımcı olacak, böylece hasarı onaracak kadar güçlü olacak."

Ben hepsini bir araya getiren bir kanal olurdum.

Kimse görevine itiraz etmedi, her biri farklı güçlü yönlerini ve bunların bir araya gelerek nasıl daha güçlü ve dirençli bir varlık oluşturacağını anladı ve kabul etti. Bunun yeterli olacağını umuyordum.

Karanlığı bir an önce bir demet haline getirmiş olmama rağmen, çoktan geri dönmüş, titreşmeye ve altın enerjiye sızmaya başlamıştı. Len ve Galleli'nin ışığı yoğunluğuyla göz kamaştırırken hemen işe koyulduk ve ipleri kolayca çözebildim. İki kat enerji ve güçle, karanlığın içinde daha hızlı hareket edebiliyordum.

Temizlediğimiz her bölümde Shadow ve Mera karanlığın tellerini yaktı, ardından Angel ve Reece kumlarını göndererek kömürleşmiş eti temizledi, ancak Simone ve Lucien'in yeni kanına ulaşamadan Faerie'deki büyü titreşti.

Titredi ve sonra sanki acı çekiyormuş gibi bir çığlık attı.

"Dur!" Bağırdım, çalıştığımız alanı incelerken tüm gücü geri çektim.

Oradaki güç, bizim yardım şeklimizi reddettikçe azalıyor, tel kahverengileşmeye başlıyordu.

"Ölüyor," diye bağırdım, hasarı incelerken duygularım boğazımda düğümlendi. "Neyi yanlış yaptık? Çok mu fazla güç kullandık?"

Ama tüm güç olmadan, büyü benden kaçmaya devam etti.

Len boğuk bir sesle, "Bir adımı atlıyoruz," dedi. "Neyi kaçıırıyoruz?"

Kayıp.

Kaybolmuştuk.

Arkadaşlarıma gönderdiğim kordonlar içimden geliyordu ve bu telleri araştırırken bazılarının kullanılmadığını fark ettim. Bazıları hakkında hiçbir şey düşünmemiştim, ihtiyacım olan sekize odaklanmıştım.

"İçimde birbirine bağlı olmayan üç güç kordonu var," diye fısıldadım. *Vay anasını.* "Yapbozumuzun üç parçası eksik." Bu görevi tamamlamak için hayati önem taşıyan üç parça.

Len ellerimi sıkıca kavradı, beni kollarına çekti, sıcaklığı güç bağımızla birlikte beni sardı.

"Kime ait olduklarını biliyor musun?" diye sordu bana.

"Hayır," diye yanıtladım hemen. "Belli ki henüz tanışmadığımız bu sürünün üyeleri."

Gölge biraz daha yaklaştı. "Onlarla tanışmak zorunda değilsin," dedi aniden. "Zaman ve mesafe bu güç şebekesini şekillendirmeyecek. Sadece kabloları dışarı göndermen gerekiyor. Onlar bağlantılarını bulacaklardır."

"Sizi destekleyebiliriz," diye ekledi Len. "Bu şekilde bağlandığınızda enerjiyi hissetmek ve nereye göndereceğinizi bilmek çok kolay."

Yüzünü görmek için geri çekildiğimde, gözbebeklerindeki mor çizgiler beni hayrete düşürdü; sanki tenini toz haline getiren reven mücevherlerinden bazıları gözlerini de doldurmuştu. Tıpkı küçük kızımız gibi.

Küçük kızımızı ne pahasına olursa olsun kurtarmalıydık.

"Kabloları evrenlere mi gönderiyorum?" Son bir kez daha onayladım.

"Evet," dedi Shadow ve Len.

"Biz açıkça bir bütünün on iki parçasıyız," diye ekledi Angel. "On iki bizim gücümüzün tam çemberidir. O olmadan bugün burada başarılı olamayız."

Başarmak zorundaydık. Dalmia'nın büyüğü yok edilemeyecek kadar güçlü olmadan önce bu son şansımızdı. Faerie kaybolacaktı ve bunun diğer dünyalar üzerinde ciddi bir dalgalanma etkisi olabilirdi.

Sürüme güvenerek gözlerimi kapattım ve güçlerinin kuyumu doldurmasına izin verdim. Özlerimiz yeterince karıştığında, bu üç eşsiz ipliği dünyaya göndermek için desteğe ihtiyacım olduğundan, olabildiğince çok Peri büyüğü çektim.

İlk başta onları yönlendirmeye çalıştım ama kısa süre sonra ne yaptıklarını bildikleri anlaşıldı. Görevi anladılar ve üç farklı yöne doğru gittiler.

Hayır, bekle. İki yön.

"Dünya," dedi Gölge usulca. "İki kişi Dünya'da."

Bağlantıdan çok fazla bilgi gelmiyordu ama diğer varlıklar tanıdık geliyordu. Sanki onları tanıyormuşum gibi. Ya da belki Mera onları tanıyordu.

Her iki durumda da, bu ikisi bağlantımızın bir parçasıydı, kablolar onlara kilitleniyordu ve şüphesiz kafalarını karıştırıyordu.

"Üçüncüsü nerede?" Reece gürledi, gücü arttıkça etrafımızdaki hava kalınlaşıyor ve tozlanıyordu. "Dünyalar arasında hareket ediyor."

Onu ilk bir araya getiren Angel oldu. "Alistair," dedi kederli bir hıçkırıkla. "O bizim ailemizin bir parçası. Sürümüzün. Onun bağlardan biri olacağını bilmeliydik."

Panik damarlarıma doldu, ağzımda acı ve bakırimsı bir tat bıraktı. "Bu onun suyu," dedim başımı sallayarak. "Onun suyu, diğer güçlerimizin ateşini ve yanmasını soğutmak için gereken hayattır."

Alistair, büyü temizlendikten sonra onu canlı tutmanın anahtarıydı.

Artık bu dünyada olmayan bir anahtar.

SAMANTHA

T en beni aşığı çekmekle tehdit eden karanlık, panik dolu bulut, Len elini yüzüme sürdüğünde kayboldu.

Onun hafif enerjisi karanlık bulutları

Düşüncelerimi kolaylıkla. "Ona ulaşabilirsin," dedi bana, yeteneklerime her zaman çok güvenerek. "Sen bir Köken tanrısıydın, alemler ve varoluş düzlemleri arasında yürümek için tasarlandın. Ölümünden sonraki hayata adım atabilirsin."

Gözlerimiz kilitlendi ve birkaç saatliğine kendimi onun içinde kaybedebilmek için yalnız ve endişesiz olmayı diledim. Ya da günlerce. Yıllar ve ömürler.

"Ömürlerimiz *olacak*," diye fısıldadı dudaklarıma yaklaşarak. "Sadece önce şu küçük şeyi yapmamız gerekiyor."

Ağzının fırçası damarlarımdaki milyonlarca ateşi tutuşturduğunda, yumuşak bir iç çektim. "Haklısın. Bunu yapabilirim." Bunu yapmak *zorundaydım*.

Son kordon artık bizden çok uzaktaydı ama ekstra bir destek olmadan dünyalar arasındaki perdeyi asla geçemezdi. Aklıma gelen tek bir destek vardı: Köken gücü.

Bu güç, diyarlar arasında seyahat edebilmemin sebebiydi.

Altın kordonun derinliklerinden çekerek, karanlık büyüünün herhangi birine çarpmadan almayı başardım, istediğim son şeyin bu lekeyi dünyalar arasında yaymak olduğunu biliyordum.

Neyse ki ihtiyacım olanı aldım ve son kordon boyunca bu güçten güçlü bir atış gönderir göndermez, yaşayanların perdesini delip diğer tarafa indi.

Orada ne kadar sıcak, ne kadar sakin, ne kadar mükemmel hissettiğimi görünce nefesim kesildi.

Ekstra bir çaba sarf etmeden, bu kordon kardeşlerinin ruhunu buldu ve onun enerjisinin serin akışı on ikimizi tamamlarken, diğerleri sessizleşti.

Etrafımızdaki havada hüznün uğulduyordu; teker teker başlarını eğdiler. Ölen aileleri için bir an. Kalbim onlar için acıyordu ama kaybedecek zamanımız yoktu.

Onlar yas tutarken, tüm gücü bir kez daha içime çektim. Diğer on bir kordon, Köken'le olan bağlantımla birlikte canlandı.

"Daha önce olduğu gibi devam edeceğiz," diye seslendim, sesim uçuşuma doğru gürlüyordu, "ancak bu sefer su, ateş ve topraktan sonra telleri soğutacak ve kanın gençleşmesini sağlayacak."

Ve ışık, Galleli zihinlerimize ekledi. Len'in ışığı sizin için ama bizimki yaşam için. Kaybedilecek olanı geri kazanmaya yardım etmeliyiz.

Sanki oradaki diğer ipliklerden birinin kendisine bağlı olduğunu biliyormuş gibi *bizimkileri* söyledi. Başka bir ışık getirici.

"Haklısın," dedim hemen. "Hadi şu işi halledelim."

Aynen daha önce yaptığımız gibi, Len ve ben ipleri bulduk,

Ateş ve kum karanlığı yakıp geçti. Ancak bu sefer, diğerlerinden gelen su ve yaşam ışığı, işimiz bittiğinde Peri büyüünün bütün ve parlak olmasını sağladı.

Büyü zaten daha kalındı ve daha fazla zamanımızı alıyordu ama aynı zamanda on ikinin tam bağında daha güçlüydük. Kendimizi bulduğumuzda, karanlığı çözmeyi başardık. Parça parça. Tel tel. Neredeyse tüm enerjimizi aldı ve işimiz bittiğinde, tek bir

Dalmia'nın büyüünün ya da gücünün zerresi Faerie'nin orijinal büyüünün parlak altınında kalmıştı.

Bitkin bir halde, mücevherlerle kaplı araziye doğru sürüklendik ve yere yığıldık. Düşerken, Alistair'i bırakacağımı bilmek acı verse de, kordonları bırakma zamanının geldiğini biliyordum. Tanıdığım ya da sevdiğim biri olmayabilirdi ama sürümüzün bir parçasıydı. Eşimin kardeşiydi.

Onlar için, kendimi kırılmış hissettim.

"Enerjisi mutlu ve memnun," diye gürledi Shadow, bağlantımız aracılığıyla düşüncelerimi algılayarak. "Ayrılmayı seçeceği zamana kadar onu öbür dünyaya salıvermeliyiz. Henüz hazır değil."

Bu hepimizin hissedebileceği bir gerçektir. Su büyüünün serin spreyinde bir hafiflik vardı. Ölümlüler âlemiyle işinin henüz bitmediğini hissediyordum ama şimdilik öbür dünyadan vazgeçmek istemiyordu.

On bir kordonu serbest bıraktığımda Len elimi tuttu, parlak teller göğsümün içinde kayboluyor, tekrar çağrılacakları anı bekliyorlardı. Dokuzumuz mücevherlere yaslanmaya devam ettik, grup arasında bir yas duygusu vardı. Len beni kendine çekti, böylece tamamen kollarına sarılmış oldum. "Seni seviyorum," diye fısıldadı, yüzünü boynuma gömdü, beni derin derin içine çekti, dudakları tenimi okşadı.

Ona duyduğum aşk, Faerie ile olan bağım kadar güçlüydü. Güçlü ve altın.

"Ben de seni seviyorum."

Birbirimize sokulduk, bedenlerimizin iyileşmesine ve güçlerimizin yenilenmesine izin verdik. Neyse ki, oldukça rahatsız olsalar da hepimiz gerçek enerji yataklarındaydık.

Sonunda ayağa kalktığımızda Mera etrafına bakındı. "Peki, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu. "Dünyaları tekrar kurtardık mı?"

"Faerie kurtarıldı ve restore edildi," dedim ona, Köken'den gelen enerjinin temiz ve sabit ritmini hissederek.

"Diğer dünyalar o kadar şanslı değildi," dedi Shadow, gözlerini Faerie'nin altın küresine dikerek. "Sence onların içindeki karanlık enerjiyle de başa çıkmamız gerekiyor mu?"

"Hiç sanmıyorum." Başımı salladım. "Tanrıları geri dönüp büyüyü bir kez daha harekete geçirmedikçe olmaz. Sanırım bunun haberini almak için kulağımızı dört açmalıyız."

O dünyalar daha zayıf olabilirdi ama hâlâ işliyordu. Yeni normallerinde eski yöntemlere yer yoktu, artık yok. Şu anda *Samantha* olmam da bunun bir kanıtı.

"Şimdilik dünyaların dinlenmesine izin verebiliriz," dedi Len, beni tamamen destekleyerek. "Zaten yüzyıllardır karanlık ve zayıflıkla birlikte var oldular. Güç boşluğunu doldurmak için telafi başladı. Bizden düzeltmemiz istenmemiş bir şeyi düzeltmek için devreye girerek yarardan çok zarar veriyor olabiliriz. Görebildiğim kadarıyla, diğer dünyaların hiçbirisi ana güç kablolarını kesen ve onu ele geçirebileceğini düşünen aptal bir yerliyle karşılaşmadı."

Benden bir homurtu yükseldi. "Normal bir şekil değiştiren ve asil olsaydım işe yarardı," dedim. "Durdurmak için ne yaparsan yap beni anında öldürürdü. Ama neyse ki ben bir tanrıyım ve zayıflamış olsam bile gerektiğinde dayanabilirim. Bu da Fredrick'in başına bela olacak."

Hatta canavar formuma geçip bunu tam anlamıyla deneyebilirim.

Len'in derisinin altındaki ışık, yeni gücünün bir işareti olarak daha da güçlendi ve aramızdaki bağ güçlü bir şekilde uğulدادı. "Bu işe karışan herkesi ortaya çıkaracağız," dedi o alçak, korkutucu ses tonuyla. "Ferret ve yok et. Eşime zarar verdiler ve bunun için yeterince güçlü bir ceza yok."

İçimdeki tüm duygusal hisler kabardı ve o da öfkesinin bir kısmını serbest bırakarak dönüp yüzümü yakaladı ve eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Bir daha kimse seni benden alamayacak. Dünyayı uyarmak için kimin ölmesi gerektiği umurumda değil.

diğerlerini. Bunların hepsi yapmaya hazır olduğum fedakârlıklar." Beni tekrar öptü. "Sen ve Tabitha benim evimsiniz. Faerie ya da başka bir dünya değil. Sizsiniz."

Tabitha, bizim değerli, mükemmel mucizemiz. "Çok uzun zamandır kaybolmuş durumdayım," dedim, duygularım beni ele geçirirken başımı göğsüne yasladım. "Hafızam, kimliğim ya da amacım olmadan kayboldum. Sen bana her şeyi geri verdin ve sana minnettarım." Başımı kaldırdığımda gri-mor gözleri beni yakaladı. "Teşekkür ederim. Benim de evim olduğun için teşekkür ederim."

Küçük bir mutluluk iç çekişi göğsümden yukarı fırladı.

"Ne harika bir son," diye alkışladı Mera. "Şimdi, hadi çocuklarımız."

"Evet amına koyayım," diye bağırdı Reece. "Damon'ın boyu şimdiye kadar muhtemelen bir karış uzamıştır."

Şaka yapmıyorum. Yapbozun tüm parçalarına sahip olduğumuz için istisnai çocuklarımız artık çok anlamlıydı. Tanrıların bebekleri. Ve tıpkı sürümüzde olduğu gibi, onların neler yapabileceklerini daha yeni görmeye başlamıştık.

SAMANTHA

"Mama!"

Küçük ama çok net olan bu ses beni Gümüş Topraklar'ın avlusuna doğru koşturdu.

Tahmin ettiğim gibi Tabitha daha yaşlı görünüyordu, Kraliçe Glendriel'in kollarında oturuyor, adımı söylerken el sallıyordu. Teni daha koyu, bronz ve ışıltılıydı; hafif bukleler yüzünün etrafından omuzlarının üzerine dökülüyordu. Mutlu ve hayat dolu görünüyordu, gözleri o kadar mordu ki deliciydi.

"Bebeğim," diye bağırdım, ellerimle onu sararak nazikçe kraliçenin üzerinden kaldırdım. "Daha da büyümüşsün."

Artık neredeyse bir yaşında görünüyordu ve bana sokulduğunda sağlam ve sağlıklı hissediyordu, birkaç gün önce Clarity'de yakaladığımız zayıf çocuğa hiç benzemiyordu.

"Anne," dedi tekrar, kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. "Baba."

Kollarını ikimize de dolamadan bir an önce gücünü hissettirdi. "Buradayım küçüğüm," dedi sesi daha da gürleyerek. Tabitha aile kucaklaşmasına yerleşmeden önce mutlu bir kıkırdama çıkardı.

Shadow ve diğerleri Faerie'den kütüphaneye gitmek üzere çoktan ayrılmışlardı. Geri dönüp Fredrick ve olaya karışan diğerleriyle başa çıkmamıza yardım etmeyi teklif etmişlerdi ama Len onları temin etti

daha iyi olacağımızı söylediler. Gücümüzü hissettikleri için hiçbirini itiraz etmedi ve bunun yerine ertesi gün akşam yemeğinde olacağımız söylendi. Tartışılmaz.

Mera yanağıma bir öpücük kondururken, "Aile yemekleri şart," dedi. Sonra da Aurora'ya dönmek için aceleyle arkadaşını yanından uzaklaştırdı. O harika bir arkadaş ve anneydi ve ben de bu sürüye sahip olduğum için çok şanslıydım. Diğerleri de bize sarılıp gitmişti ve hepsini yakında tekrar göreceğimizi bilmek güzeldi. Bu yeni bağlantı, aramızdaki bağa bir seviye daha eklemişti.

Len ve ben sonraki birkaç saati Tabitha'yla birlikte var olarak, dünyanın geri kalanının ve endişelerimizin zihnimizden silinmesine izin vererek geçirdik. Büyü ortadan kalktığında, enerjisinin herkes tarafından hissedildiğini ve tıpkı her zaman hissettiğimiz gibi güçlü bir Gümüş Topraklar Prensesi özü taşıdığını öğrendik.

Kraliçe Glendriel bize mahremiyet ve bağlantı kurmamız için zaman verdikten sonra yiyecek ve içeceklerle yeniden ortaya çıktı ve aile usulü yemek yememiz için hazırlık yaptı. Tabakları küçük bir masaya yerleştirmek için kendi enerjisini kullandı ve sonra ona katılmamızı işaret etti.

Gümüş bir fae kocaman bir lokuma benzeyen beyaz bir sandalye bıraktı ve Len bana Tabitha'yı içine nasıl oturtacağımı gösterdi, tüm o dolgu yanlarından yükselip onu yerinde tutarken güvende ve korunuyordu. Normal bir sandalyeye oturması çok uzun sürmeyecekti.

Hepimiz oturduğumuzda Glendriel, "Bana her şeyi anlat," dedi.

Sadece dördümüz vardık, rahat ve konforluyduk. Benim için bir ilkti. Büyü bozulmuş ve bulanık anılarım geri dönmüş olsa bile, hiçbirisi böyle bir aile anını içermiyordu. En yakın olanları Köken tanrılarıyla olan toplantılardı ve o da daha çok işle ilgiliydi, aşkla değil.

Len her şeyi değiştirdi.

"Samantha benim gerçek eşim," dedi sesindeki gururla. Bu ses tonu enerjimi yükseltti ve zar zor

Vücudumun alt kısmındaki ağrıya karşı kıpırdamadım. "O aynı zamanda Büyük Que-"

Glendriel o kadar yüksek sesle soludu ki onun sözünü kesti. Bana dönmeden önce, "Evet, onu şimdi hatırlıyorum," diye boğuk bir ses çıkardı. "Biraz farklı görünüyorsun ama... seni neden daha önce hatırlayamadık?"

Len ve ben sırayla bugün burada olmama neden olan biraz karmaşık olaylar dizisini ve Faerie'den ayrılmak için kullandığım birden fazla büyüyü açıkladık. İlkinde büyü Dalmia tarafından yapıldığında, ikincisinde ise Len'le birlikte. Konuşurken yedik ve içtik, Peri yemeklerinin her ısırığında enerjim artıyordu. Köken'le bağlantım yeniden kurulduğu için yemeğe ihtiyacım olmayabilirdi ama şekil değiştiren tarafım onsuz kaybolurdu.

Tabitha da aynı şekilde hissediyor gibi görünüyordu, önüne konan her şeyi örnekleyerek mutlu bir şekilde gevezelik ediyor ve konuşuyordu, her birimiz sohbet boyunca onu onaylıyorduk.

Karnımız doyduğunda, karanlığı yok edene kadar hikâyenin tamamı anlatıldığında, Kraliçe Glendriel yüzünde düşünceli bir ifadeyle sandalyesine geri yaslandı.

"Ben çok eskiyim," dedi sonunda. "Savaşlar yaşadım, eşimin ölümünü gördüm, bir yandan da oğlumun bu dünyadaki yerini bulmak için verdiği mücadeleyi izledim..."

Uzanarak Len'in elini tuttum, parmaklarımız birbirine o kadar kusursuz bir şekilde kenetlendi ki sanki bunu birkaç gündür değil de yıllardır yapıyormuşuz gibiydi.

"Şimdi her şey anlam kazanıyor," dedi gülümseyerek. "Mücadeleler ve karanlık, ortaya çıktığında ışığı nasıl tanıyacağınızı bilmeniz için vardı."

Bahsettiği ışık Len'le benim içimden dökülüyordu, aramızdaki bağ o kadar yeni ve enerji doluydu ki zaman zaman elimizden kaçıyordu. Tabitha ellerini Len'in kolunda gezdirmeye devam ediyor, vücudundaki mücevherle aşılarmış ışığın oyununa kıkırdıyordu.

"Hiç olmadığım kadar güçlü ve kendimden eminim," dedi Len, bakışlarını geri çevirmeden önce gözleri kısa bir süre beni yuttu

annesine. "Ve bu enerjiyi Faerie'deki son pislği temizlemek için kullanmaya hazırım. Benim işim bitmeden yeni krallar ortaya çıkacak. İki diyarın ölü odunlarının budanması gerekiyor."

O benim dostumdu, her zaman bahçivandı.

"Herkesi bir araya toplamamı bekleyin," dedi Glendriel, ayağa kalkmak için kendini zorlayarak. "Liderlerinin yaptıklarından dolayı soylarının zarar görmemesi için bunu şahitlerle birlikte resmileştirmeliyiz."

Masumların canı bağışlanmalıydı, ama geri kalanlar... gazabımızı bileceklerdi.

"Onlara on iki saatleri olduğunu söyle," dedi Len kısaca, gözleri daha koyu griydi. "Eşimi yok etmeye çalıştılar, Faerie'nin kurallarını çiğnediler ve neredeyse dünyaya kadim bir büyü salıyorlardı. Bu cezadan kaçış yok."

Kraliçe Glendriel onunla tartışmadı, sadece masanın etrafından dolaştı, gümüş cübbesi zarif bir şekilde hareket ederken arkasında iz bıraktı. Len'e ulaştığında onun yanağına hafifçe dokundu. "Eşinin intikamını alacaksın," diye söz verdi ve burada yaptıkları şeyin bir Fae ritüeli olduğunu anladım. Bir anne savaşçısını savaşa gönderiyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, işi bittiğinde aynısını bana da yaptı. "Yeni kızım olarak böylesine güçlü, yetenekli ve kudretli bir dişiye sahip olduğum için onur duyuyorum," dedi ve enerjisini yüzümde gezdirerek birkaç saniye sonra solan yakıcı bir güç izi bıraktı. "Bundan bir şeyler inşa edeceğiz ve Gümüş Topraklar ve Peri her zamankinden daha güçlü olacak. Bir kez daha süper güç olacağız."

Dalmia'nın karanlık büyüünün yok edilmesi artık kaçınılmazdı. Diğer dünyaların da aynı korumaya ihtiyaç duyup duymayacağını zaman gösterecekti. İstikrarsız dünyalarda bir çocuk sahibi olmak ne kadar korkutucu olsa da, onun mümkün olan en güçlü ailede doğduğunu bilmek güven vericiydi. Şimdiye kadar gördüklerime bakılırsa, bir sonraki nesil bizi bire on geçecekti.

Kraliçe o zaman bizi terk etti ve sessiz bir an için üçümüz bir memnuniyet balonunun içinde var olduk. Tabitha'yı son gördüğümünden beri öldüğüme, yeniden doğduğuma, tüm gerçekleri keşfettiğime ve dünyaları kurtardığıma inanmak zordu ama burada Len ve onunla birlikte olmak geri kalan her şeye değdi.

Kızımız yüzünün yarısını kaplayacak kadar büyük bir esneme hareketi yaptığında, nihayet ayağa kalktık ve avlunun rahat huzurunu terk ettik. Şekil değiştirenlerin huzursuz hayvani enerjileri vardı ve aynı anda on farklı şey yapmaya çalışmadan nadiren oturdular. Fae'ler öyle değildi. Uzun ömürlü oldukları için gülleri ya da Len'in yarattığı egzotik bitkileri koklamak için dururdular ve ben de bundan en az bir şekil değiştiren dünyasının telaşı kadar keyif alırdım.

Len, Tabitha'yı lokum sandalyesinden kaldırarak, "Hadi şu ufaklığı yatıralım," dedi. "Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var ve uyandığımızda annem toplantıya çağıracak."

"Dinlenmek kulağa harika geliyor," dedim usulca, yanına çöktüm, boştaki kolu beni sararken kalbim mutlulukla çarpıyordu. İkimizi de yakın tuttu ve sanki bunu yıllardır yapıyormuşuz gibi birlikte hareket ettik.

"Evet, öyle," diye cevap verdi. Kalbim tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde çarptı ve Len'in göğsü guruldadı, sanki kendine engel olamıyormuş gibi eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Umarım bebeğimiz gece boyunca uyuyabilir," diye homurdandı uzaklaşırken, tam bir şekil değiştiren gibi.

"Ya da en azından birkaç saatliğine," diye cevap verdim nefes nefese. Len'in gülümsemesi vahşiydi.

"Biraz saat... ah, küçük Storm.

Bu iyi bir başlangıç ama bundan çok daha uzun bir süreye ihtiyacım olacak."

Kukum titredi mi? Evet, o açgözlü sürtük uçmak üzereydi, çok heyecanlıydı. Sammia olarak hiç cinsel arzum olmamıştı ama bu yeni versiyonum her şeyi istiyordu. Len'in her parçasını ve yeni eş bağımızı.

Adımlarım hızlandı ve onları köprüden eve doğru sürüklerken ondan bir kahkaha yükseldi. "H a y d i ,

Dostum," diye şaka yaptım, "sadece birkaç bin yaşındasın. Biraz daha hızlı hareket edemez misin?"

Göğsü gümbürdüyüp beni omzuna çektiğinde alçak bir çığlık attım, Tabitha diğer kolunda güvendeydi. O zaman süper bir hızla hareket etti ve ben de ellerimi sırtında gezdirerek, omuzlarının hatlarını izlerken tırnaklarımı sert kaslara geçirerek zaman geçirdim.

"Sam," dedi uyarırcasına. Üzerinden akan sıcaklık, bu geceki gecemizin bu küçük başlangıcından çok daha fazla etkilendiğini gösteriyordu.

Ama önce, yine esnemeye başlayan Tabitha'yı birkaç saatlik güzel bir uyku için yatağına götürmemiz gerekiyordu. Gerçek şu ki, bu gece uyumasa bile onunla vakit geçirmekten mutluluk duyacaktık. Len ve ben böyle geceler için sonsuza kadar birlikte olurduk ve bu da Tabby'nin ihtiyacı olduğunda tüm dikkatimizi ona vereceğimiz anlamına geliyordu.

Bir gün yuvadan ayrılacak ve kendi kaderini bulacaktı.

Acı tatlı bir gerçek ama en azından artık planlanacak bir gelecek vardı.

Uygun bir ikinci şans.

Ev ve mutluluk.

SAMANTHA

T Ev sanki bizi eve davet etmek için bekliyormuş gibi aydınlanmıştı.

"Sen benim evimsin," dedi Len, beni sıkıca tutarak omzunun üzerinden.

Başımı ona doğru sallayarak göz kırptım. "Düşüncelerimi mi okuyorsun?"

Gerçek dostlar olarak birbirimize bağlıydık ama daha önce sahip olduğumuz doğrudan bağlantı olmadan, onun zihni benimkine kapalıydı.

"Hayır, doğrudan değil," dedi, "ama bazı güçlü duygularınızı hissedebiliyorum. Eve girdiğimizde enerjin yumuşak ve sıcak bir hal aldı."

Zeki ve gözlemciydi. Bana gerçekten dikkat eden ilk kişiydi. Len'den önce ben bir Köken tanrısıydım; kullanılacak ve ihtiyaç duyulmadığında unutulacak bir araç.

"Ve şimdi enerjin daha hüzünlü ve soğuk," dedi Len yumuşak bir sesle, girişte duraklayarak beni ayağa kaldırdı, böylece birbirimize bakabilecektik. "Ne düşünüyorsun? Bunu tahmin etmek istemiyorum, düzeltmek istiyorum."

Dudaklarım yukarı doğru eğilirken içimdeki sıcaklık geri döndü. "Köken tanrılar her zaman dışarıdan bakarlardı. Diğerlerinin arzuladığı eş, aile ya da sürü benzeri bir bağa sahip değildik. Dünyaların dönmesini ve güçlenmesini sağlamak için yaratılmış ve tasarlanmış aletlerdik. O zamana dair anılarım

şimdi bulanık, bu yüzden biraz mesafe hissediyorum, ancak şimdi farkı gerçekten anlamak acı verici."

Anılardan kurtulmak için başımı salladım. "Tabitha ve sen hayatıma girene kadar bunu gerçekten idrak edememiştim. Neredeyse dünyamızı yok ettiği için Dalmia'ya bu kadar minnettar olmak komik ama biraz öyleyim." Onun eylemleri, dünyalardaki güç dengesi de dahil olmak üzere her şeyi değiştirmişti ve bu da benim bir eş bulup çocuk sahibi olacak kadar zayıflamamı sağlamıştı.

"Bebeğim, bana bakmanı istiyorum." Len'in sesindeki emir başımı kaldırmama neden oldu, bakışlarım onunkilere kilitlendi. "Bir daha asla yalnız olmayacaksın," dedi. "Şu andan itibaren bir saniye bile. Sihir izin verirse, bir düzine bebeğimiz olacak, onlarla tüm dünyayı dolaşacağız ve ben seni ve bebeklerimizi her an seveceğim. Hayatım tanıştığımız gün başladı."

"Yaşasın!" Tabitha aniden bağırarak beni hapsediği büyüü bozdu. "Aşk. Birlikte."

Sözleri her seferinde daha netti ve babasına daha sıkı sarıldığında kalbim acıyla kabardı. "Bir düzine bebek," diye mırıldandım, o kadar çok ışıkla dolmuştum ki. "Çalışmaya hazırım."

Bakışlarındaki morluk azgın ruhumu delip geçti.

Evet, vajina konuşmuştu. O hazırды.

Len elimi tuttu ve beni üst kata sürükleyerek koridorda ilerlememizi sağladı. "Tabitha nerede uyuyacak?" Ona yakın olmak istiyordum ama aynı zamanda uyurken biraz mahremiyetimiz olmasını umuyordum.

En sondaki en büyük kapıya ulaştığımızda Len, "Benim odam," dedi. "İçeride küçük bir köşe var, kendi odası ve alanı için yeterince büyüylene kadar mükemmel olacak."

İkisine de sahip olabileceğimi bilmenin verdiği rahatlama dizlerimi biraz zayıflattı. "Kulağa harika geliyor."

Odasının içi beyaz ve gümüş gibi nötr renklerle döşenmişti ve ortasında devasa bir yatak vardı. Koyu renk ne v r e s i m l e r l e kaplıydı, bulut diyarının ortasında bir fırtına gibiydi. Bu

Varlığının gümüş renginin ortasında karardıklarında bana onun gözlerini hatırlattı. Sağ tarafta küçük bir oturma alanı ve arkasındaki duvarda bar gibi görünen bir yer vardı. Kristal şişeler ve sürahiler gümüş rafları dolduruyordu, hepsi bir gece içkisi için hazırlanmıştı.

"Burada bir de banyo var," dedi bana. "İhtiyacın olan her şeye sahipsin."

"Oh, burada mı uyuyorum?" Güldüm. "Hâlâ kendi odam var sanıyordum."

Gözleri yatağıyla uyumlu bir şekilde karardı ama yine de eğlenmiş görünüyordu. "Benimle uyuyacaksın Storm. İstisna yok."

Endişelenmesine gerek yoktu. Onun yanında ve yatağında olmak istiyordum. "Artık zaman kaybı yok," diye kabul ettim.

Rahatladı ve onu takip etmemi işaret etti. "Köşede mobilya yok ama onun için bir şilte bulabilirim, geri kalanını da yarın buluruz."

Beni bir kapıya doğru yönlendirdiğinde köşenin küçük bir oda olduğu ortaya çıktı. "Kızım için bir oda tasarlamayı hiç hayal etmemiştim," dedim mutlu bir iç çekişle. "Teşekkür ederim."

Len kapıya uzanıp iterek açarken başını salladı. "Teşekkür ederim Sam. Bana her şeyi verdin."

Sonra içeri girdik ve gördüğüm şey karşısında gözlerimi kırıştıtararak durdum.

"Bu da ne?" diye gürledi ve onu gafıl avlanmış görmek tuhaftı.

Tabitha ellerini sallaya sallaya güzel odayı inceledi. "Anneanne," diye mırıldandı ve Len onu yere yatırana kadar ona doğru kıpırdandı.

Ayaklarının altında yumuşak halı benzeri bir malzeme vardı, Tabby'nin gözlerine uygun olarak mor renkteydi. Duvarlar ise gümüş rengindeydi, çünkü o bir Gümüş Diyarlar prensesiydi.

"Bunu annen mi yaptı?" Bir elimi göğsüme bastırarak usulca söyledim.

Len, belki de ses tonumu yanlış anlayarak hızla, "Yeniden yapabilirsin," dedi. "O sadece

ama Tabitha'nın ilk odasını tasarlamak istemeni anlayışla karşılayacaktır."

Başımı sallayarak sonunda şöyle diyebildim: "Hayır. Aman Tanrım, hayır. Bu harika ve şu anda parçası olduğumuz gerçek aile birimini gösteriyor. Tabitha'nın şimdiden çok sevdiği belli."

Yerde sürünerek bir köşedeki muhteşem yatağa doğru ilerledi. Görünürde bir tabanı yoktu ve onun yerine akşam yemeğindeki sandalyesinin daha büyük bir versiyonu, gümüş bir bulut gibi görünüyordu. O kadar yumuşak görünüyordu ki içine girip biraz kestirmek istedim.

Tabby uzanıp yatağın kenarına tünemiş olan küçük pelüş kurt hayvanını kavradı.

"Anne, anne!" diye seslendi, bana doğru sallayarak.

Sürümüzü hatırlıyordu ve Glendriel ona yeni tarihimizden bir parça vermeyi düşünmüştü.

Aceleyle ilerledim, ellerimi Tabitha'ya ve pelüş hayvana dolamak için uzandım. "Çok zekisin küçüğüm," dedim hırıltılı bir sesle. "Annen bir kurda dönüşebilir."

Len bize katılmak için tam karşıya geçiyordu ki bir enerji ürpertisi tenimi sarstı ve şok geçirmiş gibi sarsıldım. Bir saniye sonra kollarımda minik bir kürk demeti tutuyordum.

Ben alev alev yanan mor gözlü gümüş rengi bir kurt yavrusuna bakarken Len'in kahkahası şaşkınlığımı dağıttı. "Bu da ne böyle?" Boğazım düğümlendi. "O nasıl...?"

Yarattığım yeni versiyonumun bir "cazibeden" daha fazlası olduğuna dair fazladan bir kanıt ihtiyacım olsaydı, bu kanıt kucağıma düşerdi. Şekil değiştiren tarafım artık benim bir parçamdı ve açıkça Tabitha'nın hikâyesinin de bir parçasıydı. Len gülerek, "Görünüşe göre o da Gölge'nin şekil değiştirenlerle ilgili kurallarına bağlı değil," dedi, kurdumuzu kucaklamak için uzanırken. Len onun arsız poposunu yakalayıp kollarının arasına almadan önce yatakta zıplayıp hırlayıp havlarken o kadar tatlıydı ki. "Tamam, küçük aşkım," diye mırıldandı usulca, "biraz uyuyabilmen için geriye kayma zamanı."

Verdiği komutlar hayatındaki her iki dişi üzerinde de işe yaradı - tabii ki tamamen farklı şekillerde. Tabitha fae formuna geri döndü ve normal şekil değiştirenlerin aksine kıyafetleri de onunla birlikte geri geldi. Len onu yatağa uyan küçük bir masaya götürdü ve orada uyku kıyafetlerini bularak hızla değiştirdi.

Temiz olduğunda, üzerinde taşlar olan mor bir tulum giydiğinde - ne yaptığınızı görüyorum, Kraliçe Glendriel -Len onu yatağın ortasına yerleştirdi. Etrafına uzandı ve yuvarlanmamasını sağlamak için kumaşa bir bariyer oluşturdu.

"Zekice," dedim gülümseyerek. "Çok rahat görünüyor."

Yumuşak kurdu kucaklarken göz kırpışları yavaşlamaya başlamıştı bile. Eşimin yanına eğilerek ikimiz de yanaklarına öpücükler kondurduk ve onu sevdiğimizi söyledik.

Biz uzaklaşırken, onun uykuya dalmasını izlerken, Len mırıldanmaya başladı. Hemen ardından yumuşak sözler geldi. "*Küçük fae, gümüş akarsularda geceyi düşünle.*

Dünyaya sahip çıkabilirsiniz.

Işık senin yaşam gücünde yanıyor,

kalplerimizin savaşçısı.

Işıl ıslıl yanın ve toprakları onurlandırın, çünkü onurlandırılacaksınız."

Genç fae'lerin, genç fae'lere ulaşmak için yaptıkları yolculuğun daha fazla dizesi vardı.

savaşçılar, şairler ve enerji sahipleri olacaklardı. Len'in derin gürleyen sesi onu saniyeler içinde kendinden geçirdi ve gözlerim yaşarırken bunun sonsuza kadar en sevdiğim anlardan biri olacağını biliyordum.

Ne olursa olsun, her büyü ana son anımmış gibi davranırdım.

Her şeyi içine

çekiyor.

Sonsuza dek.

SAMANTHA

E Tabitha'nın mışıl mışıl uyuduğu, muhteşem yüzünün rahatladığı ve nefes alış verişlerinin düzene girdiği bir anda odasında kaldık. Bakıyorduk. Tıpkı takipçilerimiz gibi.

vardı.

"İyi iş çıkardık," dedi Len usulca, beni yanına çekerek.

"Hayal edebileceğim her şey onda var," diye mırıldandım tenine karşı. "İkiniz de öylesiniz. Sonunda beni beklediğinizi bilmek yüzyıllar süren izolasyona değdi. Ben olsam

Sadece bu an için her şeyi tekrar yaparım."

Gümbürtüler göğsünü doldurdu. "Artık yalnızlıktan bahsetmek yok." Sesi derindi. Hipnotikti. Ruhumun hayvani kısmı ayağa kalkmıştı; alfaya geçmesini seviyordu.

Her şeyim hoşuma gitti. Hem de çok.

Daha fazla gümbürtü. Yıldırım hızıyla hareket edip beni kollarının arasına alırken inlemelerimi zar zor bastırabildim. Tabitha'nın köşesinden çıktığımızda, kapı arkamızdan sessizce kapandı ve fae ona dokunmadı bile. Kapının kapalı olması beni endişelendirmiyordu, biz uzaklaşırken bile onun nefes alışını duyabiliyordum.

Len beni beklediği gibi yatağa götürmek yerine banyoya girdi, aynanın iki yanındaki iki küçük aplik canlandı. "Tabitha'nın kulakları

Bizimkiler," dedi sesini alçaltarak. "Yani, sessiz olman gerekecek. Bunu benim için yapabilir misin, dostum?"

Hayır. Hayatta olmaz. Mümkün değil.

Sadece eşim demesi bile yüksek sesle inlememi sağladı, klitorisim zaten zonkluyordu, meme uçlarım gömleğime sertçe çarpıyordu, bu yüzden malzemeyi her hareket ettirdiğinde içime zevk kıvılcımları gönderdi.

"Samantha," diye gürledi, çünkü ona cevap vermemiştim. Kıçımı lavabonun kenarına yerleştirdi, eli pantolonumun bandının içine kaymadan önce önümden aşağı, meme uçlarımın hassas tepesinden geçti. Parmaklarını amımın içine doğru kıvrımadan önce klitorisimin üzerinden geçerek ısınan bedenime kıvılcımlar gönderdi. "Sessiz kalacaksın, bebeğim. Benim için."

"Siktir, evet. Tamam," diye hıçkırdım, içimdeki ihtiyacı hafifletirse her şeyi kabul etmeye hazırdım.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı ve sonra amımdan sızan ıslaklığı kullanarak parmaklarını içime iki kez pompalarken kayganlaştırdı. "Gel."

Orgazmımın gücü beni kollarında sarsıyor, çılgılığımı zar zor kesmeyi başarırken vücudum patlıyordu. Ortaya çıkan tek şey neredeyse duyulabilir bir hava fişkırmasıydı.

Parmakları beni sertçe sikerken Len'in avuç içi klitorisime bastırdı ve iki yanımdaki pürüzsüz mermeri kazıdım. Birincisi daha bitmeden ikinci bir orgazm geldi ve sessiz çılgılıkların zevki daha da yükseltebileceğini hiç bilmiyordum, ta ki bayılmak üzere olduğumdan gerçekten endişelenene kadar. Ya da yeni keşfettiğim gücümle evi patlatacağımdan.

İşim bittiğinde elini yavaşça bedenimden çekti, dilini parmaklarını ve avucunu kaplayan nemin üzerinde gezdirdi. "Lanet olsun," diye inledi. "Sen benim ölümüm olacaksın ve ben de mutlu bir fae olarak gideceğim."

Hemen ardından ağız benimkinin üzerindeydi ve aramızdaki uyarılmışlığımın tadı kalçalarımın ona doğru sarsılması için yeterliydi. Kıyafetlerimi dikenli bir enerjiyle sıyırdı ve ben de aynısını ona yapmaya karar verdim, sonunda kendi gücümle temasa geçtim.

Toplanan enerjiyi yönlendirmek artık neredeyse zahmetsizdi.

Giysileri vücudundan çözöldü ve tüm o tonlanmış, bronzlaşmış teni ortaya çıktı.

Etkileyici bir sakin yukarı doğru çıkık ve zevk vermeye hazır olduğundan bahsetmiyorum bile.

Dilim dudaklarımda kayarken onu tatmak istedim ve baskın dostumun önce benim zevkime olan ihtiyacını karşıladığını düşünerek harekete geçmeye karar verdim. Ancak bunu yapamadan Len beni lavabonun üzerinden kaldırdı, içimdeki sıcaklık bir kez daha patlarken ağızlarımız buluştu. Sadece onun tadı bile... dengemi bozuyordu.

Bizi tekrar hareket ettirdi ve saniyeler sonra Len beni mahvetmeye devam ederken üzerime su çarptı, her seferinde bir öpücük, duş üzerimize vururken bana tapıyordu. Elleri tenimde gezindi, okşadı ve okşadı ve işi bittiğinde, duvarı kavrarken dudaklarımdan küçük nefesler kaçtı. Kalçalarıma dokunuşu yavaşladı, tüy kadar hafif okşamaları sert vuruşlara dönüştü ve ben her şeyi hissederek aklımı kaçırdım.

Tüm zevkler. Tüm aşk.

Duş kabini altın bir parıltıyla dolana kadar aramızdaki bağdan duygular fıskırdı. Kavrışı sıkılaştı, başını indirip dili amımdan yukarı kayarken beni duvara yasladı. Klitorisimin etrafında dolaştı ve dişlerim o kadar sert sıkıldı ki kırılımlar şaşırmazdım.

Dili yavaşladı, tüm bu hassas ete karşı tutarlı bir vuruş, bu da benim inşa etmemi ve inşa etmemi sağladı, tenimin dikişlerinde nabız atana kadar zevke tutunmamı sağladı. Beni patlamaya doğru sürüklediğinde bu hissin bağımlısı olmaya başlamıştım.

Tabii ki dayanmak için en iyi niyetim, içimdeki ihtiyacın beni ele geçirmesiyle paramparça oldu ve onun ağzına karşı sallanmaya başladım, kendime işkence ederken ve uçurumdan düşmeyi reddederken yüksek ve zevkli olanı kovaladım.

İkimiz de ne beklediğimi biliyorduk ve ben hemen susturmadan önce bir hıçkırık kaçtı.

"İyi kız," diye mırıldandı Len ve benim damlayan, muhtaç amım da aynısını yaptı. Yemin ederim, bu isim oradan geliyordu.

Işık Len'in kalçalarındaki ellerini yakarak beni düşün duvarına kilitledi. Su, buhar etrafımızı sarana kadar ısındı ama bir sonraki anda aşırı uyarılmış bedenime karşı buz gibi soğuktu. Sıcaklıklar arasındaki geçiş, uzuvlarımdaki titremeyi artırdı ve hala onun emrine itaat ederek sessizce nefes alıyordum.

Kendimi bu baskın fae'ye teslim etmişim, seçtiği yol ne olursa olsun iyi bir yol olacağından emindim.

Su soğudukça, avuçlarının altındaki sıcaklık neredeyse yanma hissi veriyor, düşün soğukluğuyla çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu. Len'in ellerinden biri amımı kavrayana kadar hareket etti, parmakları içeri kaydı. Dokunuşunun altındaki sıcaklık devam etti ve ona karşı hareket ettim, yanık içimde daha derine battı. Tek bir dokunuşla ve gücüyle beni duvardan birkaç santim yukarı itti, böylece artık kendi başıma ayakta duramıyordum.

Gücü kollarımı ve bacaklarımı iki yanıma sıkıştırdı, uyluklarım ayrıldı, böylece her yönden ona maruz kaldım.

"Hazır mısın Storm?" diye mırıldandı. "O güzel gözlerin yorgunluktan kapanana kadar boşalmak üzeresin."

İçimdeki parmakları henüz kıpırdamıyordu bile ve ellerinden aşağıya damlıyordum. Kendimden geçene kadar orgazm olma düşüncesi bile enerjimi yükseltmeye yetiyordu.

Çok zevkliydi.

Arkadaşımla her zaman.

Bir şekil değiştiren tanrı daha ne isteyebilir ki?

LEN

H Nefesleri daha hızlı çıkıyor, bana karşı sallanmaya çalışırken güzel pembe dilinin ucu dolgun dudaklarından dışarı çıkıyordu.

Samantha. Benim gerçek eşim. Bir ömür boyu aradığım kişi.

Artık ona sahip olduğuma göre, gitmesine asla izin vermeyecektim.

Onu tatma ihtiyacıyla, dudaklarının tatlılığını tadarak ağzına ulaşmak için kendimi yukarı ittim. Bana hemen açıldı ve ateş ve hayatla dolu gücünün o narenciye gibi yanışıyla vuruldum.

Neredeyse sessiz iniltileri, sikim aramızda sallanırken yankılandı. Ucu ağrıyordu, umutsuzca içine girme ihtiyacı neredeyse beni yere seriyordu ama tüm zevkin önce onun olacağına kararlıyım.

Mükemmel eşim. Benim evim. Her şeyim.

Öpüşmemiz derinleşti ve beni istediği gibi öpebilmesi için başını kasten kontrolümden kurtardım. Umutsuzca dudaklarımı emdi, küçük miyavlamalar kaçtı ve ben de amının derinliklerine gömülü olan orta parmağımı kıvrarak onu çılgına çeviren noktayı okşadım.

Elimden aşağı damlıyordu ve onun uyarılmışlığını yutmamak ne kadar sinir bozucu olsa da, dudakları neredeyse o kadar lezzetliydi. Daha fazla dayanamadığımda ağzını bıraktım ve kendimi vücutundan aşağıya indirdim, parmağım içeride kaldı.

Yavaşça okşayarak dilimi dışarı çıkardım ve onun tadına baktım. Tıpkı ağzı gibi, sadece daha glü ve inledim, parmaklarım daha sert okşadı. "Siktir. Narenciye ve baharat gibi tadın var, en sevdiğim iki tat."

Acı verecek kadar sert olan sikimi ayarlamak için yer değiştirirken, içimden gelen içeri kayma ve ikimiz de isimlerimizi unutana kadar onu sikme iğdsyle savaştım.

Sam'in ağzı sessiz bir çığlıkla açıktı, aklını kaçırmıştı, tutuşuma karşı hareket etmeye çalışıyor ama aynı zamanda onu kabul ediyordu. Dilim daha hızlı hareket etti, parmaklarım da aynısını yaptı ve bir sonraki boşalmasına yaklaşırken yüz ifadesindeki her dakika değişikliği izlemek için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. Yeşil gözleri, esmer teni ve teninin biraz daha pembe versiyonu olan meme uçlarıyla o bir tanrıçaydı, benim eşimdi. Bu paket bir fae'yi bile dizlerinin üzerine çökertmeye yeterdi.

Onun için her gün dizlerimin üzerine ökerdim.

Aminin duvarlarının elimin etrafında kenetlendiğini hissederek hızımı artırdım ve bir vuruş sonra keştiği iniltili bir çığlık attı. Orgazmı ağzımda patladı, salıverilmesi duyularımı doldurdu ve her damlasını son yemeğimmiş gibi yedim.

Hayatta kalmak için ihtiyacım olan nektar.

Bağımlılığım gerçekti ve Samantha'ya olan arzumdan dolayı hiç pişmanlık duymadım.

Amındaki nabız hafiflediğinde, enerjimi suyu bir kez daha ısıtmak için kullandım.

Ağzım tekrar çalışmaya başladı, dilim benim için mümkün olduğu kadar hızlı hareket ediyordu.

Genelde, bu hıza ulaşmak için elimde kristaller olması gerekirdi, ama şimdi onlar tenimi kaplıyordu, ek bir desteğe gerek yoktu. Eşlik bağımız sayesinde

Ben onu sert ve hızlı bir şekilde ittikçe zevki artıyor, bir kez daha patladığında sessiz ıgıllıkları duyuluyordu.

Ve biz daha yeni başlıyorduk.

Birkaç saat sonra, onun tadı damarlarımı doldurduğunda, nihayet vücudunu -ve amını- tutmaktan vazgeçtim ve duvardan aşağı kayarak kollarıma yığıldı. Gözleri kapalıydı, nefesi kesilmişti ve onu daha yakına kaldırdığımda neredeyse kemiksiz hissediyordu.

"Öldüm," diye homurdandı. "Beni ömrümün sonuna kadar siktin."

Yumuşak bir iç çekene kadar mırıldanmaya devam etti ve şaka değil, kalbim onu böyle yakınımnda tuttuğum için göğsümde ters takla attı. Ayağa kalkarak onu vücuduma yasladım ve yatak odasına doğru yürürken bizi kuruladım. Tabitha'nın hafif nefes alış verışı değişmemişti ve zihinsel olarak bebeğimize bize bağlanmamız için biraz zaman tanıdığı için teşekkür ettim. İyileşme zamanı.

Yatağa ulaştığımızda, o hâlâ kollarımın arasındayken sürünerek yukarı çıktım. İçinde bir güç merkezi olduğunu bilmeme rağmen bana karşı küçük ve çelimsiz hissediyordu.

Onu yorganın altına kaydırırken aletim yüksek sesle şikayet etti. Sakin ol, *sikik*, zihinsel olarak ona karşılık verdim. *Sonsuzluğumuz var. Bu eşimizin zevkiyle ilgili.*

O dinlendikten sonra benim serbest bırakılmam için zaman olacaktı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Yanına oturduğumda Samantha beni şaşırtarak yan tarafına yuvarlandı, parmakları şaftımın etrafına dolandı ve ben daha yumuşak minderlere yerleşmeden onu okşadı. "Len," diye fısıldadı, sanki daha fazlası için çok yorgunmuş gibi bir gözünü bir yarık açarak. "Benim sıram."

"Küçük Fırtına," diye başladım, onu zaten sınırlarına kadar zorladığımı biliyordum. Ama ben daha cümlemi bitiremeden eğilmiş, dilini ve dudaklarını sikimin üzerinde gezdiriyor, sikimin başını olabildiğince içeri almak için daha da açıyordu.

İniltim alçaktı, Tabitha'yı uyandırmamaya kararlıyım, ama lanet olsun... eğer böyle devam ederse...

Değişiklik olsun diye ona itaat etmeye karar vererek kalçalarımı istediğim açığa getirdim ve o doğru pozisyondayken olabildiğince derine ittim. Öğürme refleksi, onu kapatmadan önce kısa bir süre devreye girdi. Artık sınırını bildiğimden, sınırı geçtikten hemen sonra ittim, henüz boşalmamak için savaşıırken taşaklarımda karıncalanmalar başlamıştı bile.

Gerçi fark etmezdi. Samantha ile, yükümü patlattıktan hemen sonra gitmeye hazırdım, ama dilinin ve ağzının horozumun üzerindeki hissi, onu dışarı çıkarmak istememe neden oldu. Elleri emmeye devam ederken dilini oynattı ve dişlerini kazıdı.

"Sam, lanet olsun."

Bakışlarını beni izleyecek şekilde ayarladı ve daha fazla dayanmamın mümkün olmadığını biliyordum. Sadece pembe dudaklarının sikimin etrafına sarılmış görüntüsü bile kontrolümü kaybetmeme neden oldu, karıncalanmalar şaftıma doğru yükseldi. "Boşalacağım," diye uyardım onu.

Geri çekilmek yerine hızı arttı ve başının arkasını kavradım, böylece bir kez ve sonra tekrar iterken onu sabit tutabildim, aletimin ucunda bir patlama oldu.

"Samantha," diye inledim, boşalıyordum. İlk yük boğazının arkasına çarptığında nefesi kesildi, bu sadece açgözlü horozumu daha sert bir şekilde teşvik etti. İkinci atış da aynı derecede güçlüydü ve benim iyi kızım hepsini yuttu.

Beni neredeyse kurutacak kadar emdi ve işi bittiğinde dudaklarını yalayıp gülümsedi. "Tadın karamel gibi," dedi bana, sırtışı giderek büyüyordu. "Lanet olası şeker gibi. İhtimaller nedir?"

İlginç. "Görünüşe göre tanrılarımız ne yaptıklarını biliyorlarmış."

Dudaklarını tekrar yaladı ve enerjisinin yenilendiğini görmek beni biraz şaşırttı... görünüşe göre özümü almasından dolayı. Bunun normal bir eş bağının parçası olup olmadığını merak ettim,

ya da benzersiz güç kombinasyonumuzla bize özgü olsaydı.

Yuvarlanarak onu altımda sıkıştırdım ve çoktan kaya gibi sert ve hazır olan sikime karşı kıpırdanmaya başlamıştı. "Eve," diye gürledim.

"Eve," diye karşılık verdi, bir kez ittim, amının girişindeki sıkı kasları ittim, o rahatlayana kadar, tamamen içeri kaymama izin verdi.

"Hazır mısın, Storm?"

"Hazırdan da öte, Winter."

Ne zaman lakabımı söylese, kalbime bir kurşun yemiş gibi olurdum. Ve sikime. Bana böyle seslenen tek kişiydi ve ben bunu duymaya çoktan bağımlı olmuştum.

Kontrolümü kaybederek ona doğru itmeye başladım, önceki boşalmamızdan sonra yavaş ve istikrarlı bir şekilde birikti. Tabii ki, eşim bir tanrıçaydı -kelimenin tam anlamıyla- ve çok geçmeden o karıncalanma sikime geri döndü. Eğilerek onu sertçe öptüm, özlerimiz birbirine karıştı ve adımı haykırdığında, amı etrafımda sıkılaşılarak beni ağzı kadar sert bir şekilde sağdı.

"Siktir," diye inledim, o yoğun bir şekilde kasılmadan önce ve ben kendimi unutacak kadar güçlü bir şekilde boşaldım. Kendimi onun üzerine yığılmamaya zorlayarak, onu da yanıma alarak sırt üstü yuvarlanırken uzuvlarım jöle gibiydi.

"Bunu sonsuza dek istiyorum," dedi nefesini tuttuktan sonra usulca.

Hâlâ birleşmiş olduğumuz için tekrar ittim ve ondan bir inilti daha çıkardım. "Sonsuzluk sadece başlangıç."

Bir dahaki sefere Fates'in yanına gittiğimde, o pisliklere çiçek gönderecektim.

Sonunda onları geçmiş için affedebildim ve ilk kez gelecek Faerie'deki tüm mücevherlerden daha parlaktı.

SAMANTHA

L Beni komaya sokacak kadar sevdi. Duş kabininden çıkmadan çok önce yaşadığım orgazmların sayısını unuttum ve sonra saatlerin geri kalanı boyunca Çocuğumuz uyurken o kadar çok seviştik ki, bu bir tür rekor kırmalıydı.

Saf yorgunluk bizi sürüklediğinde, daha önce hiç bu kadar mutlu ya da memnun olmadığımı düşünerek uyudum ve... Len'in dölünün tadı nasıl şeker gibi gelmişti? Sadece bu da değil, aynı zamanda bana bir maraton koşmaya hazır bir enerji vermişti. Görünüşe göre bir seks maratonu. Sexathon.

Ertesi sabah Tabitha beni uyandırdı. Gözlerimi onun cıvıltılarıyla açmak şimdiye kadar yaşadığım en güzel alarmlardan biriydi. Len onunla sessizce sohbet ederken o da Len'in göğsüne oturdu.

"Günaydın küçüğüm," diye mırıldandı, ellerini sallarken onu zıplattı. Yüzü parlaktı, gözleri yatak odasının loş ışığında mor parlıyordu, bukleleri her yerden fışkırıyordu. Sağlık, güzellik ve gücün resmiydi; bebeğimiz büyüdüğünde güçlü bir fae olacaktı.

"Baba," diye tekrarlardı, defalarca tekrarlardı. "Baba, baba, baba."

Len'in gülümsemesi hayatımda gördüğüm en tatlı şeydi. İkisi de birbirlerine o kadar sarılmışlardı ki, sessiz kaldım ve sadece izledim, bu kusursuz anı soludum. Kendi seçimlerim yüzünden neredeyse benden çalınan bir anı.

Mera ve Shadow tam da ihtiyacım olduğu anda Clarity'ye gelmiş ve yaratmaya çalıştığım kadarı bozmuşlardı. Onların eylemleri beni yeni bir yola soktu ve şimdi var olduğunu bilmediğim türden bir mutluluğa sahiptim.

Gücüm titredi ve tenim altın rengi ve yumuşak bir şekilde parlamaya başladığında Len ve Tabitha'yı uyanık olduğum konusunda uyardım.

Ben etraftayken gece lambasına gerek yoktu.

Len bana doğru yuvarlandı ve Tabby'yi aramıza bıraktı, böylece ikimiz de ona dokunuyorduk. Tabby göğsüme uzanıp beni kucaklarken, Len eğildi ve dilimi okşayan hafif şeker kokusuyla beni iyice öptü.

"Günaydın aşkım," dedi ayrıldığımızda. "Bu küçüğün annesini çağırmasıyla uyanmak sabahımın en güzel ikinci kısmıydı." Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "İlki senin yanında uyanmaktı."

Tabitha'ya odaklanmadan önce ona "*Seni seviyorum*" diye seslendim. "Annemi çağırmışsın," dedim, uzanıp onun minik bedenine sarılırken gözyaşlarım bulanıklaşıyordu.

"Anne, anne, anne," dedi, sanki ona hatırlatmışım gibi.

Mırıldanarak bana sarıldı ve ben de bırakmam için kıpırdanana kadar ona sarıldım. "Buna inanamıyorum," diye itiraf ettim kısık sesle. "Uyandığım günün ve hayatın bu olduğuna. Bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama minnettarım. Hem de çok müteşekkirim."

Küfürleri engellemek asla gerçekleşmeyecekti ve Tabitha, Aurora ya da Damon'ın ilk f-bombasını atıp atmayacağını merak ediyordum.

Len minderlere yaslanarak bana, "Bu bizim sonsuza kadar sürecek hayatımız," dedi.

"Sonsuzluk kulağa bir plan gibi geliyor," dedim kendi mutlu iç çekişimle. "Ve ilk gün Başkent'e bir ziyaretle başlar. Fredrick ve arkadaşlarıyla ilgilenme zamanı. Sonra da Bilgi Kütüphanesi'ne gideceğiz."

Mera'yı görme ve o aile yemeğini yeme sözümüzü asla unutamazdık. O sürü, Len ve Tabby'den sonra dünyanın en önemli ikinci parçasıydı.

Len kaşları çatılırken gerildi. "Annem kraliyet evlerini toplantıya çağırdı. O şerefsizlerin cezalandırılma vakti geldi."

"Fredrick kilit altında mı tutulacak, yoksa burada her ne kullanıyorsanız?"

Başını salladı. "Evet, kaçmak için enerji kullanamam diye onu güç bantları içinde tutacaklar. Ochre Sands'li Petre'nin de bu işle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. Bugün yüzünü gösterip göstermeyeceğini merak ediyorum. Eğer ortaya çıkmazsa, Gümüş Topraklar onun kapısını çalacaktır."

Endişeli değildim. Artık gücümün kilidi açılmıştı. Bizimle savaşsalar bile, onları alt etmek için fazlasıyla gücümüz vardı. Sadece ben de değildim, Len artık daha güçlü ve mücevherlerle dolu bir prensti.

Yarım saat daha yatakta kaldık, üçümüz sanki yıllardır bir aileymişiz gibi birbirimize sarıldık. Bu doğal bir bağdı ve zamanla daha da büyüyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Kraliçe Glendriel, kelebek şeklindeki küçük bir mavi kâğıt parçasıyla Len'e bir mesaj göndererek o anı bozdu. Kapının altından geçerek odaya girdi ve kanat çırparak Len'in kucağına kondu. Hemen açtı ve yüksek sesle okudu. "Toplantı yakında Başkent'te. Seni orada göreceğiz miyiz?"

Aynı kâğıda cevap verirken enerjisi tenimi okşadı. *Evet. Tabby'yi hazırlamamız için bize birkaç dakika ver.*

Küçük kelebek tekrar havalandı ve hepimiz kışımızı yataktan çıkardık. Len bana, "Önce sen duş al ve hazırlan," dedi. "Ben Tabby'nin üstünü değiştirip giydireceğim ve yürürken onu besleyebiliriz."

"Tamam, kulağa bir plan gibi geliyor," diye cevap verdim, hızla başımı sallayarak. "Hadi yapalım şu işi."

İkisini de yanaklarından öptükten sonra banyoya doğru koştum ve yaklaşık on dakika içinde duşumu, dişlerimi ve diğer sabah ihtiyaçlarımı hallettim. Bu yeni versiyonum, türümün normal ihtiyaçlarına sahip yarı şekil değiştirendi.

Odadaki hava beni kuruttu, ben de çıplak bir şekilde aynaya doğru ilerledim ve hafif bir makyaj yaptım - misafir odasındaki tüm eşyalar artık Len'in odasındaydı. Her şeyi Glendriel'in mi yoksa dostumun mu taşıdığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama her iki durumda da burası artık benim evimmiş gibi hissediyordum.

Saçımı yüksek bir at kuyruğu yaptıktan sonra çıplak bir şekilde dışarı fırladım ve Len ile Tabitha'yı çoktan giyinmiş buldum. Kendini temizlemek için büyü kullanmıştı ama ben "şekil değiştiren yöntemini" tercih ettim.

"Bir saniye içinde giyinmiş olacağım," dedim aceleyle geçerken.

Len bana geniş bir gülümseme attı. "Benim adıma acele etme," diye seslendi arkamdan. "Bu benim yeni favori görünümün."

Başımı sallayarak gülmekten kendimi alamadım. "Doğru, ama herkesin en sevdiği görünüşümün bu olması seni rahatsız etmiyor mu?"

Gürleyen hırıltısı beni dolaba kadar takip etti. İhtiyacım olan tek cevap buydu.

Açılan Fae enerjim çok daha hızlı hareket etmemi ve ışıkları onlara dokunmadan açmamı sağladı. İki dünyayı sorunsuzca harmanlayabildiğimi hissetmek güzeldi. Hem bir Fae Köken Tanrısı hem de eski usulü tercih eden bir şekil değiştiren olabilirdim.

Sütyenimi, iç çamaşırlarımı ve kot pantolonumu giydikten sonra düzinelerce gömleğin arasında asılı duran beyaz gömleği buldum ve onu giydim, ardından siyah deri bir ceket aldım. Ceket, çoraplarımın üzerine geçirdiğim siyah

deri botlarla bir saniye içinde uyum sağladı.

Daha sonra. Yatak odasına girdiğimde Len, Tabby'yle birlikte kapının yanındaydı ve bir fae meyvesi kemiriyordu.

"Bekleyemeyecek kadar açtı," diye açıkladı. Babasının onu parmağında oynatmasına bayılıyordum. Onun istek ve ihtiyaçlarını karşılıyor, elinden geldiğince onu şımartıyordu. On yıl boyunca durağanlık içinde yaşadktan sonra, zamanının ve ilgisinin her saniyesini hak ediyordu.

"Hâlâ güçlenmeye çalışıyor," dedim elimi sırtına bastırarak. "Ve çok hızlı büyüyor. Yemin ederim dün gece yatırdığımızdan daha büyük ve daha çok dişi var."

Yarın uyandığında muhtemelen tam bir yürümeye başlayan çocuk olacaktı.

"Fae'ler ilk birkaç ayda çabuk yaşlanır," dedi Len, onu da yakından izleyerek. "Ama tam gelişimine ulaştığında bu yavaşlayacaktır. Biz neredeyse sonsuza kadar yaşarız, bu yüzden fiziksel olarak daha yaşlı görünse bile duygusal ve zihinsel olgunluk daha uzun sürecektir."

"Fark etmez," dedim ona. "Hangi hızda hareket etmek isterse benim için sorun değil. Ölüyor diye korkarak çok uzun yıllar geçirdim. Hayatta olduğu sürece, kendisi için hangi hız uygunsa o hızda büyüyüp olgunlaşabilir."

Beni öptü, dudaklarıma hızlı bir dokunuş yaptı ve ben de içgüdüsel olarak ona daha yakın olmak için ayağa kalktım. Ayrılmak zorunda kalmadan önce kısa bir dokunuştan başka bir şey için zaman yoktu. Gümüş sarayın dışına çıktığımızda, köprüyü geçip Gümüş Topraklar'ın başlangıcına vardığımızda, Len gücünü kullanarak bizi Başkent'e götürdü.

Tabitha biz seyahat ederken gözünü bile kırpmadı ya da sesini çıkarmadı, meyve parçasını yemeye odaklandı. İyi uyum sağladığımı düşünmüştüm ama o bunu tam anlamıyla zahmetsiz gösterdi.

İndiğimizde kalabalık platform sessizliğe büründü. Öyle bir sessizlik ki, bütünlüğü içinde neredeyse büyüğü hissettiriyordu. Tüm fae'ler bize döndü ve sonra, daha önce hiç deneyimlemediğim bir eşzamanlılıkla, eğildiler. Bu

Kolları ve elleri yanlarında kalacak şekilde neredeyse yarıya kadar eğilmişlerdi.

Len'e döndüğümde, içimi bir şaşkınlık kaplarken hızla gözlerimi kırdım. "Neler oluyor?" Nefes aldım, garip bir şekilde çıldırmış ama aynı zamanda memnun hissediyordum.

"Büyük Kraliçe geri döndü," dedi basitçe ve Tabitha'yı kollarıma bırakıp bir adım geri çekildi.

Hâlâ tam bir şok ifadesiyle ona bakarken, o da beni selamladı ve nasıl tepki vermem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Faerie'den kaçmadan önce başıma böyle şeyler gelmiyordu. O zamanlar herkes benim rolümü hafife alıyordu ve normal Fae'lerle etkileşime girmek için pek bir nedenim olmamıştı. Ben sadece taşları dağıtır ve enerjiyi dağıtırdım, onlar da kendi işlerine bakarlardı.

Bu farklıydı. Eğildiklerinde yüzlerindeki ifadeyi gördüm: keder, mutluluk, rahatlama, dehşet. Adil halk geri dönüşümle ilgili *pek çok şey hissediyordu* ve belki de ilk kez ortadan kaybolduğumda ne kaybettiklerini gerçekten anlıyor gibiydiler.

"Yeni gücü şimdiden hissediyoruz," dedi Kraliçe Glendriel, sessiz ve eğilerek selam veren fae'lerin arasından bana doğru yürürken. Şimdiye kadar onu fark etmemiştim, diğer fae'ler dikkatimi çekmişti, ama ona doğru döndüğümde bugün ne kadar muhteşem görüldüğünü fark ettim, gümüş pelerini daha uzun ve mücevherlerle süslüydü, alnındaki gümüş ve reven tacı daha da görkemliydi.

Glendriel iş demekti ve ben de bu tür bir kraliçe enerjisi için buradaydım.

Annesi yaklaştığında yaydan kalkan tek kişi Len oldu ve midemde kelebeklerin dans etmesine neden olan o *gururlu* gülümsemeyi bana fırlattı. "Daha önce seni ne kadar hafife aldığımızı fark ettik," diye devam etti Glendriel. "Artık sen ve bu dünyanın gücü

geri döndüğümüzde nasıl olduğunu hatırlıyoruz. Aynı hataları bir daha yapmayacağız."

Bu jesti takdir ettim ama buraya tapınılmak için gelmemiştim. "Kalkın," diye seslendim, çünkü bütün gün eğik kalmaya hazır görünüyorlardı. "Bu selamlama için teşekkür ederim."

Bundan sonra Faerie diline geçtim, dilimizin bilgisi bir kez daha benim oldu. "Faerie'yi eski gücüne kavuşturmak için yapmamız gereken çok şey var ama emin olun, doğru adımları çoktan attık. Topraklarımızı dolduran enerji saf ve ben kraliyet evlerine daha fazla güç dağıtacağım. Aramızda kurallara göre oynamak istemeyenlerle başa çıkar çıkmaz. Güç, kişisel kazanç için biriktirilmemeli ya da yozlaştırılmamalıdır. Daha büyük bir iyilik için paylaşılmalıdır."

Konuşmam sırasında çoğu ayağa kalkmış, bakışları bana kilitlenmişti. Sadece ben değil, Tabitha da bir mucizeydi çünkü benim türüm normalde çocuk sahibi olamazdı.

"Birlikte," diye devam ettim, "Faerie her zamankinden daha güçlü olacak."

Bir tezahürat cınladı ve Len'in gücü ve enerjisi arkama yerleşirken iç çektim. Ona yaslanarak uzun bir nefes daha verdim. Tezahüratlar kesilene kadar bu şekilde kaldık ve sonra binaya girme zamanı geldi.

SAMANTHA

W Parlamento Binası'na girmeye çalıştığımızda, Len alarmlarını etkisiz hale getirene kadar bizi tarayan taşlar arızalandı. "Ne yapacaklarından emin değiller. gücünle yap, Storm." Bana doğru yavaş bir gülümseme fırlattı. "Faerie asla eskisi gibi olmayacak ve ben kendi adıma daha fazla minnettar olamazdım."

"Ben de," dedi annesi. Tabitha'yı kucağına almış, ona sarılıyordu ve Derin'de geçirdikleri süre boyunca birbirlerine bağlandıkları çok açıktı. "Bugün kutsanmış bir Fae'yim."

Hepimiz hediyelerimizi sayıyorduk. Ben herkesten daha çok.

"Neden gülümsüyorsun?" Len, binanın içinde yürürken beni dikkatle izleyerek sordu.

Omuz silkerek gülümsemem arttı. "Mutluyum," dedim basitçe. "Açıklaması zor bir şekilde mutluyum. Neredeyse kelimelerin ötesinde."

Gözleri parladı. "Senden mutluluğundan başka bir şey istemiyorum." Daha yakına eğildi ve sesini alçalttı. "Şey, bu ve seni düşümde tutmak için birkaç saat daha."

Tanrım. Sertçe yutkundum ve bir yanağımı ısınmış tenime bastırdım. "Bunu kabul edebilirim," diye cevap verdim alçak bir sesle.

Bana attığı bakış çok kötüydü ve mahkeme salonuna girerken nefes nefese kalmamak için ekstra çaba sarf etmek zorunda kaldım. Buraya en son geldiğimde koma halindeydim ama bugün her şeyi gördüm. Sahnem, stadyum tarzında yükselen bir düzende etrafına yayılan koltuklarla birlikte aynı görünüyordu.

Tüm kraliyet evleri kendi bölümlerine dağıldı, yüzlerce kişi kapıdan içeri yığılırken çoğu hızla doldu. Diğer kral ve kraliçeler sahnedeki yerlerini aldılar, bu dünyadan kaybolduğumdan beri en büyük değişikliklerden biriydi.

Benim için sorun değildi. Artık onların Büyük Kraliçesi olmak istemiyordum.

Herkes o rolü bırakmıştı.

Len beni gümüş bölüme götürdü, orada bize ön sırada iki koltuk verildi. Annesi sahneye çıkmadan önce Tabitha'yı bize teslim etti. Orada sekiz kraliyet evi vardı ve son ikisinin gelmesini beklerken sessiz kaldılar - Büyük Kraliçe'nin çizgisini kesmeyi, Faerie'nin enerjisini kesmeyi kendilerine görev edinmiş olan ikisi.

Devam etmesine izin verilseydi bu dünyayı ve muhtemelen diğerlerini neredeyse yok edecek olan iki kişi.

Fredrick birkaç dakika sonra darmadağın bir halde mahkeme salonuna götürüldü. Güçlerini bağlayan büyü bantlar takmasına rağmen her iki yanında dört muhafız vardı.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu, gözleri buz gibi bir küçümsemeyle dolu olsa da yüzünün boşluğu sinir bozucuydu. Muhafızlar onu doğrudan sahneye getirdiler ve burada sekiz kraliyet mensubuyla yüz yüze geldi.

"Metalik Çayırıların Kralı Fredrick, en yüksek mertebeden ihanetle suçlanıyorsunuz," dedi krallardan biri, bu sözlerle öfke karışıyordu. Artık tüm liderleri tanımıyordum, bazıları Faerie'de yürüdüğüm zamanlardan farklıydı. Ne kadar uzun süredir burada olmadığımın bir hatırlatıcısıydı. "Biz buradayız

Büyük Kraliçe'yi neredeyse yok eden ve Faerie'yi karanlığa gönderen bir fae'ye yakışan cezayı belirlemek için."

Tüm gözler bana çevrildi ve ben fark etmemiş gibi davranarak, sanki bu odanın tek ilginç parçasıymış gibi sahneye odaklandım. Len kulağıma doğru eğildi. "O yaşlı piç Fernando, ne olursa olsun hattın kesilmesi yönünde oy kullanacaktı ama şimdi Fredrick'in teklifini reddetmek başından beri onun fikriymiş gibi davranacak."

Len bana ilk toplantı sırasında hattın kesilmesini savunan birden fazla ev olduğunu söylemişti. Belli ki bu kral, hattı keserek güç şebekesini açacaklarına ve Faerie'yi yeniden güçlendirmek için bir başkasının devreye girmesine izin vereceklerine inananlardan biriydi.

Hiçbirinin beni ya da buradaki gücümün ve rolümün nasıl işlediğini hatırlamaması benim hatamdı. Kaçmak zorunda kaldığımda bunu sağlamıştım, bu yüzden kayıp olduğum uzun yıllar boyunca sadece kendi varsayımlarını yapmışlardı. Ama gerçekte, benim yaratıldığım rolü başka hiç kimse üstlenemezdi. Şimdi bile, güç diğer tanrılar arasında daha özgürce dağılmışken. Bağlandığımız için yeteneklerimi Len'le paylaşmayı seçtim ve Tabitha da doğum yoluyla miras aldı - her ikisi de teknik olarak Köken tanrılardı - ama aynı şeyi iddia edebilecek başka kimse yoktu.

"Yüzyıllardır kayıptı," diye bağırdı Fredrick. "Var olan hiç kimse onu hatırlayamadı bile. Faerie zayıflamıştı, bu da başka bir seçenek bırakmıyordu."

Fernando alay etti. "Her ne olursa olsun, bu sizin yapacağınız bir seçim değildi. Oylama ilk seferinde kabul edilmedi ve bu konuda ikinci bir konferans için geri dönmemiz gerekiyordu. Meseleyi kendi ellerinize aldınız." Etrafına bakındı. "Peki, sen ve Petre. O nerede?"

Sanki çağrılmış gibi, kapılar bir kez daha açıldı ve içeri başka bir kraliyet hanedanı girdi. Ya da kıyafetlerine ve renklerinin karışımına bakılırsa iki kişi. Son iki sıraya dizildiler ve birinin Metalik'e ait olduğu açıktı.

Çayırlar, diğeri de Petre'nin evi olan Ochre Kumları'ydı. Ama liderlerinden hiçbir iz yoktu.

"Kaçtı," dedi grubun başındaki erkek bir fae. "Gece kaçtı ve Faerie'yi terk ettiğini düşünüyoruz."

Len tekrar bana doğru eğildi. "Kütüphaneyi kullanmak zorunda kalacaktı ve eğer kardeşlerimi tanıyorsam onunla hemen ilgileneceklerdir."

Bundan hiç şüphem yoktu. Gölge ve şen şakrak çetesi hiçbir fae prensinin sorgusuz sualsiz geçip gitmesine izin vermezdi. Petre'nin Len'in şüpheleri altında olduğunu da biliyorlardı.

"Ve sonra bir tane vardı," diye fısıldadım, gözlerim Fredrick'e kilitlenmişti.

Len'in gürleyen yırtıcı sahiplenme duygusu başını kaldırmış olsa bile, o da beni aynı dikkatle izliyordu. İkimiz de başka tarafa bakmıyorduk ve oturduğum yerden ona vurabilecek gücüm olup olmadığını merak ediyordum. Yapmazdım, en azından şimdilik. Fae'lere doğru kararı vermeleri için bir şans verirdim, ama vermezlerse, onlar adına ben karar verirdim.

Artık bir ailesi olan bir şekil değiştirendim ve eğer onların varlığını tehdit edersen, seninkini de yok ederdim.

Glendriel, Fernando'dan görevi devralarak, "Petre'yle zamanı gelince ilgileneceğiz," dedi. "Şimdilik Fredrick ve Metalik Çayırlar'a odaklanıyoruz. O burada ve kraliyet soyunun bir sonuca ihtiyacı var."

"Hepimizin bir taneye ihtiyacı var," dedi Bakır Boğazlar Kraliçesi Gemma. "Faerie'nin iyileşme ve her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri dönme zamanı geldi."

Küçük tezahüratlar ve bazı alkışlarla birlikte odanın etrafında anlaşıma çınladı. Ve tüm bunlar olurken Fredrick yüzümü parçalamak ve vücudumdaki yaşamı emmek istercesine bana bakıyordu. *Hadi bakalım, sikik herif.* Zihinsel olarak onunla alay ediyordum, çünkü yeni ben tavırlı bir şekilde yeniden doğmuştu ve verecek hiçbir sikimim yoktu.

Len ayağa kalktı ve benimle sahnedeki fae arasına girerek bakışmamızı böldü. "Kurallarımızı çiğnedi. Faerie'yi hepimizin hayatını sona erdirecek bir yıkım sarmalına soktu," dedi dostum, ses tonunda bir gürleme vardı. "Neredeyse eşimi ve kızımı öldürüyordu. İntikam talep ediyorum." Kısık bir kahkaha attı ama bu tonda hiç mizah yoktu. "Benimle mi yoksa Samantha'yla mı uğraşacağını seçmesine izin vereceğim ama ikimizden biriyle yüzleşecek."

Ne romantik bir eşim vardı. Aramızdaki bağı güçlendirmek için küçük bir cinayet gibisi yoktu. Ama cidden, ne olursa olsun arkamda olacağını bilsem bile Len'in bana kendi savaşımı verme şansı vermesini çok istiyordum.

"İkinizle de başa çıkabilirim," diye karşılık verdi Fredrick, dudakları alaycı bir şekilde kıvrılmıştı. Gözlerindeki tiksinti, sonunda yüz ifadesine de yansıyor alaycı bir ifadeye dönüştü. "Senin Büyük Kraliçe olduğuna bile inanmıyorum. O kadar zayıfsın ki."

Glendriel aniden, "O halde karar verildi," dedi, Fredrick gözlerini benden kaçırmadan. "Cezası en çok yanlış yaptığı kişiler tarafından verilecek. Katılmayan fae var mı?"

Sahnede kimse tek kelime etmedi ve Köken'in gücünün içimde kabardığını hissettim, ta ki altın titreşimleri tenimden kaçana kadar. Ayağa kalkarak Tabitha'yı Len'e uzattım. "Bunu ben alacağım Winter," dedim gülümseyerek, sesim güçle dolup taşarken daha da derinleşti.

Onu aldı ve yanağıma bir öpücük bıraktı, ben de sahneye doğru ilerledim. Her adımda güç daha da arttı ve kısa süre sonra bu odada o kadar parlaktı ki çoğunun bana bakabileceğinden şüpheliydim. Yine de Fredrick'in görebileceğinden emin oldum.

O piç kurusu başına gelecekleri görmeyi hak ediyordu. Gözleri daha da büyürken yüzündeki alaycı ifade kayboldu,
Ve onunkini bulana kadar Faerie'nin birçok yaşam gücünü taramak için bir dakikamı ayırdım.

Çekiştirdiğimde nefesi kesildi, zorlukla yutkundu. "Neredeyse kızımı öldürüyordun," dedim konuşurcasına. "Neredeyse beni eşimden ve sürümden uzaklaştırıyordun. Hepsi açgözlölük ve daha fazla güç arzusu yüzünden. Ama neden? Sen bir kraldın, ihtiyacın olan tüm güce sahiptin."

"Neredeydin?" diye homurdandı, artık gözle görülür bir şekilde titriyordu.

Onu görmezden gelerek sesimi yükselttim. "İtirazı olan var mı? Çünkü ben merhametsiz değilim. Onun için konuşacak olan var mı?"

Sessiz odada tek bir ses bile çıkmadı ve Fredrick sonunda bakışlarını benden ayırarak konseyinin ve kraliyet ailesinin diğer üyelerinin oturduğu bölüme doğru baktı. "Bu ne cüret?" diye hırladı, bağlarından kurtulmak için çabalıyordu.

Yine de kimse kıpırdamadı ya da konuşmadı ve bu saçmalıkla işim bitmişti.

Bu orospu çocuğu beni hayatımın geri kalanından alıkoyuyordu.

Zihnimdeki kablo koptu. Basit bir güç hareketiyle bağırışları cümlelerin ortasında kesildi. Muhafızın tutuşuyla öne doğru yığıldı. Bir an sonra onu serbest bıraktılar ve cesedin yere düşmesine izin verdiler. "Tanrılar bir sonraki hayatta sana merhamet etsin," dedim soğuk bir sesle, topladığım enerjiyi serbest bırakmadan önce, odaya daha sakın bir hava geri dönerken altın ışıık tenimde kayboldu.

Fae'ler ölü krala odaklanırken sessizlik saniyelerce sürdü. Dilimde korkularının tadını alabiliyordum ve bu beni beklediğimden daha az rahatsız etti. Cidden, daha önce hiç onların arkadaşı olmamıştım ve şimdi de olmayacaktım. Onların dünyasında benim rolüm daha büyüktü ve bu, dengeyi bozmamak için iyi bir uyarıydı.

Len'in sırtımdaki eli bana benden korkmadığını hatırlattı ve Tabby ona dokunmadan bir fae'yi yok ettiğimi bilmeden ya da umursamadan bana doğru uzanmaya başlamıştı bile.

Kraliçe Glendriel tezahürat yaparak garip gerginliği bozdu. "Yüce Kraliçe'nin şerefine," diye seslendi. "Güçlü olanı ortaya çıkarmak için zayıf olanı budayın."

Neredeyse hiç tereddüt etmeden, oda tezahüratlarla patladı, ismim bağırışlarla aynı anda söylendi. Krallarının ölümüyle üzerlerinden bir yük kalkmış gibi görünen Metalik Çayırılar bile tezahürat yaptı.

"Gölge az önce bir mesaj gönderdi," dedi Len kulağıma yaklaşarak, ağzı tenime değdi ve tüylerimi diken diken etti. "Petre bertaraf edildi, şimdi tek yapmamız gereken Metalik Çayırılar ve Koyu Sarı Kumlar'ın yeni liderlerini kutsamak. Sonra Faerie iyileşmeye hazır olacak."

İyileşmek kulağa gelmiş geçmiş en iyi plan gibi geliyordu. "Ben de varım," diye fısıldadım.

Faerie süper güç olma yolunda ilerliyordu ve ben de parlak bir geleceğe doğru yol alıyordum.

Sammia yeni bir varlığa dönüşmek için kendimi feda ettiğim gün ölmüş olabilirdi ama yas tutmaya gerek yoktu. Kim bilir, Samantha tam da bir gün olmayı umduğum kişiydi ve ben bunun her saniyesini kucaklıyordum.

Şimdilik sonsuzluğa kadar.

SAMANTHA

Tsoylular konseyi yeni kral ve kraliçelerin kutsanması ve tahta çıkışını kolaylıkla halledebiliyordu, çünkü onların veraset sırası zaten yerinde.

Oylamaya gerek yok. Bu görev kanla ya da savaşla miras kaldı.

Odadan çıkarken Len bana, "Önce onları inceleyecekler ve olaya karışmadıklarından emin olacaklar," dedi. "Ama yeni güne kadar iki yeni kraliyet mensubu olacak."

Bunun gibi küçük ayrıntılar burada benim görevim değildi, bu yüzden onları bıraktık ve Len ve ben o geceyi gümüş sarayda geçirdik. Nefes alamayana ya da kendi lanet olası adımı hatırlayamayana kadar bedenimi ve ruhumu mahvettiği için tekrar uyuyacak çok az şey vardı. Tatlı kızımız gece boyunca mükemmel bir melek gibi uyumaya devam etti.

Ertesi gün Bilgi Kütüphanesi'ne doğru yola çıktığımızda, gümüş ve altın enerjisinin titreşimleri içimde titreşirken adımlarım hafıftı. Heyecan ve beklenti ruhumu doldurdu ve bu özel duygu kombinasyonunu daha önce hissedip hissetmediğimden emin olamadım. Sürümü ve kütüphaneyi tekrar görmek bile beni heyecanlandırmıştı.

Tabitha bile fark etti, Len'in bahçesinden geçerken yanaklarımı okşadı. "Mutlusun," dedi ve ben de eğilip

ve öpmeden önce yanağına küçük bir ahududu üfledim.

"Çok mutluyum bebeğim," dedim ve yanağını tekrar öptüm.

"Ailemizi görmeye gidiyoruz. Senin küçük bebek aileni de."

Tabitha sürünün diğer güçlü yavrularıyla birlikte büyüyecekti. Aurora ve Damon da tanrıların çocukları oldukları için ondan asla korkmayacaklardı.

"Diğer gücünün kilidi açıldığına göre kurdun şimdi nasıl hissediyor?" Len bana sordu ve birbirimizin duygularını anlamamıza rağmen aramızda hâlâ keşfedilmeyi bekleyen gizemler olmasını sevdim. Bu hayatı ilginç kılıyordu.

"Her zamanki gibi aynı," dedim, mecazi bir elimi kurdumun koyu kürkünde gezdirerek. "Gerçek bir canavar ama onu yaratırken kullandığım Peri enerjisiyle yumuşatılmış bir canavar. Sonsuza dek benim bir parçam olacak, ama Fae gücümün tekrar açığa çıkmasıyla, o daha çok bir ruh arkadaşı. Değişmek zorunda değilim, zaten çok da istekli değildim ve o da bu yükün altında değil çünkü o yaratılmış bir fae canavarı, Gölge Canavar'dan gelen gerçek bir ruh değil." Durakladım. "Eğer bu mantıklıysa."

"Çok mantıklı," dedi.

Kütüphaneye girdiğimizde, son kez burada durduğumdan biraz daha küçük ve daha az güçlü hissettim. İlk başta odanın bir şekilde değişip değişmediğini merak ettim, sonra bunun ben olduğumu fark ettim. Yeni gücüm dünyayı farklı tonlarda renklendirdi ve bana her şeyin planındaki yerimi hatırlattı.

"Daha az korkutucu hissettiriyor," dedim Len'e, derin nefes alarak. "Daha ev gibi ve rahatlatıcı."

Beni kollarıyla sardı, beni ve Tabitha'yı bir süre kucakladı. "Burası bana her zaman evim gibi gelmiştir. Tıpkı Faerie gibi. İki evin bir dezavantajını hiç görmedim."

Kelimenin tam anlamıyla tek bir olumsuzluk bile yoktu.

"Ev," diye yankılandı Tabitha kollarını sallayarak ve Kucağımda kıpırdandı. Gittikçe büyüyor ve güçleniyordu, bu yüzden böyle heyecanlandığında ona gerçekten tutunmam gerekiyordu.

Len uzaklaşırken daha rahat görünüyordu. Kişiliğindeki ikiliği seviyordum. Faerie'deyken gümüş bir prensti ve bu rolün getirdiği tüm sorumluluklara sahipti. Dünyasını ve Fae'lerini seviyordu ama burada daha sakin ve kaygısız olduğu açıktı.

Ben de aynı şekilde hissediyordum, sanki burada sadece Samantha olabilirmişim ve Büyük Kraliçe'nin rolü hakkında endişelenmeme gerek yokmuş gibi. Sorumlulukları olan güçlü fae'lerin bile biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Fae raflarından çıkarken küçük bir patlama sesi duydum ve kollarımda başka bir çocuk belirdiğinde neredeyse bebeğimi düşürüyordum. Aurora kendini bize doğru zaplamıştı ve yüzümdeki mutlak şok ifadesini silemeden önce - geldiğini uzaktan bile hissetmemiştim ve etrafımdaki enerjiyi hissedebiliyordum - Tabitha'yı kucaklıyordu.

Len'in kahkahası beni şaşkınlığımdan kurtardı. "Kusacak ve sonra da ağlayacak gibi görünüyorsun," dedi bana.

"Siktir," diye mırıldandım. "Neredeyse Shadow'un çocuğunu düşürüyordum. Ve kendiminkini."

"Aurora!" Mera'nın çığlığı kütüphanede çınlarken, Mera hızla görüş alanına girdi. "Lanet olsun, çok üzgünüm." Shadow onun arkasındaydı ve normal bir hızda yürüyor olmasına rağmen çılgın arkadaşına yetişti. "Sürü üyelerimiz ortaya çıktığında kendini onlara zaplayıp duruyor ve kelimenin tam anlamıyla hiç kimse onun için hazır değil."

Sonunda gülebildim, göğsümdeki tedirginlik azalırken rahatlardım. "Bir dahaki sefere onun için hazır olacağım. Görünüşe göre sadece Tabby'ye sarılmak istemiş."

Mera ellerini çırpı, yüzündeki hayal kırıklığı temizlendi. "Kutsal şekil değiştiren yavrular. Çok sevimsiler. Açıkçası on tane daha doğururdum ama Aurora hâlâ gece boyunca uyumuyor. Ve tam bir meme canavarı. Bu kombinasyon, her gün işlevimi yerine getirebilmek için tanrıça güçlerine başvurmam gerektiği anlamına geliyor."

Yorgun görünmüyordu. Işıl ışııl görünüyordu.

Shadow omuz silkerek, "Daha fazla bebeğe ihtiyacımız yok," dedi. "Aurora bizim mükemmel çocuğumuz."

Mera canavara dönmeden önce gözlerini bana doğru devirdi. "Bebeğim, dört parmaklı ve tek gözlü olsalar bile tüm çocuklarımız mükemmel olurdu. Bir başkasını A'yı sevdiğimiz kadar sevmeyi hayal etmenin zor olduğunu biliyorum ama bu doğal olarak gerçekleşecektir. Söz veriyorum."

Tekrar omuz silkti ve bu konuda aynı fikirde olmadığı *anlaşılıyordu*.

Aurora olduğu yerde kaldı, kollarını Tabitha, onları kucağıma aldığımda çok mutlu oldular. Shadow'un gözleri seğiriyordu, ama görünen o ki kızı artık kimi zaptlayacağını seçtiğinden, artık ona dokunan herkesin kollarını koparamıyordu.

"Peki, bugün için planın nedir?" Sohbet eder gibi sordum.

Gölge önce Len'e döndü. "Faerie'nin hain asilzadeleri sizin tarafınızdan halledildi mi?"

Len başını salladı. "Evet. Her iki kraliyet evinin de yeni liderleri var ve konsey kaçmaya çalışan kişiyi ortadan kaldırdığınız konusunda bilgilendirildi."

Shadow bir kez başını salladı ve bu konuşma sona erdi. Küçük bir cinayet sohbeti ve yola devam etmeye hazırдық. Mera bana sırtımdan önce bir kez daha gözlerini devirdi. "Erkekler. Basit yaratıklar."

Gölge onu kollarının arasına aldığında bir çığlık attı. "Hemen döneceğiz," diye seslendi, çoktan dönüp koşarak uzaklaşmıştı. "Aurora'ya göz kulak ol."

Görünüşe göre, durum gerektirdiğinde kaçıyormuş.

Len ve ben kütüphanenin derinliklerine doğru ilerlemeden önce karşılıklı gülüştük. Kollarım ve kalbim aptalca bir şekilde doluydu, bu his Simone ve Lucien biz yanlarından geçerken kızıl renkli bir kapıdan çıktıklarında daha da arttı.

"Sam!" diye bağırdı, yanakları pembeleşmişti ve bana ve iki kıza sarılmak için öne doğru koşarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Senin güçlü ve muhteşem varlığını burada hissettiğimi sandım."

Ben de ona sarılamadım ama o uzaklaşırken yanağına bir öpücük kondurdum. "Buradayım ve aile yemeği için hazırım. Açlıktan ölüyorum."

Hiçbir yeniden doğuş ya da tanrısal güç, yemeğin ve yemek yemek için aile toplantılarının benim mutlu yerlerim olduğu gerçeğini değiştiremezdi.

"Shadow ve Mera birkaç dakika içinde dönecekler," dedi Len sert bir sesle. "Canavar biraz huysuzlandı."

Lucien kıkırdayarak Simone'a yaklaştı ve onu kendine doğru çekti. "Anlaşılabilir."

Yanaklarındaki pembe kızarıklık şimdi anlam kazanmıştı ve son on iki saatimi eşim tarafından sevilerek geçirdiğim için bunu tamamen anlamıştım. Gerçek eş bağları yoğundu.

Simone aniden, "Size yeni oyun alanını göstermeliyiz," dedi ve Lucien'in elinden kurtularak hepimizi küçük bir koridordan geçirdi, ta ki beyaz ve gizli bir kapıya ulaşana kadar. "Mera kütüphaneyi inanamayacağınız kadar yeniliyor ve odalar ekliyor. Gölge'nin bu konuda yüzünü buruşturduğunu bile görmedim. Günışığı ne isterse onu alıyor."

Simone'un memnuniyet ve mutluluk ışıltısını sevdiğim kadar onun için de bunu sevdim. Bu dünyada arkadaşlarımla ve ailemin başarılı olduğunu ve kendilerinin en iyi versiyonlarına dönüştüklerini görmekten daha çok keyif aldığım çok az şey vardı. Bu benim mutluluğumu yeni seviyelere yükseltti.

Büyünün başka bir versiyonu, ama bu seferki aşk üzerine kurulu.

Kapıya ulaştığımızda Simone kapıyı açtı ve devasa bir alana girdik. Koyu mor renkli, yumuşak dolgulu zeminleri vardı. Duvarlar da neşeli bir sarı renkte dolgulu görünüyordu. Arka köşeye yakın bir yerde salıncaklar, kaydıraklar, bir kale ve diğer oyun ekipmanlarının bulunduğu küçük bir oyun alanı vardı. Ayrıca raflar ve kitaplarla çevrili bir okuma köşesi, bir kum havuzu vardı -

nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu

tertemiz kalmıştı, ama sepetler ve oyuncak kutuları ile birlikte sihirli olmalıydı.

Simone kocaman bir sırtışla, "Çocuklarınızın hepsi güçlü birer mini-tanrı olsa da, bu bebeklere uygun," dedi. "Ve onlar büyüyüp geliştikçe onlarla birlikte yaşlanacak. Gölge'nin enerjisi onu çevreliyor, böylece yetkili olmadıkça kimse giremiyor."

Girişte sorun yaşamamıştık, yani enerjimizi çoktan güvenliğe girmişti.

Lucien de gülümsüyordu. "Burası çocukların birbirleriyle çılgınca oynamaları için güvenli bir alan ve hepimiz burada dinlenip yemeklerimizi yiyebiliyoruz." Büyük aile toplantıları için tasarlanmış, etrafında düzinelerce sandalye bulunan devasa bir ahşap masanın bulunduğu sağ üst köşeyi işaret etti.

"Yemekhanedeki masadan tamamen vazgeçtiğimizden değil," diye ekledi Simone. "Bu bir yedek."

Odaya doğru ilerleyerek Aurora ve Tabitha'yı yumuşak zemine yatırdım ve hemen bloklar, diğer küçük yapıbozlar ve oyuncakların olduğu bir mindere doğru emeklemeye başladılar.

"Ah, kahretsin," diye nefes aldım, sonra güçlü kollar beni sardığında iç geçirdim ve Len'e yaslandım.

"Çok fazla," dedi, naneli nefesi duyularıma çarpıyordu.

Sertçe yutkundum. "Tüm bu duygularımla ne yapacağımdan bile emin değilim. Alışmak biraz zaman alacak."

"Benim için de," dedi dudaklarını tenime değdirerek. "Ama önce yemek yiyeceğiz."

Midem onaylarcasına guruldadı.

Döndüğümüzde Simone ve Lucien'i masada, birlikte bir bulmaca üzerinde çalışan Aurora ve Tabitha'yı izlerken bulduk. Oraya gidip dünyadaki açlığı falan çözdüklerini görsem hiç şaşırmazdım. Onlar kesinlikle güçlü, dünyayı değiştiren tiplerdi.

Yerimize oturduk ve bir saniye sonra Angel ve Reece odaya girdiler, çok görkemli görünüyorlardı. Damon da

Kızları görür görmez annesinin kollarından kayboldu ve Aurora ile Tekir'in yanında yeniden belirdi. Üçü de yapbozlarına geri dönmeden önce birkaç saniyeyi kucaklaşarak ve gevezelik ederek geçirdiler.

"Şey, bu biraz acayip sevimli!" Angel yanımdaki koltuğa otururken haykırdı. "Bebeklerimiz birlikte büyüyeceği için çok şanslıyız."

"Öylesin," dedi Simone hüzünlü bir gülümsemeye. "Crimson ve ben henüz çocuk isteyip istemediğimize karar vermedik. Balayı evresinde oldukça mutluyuz."

Kapı aralığından nefes nefese kahkahalar odayı doldurdu ve döndüğümüzde Mera'yı orada bulduk, kıyafetleri yamuk yumuktu ve saçları bukleler halinde dağınıktı. "Güven bana dostum. O evre asla bitmez. Bebek olsun ya da olmasın." Başını salladı, sanki Shadow'un onu sürüklediği seks sisini temizlemeye çalışıyordu.

Bu arada, canavar bir an sonra içeri girdi ve enerjisi oyun odasının dört duvarına da çarptı.

"Oda hakkında ne düşünüyorsun?" Mera, Simone'un yanına yerleşerek sordu. "İnanılmaz, değil mi? Onlar için harika ve güvenli bir alan, çocuklarımız kırılmaz oldukları için özellikle endişelendiğimden değil. Ama çıldırmalarına ve özgürce koşmalarına izin vermek güzel."

Shadow, "Ayrıca kendilerini buradan zaplayarak çıkaramamalılar," diye ekledi.

Güçlü tanrı bebekleriniz olduğunda ekstra bonus.

"Bu alanı kesinlikle çok seviyorum," dedim onlara. "Ve çocuklar da bundan hoşlanıyor gibi görünüyorlar."

Bunu söylediğimde, derimin üzerinde bir enerji patlaması oldu ve Tabitha kurt formuna geri döndü.

Shadow içten bir kahkaha atmadan önce masa birkaç saniye sessizliğe büründü. "Ne biliyorsun, sürünün ikinci nesli her zamankinden daha güçlü olacak."

Yılın küçümsemesi.

Bir güç vızıltısı daha ve Tabitha fae formuna geri dönerken, Aurora ve Damon gözlerini bile kırpmadı. Bu çılgın evrenin önlerine çıkardığı her şeye karşı hazırlıklı olacaklardı.

Hepimiz hazırlıklı olurduk.

SAMANTHA

"**T** Biz ayrıldıktan sonra Faerie'de olan her şeyi anlat bize," dedi Simone, sekizimiz yemek sipariş edip gelmesini beklemeye koyulduktan sonra. Robot Görünüşe göre sunucular ne zaman çağrıldıklarını biliyorlardı ve özel izinle odaya girip siparişimizi alabiliyorlardı.

Gölge her şeyi düşünmüştü.

Len gururla, "Sam Fredrick'e dokunmadan onu yok etti," dedi.

Mera heyecanla ellerini çırpı ve hepimizin küçük bir terapiye ihtiyacı olduğu açıktı. Ama her neyse. Bizler gelişigüzel öldürmeyen güçlü yeni tanrılardık.

Dünyaların alabileceği en iyi şey buydu.

"Fae yaşam gücünü bulmak ve kesmek artık benim için çok kolay," dedim omuz silkerek. "Bu işe karıştığını hiçbir zaman inkâr etmedi ve pişman da olmadı. Her seferinde Faerie'nin dengesini riske atarak tekrar olması gerekenden daha fazla güç elde etmeye çalışacaktı."

Başka hiç kimse hareketlerimden endişelenmiş görünmüyordu. Aksine, Mera'ya katıldıklarını dile getirdiler. Lucien omuz silkerek, "Hepimiz böyle zor durumlarla karşılaştık," dedi. "Bazen yozlaşmış olanın ortadan kaldırılması gerekir. Zorla."

Mera başını salladı. "Evet, tamamen katılıyorum. Yaşlandıkça, ikinci bir şans vermeye bile o kadar az meyilli oluyorum. Dünyaları ve lanet ailemi yok etmeye çalışanlar için değil. Bir vuruşta ölürsün."

Shadow onu tekrar odadan dışarı sürüklemek ister gibi görünüyordu ama o bu düşüncesini gerçekleştiremeden Mera öne doğru eğildi ve ellerini masaya vurdu. "Daha ileri gitmeden önce konuşmamız gereken çok önemli iki şey var. Ondan sonra, daha fazla dünya sonu saçmalığı olmadan hayatlarımızın bir sonraki aşamasına geçebiliriz."

Etrafımızda bir umut kıvılcımı parladı. Haklı olması için dua ettim.

Bir Köken tanrısı olarak, kime dua ettiğim belli değildi. Muhtemelen bizden önceki tüm yaşamı yarattığı için Köken Küresi'nin kendisine. Ya da belki de bu sürünün birleşik enerjisiydi.

Her ikisi de güçlüydü ve bu dünyaların ötesindeydi.

Herkes Mera'nın devam etmesini sabırla bekledi. "Öncelikle Sam ve Len'in çift ismine karar vermemiz gerekiyor."

Ona göz kırptım. "Çift ismi mi?"

Heyecanla başını salladı. "Evet, sürüdeki her çift bir tane alıyor. Shadowshine, DesertAngel, CrimsonBee ve şimdi siz ikiniz için de bir tane lazım."

Çiftin isimleri dudaklarından dökülürken, masanın etrafındaki diğerleri de paylaştıkları derin sevgiyi ifade eden gülümsemeler paylaştı.

Mera bir parmağını çenesine vurarak bize dikkatle baktı. "Slen işe yaramayacak. Lamantha da işe yaramayacak. Bu tarz bir isim hiçbirimizde işe yaramadı. Birbirinize taktığınız lakaplar neler? İkinizin de bir şeyler kullandığını duydum."

"Kış," dedim berrak, fırtınalı gözleriyle buluşarak. "Len güçlü duygular hissettiğinde gözleri bir kış fırtınasına dönüşüyor, gümüş ve gri, güç dolu. Bu benim yeni favori rengim."

Mera'nın yüzü yumuşadı. "Bu çok sevimli. Sinirlendiği zaman bahsettiğin fırtınayı kesinlikle biliyorum."

"Ve diğer şeyler," diye cevap verdim gelişigüzel.

Kahkahalar masanın etrafında çınlarken Len'in göğsü gümbürdedi ve beni oturduğum yerden kaldırıp kucağına aldı. "Çarpıcı ve güçlü bir eşin olduğunda, ne beklersin ki?"

Tanrım, beni öldürecekti. Vücudunun sert hatlarına yerleşirken, ben kıpırdandıkça siki kıcıma dayanıyordu, neredeyse ne hakkında konuştuğumuzu bile unutuyordum.

Mera dikkatimi dağıttığı için minnettarım, böylece ikimizi de utandırmamış oldum. "Sam'e ne diyorsun?" diye sordu Len.

Dudakları kıpırdadı ve o morumsu gri gözleri benimkilere takıldı. "Fırtına. Faerie'de her şeyi değiştiren o nadir doğa olayları gibi. Yeni bir hayat ve enerji soluyarak dünyamızı yeniden yaratırlar, tıpkı onun benimkini yeniden yarattığı gibi."

Mera yüzü yumuşarken bir kez daha "*oh be*" dedi. "Gerçekten tek bir seçenek var ve ben bu ikiliği seviyorum."

Durakladı ve kendimi gerçek bir çift ismi alma ihtimaliyle garip bir şekilde heyecanlanmış buldum.

"WinterStorm. İkinizin de hayatınızdaki fırtınaları ve aranızdaki bağın güzelliğini kucaklamak için bir nedeniniz var."

WinterStorm.

Birbirimiz için kim olduğumuzun iki tarafı çarpışırken, duyular göğsümde sert bir şekilde kabardı.

Shadow'un göğsü guruldadı ama yorum yapmadı. Ne düşündüğünü anlamak zordu ama içgüdülerime güvenirsem mutlu olduğunu düşündüm. Arkadaşların ve ailenin bir araya gelmesi bu sürünün gücünü pekiştiriyordu.

"Mükemmel," dedi Len elini hareket ettirirken, başparmağı kot pantolonumla gömleğimin arasındaki ıslak teni yavaşça okşadı.

"Gücümüz ve kişiliklerimiz birleşti."

"Mükemmel," diye kabul ettim.

Bir süre sonra yemeğimiz geldi ve ben isteksizce Len'in kucağından kalktım. Bir an için neredeyse reddedeceğini düşündüm ama hırıltılı bir *"Sonra" sesinden* sonra tekrar kendi sandalyeme oturdum.

O sırada üç bebek de masada belirdi, tıpkı yemek seven ebeveynleri gibi yemeğe hazırđılar. Tabitha'nın tepsisine biraz peri meyvesi koyarken Mera'nın konuşmamız gereken ikinci önemli bir konu olduğunu söylediğini hatırladım.

Ona bunu sorduğumda sadece sırtttı. "Sana göstermem gereken ikinci şey, o yüzden yemeğimizin tadını çıkaralım, ona sonra geleceğiz."

Tamam o zaman, şifreli tanrıça.

"Galleli nerede?" Len bir bardak Faerie birasını yudumlarırken sordu. Viski gibi kokuyordu, ancak daha zengin bir meşe tadı ve daha fazla tekme ile.

Gölge başını sallayarak kendi kadehini indirdi. "Hepimiz Derin'de birbirimize bağlandığımızda hissettiği şey onu bir arayışa sürükledi."

"Bir eş istemediğini ya da ona ihtiyaç duymadığını söylüyor," diye söze girdi Mera. "Ama onların güvende olduğundan emin olma dürtüsü var. Galleli gücü yüzünden bir eş almayacak ama bu onun peşini bırakamayacağı bir görev. Umarım onları bulur ve ruhunu rahatlatılabilir."

Ben de öyle umuyordum, özellikle de Dünya'daymış gibi hissettikleri için ve böylesine güçsüz bir dünyada güçlü bir aşkın varlığın eşini merak ediyordum. Şüphelendiğim gibi başka bir şekil değiştiren miydi? Ya da... bir Köken tanrısı mı?

Yemeğimizi bitirdiğimizde bebekler oyunlarına geri döndüler ve başımı kaldırdığımda Mera'nın yanımda durup kocaman bir sırıtışla bana baktığını gördüm. "Hadi," dedi ve kolumdan tutup beni yukarı çekmek için uzandı. "Daha fazla bekleyemem."

Tökezleyerek, sandalyeden zarifçe kalkmama izin vermeyecek kadar acelesi olduğu için, beni çekiştirmesine izin verdim. Neredeyse kapıya varmıştık ki Len'e seslendi. "Hadi Prens. Diğerleri Tabitha'ya göz kulak olacak, ikinize de bir şey göstermem gerekiyor."

Adının söylenmesi üzerine kızımız başını kaldırdı ve ikimiz de el salladık. "Oynamaya devam et bebeğim," dedim ona. "Bir dakika içinde döneceğiz."

Aurora ile yapbozuna devam etmeden önce bir süre Len ile benim aramda gidip geldi.

O sırada Len bize ulaştı ve oyun odasından çıkıp kütüphaneye yöneldik. Mera bizi oyun odasının hemen aşağısındaki kapıya götürdü. Koyu sarı renkteydi. "Burası Angel ve Reece'in kanadı," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. Bir düzine ya da daha fazla adım yürüdük ve altınla süslenmiş gümüş bir kapının önünde durduk. "Ve bu da sizin."

Durma noktasına geldim. "Bizimki mi?" Nefes aldım.

En mutlu kahkahasını attı ve bana sıkıca sarıldı. "Senin. Bu kütüphane bizim sürümüzün ve hepinizin diğer dünyalarda evleri ve hayatları olduğunu biliyorum ama burada da bir eviniz ve hayatınız var. Bunu Shadow'la birlikte tasarladık ve sizi rahat ve mutlu hissettirecek unsurları bir araya getirmek için elimden geleni yaptım." Omuz silkti. "Yanlış yaptığım kısımları değiştirmek yeterince kolay."

Göğsüm ve boğazım sıkışmıştı, bu yüzden kelimeleri çıkaramadım. Onun yerine sarılmasına karşılık verdim ve ne kadar minnettar olduğumu bilmesini umdum. Len içeri girdi, kocaman gövdesi ikimizi de sardı. "Teşekkür ederim," dedi, ben kelimeleri bulamazken o bulmaya çalışıyordu. "Burası bizim evimiz ve ailemiz ve burada Tabby ve bizim için bir yer olduğunu bilmek hoşumuza gidiyor."

Kabaca başımı salladım, gözlerim bulanıklaştı. "Evet, söylediği gibi."

Mera'nın da gözleri biraz yaşarmıştı. "Ve sen sadece ön kapıyı gördün."

İçimden kahkahalar yükselirken, daraltıcı duygular hafifledi ve tekrar nefes alabildim. Bu durum

Hiç ailesi olmamış birinin birdenbire bu kadar çok aileye sahip olması.

Mera kapıyı açtı ve önce bizim girebilmemiz için kenara çekildi. İlk izlenim gümüş ve beyaz tonlarıydı, zemini koyu kahverengi ahşap kaplıyordu. Girişin ön kısmında ayakkabılar ve paltolar için gömme raflar vardı ve bunlar ana koridora açılıyordu.

"Giriş burada," dedi Mera, tur rehberi rolüne bürünerek. "Sağınızdaki ilk oda kütüphane." Bana o kadar geniş bir gülümseme attı ki yanaklarını acıtıyor olmalıydı. "Hepimiz kütüphane alırız, çünkü kitapları sevmek ilk bağlanma noktamızdır. Çocuklarımız için de aynı şeyin geçerli olmasını bekliyorum."

Ben de aynısından şüpheleniyordum... aynısını istiyordum, gerçekten.

Kütüphaneye girdiğimizde yirmi metre yüksekliğinde tavanlar ve tepeye kadar uzanan beyaz raflar bulduk. Yarıısı zaten kitaplarla doluydu ve ben raflardaki birçok dünyayı keşfetmek için can atıyordum. "Rafların bir kısmını kendin doldurmak istersin diye düşündüm," dedi Mera, odanın içine doğru bir adım daha atarak. O bunu yaparken, arka duvar boyunca uzanan, gümüş tuğlalı bir ocakla çevrili şömine canlandı. Odayı sıcaklık kapladı ve gümüş ve altın filigran desenli malzemedan yapılmış çok sayıda yumuşak kanepeyi ve buradaki ahşap zeminin çoğunu kaplayan kalın beyaz halıyı fark ettim.

Gitmekte tereddüt ettiğimde Mera gülümseyerek, "Burada daha sonra oynayabilirsin," dedi. "Ve ilk kitap kulübü seninkinde, ama önce sana geri kalanını göstereyim."

Kütüphanenin ötesinde, koridor büyük bir mutfak ve yemek alanına açılıyor, daha ileride ise yaşam alanı yer alıyordu. Açık planlı bir alandı ve renkler gümüş ve altın nötr paletinde kalıyordu. Mutfak şık ve moderndi, o kadar çok tezgah alanı ve depolama alanı vardı ki yemek yapmayı öğrenmeyi düşündüm.

Tabby ile paylaşmak için güzel bir bağ kurma aktivitesi olurdu ve burada beş yıldızlı bir restoran olsa bile, yemek pişirmek

öğrenmek için iyi bir yaşam becerisi gibi hissettim.

"Bayıldım," dedim usulca, ellerimi mermer bankın üzerinde gezdirirken. "Modern ama sıcak ve evim gibi hissettiriyor."

Mera'nın gülümsemesi kocaman oldu. "Bireysel ve çift tarzlarınızı anlamaya çalışmak eğlenceli ve stresliydi. Yalan söylemeyeceğim, burada yaptığım şeyden nefret edeceğinizi düşünerek sessizce altıma sığıyordum."

Nefretten çok uzaktı. Bayıldım. "Harika bir iş çıkardın. Kendi başıma yapabileceğimden çok daha iyisini yaptım," diyerek onu temin ettim.

Yemek odasında oymalı gümüş ayakları olan uzun, süslü bir mermer masa vardı. Oturma odasında daha fazla kanepeler, beyaz bir sehpa ve duvarda bir televizyon vardı. Mera omuz silkerek, "Shadow insan ve şekil değiştiren kablolarına nasıl bağlanacağını buldu," dedi. "Kimse fazla televizyon izlemiyor gibi görünüyor, ama istersen orada."

Bundan sonra iki yatak odasına açılan bir koridor daha vardı. İlki Tabitha için pembe, gümüş ve altın rengi bir odaya açılıyordu. Kenarları çatalı gümüş bir yatak vardı ve yatak takımları pembe ve altın rengindeydi. Duvarları raflar süslüyordu ve bazı yumuşak oyuncaklar da vardı. Bu ev için kendi kurdu da buna dahildi. Babasına bir selam olduğunu tahmin ettiğim bazı doldurulmuş çiçeklerle birlikte. "Raflarına ve banyosuna bir sürü giysi ve tuvalet malzemesi koyduk," dedi Mera, aynı pembeler ve gümüşlerin tonlarındaki muhteşem ahşap rafları göstererek. "Tabii banyo kullanıyorsa."

"İhtiyacı yok ama bir gün annesi gibi duş almaktan hoşlanabilir," dedim usulca, elimi göğsüme bastırarak. "Bu oda çok güzel olmuş. Harika bir iş çıkardın dostum ve sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Sana çok şey borçluyum. Hem de çok."

Mera homurdandı ve bir kolunu bana doladı. "Sana defalarca söylediğimiz gibi, bu sürüde borçlu değiliz. Nazik jestlerin için minnettarız ama hiçbir şey borçlu değiliz. Aile böyle yapar."

Ona sıkıca sarıldım. "Benden asla vazgeçmediğin için teşekkür ederim. "

Mera titreyen bir nefes verdi. "Her şey olması gerektiği gibi oldu. Sadece sabırlı olmak zorundaydım."

Bu doğrudu. Onunla tanıştığım andan itibaren, hafızası yokken, kendisinin olmayan bir dünyada ve gelecekte kapana kısılmışken, Mera'nın acelesi vardı. Kaçmak için acele ediyordu. Shadow'u bulmak için acele ediyordu. Geleceğine doğru bir acele.

İlk kez şimdi memnun görünüyordu. Acele etmesi gereken hiçbir yer yoktu çünkü evini bulmuştu.

Hepimiz gibi.

Son oda ana yatak odasıydı ve ahşap zemin burada da devam ediyordu, mekânı yumuşatmak için üç büyük beyaz halı vardı. "Evinize hoş geldiniz," diye iç geçirdi Mera. "Ve bununla birlikte, ikinizi keşfetmeniz için yalnız bırakacağım." Kaşlarını imalı bir şekilde salladı. "İşiniz bittiğinde biz oyun odasında olacağız. Tabby birkaç dakikalığına iyi olacaktır. Acele etmeyin."

Yanağıma bir öpücük kondurdu ve sonra Len eğilerek onun yanağına uzandı. O gittiğinde, sıcak enerjisi kaybolduğunda, kendimi en iyi arkadaşlarımızın bizim için yarattığı odaya sürüklenirken buldum. Çok büyüktü, süper büyüklükte bir yatak, kütüphane sandalyelerine benzer altın ve gümüş telkari desenli nevresimlerle kaplıydı. Burada mekânı ısıtan bir şömine daha vardı ve bir kapıdan giysilerle dolu kocaman bir dolap, diğer kapıdan da bir banyo görebiliyordum.

"Mera bizim kendi iyilik perimiz," dedim başımı sallayarak. "İronik bir şekilde, Faerie'den geldiğimiz için."

Döndüğümde, Len'in tam karşımda olduğunu ve sanki dünyadaki tek kişi benmişim gibi beni izlediğini görünce nefes nefese kaldım. Aramızda güçlü bir enerji kaynarken daha fazla kelime konuşulmadı ve ikimiz de aynı anda anı bozarak ileri atıldık.

Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda çoktan kollarındaydım ve o da enerjisini giysilerimizi çıkarmak için kullandı. Bir sonraki

kalp atışı, o içimdeydi ve vücudum ilk doruk noktamız için çılgılık atıyordu.

"Boşalabileceğini söyledim mi Storm?" Len hışırdarak yukarı doğru itti, ikimiz de ihtiyacımız yüzünden yatağa ulaşamadık.

"Ceza olarak bayılana kadar bana orgazm yaşatacak mısın?" Boğazım düğümlendi, bir sonraki orgazmımın girdapları çoktan kabarmıştı.

"Her zaman, aşkım," diye gürleyerek söz verdi ve ben de ne kadar mükemmel kusurlu olduğumuzu düşünerek iç geçirdim.

Burası benim sonsuzluğum ve evimdi. Burası benim sonsuza dek mutlu olacağım yerd.

Hikayenin sonu. Sonunda.

SAMANTHA

C ertesi gün geri döndüğümüzde farklı hissettik. Daha sessiz, daha az enerjili ama aynı zamanda kasabanın özünü kaplayan daha az karanlık. Len ve ben yürüdük Tabitha kollarımdaydı. Shadow ve Mera da oradaydı, biz sürüyle başa çıkmak için ilerlerken canavar kızını kucağında tutuyordu.

Yozlaşmalarını yönetme zamanları dolmuştu ve Gölge'nin şekil değiştirenlere biraz daha dikkat etmeye karar vermesiyle, doğru seçim yaptıklarını umsalar iyi olur.

"Şekil değiştirenler!" diye bağırdı küçük kasabanın merkezine ulaştığımızda. "Kıçınızı kaldırıp buraya gelin."

Ondan birkaç adım uzaklaşıp patikadan aşağıya, ana ormana doğru baktım ve Alfa Lorenze'nin, oğluna karşı özgürlüğümü neredeyse kaybettiğim yerde, aynı noktada donup kaldığını gördüm. Düğün süslemelerinin enkazının hâlâ donmuş bacaklarına dolandığı o bölgeyi görmek bile karanlık anıların canlanmasına neden oluyordu.

Yine de artık bunun beni alaşağı etmesi için çok güçlüydüm. Hangi anıları saklayacağıma ben karar verdim ve bu anılardan birini atmaktan çok mutluydum.

"Neredeyse orada mı oluyordu?" Len sessizce sordu, bakışlarımı takip ederken gözleri dönüyordu. "Sana ve Tabby'ye zarar veren alfa bu mu?"

Derin bir nefes vererek o yöne döndüm ve bir kez daha Shadow ile Mera'ya baktım. "Evet, işte o pislik." Ya da ondan geriye ne kaldıysa. Çok hırpalanmış görünüyordu ve onu şimdi öldürmenin daha nazik bir davranış olup olmayacağını merak ettim.

Onun varlığını dünyalardan sil.

Bu noktada sadece birkaç düzine şekil değiştiren ortaya çıktı, tanrılarının çağrısına uyarak başları öne eğik bir şekilde açıklığa adım attılar. Hepsini tanıyordum. Ben Clarity'deyken onlar da oradaydı ve diğerlerine ne olduğunu merak ediyordum. Grant de dahil olmak üzere güçlü üyelerden hiçbiri burada değildi.

"Diğer herkes nerede?" Shadow hepsine bakarken sesini alçaltarak sordu.

En fazla on yedi yaşında olan Floe ayaklarını sürüyerek ilerledi. Titreyen elini dağınık bir şekilde duran beyaz-sarı saçlarının arasından geçirdi. "Gittiler," diye fısıldadı, Gölge onunla yüzleşirken vücudu daha fazla titriyordu. "Onlara bu sürüyü temizlemelerini söylediğinde, güçlü olanların çoğu kaçtı." Gözleri Lorenze'ye doğru kaydı. "Alfa'yı bir süre dövdükten sonra."

Jack, yaşlı erkeklerden biri, ona katılmak için adım attı. "Sadece biz kaldık. Kaçacak bir yeri ya da ihtiyacı olmayanlar. Bir sürü gibi yaşıyoruz ama bir alfamız yok ve sen gittiğinden beri hiç sorun yaşamadık."

Gölge Jack'e öne çıkmasını işaret etti, belki ben de yaklaşmıştım ama sonunda beni fark etmiş gibi göründüler. "Sam!" Floe seslendi, gözleri irileşmişti ama en azından dağılacakmış gibi titremeyi bırakmıştı. "Geri döndün. Sen... çok güçlüsün."

Shadow'un yanında durmak için adım attım. "Ben daha güçlüyüm. Sen de öylesin."

Öyleydiler. Burada duran şekil değiştirenlerin her biri sürümüzün en alt kesiminde yer alıyordu, en kötü muameleye maruz kalıyorlardı ama Gölge'den duydukları gözle görülür korku dışında, her zamankinden daha güçlü ve sağlıklı görünüyorlardı.

Jack, Gölge'nin önünde durdu ve canavar elini başına koyduğunda zorlukla irkildi. Yaşlı şekil değiştirenin anılarını karıştırması bir dakika sürdü ama öğrendiklerinden tatmin olmuş görünüyordu.

"Bu sürü güvende," diye onayladı. "Yavaş yavaş saflarınızı yeniden oluşturabilir ve eklediğiniz kişiler konusunda seçici olabilirsiniz, çünkü görünüşe göre bir alfa olmadan yönetmenin bir yolunu bulmuşsunuz. Burayı terk edip başka sürülere katılan şekil değiştirenlerle ben ilgileneceğim, bundan emin olabilirsiniz."

Jack uzaklaştı, yüzünde rahatlama ifadesi vardı. Hepsi rahatlamış görünüyordu ve evlerine dönerken birkaçı bana el bile salladı. Son bir veda.

"Peki, şimdi ne olacak?" Mera etrafına bakınarak sordu. "Sanırım Clarity'deki işimiz bitti."

"Pek sayılmaz," diye ısırdı Len. "Ailemin intikamını almak ve alfayı öldürmek istiyorum, eğer geri kalanınız için de uygunsa?"

Gölge gülümsedi. "Bana uyar kardeşim. Bunu yaptığında onun ruhunu emeyeceğim ve yeniden doğuşun olmadığı bir yere göndereceğim."

Sessiz kaldım, Tabitha'ya sarıldım ve bu yerle ilgili başka anıların zihnime sızmasına izin vermemeye çalıştım. Shadow ve Len bana doğru döndüler ve ben de biri kış fırtınası, diğeri alev alev yanan bakışlarıyla karşılaştım. "İkiniz de ihtiyacınız olanı yapın," dedim, kendimi tatmin olmuş hissederek. "Ben buradan çoktan taşındım ve o piç kurusu bir başkasına zarar veremediği sürece, ona ne olacağı umurumda değil."

Gerçekten bilmiyordum. Hiç beklemediğim bir büyümeydi.

Shadow'un ve Len'in gülümsemeleri büyüdü, sanki hiçbir sonuç olmadan gidip ölümcül birer pislik olmalarına izin verilmiş gibiydi. Hepimiz onları kontrol altında tutan tek kişinin arkadaşları olduğunu biliyorduk; bu hem harika hem de biraz endişe verici bir gerçektir. Dünyalar dua etsin de hiçbirimize bir şey olmasın.

Gölge Aurora'yı Mera'ya verdi, ikisi patikadan aşağıya doğru aceleyle inmeden önce, biz de birbirimize bilmiş bir

gölümseme gönderdik.

"Bundan çok fazla keyif alıyorlar," dedi gülerek. "Pazar günü yapılacaklar listemizde cinayet olmamalı ama bu pislikler sürekli ortaya çıkıyor ve ortadan kaldırılmaları gerekiyor."

Üzücü ve korkutucu gerçek de bu değil miydi? Tam başka bir şey söyleyecekken, yakınlarda bir kanat çırpma sesi duyuldu ve ikimiz de Galleli'nin sessizce indiğini görmek için döndük.

Nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Dünya'da olduğu gerçeği o kadar da garip gelmiyordu.

"Galleli," dedi Mera ona doğru bir adım atarak. "Her şey yolunda mı?"

Başını hafifçe eğdi. *Her şey mükemmel. Dünya'daki görevimi tamamladım ve artık eskiden olduğu gibi hayata dönebilirim.*

Ona o kadar çok soru sormak istedim ki. Ama asıl kendininkiyle eşleşen enerjiye sahip varlığı bulup bulamayacağıydı.

"Yarım kalan bir işin var mı?" Mera, zihnimi dolduran aynı soruların etrafından dolanarak sordu.

Aşkın olan başını salladı. *Ben memnunum. Uğraşmam gereken başka bir şey yok.*

Bir adım öne çıktı ve kıza kısa bir öpücük kondurdu. Yanağından çekildiğinde kızın hızla göz kırptığını görebiliyordum. Bu onu şaşırtmıştı.

Aynı şeyi bana yaptığında daha da şaşırdım. *Teşekkür ederim Sam,* dedi uzaklaşırken. *Bana büyük bir hediye verdin. Kapanış.*

Bununla birlikte, hiç şüphesiz gözlerim hızla kırpışıyordu. Mera, başka bir kanat çırpışıyla gözden kayboldu. Her şey o kadar hızlı gerçekleşmişti ki Shadow ve Len'in aramızdaki kardeşlerini fark edip etmediklerini bile merak ettim.

Mera başını bana doğru sallamadan önce, "O kadar çok sorum var ki," diye nefes aldı. "Sadece tüm sorular."

Küçük bir kahkaha attım. "Evet, aynı, ama bu sayfayı kapattığınızı hissediyorum ve bunu kabul etmemiz gerekiyor."

ve yolunuza devam edin."

Mera benimle tartışmadı ve ben konuyu değiştirmeden önce birkaç saniye rahat bir sessizlik içinde kaldık. "Sen ve Gölge şimdi ne yapacaksınız?" Clarity'nin ana meydanındaki yüksek ağaçlardan birine yaslanarak sordum. "Tüm sürüler arasında seyahat edip kötülükleri mi ayıklayacaksınız?"

Cevap vermek için bir saniye durdu ve aşağıda Lorenze'yi bir ölüm bulutuna çevirerek yok etmeyi henüz bitirmiş olan iki manyağı izledi. "Şekil değiştirenleri öyle ya da böyle halledeceğiz," dedi sonunda. "Dünya üzerindeki kontrolsüz hükümdarlıkları çok uzun sürdü. Sürüler değişmek üzere ve eğer bu değişime ayak uydurmazlarsa, eski alfanızla aynı yolu izleyecekler."

Görünüşe göre, bir daha asla yeniden doğmamak üzere bir ölüm bulutunun içine.

"Yardım ederiz," diye teklif ettim ve o da bana sırtıttı.

"Sanırım Faerie ve eşinle çok meşgul olacaksın. Ama teklifin için minnettarım. Gölge'nin bu şekil değiştirenleri halletmesi uzun sürmez. Ne de olsa o onların tanrısı."

Ve eğer adam tepeye doğru ilerlerken yüzündeki ifade bir gösterge ise, onunkini de.

Len'in parlaklığı görüş alanımı doldururken, varlığımın her parçasıyla o bakışı anladım. Tabitha ellerini onun için uzattı ve kollarını bize sararken, hepimiz için gelen yeni hayatın tadını ç ı k a r d ı m .

Bu büyüsüz dünyanın puslu havasında bile yanıyor, burada bir umut ışığı gibi asılı duruyordu.

Yeni günler, yeni güçler, yeni tanrılar.

Birlikte yeni dünyaları şekillendirecektik. İyi ya da kötü.

Bu dünyada gelecek kitapları isteyip istemediğinizi bana bildirmek için Facebook grubuma KATILIN. Burada, hayal gücümüzü kullanarak kapatabileceğimiz birkaç yarım kalmış uçla çok uygun bir son gibi geliyor ;). Ancak, her zaman olduğu gibi, okuyuculardan haber almak isterim. Öyleyse... aşağıdan katılın!

www.facebook.com/groups/jayminevenerdherd

BAĞLANTILI KALIN

Shadow Beast Shifters dünyası ve tüm yeni sürümlerle güncel kalmanın en iyi yolu, buradaki Facebook grubuma katılmaktır:

www.facebook.com/groups/jayminevenerdherd

Çok sayıda kitap yayını, eğlenceli gönderileri, seksi erkekleri paylaşıyoruz ve genel olarak var olmak için mutlu bir yer.

Bir sonraki en iyi yer

www.facebook.com/JayminEve.Author ve bültenim

www.jaymineve.com adresinde

xx

SON SÖZ

Rejected'i ilk yayınladığım günden bu yana neredeyse iki yıl geçti. Ruhumu çalan bu dünyada iki yıl yaşadım.

Onları seviyorum, çocuklar. Hepsini o kadar çok seviyorum ki hikayelerini yazarken sanki içinde yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Böyle bir dünyada bırakıp gitmek için doğru zamanı bilmek çok zor ve dürüst olmak gerekirse, bu seride sadece altı kitap planlamıştım. İki karakter her zaman ölecekti, ama sonra onlardan biri gitmesine izin veremeyeceğim kadar güçlü, çok kırık, çok ilgi çekiciydi. Galleli benim sessiz şövalyem ve bu noktada bir eşin ötesine geçtiğini hissetsem de, bir parçam hala onun hikayesini anlatmayı arzuluyor.

Belki bir gün yaparım, ama şimdilik, bu Gölge Canavar dünyasının sonu. Bir bölüm kapandı. Kalbim son kez onların hayatlarına kanıyor. *Bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyor*

Bu yolculuk boyunca burada olduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim. Hepiniz bu sürüye harika eklemeler yapardınız. Birlikte güçlü birer baş belası olabiliriz. Bu son hoşuma giderdi.

İnanılmaz kapak tasarımcım Tamara'ya bu seri için mutlak şaheserler yarattığı için teşekkür ederim. Bu kapaklar en sevdiklerimden bazıları ve ne zaman görsem nefesimi kesiyorlar.

Desteyiniz için asistanım Jane'e teşekkürler. Sadece bu seride değil, hepsinde. Size çok minnettarım!

Bu kitabı çıkarabilmem için koşu odasında kışıma tekme basan Tate James ve Amo Jones'a teşekkürler. Siz ikiniz tanrıça rock yıldızlarısınız. Kocaman kucaklıyorum.

Editörlerime eski kelimeleri parlattıkları ve tüm Avustralyalılıklarımı ortaya çıkardıkları için teşekkür ederim. Eğlence olsun diye orada tutmak istediklerim hariç.

Hata bulma badasses için teşekkürler. Harikasınız. Değerli yardımlarınız olmasaydı kaybolurdum.

İnek sürüme çok teşekkür ederim. Siz tanıdığım en iyi grupsunuz. Yıllar boyunca yanımda olduğunuz için teşekkürler. Söz veriyorum, daha çok şey gelecek.

Son bir teşekkür, kalbimdeki tüm sevgiyle, okuyuculara. Evet, sizlere. Mera'nın ateşine, Angel'ın ruhuna, Simone'un kalbine ve Samantha'nın gücüne sahip siz güzel insanlar. Birkaç Gölge, Reece, Lucien ve Lens'ten bahsetmiyorum bile. Sizi ne kadar çok sevdiğimi anlatacak kelime bulamıyorum. Hem de çok. Bunun için kelime eksikliğimi kabul edin. LOL.

Bunu birkaç on yıl daha birlikte yapmaya devam edelim.

Kucak dolusu sevgiler!

Jaymin xx

AYRICA JAYMIN EVE TARAFINDAN

JAYMIN EVE

Bellerose'un Çocukları (Karanlık, RH rock yıldızı romantizmi 18+)

Birinci Kitap: Zehirli Güller (Çıkış: Ocak 2023)

İkinci Kitap: Kirli Gerçekler (Çıkış Şubat 2023)

Üçüncü Kitap: Parçalanmış Hayaller (Çıkış: Mart 2023)

Dördüncü Kitap: Güzel Dikenler (Çıkış: Nisan 2023)

İblis Paketi (PNR/Şehir Fantezisi 18+)

Birinci Kitap: İblis Sürüsü

İkinci Kitap: İblis Sürüsünün Ortadan Kaldırılması

Üçüncü Kitap: Ebedi İblis Sürüsü

Gölge Canavar Şekil Değiştirenler (PNR/Şehir Fantezisi 18+)

Birinci Kitap:

Reddedilen *İkinci Kitap:*

Geri Kazanılmış Kitap

Üç: Yeniden Doğan

Kitap *Dört:* Terk

Edilmiş *Kitap Beş:*

Zorlanmış *Kitap Altı:*

Büyülenmiş

Doğaüstü Hapishane Üçlemesi (UF serisinin tamamı 17+)

Birinci Kitap: Ejderha İşaretli

İkinci Kitap: Ejderha

Gizemleri *Üçüncü Kitap:*

Ejderha Çiftleşmesi Kitap

Dört: Kırık Pusula *Kitap Beş:*

Büyülü Pusula *Kitap Altı:*

Louis

Yedinci Kitap: Elemental Pusula

Doğaüstü Akademi (Komple Şehir Fantezisi/PNR 18+)

Birinci Yıl

İkinci Yıl

Üçüncü Yıl

Arbon Akademisi'nin Kraliyet Ailesi (Karanlık, eksiksiz Çağdaş Romantik 18+)

Birinci Kitap: Prenses Oy

Pusulası İkinci Kitap:

Playboy Prensler Üçüncü

Kitap: Zehirli Taht

Titan'ın Destanı (PNR/UF. Seksi ve mizahi 18+)

Birinci Kitap: Tanrıları Serbest

Bırakmak İkinci Kitap: Tanrıların

Gazabı Üçüncü Kitap: Tanrıların

İntikamı

Karanlık Miras (Komple Karanlık Çağdaş lise romantizmi 18+)

Birinci Kitap: Kırık Kanatlar

İkinci Kitap: Kırık Güven

Üçüncü Kitap: Kırık Miras

Gizli Muhafızlar Serisi (Komple PNR/Kentsel Fantezi)

Birinci Kitap: Darken Evi

İkinci Kitap: İmparatorluk Evi

Üçüncü Kitap: Leights Evi

Dördüncü Kitap: Royale Evi

Fırtına Prensesi Destanı (Komple Yüksek Fantezi)

Birinci Kitap: Prenses Ölmeli *İkinci*

Kitap: Prenses Saldırmalı *Üçüncü*

Kitap: Prenses Hüküm Sürmeli

Tanrıların Laneti Serisi (18+ Ters Harem Fantastik Komple)

Birinci Kitap: Hile

İkinci Kitap: İkna

Üçüncü Kitap: Baştan

Çıkarma Dördüncü

Kitap: Güç Novellası:

Tarafsız

Beşinci Kitap: Acı

NYC Mekke Serisi (Komple - UF serisi)

Birinci Kitap: Kraliçe

Varisi Kitap İki: Kraliçe

Alfa Kitap Üç: Kraliçe

Fae Kitap Dört: Kraliçe

Mekke

Bir Walker Destanı (Komple - YA Fantezi)

Birinci Kitap: Birinci

Dünya İkinci Kitap:

Spurn Üçüncü

K i t a p : Crais

Kitap Dört: Regali

Kitap Beş: Nephilius

Kitap Altı: Dronish

Kitap Yedi: Dünya

Hive Üçlemesi (UF/PNR serisinin tamamı)

Birinci Kitap: Kül

İkinci Kitap: Anarşi

Üçüncü Kitap: Yok Etmek

Sinclair Hikayeleri (Bağımsız Çağdaş Romantizm)

Songbird